

Giới thiệu Thương Hoa Tiếc Ngọc

Tục ngữ nói tốt rằng, “Trên có Thiên đường, dưới có Hàng Châu”. Hàng Châu Giang Nam phong cảnh hữu tình, làm vô số tài tử giai nhân ái mộ . Mà trong thành Hàng Châu, lại có một câu tục ngữ lưu truyền rộng rãi, “Chơi thuyền Tây Hồ, say nằm Diêu Hồng phường, rồi rảnh tới nghe tỳ bà ba hai âm sắc , sáo ngọc xa xăm, cũng thật vui sướng!”

Diêu Hồng phường là địa danh nào?

Ở trong thành Hàng Châu hỏi như thế, trong mười người có chín người hỏi về mặt ái mộ mà nói cho người biết: đó là Hàng Châu lớn nhất, nổi tiếng nhất, là chốn bướm hoa, chỉ cần là nam nhân, có chút tiền tài, nằm mộng cũng muốn ở bên trong một lần thưởng thức. Còn lại cái kia một người sẽ nói cho người biết: Diêu Hồng phường lý toàn bộ đều là mỹ nhân, chỉ có người chưa thấy qua, không có người không thích .

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tục ngữ nói tốt rằng, “Trên có Thiên đường, dưới có Hàng Châu”. Hàng Châu Giang Nam phong cảnh hữu tình, làm vô số tài tử giai nhân ái mộ . Mà trong thành Hàng Châu, lại có một câu tục ngữ lưu truyền rộng rãi, “Chơi thuyền Tây Hồ, say nằm Diêu Hồng phường, rồi rảnh tới nghe tỳ bà ba hai âm sắc , sáo ngọc xa xăm, cũng thật vui sướng!”

Diêu Hồng phường là địa danh nào?

Ở trong thành Hàng Châu hỏi như thế, trong mười người có chín người hỏi về mặt ái mộ mà nói cho người biết: đó là Hàng Châu lớn nhất, nổi tiếng nhất, là chốn bướm hoa, chỉ cần là nam nhân, có chút tiền tài, nằm mộng cũng muốn ở bên trong một lần thưởng thức. Còn lại cái kia một người sẽ nói cho người biết: Diêu Hồng phường lý toàn bộ đều là mỹ nhân, chỉ có người chưa thấy qua, không có người không thích .

Màn đêm chìm xuống, màu hoàng hôn mờ nhạt dần, Diêu Hồng phường mở rộng cửa chính, bắt đầu lúc làm ăn tốt nhất . Bước vào màu đỏ thắm đại môn, đập vào mi mắt là cảnh tượng xa hoa khiến người ta không thở nổi. Diêu Hồng phường sở hữu ba tầng lầu, tuyệt nhất là chỗ từ lầu 3 thả xuống sảnh chính lầu một vô số màn lụa trắng như tuyết, ánh sắc đến lan can, sàn nhà, hết sức thanh nhã. Diêu càng làm lòng người dao động, tâm hồn diêu đứng, là ở trong màn lụa nữ nhân đi qua đi lại, vàng nhạt nhuộm hồng, tay áo dài cùng làn váy vô tình hay cố ý lay động một chút màn, câu dẫn nhân tâm khách.

Nhưng mà, giờ phút này tại lầu một chính sảnh, mọi người chẳng quan tâm nhìn trộm những thiếu nữ xinh đẹp trên lầu, ánh mắt của bọn họ sớm đã bị nữ lang mặc áo đỏ câu dẫn đi. Lưu Vân tay áo vừa thu vừa hát ra, trong lúc đó, ánh mắt sáng liếc quanh , một ít thân quyến rũ, một nữ tử tuyệt vời! Nàng lớn lên ở đây , hiện là hoa khôi của Diêu Hồng phường, do luôn mặc một quần áo đỏ mà mang biệt danh “Giáng hồng hoa tiên”

Nàng năm nay mười bảy, chính tuổi thanh xuân, trước năm mười lăm tuổi vẫn chỉ tiểu nha đầu hầu hạ các cô nương ở Diêu Hồng phường, mỗi ngày bận rộn , vừa gây lại vừa xấu, lúc đó bị các hoa khôi giễu cợt vì hoang dã như khỉ. Mười lăm tuổi, sau kỳ dậy thì liền thay đổi, da thịt ngày một rõ xinh đẹp, nguyên bản đôi mắt vô thần cũng trở nên phong tình vạn chủng, nhưng không được các hoa khôi chào đón, vì thế toàn phạt nàng về phía sau rửa chén, làm các việc nặng. Mỗi ngày đều phải hong một lượng quần áo rất lớn, đương lúc ấy cũng học lỏm được các hoa khôi bộ dạng tung tay áo, hát một vài khúc tiểu, vô ý bị tú bà nhìn thấy, nhận định là một cơ hội làm ăn tốt, vì thế lập tức cấp quần áo đẹp, cung cấp thức ăn , mời rất nhiều vũ姬 dạy nàng ca múa, thế nhất định phải bồi dưỡng được một ca kỹ xinh đẹp.

Nàng không làm tú bà thất vọng , mười sáu tuổi sinh nhật ngày ấy lần đầu làm nổi bật tâm tư của nhân vật, làm lúc ấy vô số tài tử quý nhân trợn mắt há hốc mồm. Vẻ đẹp của nàng là tuyệt đối tiên diễm , làm người ta không thể bỏ qua, người có thể không thích nàng, thậm chí khinh thường nàng, nhưng không thể không thừa nhận nàng là một đại mỹ nhân.

Nàng hiển nhiên biết ưu thế của mình, nhẹ nhàng theo tiếng nhạc chậm rãi áp chế vòng eo mảnh khảnh, giống như một cành dương liễu mỏng manh. Tay áo đỏ bùng bùng nhiên vung, tung thẳng lên trời, những tiếng va chạm vào nhau của những hạt trân châu đeo ở khuyên tai, đèn chiếu đúng mặt nàng, càng lộ rõ vẻ xinh đẹp.

Mặt sau chiếc bàn có sắp đặt một số nhạc lĩnh [người đánh đàn hoặc thổi sáo], người tấu đàn, người đánh tỳ bà, người thổi sáo nhưng cũng làm người ta nghe xong mê mẩn vì giai điệu, đặc biệt ngồi ở ghế trên là một thiếu nữ áo trắng. Trong tay nàng cầm một cái nhạc khí kỳ lạ, xù xì thấy giống hồ lô, nhưng mà phía dưới lại vuren một đoạn hình cây sáo, mặt trên có rất nhiều lỗ.

Nàng cúi đầu, thổi nó, nhạc khí kia phát ra những thanh âm rõ ràng vô cùng, trầm bổng du dương không gì sánh được, làm lòng người phải say. Giai điệu dịu dàng êm dịu, thông thả, giống như được vô số sợi tơ tằm mềm mại quấn chặt lấy, không thể tự kiềm chế. Nhạc khí kia từ mỗi lần phát một âm, liền chuyển thượng lên ba bốn âm, hình như có một bàn tay của con người, thoải mái theo lòng bàn chân đi đình đầu đều nổi lên mỗi nơi trên thân một hạt mụn. Thỉnh thoảng, vì âm điệu trở nên triền miên du lãng mà lỡ lãng quên mất vũ điệu ưu việt kia, âm điệu đó dĩ nhiên là làm cảm động lòng người cực kỳ.

Một khúc xa xăm vừa kết thúc, ở nơi nghiêng nửa trên đài, một đôi quyến rũ chứa sự ngênh đón nhìn thẳng vào thượng khách, một chàng công tử trẻ tuổi mặc áo gấm. Nàng là người có nhãn lực, từ khi người này đi vào liền lập tức nhìn ra so với quan khách bên trong, hẳn là người có thân phận cao quý

nhất. Tại nơi trắng gió này, đủ loại người đều có, có nhân lực chỉ cần nhìn là biết, người thực là quý nhân tuyệt đối không giống trông khua chiêng, không báo danh điểm mặt, cũng quyết sẽ không tùy ý tiết lộ thân phận. Bọn họ bình thường sẽ chọn ghế ló, lảng lảng xem qua các nữ tử một lần, đánh giá trước sau, lại sai người lặng lẽ nói cho tú bà.

Hôm nay quý nhân đó là hân, tiến vào không đến một hồi, khách khứa xung quanh tựa hồ cũng cảm giác hân không tầm thường, sớm né tránh. Phía sau hân đứng, hai cái khuôn mặt nam tử bình thần, ánh mắt lạnh lùng phòng bị, vừa thấy biết ngay là luyện công phu. Bất gặp ánh mắt nàng, người nọ thân nhiên cười, có tự tin hân nhất định sẽ chọn mình.

Người ở dưới đài âm âm trầm trầm khen ngợi, nàng cũng không thêm nhìn tới, đứng lên lui vào sau một ít, ánh mắt vẫn là xa xăm nhìn người nọ, khiến hân không thể không động tâm. Nàng thấy người nọ đã bật cười, cây quạt trong tay đột nhiên thu hồi lại, quay đầu ra phía sau người hầu thấp giọng nói một câu cái gì, người nọ lập tức ra một bên gọi tú bà.

Người nọ chỉ cười không nói, đem cây quạt phe phẩy trên tay ngắm nghía. Khuôn mặt hân thật rất tuấn tú, đôi lông mày và mũi cao, rất có quý khí, nhưng trên mặt, một đôi mắt hạch đào lại quá mức quyến rũ, thế cho nên đã tiêu tan sự uy nghiêm của khuôn mặt hân. Hân gấp mắt nàng vẫn nhìn mình chằm chằm, không khỏi cười đến càng sâu, lộ ra một chút tà khí.

“Mụ mụ, công tử nhà ta hỏi, trên đài bạch y nữ tử là ai? Xuân xanh bao nhiêu? Có muốn cùng đêm xuân nay không?” .....”Mụ mụ, công tử nhà ta hỏi, trên đài bạch y nữ tử là ai? Xuân xanh bao nhiêu? Có muốn cùng đêm xuân nay không?”

Người kia hỏi thanh âm không lớn, nhưng đủ để cho trong phòng tất cả mọi người nghe được rõ ràng, mọi người đều ồ lên, quý công tử này cư nhiên không thoát khỏi đôi mắt quyến rũ động lòng người, lại trông mong đến hỏi tên của nhạc linh nữ! Lưu Vân kia sắc mặt đột nhiên thay đổi, theo bản năng về phía thiếu nữ áo trắng mới vừa rồi thôi nhạc khí kỳ lạ bên cạnh đứng chắn trước mặt nàng.

Tú bà cười cười, đáp lời mặt toát mồ hôi:

“Công tử, hay là ngài không thích nữ tử khiêu vũ? Người xem...Đằng sau là nhạc linh là do phưởng chúng tôi mời.....Việc này quả không thuận lợi a.....”

Công tử kia nhưn mày, ngón tay giật giật, phía sau người hầu lập tức lôi trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu thật dày:

“Mụ mụ, phong nguyệt làm gì so đo nhiều như vậy? Bà cũng bắt quá là kiếm chút tiền ăn cơm mà thôi. Công tử nhà ta ưng mắt trướng nhạc linh kia, những thứ này là bao nàng một đêm phí dụng. Nếu hầu hạ tốt rồi, ngày sau bà cũng sẽ không chịu thiệt.”

Tú bà thật sự không thể chối từ, đành phải nhẹ giọng nói:

“Nàng tên Tư Mã Tập Ngọc, năm vừa mới mười sáu, ba tháng trước vừa tới phưởng lý làm nhạc linh, bởi vì nàng có một nhạc khí kỳ lạ, thổi ra ca khúc hết sức du dương khác biệt, các phưởng khác đều không có phong vận này, cho nên tiểu nhân liền đem nàng giữ lại. Chúng tôi gọi riêng nàng là Tập Ngọc cô nương, nàng..... Tính tình có hơi cổ quái, chỉ sợ hầu hạ không tốt công tử.”

Công tử kia lại là cười, rốt cục cũng mở miệng nói chuyện,

“Không quan trọng, bản công tử thích nhất những cô nương mạnh mẽ. Nếu Tùng, đi mời Tập Ngọc cô nương lại đây.”

Thanh âm của hân nghe qua không đủ trầm, nhưng lại rất uy nghiêm. Một trong hai người hầu lập tức hướng bàn mà đi tới, mọi người đều tránh ra một lối, hí hửng trong lòng xem kịch hay.

Ở trên đài thấy người đã đi tới, Lưu Vân chạy nhanh cười duyên nói: “Vị này, Tập Ngọc cô nương không phải người trong phưởng, cũng không hiểu hầu hạ quý nhân, cần thận nàng chọc giận vị kia. Không bằng làm cho ta thay nàng đi về phía vị kia nhận tội đi.”

Nàng nũng nịu mềm giọng, làm người ta xương cốt cũng muốn yếu mềm. Người hầu họ Tùng lại lắc đầu:

“Công tử ta muốn là Tư Mã Tập Ngọc cô nương. Thỉnh cô nương tránh cho cô nương ấy đi gặp công tử nhà ta.”

Lưu Vân không thể làm gì, đành phải tránh ra, xoay người cúi đầu thấp giọng nói với thiếu nữ áo trắng kia:

“Làm sao bây giờ? Tập Ngọc? Người ta mạnh bạo rồi!” Tập Ngọc vẫn cúi đầu thấp, lặng yên quan sát món nhạc khí cổ quái, một chữ cũng không nói.

Nếu Tùng lại tiến lên từng bước, trầm giọng nói:

“Công tử nhà ta nói, tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô nương! Kính xin cô nương lại!”

Tư Mã tập ngọc chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt thân nhiên đảo qua người nọ, nàng có dung nhan như cỏ lan, màu da như tuyết, mỗi anh đào kiều diễm ướt át, nhìn qua thực là một mỹ nhân xinh đẹp nho nhã yếu ớt, khuê các như những thiên kim tiểu thư, một câu nói nặng lời cũng nho nhã hơn người:

“Ta chỉ là nhạc linh, không bán thân. Cảm ơn công tử nhà người đã để ý, Tập Ngọc xin lĩnh tấm lòng.”

Nàng thân nhiên nói xong, thanh âm cư nhiên nũng nịu, nghe qua giống như đang làm nũng, cũng không biết là cố ý hay trời sinh?

Nếu Tùng thấy nàng cự tuyệt, không khỏi có chút phiền não, lạnh nhạt nói: “Cho dù ngươi là nhạc lĩnh vẫn là cô nương phường này, công tử nhà ta nói muốn ngươi, là phúc khí của ngươi! Phong nguyệt trong phường lý này, làm gì còn muốn ra về thanh cao?”

Lời này vừa ra, người phía dưới đều cảm như hén, Lưu Vân lo lắng nhìn nàng, muốn giúp nàng, lại không biết làm sao bây giờ. Ai ngờ Tập Ngọc một chút cũng không nao núng, cảm nhận khí đứng lên, mỉm cười vái chào:

“Không phải Tập Ngọc ra về thanh cao, mà là sớm gả người ta. Đã kết hôn, không thể tiếp khách, kính xin chuyển lời cho công tử, cảm ơn ưu ái.”

Nếu Tùng sững sốt một chút, đã vì đã là người có chồng rồi? Vậy tại sao còn có thể đi cùng ra tiếp khách? Phu gia chẳng lẽ không trông coi sao? Xem cô gái này không hề e sợ, chỉ sợ không nói dối, nhưng nàng rõ ràng không phải người đã có chồng, tóc cũng như các cô gái bình thường hạ xuống. Như thế nào cho phải? Quy pháp Đại Tông, câu dẫn thế thất người khác là trọng tội, chỉ sợ lấy thân phận công tử ra ép, truyền đi rõ không nên. . . . . Đang do dự, bỗng từ nơi cửa chính truyền đến một trận ồn ào náo động, chỉ chốc lát, một người lướt nhanh vào, phía sau hai ba kẻ cao lớn Quân nô đuổi theo. Phía trước hai kẻ đó, kẻ chạy trốn mặc bộ y, mặt đầy vết bầm, tóc cũng xòa, nhìn qua vô cùng bẩn.

Mấy tên nô mới tới, không hiểu quy củ lắm, một người bước nhanh đứng phía sau lưng của hắn lạnh lùng nói:

”Diêu Hồng phường là địa phương nào? ! Có thể cho rằng không có tiền cũng muốn xông đến? ! Còn chạy? Lão Tử ta đánh chết ngươi, cái thằng nhóc!” Nói xong giơ lên nắm tay lên.

Người nọ đầu tiên là ôm đầu, liều mạng trốn, không nói không rằng, dưới mảnh áo gấm lụa luôn như thân chuột. Người này bị tên nô bắt lấy, thật sự trốn không thoát, đành phải nhắm mắt lại chờ hắn ra tay.

Tú bà vừa sợ ồn ào, chạy nhanh kêu lên:

“Dừng tay! Nơi này là chỗ nào? Sao có thể quấy nhiễu các vị khách quý? !”

Bà kêu đã muộn, Tên nô đã sớm động nắm đấm xuống, tất cả mọi người chờ nhìn người bị đánh, ai ngờ trước mắt bỗng nhiên ánh sáng trắng chói lóa, một nhân ảnh không biết làm sao trong phút chốc đã tới bên người nọ, nâng tay nhất quyết, thoải mái mà động cho tên Nô một quả đấm to. Tên nô kinh hãi, tập trung nhìn, đã thấy rõ lúc trước còn tại trên bàn nhưng Tư Mã Tập Ngọc không biết khi nào thì đứng ở trước mặt, âm trầm nhìn hắn.

”Tặc tử, cư nhiên dám khi dễ tướng công nhà ta!”

Nàng lạnh lùng nói xong, khuôn mặt tú nữ vẫn như trước chói như hư không, trên mặt lộ ra thần sắc âm tàn hung hãn.

“Bành bạch” vài tiếng, tên Nô chỉ cảm thấy hai bên trên mặt là một trận đau nhức, cư nhiên bị nàng trong nháy mắt quạt rất nhiều cái tát. Hắn cơ hồ đứng không nổi, hung hãn rút lui. Mọi người đều ồ lên, không kìm nổi nhìn nàng, nàng vẫn như vậy đáng người vẫn rất kiêu kiêu, nhưng không biết tại sao nhìn qua làm cho người ta cảm thấy thực khủng bố.

Tập ngọc không thèm quan tâm đến mọi người đang kinh ngạc xung quanh, ôn nhu đỡ lấy nam tử áo xám kia, dùng tay áo cẩn thận lau đi trên mặt hắn vết bẩn, nhẹ giọng nói: “Không phải vẫn nói cho ngươi biết đừng tới nơi này đón ta sao? Bọn nô tài đều không mất, vạn nhất ngươi bị thương, phải làm sao bây giờ?”[ta dịch là ngươi đọc cho thuận ^^]

Nam tử kia ngẩng đầu, ngốc nghếch cười hi hi, nếu không phải ánh mắt thiện chân ngây ngốc, hẳn thực nam tử tuần tú, mũi thẳng thẳng, mi dài như tóc mai, hai mắt hẹp dài đen láy, cười lộ lên khoe miệng có hai cái lúm rất nhỏ cũng rất sâu đích má lúm đồng tiền. Hẳn loại bộ dáng, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là kẻ ngu, tuy rằng bề ngoài giống như nam tử tuần tú, trên thực tế tâm tính lại không khác gì đứa trẻ ba tuổi.

Sớm đã có người âm thầm lắc đầu thờ dài, đáng tiếc một mỹ nhân như hoa như ngọc, cư nhiên gả cho một gã ngốc tử! Ông trời bất công.

Tú bà đã sớm chạy vội đi qua, chỉ vào mấy tên nô lớn tiếng mắng:

“Các ngươi thật không có mắt ! Không phải sớm nói qua cho các ngươi tướng công của Tập Ngọc cô nương đều qua đón nàng sao? !”

Bị đánh mấy tên nô thì thào nói:

“Nhưng là. . . . . Cái kia cái bộ dạng. . . . . Rõ ràng là cái. . . . .”

Câu nói kế tiếp hắn không dám, sợ lại bị đánh. Nữ nhân này có tà khí, vẫn là không nên trêu chọc.

Tú bà lại mắng vài câu, chạy nhanh đến bên cười:

“Tập Ngọc cô nương, ngươi đừng cùng bọn họ so đo! Đó là bọn nô tài mới đến, chưa thấy qua tướng công của ngươi. Ngươi đại nhân đại lượng, đừng trách bọn họ!”

Tập Ngọc giúp đỡ nam tử kia, quay đầu thần nhiên cười,

“Mụ mụ nói như vậy rồi, ta lại so đo sao? Về sau đừng nhận sai nữa là tốt rồi. Hôm nay khúc lượng ta đã hoàn thành, đi trước một bước, cáo từ.”

Thanh âm của nàng vẫn là nũng nịu, đoán chừng là trời sinh.

Tú bà thấy nàng đi ra ngoài, nhìn không được muốn ngăn, định nói cho nàng biết cái công tử còn chưa giải quyết xong, nhưng lại không dám. Tư Mã tập ngọc tính tình cô quái, hơn nữa không biết ở đâu tới học chút võ công, ra tay nhanh như tia chớp, người bình thường căn bản không phải đối thủ của nàng. Lúc ấy nàng vừa tới Diêu Hồng phường làm nhạc lĩnh, mình cũng thu nạp nàng mấy lần, ba bốn tên nô cùng tiến lên, ý đồ đem nàng nhốt lại, ai ngờ chỉ trong một cái nháy mắt, mấy tên nô đứt tay, gãy chân gãy chân, toàn bộ quỳ rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích, mình cũng sợ cháng váng. Tư Mã Tập Ngọc cũng không còn tiếp tục, chỉ tay áo chậm rãi nói:

“Mụ mụ, loại chuyện này về sau nếu phát sinh lần nữa, ta sẽ tính sổ. Lần này coi như xong, ta không so đo.”

Tú bà nhanh nhẹn gật đầu như bầm tỏi, hiểu rằng nàng không phải là người mình có thể đối phó.

Tập Ngọc đỡ tướng công của mình, mới vừa đi đến cạnh cửa, chợt nghe đằng sau Nữu Tùng cao giọng nói:

“Tập Ngọc cô nương! Người liền định như vậy rồi đi? Không khỏi mất mặt cho công tử nhà ta!”

Tập ngọc quay đầu, lộ ra một nụ cười, thật sao như lan như ngọc, tú nhả cực kỳ:

“Đa tạ công tử có hảo ý, nhưng công tử cũng nhìn thấy, Tập Ngọc là người đã có gia đình, không thể tiếp khách. Cáo từ.”

Nàng đỡ tướng công bước nhanh đi ra ngoài, vị công tử kia sắc mặt khê biến sắc, dùng ánh mắt ý bảo thủ hạ chạy nhanh đuổi theo, Nữu Tùng bay nhanh đuổi theo bọn họ, đã thấy mặt trăng nhô lên cao, ở ngã tư đường trống rỗng, gió đêm thổi từng cơn, không còn bóng dáng của hai người đó nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Vẫn luôn nói người không cần đi đón ta. Nơi đó lắm người có thể lực, người mà bị ăn hiếp ta cũng khổ sở lắm.”

Tập Ngọc ngồi xổm trước tướng công, dưới chân là một chậu rửa mặt bằng xứ trắng thô sơ, bên trong có nước, nàng đang dùng khăn tay chấm nước lau khi trên mặt hấn những vết thương.

Đây là một con hẻm hẻo lánh, một cái nhà ngói cũ nát có duy một phòng, trong phòng trống trơn, trừ một chiếc giường, thêm một cái bàn có ngăn tủ liền tuyệt nhiên không còn vật khác. Tướng công của nàng đang ngồi trên giường, ngơ ngác cúi đầu nhìn nàng cười.

Tập ngọc thấy hấn cười vui vẻ, không khỏi cười theo, ôn nhu nói:

“Làm sao? Hôm nay vui vẻ vậy sao? Nô dịch của đại nương lại đánh người rồi, như thế nào còn có thể như vậy cười đầy hả?”

Nàng đau lòng lấy tay áo lụa lau đi vết thương trên trán hấn, hấn đau đến “Tê” một tiếng, bỗng nhiên cảm thật chặt tay nàng.

“Nô dịch của đại nương xuống tay thật ác độc. Sáng sớm mai ta cùng người đi nói.”

Tập Ngọc nhẹ nhàng tránh một chút, lại tránh không ra được tay hấn, nàng có chút kỳ lạ nhìn hấn,

“Niệm Hương, làm sao vậy? Không cho ta đi tìm đại nương?”

Niệm Hương liền tục gạt đầu, xoa tay múa chân mô tả một chữ không nói được, chỉ có thể theo miệng phát ra thanh âm ô ô nha nha. Tập Ngọc nở nụ cười, dịu dàng vuốt những vết thương trên khuôn mặt hấn.

“Được rồi, ta không tìm phiền toái, nhưng người cũng không thể để bà già ấy khi dễ. Toàn kiểm việc nặng cho người làm, tay đều cháy máu hết rồi còn đâu! Còn nữa, chuyên hướng mặt người mà đánh, căn bản là cố ý.”

Niệm Hương cầm lấy tay nàng, nhẹ lắc đầu, khuôn mặt mang vẻ vội vàng, nói ô ô cái gì đó, tựa hồ như đang cam đoan. Tập Ngọc cong khóe miệng, ánh mắt dần dần ôn nhu:

“Người là cam đoan nhất định sẽ làm cho ta sống những ngày tốt lành?” Nàng ôn nhu hỏi, Niệm Hương gạt đầu, nét xinh đẹp ánh trong đôi mắt đáng yêu như trẻ con mà kiên định.

Tập Ngọc đang vòng tay ôm hấn thật chặt:

“Niệm Hương . . . . . Ta rất thích người. . . . .”

Nàng thì thảo nói. Hắn có một đôi mắt xinh đẹp, thiện lương, tất cả mọi người đều nhìn không thấy, chỉ có nàng lại thấy được, lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt hắn như tỏa ra hào quang diệu kỳ. Hắn chỉ cần cười, xung quanh hết thấy đều như sáng lên, đều bị cuốn hút bởi cái thiện lương trong đó. Nàng thật sự muốn biết, giữa thế giới âm u hoang vu này, trong đáy mắt hắn rốt cuộc có những gì đây?

Hắn bỗng nhiên đưa tay, ôm đầu nàng vào ngực mình, nhẹ nhàng mà vụng về vỗ lưng của nàng, giống như âu yếm một đứa bé. Tập Ngọc nhắm mắt lại, vùi vào bộ ngực hắn, hoàn toàn không thèm để ý những vết bẩn trên người hắn. Hạnh phúc như vậy, cùng hắn ở một chỗ, đâu cần cái gì của người khác nữa đâu? Nàng nhớ tới bộ dạng thịnh nộ của phụ thân, bộ dạng thân khóc trời đất của mẫu thân. Vì sao, bọn họ không biết, cùng hắn ở một chỗ, với nàng như thế là hạnh phúc?

Nàng thở dài trong bụng một hơi, đứng lên bưng một chậu nước, đích thân rửa chân cho hắn, giúp đỡ hắn nằm lên giường, thay hắn đắp kín mền, sau đó chính mình nằm một bên, ôm lấy hông của hắn, dán lên phía sau lưng hắn. Nàng thích ôm Niệm Hương ngủ, như vậy sẽ cảm thấy an tâm, ngủ ngon cùng mùi hương ngọt ngào.

Không lâu sau, hắn liền phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, trẻ con cầm lấy tay nàng, nàng cũng không bỏ ra. Tập Ngọc nhẹ nhàng hôn xuống tóc hắn. Hắn đối với nàng ý lại, thật giống như nàng đối với hắn, không có cách nào dứt bỏ, cũng không bao giờ nghĩ dứt bỏ. Nàng tình nguyện như vậy, hạnh phúc như vậy cả đời, không có cảm ý ngọc thực, không có nha hoàn nô bộc, tất cả đều không cần. Khấp thiên hạ, nàng chỉ cần Niệm Hương. Hôm sau đi đến Diêu Hồng phường, như nàng dự đoán, Lưu Vân cuốn lấy nàng không tha.

“Tập Ngọc! Có biết sau khi hai người đi thế nào không? Công tử kia cho thủ hạ tìm các người nhiều lần, ta lo lắng gần chết!”

Nàng bám lấy Tập Ngọc không chịu đi, chẳng còn một chút phong thái của hoa khôi, dính thị mang cái phong thái của con tiểu cầu.

Chung sống ba tháng, Tập Ngọc hoàn toàn hiểu rõ ở Lưu Vân cái tính tình này, người ta nói nàng ngờ ngáy ngây ngô, nói nàng mưu mô thủ đoạn nói nàng lời đời đều không phải, nàng kì thực rất hồn nhiên, đối với cái gì đều nhiệt tâm, thích một người liền hận không thể mỗi ngày đều có người ta bên mình. Lúc trước nàng đối với mình còn thấy động lòng, thế sống chết cùng với mình kết thành tỷ muội, càng bị từ chối lại càng hăng, cả ngày cuốn lấy không rời, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải đáp ứng cùng nàng kết bái tỷ muội.

Tập Ngọc vừa cảm nhạc khí của mình, vừa nói:

“Hắn tìm không thấy, tìm được rồi ta cũng không sợ. Cướp thế tử của dân, cho dù là đương kim Thánh Thượng chỉ sợ cũng không làm được.”

Lưu Vân mân mê miệng, động tác này làm nàng thoát nhìn rất đáng yêu, nàng nhỏ giọng nói:

“Người ngày hôm qua về sớm cho nên không biết, ta nghe mụ mụ nói, cái công tử kia tám chín phần là người trong hoàng cung, nói không chừng còn là một tiểu vương gia gì đó! Bởi vì mụ mụ tiền khách đứng lúc nghe được nó tài gọi hắn là Vương gia.”

“Hừ, chính là Vương gia nên mới kiêu ngạo như vậy, Đại Tổng thật đúng là không có giới luật.”

Tập Ngọc lau xong nhạc khí, đưa lên miệng ô ô thổi vài cái, đôi âm sắc tương đối hài lòng mới buông ra.

Lưu Vân ghé lưng nàng, hai người nhìn qua giống như liền thân trông rất quái dị, hiển nhiên Lưu Vân không cảm thấy vậy. Nàng mỉm cười nói:

“Cái nhạc khí này của người, ta biết gọi là gì. Ngày hôm qua ta tiếp khách, uống trà nói chuyện phiếm, hắn nói trước kia đi qua Nam Man, người nơi đó toàn thích những màu sắc sắc sỡ, cái nhạc khí này của người ở chỗ bọn họ là đặc sản, tên là ti hồ lô.”

“Đã đoán đúng, thông minh.”

Tập Ngọc nheo nheo mắt nhìn nàng. Lưu Vân vừa cười nói:

“Ta thật không nghĩ tới, thứ thô sơ đó có thể tạo ra những âm thanh đầy màu sắc. Tập Ngọc, nhạc khí của người là từ đâu?”

“Từ hồi bé ta đã được người khác tặng, là ai ta cũng đã quên. Dù sao lúc không có chuyện gì làm thoải mái một chút, tất sẽ biết.”

Lưu Vân bỗng nhiên yên lặng, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi:

“Tập Ngọc, ta xem bộ dáng của người, trước kia nhất định là thiên kim tiểu thư. Chẳng qua, ta đối với người gặp được cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng đối với tướng công của người lại rất tò mò. Nói cho ta nghe một chút về hắn đi!”

Tập Ngọc nở nụ cười;

“Ta nghĩ người nhất định có lúc sẽ hỏi, hôm nay rốt cuộc cũng hỏi đến rồi.”

Lưu Vân cọ cảm tới lui trên vai nàng, tình tứ nói:

“Ta đây không phải sợ hỏi người không vui sao! Người là nữ nhân tính tình cổ quái, ta không dám trêu chọc!”

Vừa mới bắt đầu vẫn quần quít lấy nàng không tha, thiếu chút nữa bị nàng giáo huấn rồi! Nàng nhìn qua tướng nhu nhược yếu đuối, ai ngờ tính tình khác hẳn, lực tay lại lớn, lần đó thiếu chút nữa đem cánh tay mình ra chặt.

Tập Ngọc nghĩ một lát, mới lên tiếng:

“Kỳ thật rất đơn giản, ta đối với hần vừa gặp đã thương, sau đó liền thề với trời kiếp chỉ lấy người này làm chồng. Sau liền gả cho hần, chỉ đơn giản như vậy.”

Lưu Vân lại mân mê miệng:

“Cái gì nha, một chút cũng không rõ ràng! Ngươi không chịu nói, quên đi!”

Nàng theo Tập Ngọc đứng lên, sửa sang tóc và áo váy, rất nhanh khôi phục bộ dạng quyền rũ bình thường.

“Mở cửa tiếp khách rồi, hôm nay còn có những người muốn xem khiêu vũ, vừa học vài tân pháp khiêu vũ, đúng lúc thử xem.”

Nàng cười nói, Tập Ngọc đem ti hồ lô đưa lên bên môi, nói:

“VẬY NGUOI KHIÊU VŨ TÂN PHÁP MỚI, TA THỬ TÂN KHÚC.”

Sau đó thổi lên, cũng là một khúc ca vui, giống nhau ánh trăng trong nước nhẹ nhàng tỏa ra vậy.

Lưu Vân thấy tốt, ở trong phòng liền vung tay áo nhảy lên, váy áo đỏ bùng bay bay, giống như một cách bướm đỏ lớn.

Đang khiêu vũ vui vẻ, bỗng “Cạch”, cửa đột nhiên bị đẩy ra, lần lượt tiến vào là năm sáu nam tử áo xanh, thần sắc nghiêm túc. Lưu Vân hoảng sợ, đứng sững tại chỗ.

Chợt nghe tiếng tú bà kinh hoàng từ cửa truyền vào:

“Công tử! Công tử! Lưu Vân hiện còn đang nghỉ ngơi, ngài sao không đợi đến buổi tối? Điều Hồng phường lập tức sẽ mở cửa !”

Không có người để ý, tú bà giống như bị ai đẩy một phen, lao đảo ngã vào, khó khăn chật vật đỡ lấy cửa đứng vững, quay đầu hướng về Lưu Vân cười khò;

”Lưu Vân! Là vị công tử đêm qua đến đây, mau đổi bộ y phục, đi ra nghênh đón!”

“Không cần, mới nghe gấp phòng trong có âm sắc du dương, Tập Ngọc cô nương nhất định đã ở đây. Bản công tử hôm nay tới đón Tập Ngọc cô nương hồi phủ.”

Người nọ nói xong, sai bước tiến vào, đúng là khuôn mặt công tử tuần tú đêm qua. Hần cũng không thêm liếc mắt tới Lưu Vân một cái, thẳng hướng Tập Ngọc đi đến.

“Tập Ngọc cô nương, ta lần thứ hai đến mời ngươi. Ngươi nể mặt ta hay là nhất định không chịu đi?” Tập Ngọc cô nương, ta lần thứ hai đến mời ngươi. Ngươi nể mặt ta hay là nhất định không chịu đi?”

Hần thấp giọng hỏi, bình tĩnh nhìn nàng dung nhan tứ nhĩ yếu đuối, thực hận không thể dấn dập e sợ này ôm trọn vào trong lòng.

Tập Ngọc thu hồi ti hồ lô, lạnh nhạt nói:

“Công tử nói sai rồi, tối hôm qua sớm đã giải thích, Tập Ngọc đã là gái có chồng, không thể làm chuyện có lỗi với phu quân. Công tử mời trở về đi, Điều Hồng phường có vô số mỹ nhân, người người so với Tập Ngọc hội đều có thể hầu hạ ngài. Ngài có gì làm khó xử ta?”

Công tử kia cười phá lên, cây quạt phát ra âm thanh “Ba ” một tiếng rồi mở ra, hần cất cao giọng nói:

“Đúng vậy, ta thích làm khó dễ ngươi! Nói thật với ngươi, bản vương là con trai thứ ba của đương kim thánh thượng, Vương gia ta đối với ngươi vừa gặp đã thương, còn cần do dự sao? Ngươi vốn dĩ còn trẻ, làm sao để ta tin ngươi đã lập gia đình?”

Lời của hần vừa nói khỏi miệng, tú bà cùng Lưu Vân sắc mặt biến sắc, chạy nhanh quỳ xuống, trong miệng liền nói liên hồi:

“Tham kiến Vương gia”.

Tú bà ý nhị nháy mắt với Tập Ngọc, khuyên nàng tạm thời khuất phục, không cần đắc tội này đại nhân vật này. Tập Ngọc hít một hơi, trong mắt đã không còn kiên nhẫn, sắc mặt giận dữ, Lưu Vân thầm kêu không tốt, Tập Ngọc tính xấu này nếu phát tác, dù đứng trước mặt là hoàng đế nàng cũng không kìm lại được!

“Vương gia, ngài còn cần ta nói bao nhiêu lần? Tập Ngọc đã lập gia đình! Có vị hôn phu khỏe mạnh! Đại Tổng giới luật không cho phép tư thông, không cho phép chiếm đoạt người khác, quý Vương gia, chẳng lẽ đạo lý ấy cũng không hiểu?”

Nàng vừa nói xong, phía trước vài nam tử áo xanh đã rống lên

“Làm càn! Lớn mặt điều dân! Cư nhiên dám nói năng lỗ mãng với Vương gia!”

Tiểu vương gia cười khẩy khoát tay áo, mấy người kia lập tức im miệng, hấn ôn nhu nói:

“Tốt, ta thích ngươi ở cả cá tính này! Ngươi theo ta trở về, ta cho ngươi hưởng thụ vinh hoa phú quý! Bỏn vương nhân trung long phượng, chẳng lẽ còn không sánh bằng ngươi kia ngu đại ngốc tử phu quân?”

Lưu Vân trắng mặt. Xong rồi, xong rồi! Nàng nghĩ, vị Vương gia muốn xui xẻo! Cư nhiên phạm điều Tập Ngọc cấm kỵ nhất! Trước kia có cô nương cười nhạo nàng phu quân nàng là ngốc tử, bị nàng treo lên tường ba suốt một đêm. Vì thế sau đó, không nữa một người dám nói phu quân nàng một chữ!

Tập ngọc diện sắc chưa biến đổi, nhưng trong mắt băng tuyết đã sớm che:

“Vương gia xin tự trọng! Ta không thích người khác nhục mạ phu quân!”

Tiểu vương gia không thèm để ý chút nào, tự nhiên kéo tay nàng, nói:

“Ngươi muốn ta tự trọng như thế nào? Ta không rõ, để cho ta cảm thử bàn tay nhỏ bé này, đại khái sẽ hiểu. . . . .”

Nói còn chưa dứt lời, cả người bỗng nhiên bị một trận choáng váng, một tiếng hô kinh hoàng, hấn té ngã thật mạnh trên đất, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Phía trước nam tử áo xanh vội vàng xông lên:

”Đưa con gái xảo quyệt!”

Bọn họ gào thét, tung quyền cước, tưởng như sẽ làm cho đáng về yếu đuối của Tập Ngọc thấy khiếp sợ.

Tập ngọc cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói:

“Mụ mụ, thật có lỗi, Diêu Hồng phường xem ra ta không ở lại nổi nữa! Đắc tội! Hôm nay không thể giải tòa, thật sự ta sẽ rất phần nộ!”

Nàng bẻ năm ngón tay dài, ra tay nhanh như điện, Lưu Vân vừa kịp nhìn thấy thì màu áo trắng đã bay lên tung quyền cước, sau đó là một tiếng kêu đau, nam nhân áo xanh cao lớn nhất trong đám bị đồn ngã, trong lỗ mũi chảy ra máu, bất tỉnh nhân sự. Mọi người thấy nàng thân thủ không vừa, không khỏi đều e sợ.

Tập ngọc lạnh nhạt nói:

“Các ngươi không thể hơn ta, ta đã là cao thủ rồi! Hôm nay ta muốn thay các nữ tử bị các ngươi chà đạp dạy các ngươi bài học!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng cả người giống như một cánh bướm trắng bay lên, đó đương nhiên là điểm tô đẹp hình tượng, kỳ thật Lưu Vân đã xem qua, động tác của nàng chẳng những không tuyệt đẹp, ngược lại thô lỗ cực kỳ, rất lỗ mãng giang hồ dùng sức mạnh đánh nhau. Năm tay vung lên cứng rắn, động tác giống như. . . . . người đàn bà chanh chua.

Chỉ thấy nàng mấy cước đá lên, ngay lập tức những nam nhân vững chãi đổ xuống, vẫn còn chưa đủ, nàng còn đạp cho mấy đá, mãi cho đến khi được Lưu Vân kéo đi, khó khăn lắm mới thôi. Nàng còn không hết giận, đi qua đi lại đạp mấy đá lên tiểu vương gia, làm hấn lại ngất đi.

“Tập Ngọc. . . . . Tập Ngọc!”

Lưu Vân kêu to bên tai

“Ngươi. . . . .”

Nàng quả thực nói không ra lời. Đại họa từ trên trời rớt xuống! Lại đi động thủ với Vương gia ? ! Chu di cửa tộc là nhất định!

Tập ngọc gầy gầy tóc mai, nở nụ cười, lại còn cười đến thực thanh tú ôn nhu:

“Thực hết giận! Hừ, đúng là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng! Không cho chịu chút đau khổ sẽ không biết nhượng bộ!”

Tú bà đã ngắt xiu, cũng tốt, nàng đỡ phải nghe kêu khóc. Tập Ngọc quay đầu vỗ vỗ Lưu Vân:

“Ta đi rồi, những người này ta sẽ ném đi bên ngoài, không cần lo lắng. Ngươi bảo trọng, có lẽ về sau cũng không có cơ hội gặp lại.”

Nàng phui tay áo, thô lỗ lột áo khoác trót bọn chúng lại, sau đó một tay nhấc một cái, xoay người ra cửa.

“Tập Ngọc!”

Lưu Vân đột nhiên quát to một tiếng, đánh lưng nàng, thiếu chút nữa làm nàng ngã.

”Luu Vân! Lưng của ta!”

Tập Ngọc bắt đầu đi kêu lên, tiểu cô nương này muốn làm gì chứ?

“Ta cùng đi với ngươi! Lúc chúng ta kết bái đã nói, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Ngươi phải tội tiểu vương gia, là giết cửu tộc! Ghê lắm . . . . Ta với ngươi coi là cửu tộc còn gì? Ngươi chẳng lẽ không mang ta cùng đi? !”

Luu Vân nói như thật, át cả đúng sai.

“Ngươi mà tính cửu tộc cái gì?”

Tập Ngọc trừng mắt nàng.

“Ngươi không phải vẫn thích làm hoa khôi sao? Ở lại nơi này toàn được ăn ngon, so với đi cùng ta nơi này còn tốt lắm! Ngươi cũng không phải người có thể chịu được cực khổ !”

“Ta mặc kệ! Tóm lại ta nhất định phải đi theo ngươi! Nơi này chẳng có ý nghĩa gì cả, mỗi ngày đều phải nhìn mặt nam nhân, ăn cơm cũng không ngon! Nói xem, ngươi ở Diêu Hồng phường đánh người, chúng ta đều ở đây, ai nói không có tội liên quan? Mặc kệ! Ngươi nhất định phải mang ta đi!”

Luu Vân dùng hết sức giữ nàng lại, mặt dày mày dạn toàn bộ đều dùng tới .

Tập Ngọc bị nàng quần đến không còn cách nào khác, đành phải gật đầu:

“Được, được! Ta mang ngươi đi, được chưa? Nhanh đi thu dọn đồ đạc! Về sau hành tẩu giang hồ, cũng không thể mặc mấy bộ quần áo rườm rà, cũng không cần trang điểm! Tóc cũng không cần đẹp như vậy! Ngươi tất sẽ gây chuyện, ta không cần thu nhận phiền toái!”

Luu Vân cười tươi:

“Đây mới là lời hay! Ta sẽ làm việc, ngươi yên tâm!”

Nàng chạy lại bên giường, lấy một túi da màu xám, rút nhanh vài bộ y phục, sau đó đi tới bàn trang điểm tháo hết trâm cài đầu xuống, chỉ giữ cái búi tóc, lại dùng khăn lông ướt lau khô toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp. Phía sau, Tập Ngọc đã đem bọn người ném ra ngoài.

“Tập Ngọc! Ngươi giữ cái này giùm ta, ta nhanh nhẩu, sợ làm mất. Đó là mạng sống của ta!”

Luu Vân đưa cho nàng một xấp ngân phiếu thật dày, tất cả đều hơn một trăm ngàn lượng. Các thỏi bạc vụn đem giấu quanh người, hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng. Luu Vân ghé lưng Tập Ngọc:

” Liền thân ”

Họ chậm rãi đi ra Diêu Hồng phường, từ cửa sau vụng trộm chạy trốn.

“Hôm nay ngươi là Tư Mã Tập Ngọc, ta Luu Vân mới được sinh ra đời!”

Luu Vân vui vẻ nói:

” Trốn chạy bắt đầu! Thực kích động, đúng không, Tập Ngọc?”

Tập Ngọc liếc mắt nhìn nàng một cái, thầm xác định, nữ nhân này đúng chỉ sợ thiên hạ thái bình. Đúng là kẻ gây tai họa.....

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Oa, ngươi vẫn ở nơi này?”

Luu Vân trừng mắt nhìn nhà ngói đơn sơ, hoài nghi ngay sau đó có thể sập vì mình nói qua to hay không.

“Nơi này thuận tiện, giá cũng vừa phải.”

Tập Ngọc thần nhiên nói, nhanh tay thu dọn quần áo. Đồ đạc của nàng thật sự ít đến đáng thương, chỉ có vài món quần áo lành lặn, trên người nàng váy màu trắng này là do Diêu Hồng phường cấp cho. Nàng rất nhanh cởi quần áo ra, thay quần áo bình thường, tháo hết đồ trên tóc, mặt không trang điểm,

nàng chột nhìn thấy mình và Lư Vn giống nhau, hai thôn phụ bình thường.

“Niệm Hương còn ở phía sau Phm Hương lâu làm việc cho đại nương, chúng ta đi tìm hñ.”

T

ập Ngọc xách theo túi nặng, lờ Lư Vn xoay người rời đi, gần đến cửa, chột mơn man lẻ gổ thô ráp. Nơi này tuy rằng đơn sơ, nhưng dù sao cùng Niệm Hương ở ba tháng, hai người trốn tới đây, lần đầu tiên cùng chung sống, có vô số kỷ niệm đẹp. Cùng nhau vo gạo nấu cơm, Niệm Hương làm cháy khét nôi, lần đầu tiên cắt quần áo, bị kim đâm đầu. . . . .

Tập Ngọc nhắm mắt lại, hít sâu một hơi:

“Đi thôi.”

Phm Hương lâu là một trong hai tù lâu của thành Hàng Châu, mỗi ngày khách nhân đến vô số kẻ, lúc trước Niệm Hương bắt luận như thế nào cũng không đồng ý để nàng nuôi mình, liền đi tìm việc làm công, may mắn thế nào lại tới đây, người ta liền dùng hñ. Nơi đó mọi người biết Niệm Hương là một gốc tử, cũng không khi dễ hñ, tương phản, còn rất chiều cõ hñ. Chỉ có ở sau phụ trách rửa chén chỉ có đại nương nhìn hñ không thuận mắt, cái gì nặng nhọc cũng cho hñ làm, sau lại còn đánh hñ. Niệm Hương không nói, cũng không phản kháng, mỗi ngày luôn mang theo một thân đầy vết thương trở về.

Nhìn trên tay hñ đầy máu, còn có trên đầu trên mặt bị đại nương đánh thành vết sẹo, nhiều lần Tập Ngọc kiên quyết đi tìm đại nương nói lý lẽ, nhưng Niệm Hương lại luôn vội giữ chặt nàng không cho nàng đi. Nàng ước chừng hiểu tâm tình Niệm Hương, người bên ngoài đều cảm thấy hñ là gốc tử, cái gì cũng không hiểu, nhưng nàng biết, Niệm Hương kỳ thật rất rõ ràng người khác thương hại hñ, cho nên hñ chỉ có vui đầu đi làm, dùng sức đi làm, hi vọng người khác có thể chấp nhận chính hñ. Đứng thế. . . . . Vì bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, hy vọng có thể cùng nàng vượt qua ngày lạnh.

Nghĩ đến đây, từ nhỏ đến lớn dù không khóc, ánh mắt Tập Ngọc nhìn không được đỏ lên. Người này muốn nàng yêu hñ như thế nào? Muốn như thế nào đối đãi hñ? Nếu muốn nàng đổi mạng cùng hñ, nàng nhất định không chút do dự, chỉ vì hñ, chỉ có hñ!

“Ui. . . . . Tập ngọc! Ngươi xem, có phải tướng công nhà ngươi không?”

Lư Vn nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Niệm Hương vác giỏ cải trắng trên vai đi đến, bên cạnh là vẻ mặt dờ tợn của lão bà, vậy tay loạn sạ không biết chửi mắng cái gì, một lát sau, bỗng nhiên nhắc chân dùng sức đá một cái, Niệm Hương té xuống, cải trắng lăn trên đất.

“Lão thái bà này làm gì vậy? !”

Lư Vn phần nộ rồi, quay đầu nhìn Tập Ngọc:

“Ui! Bà ta khi dễ tướng công nhà ngươi! Còn không giáo huấn bà ta ? !”

Tập ngọc trầm mặc một hồi, lắc lắc đầu, cho dù nàng đã phần nộ đến không đè nén được, vẫn nhẹ giọng nói:

“Ta nghe hñ, không tìm đại nương gây phiền toái. Hñ nói mình có thể giải quyết, ta tin tưởng hñ nhất định có thể giải quyết.”

“Làm ơn . . . . . !”

Lư Vn không nói gì. Đại nương mập mạp kia đã chưa đủ, đi theo lại dùng nôi gõ đầu hñ xuống, mắ:

” Kề ngu này! Mau đứng lên! Vác một bao cải trắng cũng không được! Quả nhiên là đồ gốc không cứu chữa nôi!”

Niệm Hương không nói, yên lặng nhặt cải trắng vào , cõng lên tiếp tục đi. Ai ngờ cái kia lại đại nương còn không chịu thôi, tiến lên đá sọt, đứng một bên cười nói:

“Thật là một ngu gốc!”

Cải trắng toàn bộ rớt ra, bởi vì dây sọt bị đứt

Lư Vn không cách nào nhịn được, tiến lên lạnh lùng nói:

“Ngươi thật đáng chết! Heo mập! Tại sao khi dễ người ta? ! Ngươi mới là ngu gốc! Gốc tử! Ngu gốc!”

Đại nương không thể tưởng được đột nhiên từ phía sau lại nhảy ra một tiểu nha đầu xinh đẹp cùng mình chửi bậy, nàng liếc mắt đánh giá Lư Vn, tức giận hử mũi:

“Hừ , nương tử của thằng gốc đến đây! Ngươi không phải làm kỹ nữ sao? Trời đã tối rồi, còn không mau trở về tiếp khách? Cẩn thận này các đại gia nôi giận đem ngươi phá hủ thân thể đấy!”

Lư Vn nổi giận, nàng từ hồi làm hoa khô sau, không ai đối với nàng nói năng lỗ mắ như thế, lập tức làm sao nhẫn nại được, nâng tay liền cho bà ta

một cái tát, còn chưa hết giận, cầm lấy tóc của bà ta đập mấy đá. Tập Ngọc! Ta rốt cục có thể hiểu phần nộ như thế nào rồi! Nàng ở trong lòng kêu, nguyên lai đánh người như sở thích!

Đại nương hét ầm lên, bại bởi mình đã xem thường kĩ nữ, nàng thân thể cường tráng, không chút nào yếu thế, hai người dây dưa ở một chỗ. Lưu Vân sử dụng tất cả vốn liếng nữ nhân có thể sử dụng, móng tay bầu lấy thịt, răng nanh cắn thủ, tóc khẩu trừ lỗ mũi. Nay nếu ai lại nhìn thấy nàng, nhất định từ cũng sẽ không tin tưởng nàng nửa canh giờ trước còn nũng nịu quyến rũ động lòng người, Giáng hồng hoa tiên ở Diêu Hồng phường.

Niệm Hương đứng một bên ngây người, đột nhiên bừng tỉnh, chạy nhanh đi can ngăn. Lưu Vân đang cao hứng, nhất định đánh tới, dùng sức đẩy hẳn ra, lạnh lùng nói:

”Ta không thể tha cho cái lão bà hay đánh người này được! Thay các ngươi bị chà đạp dạy một bài học!”

Tập ngọc bắt đầu xoa trán, thật sự lấy nàng không có biện pháp, chính mình lúc này cũng vì đánh tiểu vương gia mà phải bỏ trốn. Được rồi, nguyên nhân cứ cho là nàng cũng bởi vì có thể trốn mà hưng phấn. Nàng đi tới, nhất sọt lên, nhìn Niệm Hương ôn nhu cười:

“Ta tới giúp ngươi.”

Niệm Hương vừa thấy nàng, nhất thời mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn nàng, giống như một đứa trẻ làm gì sai. Tập Ngọc nhìn trong tay hấn cái trắng bị lật đi lật lại rồi, chạy nhanh nắm lấy tay hấn, cười nói:

“Niệm Hương, chúng ta phải rời khỏi nơi này. Về sau chỉ sợ không có cách nào ở lâu một chỗ. Thật có lỗi, ta cuối cùng lại chọc vào phiền toái.”

Niệm Hương nâng tay, ôn nhu vuốt tóc của nàng, trong miệng phát ra âm thanh, giống như đang nói không sao. Tập Ngọc cười cười, giúp hấn đem cái trắng bỏ vào sọt, sau đó dựa vào ngực hấn, nói nhỏ:

“Đem cái trắng đưa đi, sau đó chúng ta liền rời đi nơi này, được chứ?”

Niệm Hương gật đầu, hai người vừa đi lên phía trước hai bước, chợt nghe đằng sau Lưu Vân cười ha ha:

“Ha ha ha ha! Cùng ta đấu? ! Heo mập! Lão nương ta tùy lúc đánh nhau, ngươi không biết ta lợi hại thế nào đâu!”

Hai người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Lưu Vân đem lại đại nương ép xuống mặt đất vận sức đá vào cái mông của bà ta, vừa đánh vừa cười, mà đại nương đã sớm ngất đi rồi. Lưu Vân tóc tai bù xù, nhếch nhếch nhảy dựng lên, lại đập bà ta mấy đá, rõ ràng là tấu nghịch [nghịch đánh nhau].

“Nhìn ngươi còn dám khi dễ người! Nhìn ngươi còn dám hay không!”

Cánh tay của nàng bỗng nhiên bị giữ lại, nhìn lại, là vẻ mặt bắt đầu của Tập Ngọc. Lưu Vân nhất thời giống như bắt được bảo bối, nắm lấy tay nàng cười nói:

“Tập Ngọc! Ngươi xem, ngươi xem! Là ta thắng rồi! Ta giáo huấn bà ta !”

Tập ngọc nhẹ nhàng gỡ cái trán của nàng, thở dài:

“Đúng vậy, ngươi thắng, thắng được một chút cũng hơn hờ, nhìn xem ngươi người thương tích! Một chút bộ dáng trước kia cũng bị mất.”

Nàng nâng tay thay Lưu Vân vén lại tóc, đưa ra khăn tay:

“Nhanh đi rửa mặt, ta giúp Niệm Hương đi lấy công. Sau ta giúp ngươi bôi thuốc.”

Ở sinh sôi sáng khoái nở nụ cười, lại như cơn mây nhìn nhìn Niệm Hương, huyết một tiếng sáo.:

“Không tệ lắm! Tướng công của ngươi rất tuấn tú! Tuấn tú lịch sự!”

Lưu Vân mang cái khí chất lưu manh, ước chừng ngay cả nhiều năm sau cũng không thay đổi.

Tập ngọc lại gỡ trán nàng:

“Nhanh đi! Không được dài dòng!”

Lấy công thực thuận lợi, quân sự phía sau thích Niệm Hương, cho nhiều gấp đôi tiền công, còn nói tốt hấn vài câu, những lời này làm cho Niệm Hương vui vẻ cười, cầm lấy tay Tập Ngọc không chịu buông, giống như một đứa bé, lại thêm một bên sự hơn hờ của Lưu Vân, hai người một người một bên, cầm lấy tay nàng, Tập Ngọc đột nhiên có cảm giác mình phải nuôi hai hài tử gốc gác. Cái gọi là bỏ trốn, là thế nào ? Tập Ngọc lần đầu tiên làm điều này, cũng không rõ, đi vào trong điểm mua bán đồ, nghiên cứu một buổi tối, rốt cục quyết định hướng đi là phương bắc. Hoàng đô là Hàng Châu, phía nam là không thể lại đi rồi, Phương Bắc mới tốt!

“Chúng ta đi phương bắc xem một chút đi! Phòng chừng tình thế có chút không hay, đất phương bắc những người hoàng cung đó kiêng kị. Nói không chừng có thể từ từ tính chỗ định cư.”

Buổi tối lúc ăn cơm, Tập Ngọc tuyên bố.

Lưu Vân kháng nghị đầu tiên:

“Không đâu! Ta nghe người ta nói phương bắc kỳ quái lắm, nếu dung mạo của ta bị làm hỏng thì sao?”

Tập Ngọc trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái:

”Người thật phiền toái, phương bắc cũng chỉ là tạm thời đi qua mà thôi, có nói nhất định phải ở đâu! Nếu thật sự không được, chúng ta lại xuống thuyền rời bến, tìm cái đảo hoang mà ở lại đến quên đi!”

Lưu Vân hai mắt toát ra ánh sáng:

“Nói không chừng có thể có phúc khí tìm được kho báu trên đảo hoang! Cái chủ ý này không sai!”

“Hiện tại không được! Mùa đông đến rồi, rời bến quá nguy hiểm. Vẫn là chờ mùa xuân năm sau tiếp tính. Chúng ta đi trước về phương bắc xem đã”

Tập Ngọc thu lại bản đồ, vỗ vỗ ván giường:

“Ngủ đi! Niệm Hương, nhường người ngủ trên, ta cùng sinh sôi cùng nhau ngủ dưới.”

Niệm Hương ngoan ngoãn ôm chăn cùng đệm lên giường, chỉ chốc liền ngủ mất. Lưu Vân nằm phía sau Tập Ngọc, nhìn chăm chăm cổ nàng, nói nhỏ:

“Tập ngọc, ta cảm thấy tương công người đối với người không tồi. Nếu, ta cũng có thể gặp được một nam nhân như vậy, quả là tốt. Cho dù hán ngốc ghêch, ta cũng vẫn cần.”

Tập ngọc cười nói:

“Rốt cục động lòng rồi? Máy ngày hôm trước vẫn oán giận nam nhân không có người tốt.”

“Ta chỉ nói thật mà thôi! Đi kỹ viện có thể là nam nhân tốt? Ta nha, về sau nhất định phải tìm một ai thương ta, yêu ta, chỉ nhìn ta! Hán nếu dám đi tìm nữ nhân khác, ta nhất định sẽ không bỏ qua, tâm hán chỉ hướng về ta, khen ta xinh đẹp!”

Tập Ngọc nhẹ nhàng nói:

“Xinh đẹp là tạm thời, người chân chính thích người, sẽ không vì nữ tử đẹp hơn người mà quyến luyến, cũng sẽ không bởi vì người khó coi oán giận cái gì. Lưu Vân, người nhất định có thể tìm được một tương công tốt, yên tâm đi.”

Người là một cô gái tốt, phi thường, nữ tử tốt phi thường

Lưu Vân nghe nàng nói chắc như đinh đóng cột, không khỏi tin tưởng, mang theo cái hạnh phúc, ý niệm trong đầu, chậm chạp tiến vào mộng đẹp. Trong giấc mộng đẹp, một hình dáng giống như nam tử ôn nhu chăm chú nhìn chính mình, hai người dắt tay cùng đi dạo, quyến lữ nơi thần tiên, chỉ ao ước uyên ương.

Khi đã đầu tháng mười, càn hướng bắc đi, thời tiết lại càng rét lạnh. Càng về sau, ngay cả Tập Ngọc cũng không chịu được, ba người đồng loạt mua vài món quần áo chống lạnh, mua một chiếc xe ngựa, nếu không đi bộ không thể đi. Nhắc tới cũng kỳ, trải qua nhiều thành trấn, Tập Ngọc từng cái trang lên nhìn, đều không có dán bố cáo truy nã bọn họ, hay là tiểu vương gia kia không đem việc này nói ra?

Mặc dù không có bố cáo truy nã, nàng vẫn không dám khinh thường, xe ngựa vẫn hướng bắc đi. Cũng đã gần nửa tháng, rốt cục đi vào một tòa thành cổ phía trước. Lưu Vân từ trong xe thò đầu ra, kêu lên:

“Lạnh quá lạnh quá! Oa, Tập Ngọc mau nhìn! Tường thành phía trước thật cao! Chúng ta đã đến Đại Thành sao?”

Tập Ngọc vạch tấm màn, cũng nhìn ra ngoài, chỉ thấy phía trước xa xa có một tòa cao ngất thành, lúc này là sáng sớm, ánh nắng trải vạn trượng, ánh lên tường thành rất có phong thái. Nàng rút bản đồ ra, nhìn hồi lâu, rốt cục suy sụp nói:

“Tìm không thấy! Nơi này là chỗ nào?”

Lưu Vân cười nói:

”Đi xem, xem nó là chỗ nào! Chúng ta đi vào trước xem một chút đi! Hơn nửa tháng, ta thực chịu đủ ngủ trong xe ngựa rồi! Thoạt nghĩ tiểu vương gia không có can đảm đem sự tình nói ra, chúng ta cũng có thể hơi yên tâm một chút. Xuống xe đi!”

Nói xong nàng nhảy xuống, Tập Ngọc chạy nhanh ngăn lại nàng.

“Vân Vân, người cùng Niệm Hương ở trong xe ngựa, ta cầm dây cương. Các người đều không biết ứng phó, chỉ sợ thủ thành binh tướng sẽ gây phiền toái!”

Nàng mò lên một nắm bùn đất, trên mặt bôi hai vết, nhìn qua thật giống như một thôn phụ ngày đêm một mõi chạy tới.

”Nếu binh tướng muốn xem mặt các người, nhớ bôi đen mặt!”

Nàng thấp giọng dặn, ra bên xe ngựa nắm tay Niệm Hương, nói nhỏ:

“Người vào đi thôi, ta đánh xe ngựa.”

Niệm hương mỉm cười nhìn nàng, nghe lời chui vào trong xe ngựa, động tác cư nhiên rất nhanh chóng. Tập Ngọc nhận dây cương, quay đầu ngựa lại, hướng tòa thành cổ đi tới.

Mặc dù là sáng sớm, cửa thành rất nhiều người muốn vào thành đang đứng. Tập Ngọc nhảy xuống ngựa, dắt ngựa xe đi tới, tướng sĩ trông cửa thấy nàng, liền ngăn lại.

“Các người là ai? Vào thành tính làm gì?”

Tướng sĩ nói chuyện bằng giọng bản xứ, Tập Ngọc nghe xong nửa ngày mới hiểu được, vì thế liền cười nói:

”Kìa lão gia, tiểu nữ từ mang theo tỷ tỷ cùng tướng công đến trong thành mưu chút sinh lộ, muốn làm chút ít mua bán.”

Tướng sĩ lòng nghi ngờ, nhìn nàng đánh giá, một lát sau, đi mở cửa xe, Lưu Vân sớm đem đất bôi lên mặt, ngẩng đầu nhìn với hân ha ha cười, Niệm Hương vốn ngốc nghếch, cũng ha ha ngây ngô cười. Tướng sĩ chán ghét đóng cửa lại:

“Tật xấu! Mặt xấu vậy còn cười! Vào đi!”

Tập Ngọc chạy nhanh rồi cười, dứt một ít bạc vụn cho các tướng sĩ, bọn họ rốt cục hòa hoãn, về mặt ôn hoà thả bọn họ thuận lợi đi qua. Trước khi đi, Tập Ngọc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn đầu tường, trên đó viết hai cái chữ to LÂM TUYỀN. Đây là tên cái thành này? Nàng chưa nghe qua, xem ra nàng quả nhiên quả vẫn lạc hậu.

Trong thành Hàng Châu xa hoa lãng phí phần hoa hoàn toàn khác nơi đây, ngã tư đường phố mở rộng sạch sẽ, kiến trúc đều là cổ xưa, không có gì tình xảo rất khác biệt, người đi đường trang phục cũng không đa dạng như Hàng Châu, đều đơn giản. Tập Ngọc thúc xe ngựa, chậm rãi tới bên phiến đá ven đường, rẽ vào vài cái góc đường, chỉ thấy một tòa nhà cao lớn sừng sững ở trước mặt.

“Phượng Hoàng điểm.”

Nàng chậm rãi đọc tên ghi trên lá cờ trước cửa tiệm, Lưu Vân từ trong xen lộ đầu ra:

“Ở nơi này đi! Tập Ngọc, xương của ta đều đau hết rồi!”

Từ trong điểm, tiểu nhị đã sớm chạy đến đón khách, nhiệt tình đem ngựa dắt ra phía sau, ba người đi vào trong, mới phát giác khách điểm này hai lầu đều là tiệm cơm, lầu ba, bốn mới là nhà nghỉ. Đoán chừng là địa danh nổi tiếng, dưới lầu khách nhân ngồi đầy, liếc mắt qua đều là đầu người, lại không tiếng nói chuyện gì cả.

Tập ngọc mệt đến rã rời, cũng không đi chú ý điểm dị thường ấy, hướng chường quầy thuê hai gian phòng hảo hạng, mang theo Lưu Vân cùng Niệm Hương lên lầu đi ngủ đây.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ngủ một giấc đến tận tối mịt, Tập Ngọc bị Niệm Hương làm cho tỉnh giấc, hân nhanh tay nhanh chân chơi đùa tóc nàng, thấy nàng mở mắt, nhanh tay bỏ ra, đỏ mặt nhìn nàng.

”Sao lại không ngủ?”

Tập ngọc ôn nhu hỏi, thay hân vén đầu tóc rồi bôi. Niệm Hương vẫn nhìn nàng cười, về mặt an tĩnh, thực nhìn không nhận ra hân là cái kẻ ngốc. Tập Ngọc bị hân nhìn đến mặt đỏ, nhẹ nhàng đánh hân một cái

“Đừng nhìn, vừa tỉnh ngủ xấu muốn chết.”

Niệm hương vẫn cười, cầm tay nàng, bỗng nhiên tiến tới bên môi nhẹ nhàng hôn, hiển nhiên hân cũng không biết cái gì gọi là hôn, chính là há mồm nhẹ nhàng cắn ngón tay của nàng, giống như một tiểu cầu làm nũng. Hân lộ ra vẻ mặt đầy yêu thương, đối với nàng kim lòng không nổi.

Tập Ngọc cười khanh khách kéo tay ra:

“Rất ngứa, đừng cắn. Đói bụng rồi sao? Chúng ta đi xuống ăn cơm được không?”

Niệm Hương gật đầu, bỗng nhiên ôm lấy cổ của nàng, hôn lên mặt nàng rồi dần đi xuống, lúc này đây môi hôn, môi mềm nhẹ chạm vào nhau, lại nhìn hân từ mặt đến cổ đều đỏ.

Tập Ngọc đầu tiên là ngần ngại, sau lại lại nhin không được thẹn thùng, nhìn hân mỉm cười, kéo hân đứng dậy, mang nước ấm, thay Niệm Hương tắm rửa gội đầu, thay quần áo sạch sẽ, tóc cũng chỉnh tề, nhìn qua tựa như một nam tử trẻ tuổi văn nhã đích thực.

“Người nhìn đẹp lắm, Niệm Hương. Là ta tốt số gặp người, con người thiện lương nhất.”

Tập Ngọc ôn nhu nói xong, thay hân vén tóc, sau đó mới mang nước ấm tự mình tắm rửa, hai người sạch sẽ rồi mới đi đến trước cửa phòng Lưu Vân.

Rốt cuộc vẫn là hoa khôi, tắm rửa ít nhất cần một canh giờ, cuối cùng bọn họ đành phải đi xuống trước ăn cơm, sau đó mới mang lên cho nàng. Ban đêm, nơi lầu một khách nhân càng nhiều, Tập Ngọc tìm được vị trí còn trống, muốn gọi mấy phần đồ ăn, ánh mắt của nàng chỉ có một niệm hương, chuyện xung quanh căn bản là không để ý tới, hơn nữa nàng nguyên là đại tiểu thư đi khỏi nhà, kinh nghiệm giang hồ cơ hồ không có, không một chút phát giác những khách nhân ở lầu một trang quái dị khác thường. ....”Rút lui, hân là người khác thường! Trở về tính tiếp!”

Hắn thấp giọng nói, người Long Môn phái toàn bộ đứng dậy, vội đi ra khỏi khách điểm, cũng không quay đầu lại.

Người nọ vỗ tay, thần thái có chút buồn cười. Tập Ngọc xem đủ náo nhiệt, vì thế chuyên tâm dùng bữa, cái gì Thiên Thanh kiếm quyết Ngọc phong, nàng một chút hứng thú cũng không có. Mắt thấy Niệm Hương ăn được ngon như vậy, nàng cười dài gấp một miếng thịt bỏ vào bát hân:

“Ăn từ từ, cẩn thận nghẹn.”

“Cô nương, ta ngồi đây được không?”

Trên đầu bỗng nhiên có người đặt câu hỏi, Tập Ngọc vừa ngẩng đầu, đã thấy mới vừa rồi người thanh niên kia cười híp mắt nhìn mình, nàng tùy ý gật gật đầu, người nọ liền ngồi bên cạnh Niệm Hương, nhìn hân một hồi, mới nói nhỏ:

“Cô nương từ chỗ nào đến? Ta xem cô nương bộ dáng không giống như người trong giang hồ, chẳng lẽ là đến du ngoạn?”

Tập Ngọc nói nhỏ:

“Hỏi người khác trước, giới thiệu chính mình trước đi? Đây là lễ nghi cơ bản nhất.”

Người nọ sững sốt, nở nụ cười:

“Quả thật như thế, là ta lỗ mãng. Tại hạ Hàn Dự Trần, từ Lạc Dương đến tìm người.”

Tập Ngọc gật đầu:

“Tur Mã Tập Ngọc, hân là tướng công ta Niệm Hương, cụ thể dòng họ ta cũng không biết.

Chúng ta từ Hàng Châu mà đến, đi ngắm cảnh.”

“Niệm Hương. ....?”

Hàn Dự Trần rõ ràng sững sốt một chút, lại nhìn thoáng qua Niệm Hương đang vui đầu vào ăn uống, tựa hồ kinh ngạc. Hắn bỗng nhiên nở nụ cười:

“Thật là khéo, ta trước kia có một người bạn cũng gọi là Niệm Hương, nhưng hân họ Tuyền. Trên đời quả nhiên có nhiều người cùng tên, đây cũng là một cái duyên phận, ta cùng với người bạn kia cũng đã nhiều ngày không gặp.”

Nói xong hân lại liếc mắt nhìn Niệm Hương, thấy hân không phản ứng chút nào, thần sắc ngây ra, không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Tập ngọc cũng không phải am hiểu tính tình người bất chuyện, Hàn Dự Trần tuy rằng luôn khách khí nói chuyện, nàng cũng bắt quá thuận miệng đáp hai câu, tâm tư đều đặt hết ở Niệm Hương. Nếu là người bình thường thấy nàng như vậy, bình thường cũng rồi đi, không dây dưa nữa, Hàn Dự Trần không ý tứ, nói chuyện càng ngày càng nhiều, tuyệt không để ý Tập Ngọc đang lãnh đạm.

“Ta xem Tur Mã cô nương không giống người trong giang hồ, nhưng nhất định là có công phu, xin hỏi tôn sư là ai? Nhất định là nhân vật nổi danh trên giang hồ.”

Tập Ngọc tuy rằng không am hiểu người kia, hơi lãnh đạm, nhưng nhìn mặt cũng là thiện chân, hơn nữa đối với Hàn Dự Trần không có gì ác cảm, cũng đáp:

“Là học một chút công phu phòng thân, bởi vì ta từ nhỏ thân thể yếu, đại phu nói cần thường xuyên hoạt động, tốt nhất học một chút công phu quyền

cước, làm cường kiện thân thể. Nhưng sự phụ chi là sự phụ, hấn cũng không phải nhân vật nổi danh gì, chỉ là một giáo đầu trong nhà ta thôi.”

Hàn Dự Trần cười nói:

“Đúng là như thế, luyện võ không riêng vì bước chân vào giang hồ cầu danh lợi, chính yếu vẫn là tu thân dưỡng tính, Tư Mã cô nương còn tuổi nhỏ có thể thấu tình đạt lý như thế, thật là làm tại hạ bội phục. Không biết hai vợ chồng các ngươì ở lại Lâm Tuyền, hay tiếp tục du ngoạn? Tại hạ tương đối quen thuộc với phương bắc, nếu không ngại, mọi người đồng hành cùng nhau? Nhiều người, cũng nhiều phần náo nhiệt. . . . .”

Hấn nói còn chưa xong, chợt nghe phía sau một giọng nói nũng nịu quỵến rũ vang tới:

“Đương nhiên tốt, bốn người đồng hành, có gì thay nhau ứng chiến. Vị công tử này, ta thật rất vui.”

Hàn Dự Trần sùng sốt một chút, không nghĩ Tập Ngọc còn có đồng bạn. Tập ngọc quay đầu nhìn nàng, nói nhỏ:

“Làm sao ngươì lại xuống? Không phải nói chờ chúng ta đưa com lên sao?”

Lưu Vân mặc trang phục bình thường, cũng không thể che hết lệ sắc, huống chi nàng giờ phút này muốn cho người nọ chuyên tâm với mình, lại bày ra một tư thái quỵến rũ, cười dài, chen vào giữa Tập Ngọc và Hàn Dự Trần, ngồi xuống, chậm rãi nói:

“Ta chờ mãi, các ngươì không lên. Chẳng lẽ muốn ta đói đến chóng mặt sao?”

Nàng gọi lên một cái nụ cười quỵến rũ, nhìn về phía Hàn Dự Trần, ôn nhu nói:

“Không thể tưởng ở đây lại quen được một công tử. Công tử họ gì? Ngươi ở nơi nào tới?”

Hàn Dự Trần dù đã gặp vô số người, chợt vừa thấy dung nhan của Lưu Vân, vẫn chấn động chút ít. Hấn trời sinh tính tình phong lưu, đối gì nữ tử cũng sẽ không nói một lời nặng nhẹ, huống chi Lưu Vân như hoa như ngọc, lập tức cười đáp:

“Tại hạ Hàn Dự Trần, nguyên quán Sơn Đông. Còn cô nương. . . . ?”

Lưu Vân thuật tay khoắc tay phải của hấn, nửa người đều dựa vào, không có cách nào, thói quen nghề nghiệp, nhìn thấy nam tử liền làm theo bản năng, huống chi nàng đang có ý định, dịu dàng nói:

“Thật là khéo, Hấn công tử, tiểu nữ Lưu Vân, nguyên quán cũng là Sơn Đông. Chúng ta có thể tính là đồng hương đấy.”

Hàn Dự Trần có vẻ tránh ra nhưng nàng cứ tiến tới, không cho hấn gần Tập Ngọc, hấn bắt đắ dĩ nở nụ cười:

“Quả nhiên thực khéo, đều mỹ nhân phải từ Sơn Đông, tại hạ hôm nay rất cực cũng đã tin tưởng những lời này. Cô nương quả nhiên quốc sắc thiên hương, sắc đẹp xiêu lòng.”

Lưu Vân ngán ngẩm nói:

“Gọi cô nương làm gì, đều là đồng hành đồng bọn rồi, làm như vậy thật khách khí? Gọi ta Lưu Vân đi!”

Hàn Dự Trần chỉ cười không nói, Tập Ngọc không được thuận mắt, liếc Lưu Vân, nhắc:

“Lưu Vân, trước mặt người khác, giữ ý chút.”

Lưu Vân không nghe theo, vênh môi lên tỏ ý bất cần! Ai bảo người này dám đến gần Tập Ngọc của nàng! Rõ ràng nhìn bên người ta có tướng công còn dám đến, nàng nên vì Tập Ngọc thanh trừ hấn ta!

Hàn Dự Trần ho một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Kỳ thật ta không mong các ngươì ở lại Lâm Tuyền, mới rồi Tư Mã cô nương cũng nghe đến,giới võ lâm được chỉ điểm Thiên Thanh kiếm quyết hiện thân ở Lâm Tuyền, chỉ sợ kế tiếp sẽ có đại chiến. Ba người các ngươì không phải người võ lâm, vẫn là tránh đi cho thỏa đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Cái gì bảo vật vô lâm? Cái gì đại chiến? Nghe qua rất hay nha!”

Lưu Vân ánh mắt tỏa sáng, dường như từ trong cổ tích bước chân ra giang hồ lần đầu tiên?

Tập Ngọc hiểu rất rõ nàng thích hết thảy những ồn ào xáo động, lập tức gạt nhanh hướng câu chuyện chỉ nói một lần, giọng nói trầm hẳn đầy cảnh cáo:

“Ta không có ý định dính líu vào, cho nên ngươi cũng cùng ta an phận đi! Hôm nay ở một đêm nữa, ngày mai sáng sớm chúng ta liền rời Lâm Tuyên!”

Lưu Vân buồn bực cực kỳ:

”Ngươi thật bá đạo, cái này cũng không được cái kia cũng không được, ta đây làm tỷ tỷ cũng thật mất mặt chứ?”

Hàn Dự Trần thấy nàng hai người dung mạo cử chỉ đều không có tương đồng, lại xưng hô tỷ muội, không khỏi cười nói:

“Niệm Hương huynh quả có phúc, lại có hai nương tử như hoa như ngọc đi theo. Tại hạ cũng thấy ghen tị đỏ mắt.”

Lưu Vân nắm lấy tay hắn, ôn nhu nói:

“Ngươi xem ta giống nương tử của hắn sao? Niệm Hương tuy rằng tốt lắm, nhưng hắn chỉ là tướng công của muội muội Tập Ngọc ta thôi, ta cùng với Tập Ngọc là kết bối tỷ muội. Tiểu nữ từ này năm vừa mười bảy, chưa tìm phu quân. . . . . Hàn công tử, ngươi chớ nói lung tung, cẩn thận Tập Ngọc tức giận.”

Nàng che miệng bật cười, lông mi như tơ liễu hắn, khiêu khích đắc ý rõ ràng, nếu Hàn Dự Trần nhìn không được, vậy hắn nhất định là kẻ ngu ngốc không có mắt!

Hàn Dự Trần lại một mặt giả ngu:

“Thì ra là thế, quả nhiên là tỷ muội tình thâm.”

Hắn nhẹ nhàng đẩy Lưu Vân ra, nhẹ giọng nói:

“Lưu Vân cô nương, ngươi đã chưa lập gia đình, vẫn là danh tiết quan trọng nhất. Tại hạ không dám khinh nhờn.”

Lưu Vân âm thầm bĩu môi, quả nhiên là người ngu ngốc! Chưa từng có nam nhân nào có thể ở gần nàng mà cự tuyệt, hắn là cố ý! Nàng cũng không tin dung mạo của mình người này một chút cũng không động tâm!

“Lưu Vân, ngươi hôm nay làm cái gì vậy? Chẳng lẽ thật sự coi trọng Hàn Dự Trần?”

Trở lại phòng khách, Tập Ngọc thấy nàng còn sinh hồn đổi, không khỏi bất đắc dĩ dúi tay vào ót nàng, hy vọng có thể đem nàng bừng tỉnh khỏi sự hồ đồ ban nãy.

Lưu Vân đột nhiên hoàn hồn, đột nhiên phát giác mình đã về tới khách phòng, gấp đến độ nhảy dựng lên, hét lớn:

“Hàn Dự Trần đâu? ! Không được, ta muốn đi tìm hắn! Nếu không có cách có hắn trong tay, ta không gọi Giáng Hồng hoa tiên Lưu Vân!”

Nàng xoay người muốn đi, Tập Ngọc chạy nhanh kéo lấy nàng.

“Ngươi điên rồi sao? Nói muốn đồng hành cùng người ta, bây giờ nửa đêm lại muốn đi tìm người ta, là nam tử đứng đắn nhất định khinh thường ngươi! Lưu Vân! Cho dù thích hắn, cũng không thể nôn nóng như vậy!”

Tập Ngọc tận tình khuyên bảo, một bên Niệm Hương tuy rằng cái gì cũng không hiểu, nhưng cũng liên tục gạt đầu, khiến Lưu Vân liếc hắn một cái.

“Ai nói ta thích hắn? !” Lưu Vân rống to, ôm chặt lấy Tập Ngọc. “Ta không cho hắn quán quít lấy ngươi! Ngươi là người của ta và Niệm Hương! Người nam kia dựa vào cái gì chiếm lấy người của chúng ta? !”

Nguyên nhân lại là như vậy! Tập Ngọc đau đầu xoa thái dương, thở dài một hơi.

“Lưu Vân. . . . . Ta thành người của ngươi khi nào?”

Lưu Vân đắc ý phe phẩy ngón tay:

”Từ ánh mắt đầu tiên ta nhìn ngươi, ta liền biết ngươi là bằng hữu của ta cả đời, ngươi lại là người ta kết bối tỷ muội, như thế nào không phải người của ta? Ta ở đây, ai nếu dám ham muốn, ta nhất định làm cho hắn cực khổ chết!”

Vừa dứt lời, trên đầu bỗng bị đập một phát:

“Ta không phải đồ vật, ngươi ăn nói lung tung, tiểu dam phụ.”

Tập Ngọc nhéo nhéo mặt của nàng

“Mau về cho ta ngủ, chính ngươi đồng ý cho người ta đồng hành, ngày mai không được muộn. Còn, nếu còn quán quít lấy người ta như vậy, mặt mũi của ta cũng không còn, về sau không được như vậy.”

Lưu Vân cười híp mắt ôm cánh tay của nàng, lại bắt đầu làm nũng cà xát lung tung:

”Tốt nha, ta chính là tiểu dân phụ. Hôm nay ta mạo phép không đi, ta muốn cùng ngủ với các ngươi! Ngươi còn nói ta, Niệm Hương thành thật như vậy, lúc trước nếu không phải ngươi quán quít lấy người ta, người ta tại sao có lá gan cùng ngươi bỏ trốn? Hắc hắc! Muốn dám dăng mọi người cùng nhau dâm dăng, ta không cần tự mình đắc ý.”

Mặt Tập Ngọc đỏ hồng, thấp giọng nói:

“Nói bậy! Ta không có. . . . . Quán quít lấy hần. . . . .”

Không phải quán quít lấy hần, mà dùng hết sức, liều mạng, liều lĩnh bám lấy hần, vì đem Niệm Hương đặt lên trên tất cả, đời này nàng phú quý không cần, của nả giàu sang hay ảm áp tất không còn là tất yếu, tay trắng cũng được. Hiện tại nhớ tới bọn nàng hồi xưa cũng thật liều lĩnh, so với Lưu Vân không khá hơn bao nhiêu.

Lưu Vân thổi mạnh vào mặt nàng:

“Đỏ mặt, đỏ mặt! Ngươi nói dối nha!”

Tập Ngọc thẹn quá thành giận, đem nàng dùng sức ấn nàng lên giường, dùng chân hung hăng bao lại:

“Cho ta ngủ! Câm miệng!”

Niệm Hương thấy sinh sôi nằm trên giường, liền ngoan ngoãn ôm chân xuống đất, nằm xuống sau, nhìn Tập Ngọc cười ngọt ngào, khi nghe nói Tập Ngọc thích hần, quán quýt hần. Tập Ngọc mặt càng đỏ hơn, ngồi xuống đi sờ sờ mặt của hần, ôn nhu nói:

”Tội cho ngươi rồi, Niệm Hương, sớm đi ngủ đi.”

Niệm Hương hé miệng, thuận thế cắn cắn ngón tay của nàng, nàng bật cười. Lưu Vân tức giận thò từ trên giường xuống nói:

“Về sau có thân thiết, vợ chồng tình thâm đừng làm trước mặt ta? Muốn kích thích ta!”

”Chỉ có ngươi nói thế!”

Tập Ngọc liếc nàng một cái, thổi tắt ngọn nến, rón ra rón rén lên giường, chờ đắp kín mền, Niệm Hương đã ngủ rồi, phát ra tiếng thở đều viên mãn.

“Tập Ngọc, không nên cùng nam nhân kia nói chuyện, ngay cả ta cũng không thích, Niệm Hương nhất định càng không thích.”

Lưu Vân bỗng nhiên nhẹ nhàng nói

“Ta cảm thấy hần nhìn người ánh mắt rất quái lạ, đầu tiên là nhìn chăm chăm Niệm Hương, sau lại nhìn ngươi. Ta không phải nên mới đồng ý cho hần đồng hành. Cảm giác hần rất nguy hiểm, tuy rằng nhìn bộ dạng thì tốt.”

“Nếu đồng ý rồi, cũng đừng nghĩ nhiều như vậy. Ta cũng cảm thấy hần có chút kỳ quái, nhưng không biết nên nói quái ở chỗ nào. Nhưng hần nếu có ý muốn hại người, nhất định sớm đã động thủ rồi, hôm nay ta xem hần đối phó với một cái giang hồ hiệp khách, động tác nhanh đến kinh người, thân thủ như vậy rất cao, làm gì phải lừa chúng ta cùng phiêu ngao giang hồ?”

Tập Ngọc nhớ tới cảnh tượng hần dùng chiếc đĩa gọt gậy đại đao, cho dù nàng ngồi gần như vậy, cũng không thấy rõ hần là khi nào ra tay, còn có thể đút một quả lê vào miệng người ta, nếu đây không phải là quả lê, mà là kiếm, Long Hồ đao nhất định sẽ chết. Hần rốt cuộc là người như thế nào? Chính nàng cho tới bây giờ cũng chưa đi xa, lại nói nàng mới bước chân vào giang hồ, hần tại sao phải đi cùng nàng?

Nàng đột nhiên nhớ tới Hàn Dự Trần lúc vừa gặp, hần xem kỹ mặt Niệm Hương, hần có một bằng hữu, kêu Tuyền Niệm Hương. . . . . Lưng Tập Ngọc ớn lạnh, chẳng lẽ, Niệm Hương trước kia là bằng hữu của hần? Chẳng lẽ, Niệm Hương không phải trời sinh ngọc tử? Nàng lại nghĩ lúc nàng gặp Niệm Hương lần đầu, hần té xỉu tại hậu viện, được người ta chữa trị, khôi phục ý thức sau mới phát giác hần là cái kẻ ngốc, mời đại phu đến xem, đều nói là không có biện pháp chữa khỏi. Trên cổ hần treo một vòng ngọc màu đỏ nhạt, nàng chưa bao giờ thấy qua, mặt trên có khắc hai chữ “Niệm Hương”, vì thế nàng cứ như vậy mà gọi hần. Niệm Hương trước kia là ai, hần có phải là trời sinh ngọc tử, hần là người chỗ nào, nàng hoàn toàn không biết, cũng không muốn biết.

Nhưng, nếu thật có một bằng hữu trước kia của hần xuất hiện, nàng có cần biết hay không biết? Tập Ngọc hít một hơi, nàng không cần. Hần là người trong võ lâm cũng tốt, là người ngọc tử cũng tốt, là sát nhân cũng tốt, đó không phải điều quan trọng. Niệm Hương chính là Niệm Hương, Niệm Hương của nàng, nàng thích hần, thế là đủ rồi. Hần trước kia như thế nào, đã không còn là điều cần thiết.

Phía sau Lưu Vân cũng đã chìm vào mộng đẹp, Tập Ngọc lặng lẽ xoay người, tìm tư thế thoải mái, đang định chợp mắt, chợt nghe ngoài cửa sổ có động tĩnh khác thường, giống như có người đang nhẹ nhàng động cửa sổ. Nàng lập tức giật mình, nhắm mắt trong tối, chỉ thấy một bóng đen xẹt qua cửa sổ,

ngừng lại, tựa hồ đang định thọc hai ngón tay vào.

Tập Ngọc không nghĩ sẽ kinh động hai người kia, liền sờ tay vào ngực, lấy trong túi một viên Thiết đạn châu, đây là trước khi đi sư phụ đưa cho nàng ám khí phòng thân. Tay nàng hơi gấp, nhắm ngay cái cổ cái bóng đen kia “Tốt” một tiếng, Thiết đạn châu bắn nhanh, ngoài cửa sổ người nọ thét lớn một tiếng, chắc là đánh trúng, hần xoay người liền nhảy xuống, sau đó không còn thấy động tĩnh gì.

Tập Ngọc không dám ngủ, ngưng tai lắng nghe một hồi, xác định xung quanh không còn động tĩnh, mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa tính ngủ, Niệm Hương bỗng nhiên ngồi dậy, xoa mắt mệt mỏi, nàng chạy nhanh xuống giường tới bên hần, thấp giọng nói:

“Làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Niệm Hương lắc đầu, khoa tay múa chân chỉ vào cửa sổ, vẻ mặt hình như nói vừa rồi có cái gì động dậy, đánh thức hần. Tập Ngọc trấn an một hồi, nhìn hần ngủ lại, mới trên giường. Lưu Vân một chút phản ứng cũng không có, còn đang chìm trong mộng đẹp. Vô luận là người nọ phát ra tiếng kêu, vẫn là âm thanh của Thiết Đạn Châu mình bắn, người thường ngủ say tuyệt đối sẽ không nghe thấy, Niệm Hương tại sao lại bị đánh thức?

Tập Ngọc không khỏi nghĩ lại trước kia, mỗi khi ngoài cửa sổ vừa có động tĩnh, Niệm Hương nhất định sẽ tỉnh lại, lúc trước chỉ nói tai hần rất tốt, nhưng.....

Ôm nghi hoặc trong lòng, Tập Ngọc ngủ thật say, cảm giác vừa ngủ thì trời đã sáng rõ, sau đó ngoài cửa có tiếng ầm ầm làm nàng tỉnh giấc, nàng mở to mắt, Niệm Hương đứng lên, có chút hoảng sợ trừng mắt nhìn ra cửa. Tập Ngọc mặc quần áo nhảy nhanh xuống giường:

“Niệm Hương, người đợi ở đây, nếu Lưu Vân tỉnh cũng bảo đừng ra khỏi phòng.”

Nàng đẩy cửa ra, chợt nghe dưới lầu có người lớn tiếng nói báo thù gì đó, nghe giống tiếng Long Hồ đao La Nhuận Sinh. Tập ngọc lặng lẽ xuống lầu, đi đến lầu một, nhìn thấy bên dưới chiếc bàn đã gãy vụn, giống như phát sinh tranh chấp. La Nhuận Sinh cầm theo một đại đao mới, ánh mắt đỏ đậm, giận dữ hết:

“Long Môn phái há có thể bị người vũ nhục? ! Ở Lâm Tuyền, trên địa bàn của ta giết người, quả thực không có vương pháp rồi!”

Hôm nay theo sau hần vô số người trên lưng đeo biển gỗ sơn hồng, mỗi người đều là vẻ mặt bị phản .

Tập Ngọc nép mình trên thang lầu, chợt nghe giọng nói của Hàn Dự Trần vang lên:

“La tiên sinh sáng sớm xông đến muốn đòi công bằng với tại hạ, thật sự là buồn cười. Long Môn phái đã chết hai người, có chứng cứ gì nói tại hạ giết? Tại hạ đêm qua một bước không rời khỏi khách điểm!”

Đã chết hai người ? Tập Ngọc lập tức nghĩ đến hai người nhìn lên đêm qua, hay là chính là người Long Môn phái ?

Lại nghe La Nhuận Sinh lạnh lùng nói:

”Người chết tại khách điểm! Người ra tay thật độc ác! Bọn họ không có tâm giết người, người lại ra tay hạ sát! Hôm nay nếu để cho người rời đi Lâm Tuyền, Long Môn phái danh dự trăm năm nên đặt chỗ nào? !”

Hàn Dự Trần nở nụ cười:

“Thì ra là thế! La tiên sinh, nửa đêm rình coi tại hạ làm gì! Tại hạ mặc dù ban ngày đắc tội Long Môn phái, nhưng các người từ trước đến nay tự cao vì Lâm Tuyền đại phái, vốn tưởng các người quanh chính đường đường tới khiêu chiến! Lại làm những hành động bỉ ổi! Không sai! Tối hôm qua tại hạ xác thực đuổi theo một thích khách, nói vậy chính là La tiên sinh miệng nói không giết người sai đi? Tại hạ thậm chí nên hỏi một câu, nếu khi đó tại hạ đã ngủ rồi, không có phát giác hần, hần tính làm cái gì? Ta nghĩ chắc không phải tìm ta uống rượu?”

La Nhuận Sinh giận tới cực điểm, hần học nói :

“Người đích được chó nuôi dưỡng! Dám làm không dám nhận sao?! Cho dù Long Môn phái sai trước, không nên phái người nửa đêm đi tìm hiểu thân phận các người, người cũng không tới mức hạ thù ! Tất cả mọi người đều là người hành tẩu giang hồ, đạo lý ấy người cũng không hiểu? !”

Hàn Dự Trần nghe hần nói vậy thì tức giận, lạnh nhạt nói:

“La tiên sinh đang nói giỡn? Đối với bọn chuột nhắt nửa đêm rình mò, ta không đi đối phó, chẳng lẽ còn mở cửa hoan nghênh hần vào sao? Rõ ràng là Long Môn phái sai trước, người bây giờ có cái gì đòi ta nhận tội? Cho dù Lâm Tuyền là địa bàn Long Môn phái, chẳng lẽ vương pháp cũng không còn sao? !”

“Ở Lâm Tuyền, Lão Tử chính là vương pháp! Lão Tử chém chết người thẳng nhóc này!”

La Nhuận Sinh là người thô kệch, không nể nhận như Hàn Dự Trần, bị nói tức vài câu, liền vác đao đòi liều mạng, trong lúc nhất thời Long Môn phái người kích động, cũng rầm rĩ vung đao kiếm lên, thấy trường hợp này không thể cứu vãn, Tập Ngọc bước chân xuống, tính đi giúp Hàn Dự Trần.

Nàng vừa mới bước đi, chợt nghe phía dưới vang lên giọng nói của Chung Nam Tứ lão, Cù Tĩnh, hần trầm giọng nói:

“La huynh đệ đừng giận, Hàn huynh đệ đừng nóng. Bình tĩnh nghe ta nói hai câu!”

La Nhuận Sinh hẳn học nói :

“Cù lão! Ngài cũng muốn che chở cho tên súc sinh kia? ! Long Môn phái chẳng lẽ cứ để hắn cười lên cổ nhọc nhả như vậy? !”

Cù Tĩnh lắc đầu:

“Người bình tĩnh, sáng sớm không nên chém giết, trước tiên đem chuyện đã xảy ra nói rõ một chút. Hàn huynh đệ hỏi đúng, người có chứng cứ gì chứng minh hắn giết huynh đệ Long Môn phái? Nói tiếp, người nữa đâm phải người rình rập, đó là sai trước, nếu là ta, cũng không vừa mắt! Long Môn phái năm đó quang minh, nay luân lạc thành hạ lưu rồi sao? Thật sự là làm cho lão phu thất vọng rồi!”

La Nhuận Sinh nổi nóng, không nói được gì, bên cạnh hắn sư đệ tiếp lời đem sự tình giải thích:

“Ngày hôm qua sau khi trở về, tất cả mọi người cảm thấy tức giận, Long Môn phái tốt xấu cũng là danh môn trăm năm, há có thể bị một cái tên nhóc bôi nhọ! Cho nên La sư huynh liền phân phó hai người nữa đi dò thám thân phận của hắn, cũng không có ý hại ai. Nói thật, hắn ban ngày lộ ra ít thân thủ, chúng ta cũng biết nhất định đánh không lại hắn, làm sao có thể công phải người đi tìm cái chết? Nhưng mọi người đợi cho canh bốn, hai người kia vẫn chưa trở lại, canh năm, bỗng nhiên có người lao vào cửa, báo chúng tôi, hai huynh đệ kia chết thảm, thi thể vẫn ở đó. . . . . Bọn họ. . . . . Bị chết thật thê thảm!”

Hắn ghen ngào, nói xong lui xuống.

Cù Tĩnh trầm ngâm, Hàn Dự Trần mỉm cười, không thêm đề ý thái độ căm tức của huynh đệ Long Môn phái, đều hận không thể lập tức đem hắn chém thành từng mảnh.

“Lời tuy nói như vậy, nhưng các người sao có thể xác định là Hàn huynh đệ giết người?” Cù Tĩnh trầm giọng hỏi. “Có thể là đối thủ của Long Môn phái làm?”

La Nhuận Sinh nhin không được kêu lên:

“Cù già! Người xem thi thể sẽ biết! Cái loại này thương thế, chỉ có người công lực cao thâm mới có thể làm được! Long Môn phái ngay cả có kẻ địch, cũng ít có cái loại này cao thủ! Ta tự biết không phải đối thủ của súc sinh này, không thể chính tay đâm kẻ thù! Chỉ có xin ngài tìm lại công bằng!”

Cù Tĩnh gật gù đầu:

“Ta sẽ xử lý, người an tâm, ta nhất định sẽ không thiên vị. Thi thể mang tới chưa? Cho ta xem”

Người phía sau lập tức nâng lại hai thi thể đắp vải trắng, vải trắng vạch ra, Tập Ngọc nhìn không được vụng trộm nhìn xem, đã thấy hai người kia sắc mặt trắng bệch, trên người không có vết thương, một người ở yết hầu có một vết sâu màu đen, hình như là bị ám khí đánh thành dấu vết, máu không kịp lưu thông nên chết.

Cù Tĩnh kêu lên:

”Thủ pháp thật độc ác!”

Hắn xoay người lại ấn vào ngực một thi thể, lẩm bẩm nói:

“Ít nhất có mười miếng cương châm dùng thủ pháp cực nhanh đâm vào tim, hơn nữa đâm ở vị trí không đồng nhất, hiển nhiên không phải là ám khí phát ra. Người này bị mất mạng tại chỗ. . . . . Thật là cao thủ mới có thể làm.”

Hắn lại nhìn yết hầu tên còn lại, ồ lên một tiếng:

“Đây là. . . . . Ám khí gây ra? Lập tức đánh xuyên qua yết hầu, cũng là bị mất mạng tại chỗ. Ám khí các người đã lấy ra sao?”

Phía sau lập tức có người đặt lên vải trắng một thứ gì đó, cù Tĩnh nhặt ám khí lên, trầm giọng nói:

“Là Thiết đạn châu. . . . . Trên giang hồ có người am hiểu đạn châu thủ pháp sao? Người này mạng yếu, thủ pháp này cay độc dị thường. . . . . Chỉ e rằng không phải kẻ đầu đường xó chợ!”

Tập Ngọc giật mình, bởi vì nàng đã thấy rõ viên đạn châu, chính nàng đêm qua bắn ra đi ám khí.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

[Đây là chuyện gì?

Công lực của nàng, cho dù dùng tới tám phần lực cũng không thể đánh xuyên qua yết hầu như thế! Huống chi hôm qua nàng cũng chỉ dùng ba phần lực, hù dọa một chút mà thôi. Là ai dùng ám khí của nàng đem giết chết người? ! Lại còn đã thương ở cùng một vị trí!

Hàn Dự Trần cười ha ha:

“Đa tạ Cù lão thay tại hạ làm sáng tỏ tội danh, cả hai đều trúng ám khí, Cương Châm cùng Thiết đạn châu, tại hạ không có thói quen dùng vũ khí, huống chi trên thân tại hạ cũng không mang này ám khí này. La tiên sinh, chỉ sợ ngươi sai lầm rồi!”

La Nhuận Sinh thấy Cù Tinh trầm ngâm không nói lời nào, không khỏi tức giận, đáy mắt như hóa đỏ, lạnh lùng nói:

“Nhất định là thằng nhỏ này! Cho dù Cù lão che chở ngươi, Lão Tử hôm nay cũng phải đem ngươi xé thành trăm mảnh!”

Vừa dứt lời, chợt nghe trên lầu truyền tới một giọng nói mềm mại:

” Khoan, đạn châu là của ta.”

Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy trên thang lầu một nữ tử trẻ tuổi đang đi xuống, nàng có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp nhã nhặn, màu da trắng như tuyết, đôi mắt đen sáng, thật sự là một thiên kim tiểu thư xinh đẹp văn nhã, không hợp với không khí và guom cung bặt kiếm dưới lầu.

Hàn Dự Trần giật mình, ngạc nhiên nói:

“Quả thật là ám khí của Tư Mã cô nương sao? Chẳng lẽ ngươi . . . . .”

Tập Ngọc đi tới, nhận viên đạn châu trên tay Cù Tinh, nhìn một chút, gật đầu nói:

“Thật là ám khí của ta, nhưng người không phải ta giết.”

“Con đàn bà thú! Còn muốn nói xảo!”

La Nhuận Sinh tuy rằng nói thật to, nhưng cũng không thể đối với dáng vẻ khiếp sợ yếu đuối của tiểu nha đầu mà xuống tay, nói thật ra, nàng có dùng hết toàn lực cũng không thể làm xuyên qua yết hầu, huống chi nàng nhìn cũng không phải là cao thủ.

Tập Ngọc nhíu mày, lạnh nhạt nói:

“Ta nói không phải ta giết! Nhưng cho dù là ta giết, các ngươi cũng không có tư cách gọi ta như vậy. Vừa rồi ta cũng nghe qua, các ngươi muốn đi rình coi Hàn công tử, có gì phải người đến gây chuyện với ta? Ta với Long Môn phái không có bất kỳ liên quan gì? Cho dù lên quan phủ, cũng sẽ không thể định tội của ta. Trong phòng ta đều là nữ tử, người này rõ nam nhân nửa đêm muốn vào đó làm cái gì? !”

La Nhuận Sinh nhất thời im lặng, nhưng lại một lần nữa tức giận rống lên:

“Lão Tử mặc kệ! Giết người đền mạng! Niệm tình ngươi là một nữ tử, ta ra tay vấy bẩn thanh danh, ngươi còn không mau tự vận tạ tội!”

Tập Ngọc không để ý đến hắn, đem Thiết đạn châu ném ra ngoài:

“Dính máu, ta không cần, thật bẩn.”

Nàng xoay người rời đi, nói vọng lại:

“Hàn công tử, hãy đợi một khắc, chúng ta thu dọn xong, liền xuất phát.”/b] [Cù Tinh bỗng nhiên trầm giọng nói:

“Vị cô nương này, ám khí là của ngươi, cho dù ngươi phủ nhận không giết người, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi nói vậy rồi bỏ đi sao? Người Long Môn phái muốn công bằng, ngươi tính làm như thế nào?”

Tập Ngọc quay đầu, mặt không còn nhẫn nại:

“Nói người không phải ta giết, ta cho tới bây giờ chưa từng giết người, nói ra ta cũng không đủ khí lực xuyên thủng yết hầu hắn. Chắc là ai sau đó đã hạ thủ. Ta chẳng liên quan gì? Ta còn chưa nói đến chuyện hôm qua bọn nó lên vào phòng, nếu ta cũng vậy muốn công bằng, ngươi tính làm thế nào?”

Nàng chưa bao giờ hành tẩu giang hồ, cũng không biết trước mắt là đại nhân vật nào, cho nên không chút sợ hãi, người kia thấy nàng như vậy, càng thêm giận dữ.

Cù Tinh nghiêm mặt nói:

” Xin hỏi cô nương bị thương vào? Lên vào làm nguoi thương tổn? Nếu không có, vì sao ra tay độc ác giết người? Nguoi từ nơi nào đến? Cư nhiên kiêu ngạo ngạo khí! Sư phụ nguoi là cao nhân nào? Lão phu muốn mở mang kiến thức!”

Tập Ngọc hừ một tiếng:

“Mắc mớ gì tới nguoi? Nguoi là ai chứ? Nói không phải ta giết, giết hẳn còn ngại tay bẩn ta! Sư phụ ta là ai, nguoi hỏi làm cái gì? Chuyện của bọn tiểu thư, đến lượt nguoi chất vấn? !”

Nàng tức giận, tính tình nóng giận bộc lộ ra, giọng điệu kiêu ngạo, cũng làm cho Cù Tinh nhất thời không nói được gì.

“Con đàn bà thú!”

La Nhuận Sinh bắt kẻ nàng là nữ tử, lửa giận tấn công, mất hết nhân tính! Hắn cầm ghế lên, dùng sức ném vào nàng.

Tập Ngọc trừng mắt, lạnh lùng nói:

“Làm cái gì? ! Muốn đánh nhau phải không? Ta sẽ tiếp!”

Nàng kêu lên, không thể giữ thái độ bình tĩnh, vẻ mặt đầy giận dữ như một hung thần. Thấy ghế dựa sắp đụng trúng mình, Tập Ngọc vùng quyền lên, tính đá nát ghế, ai ngờ phía trước bỗng xuất hiện một bóng người, bắt lấy ghế dựa, cất cao giọng nói:

“La tiên sinh, đối với nữ tử động thủ thật sự không phải điều nam nhân nên làm! Tại hạ nguyện ý thay Tư Mã cô nương lĩnh giáo cao chiêu của nguoi!”

Là Hàn Dữ Trần, hắn nhẹ nhàng đẩy Tập Ngọc về sau đi, nói nhỏ:

“Tư Mã cô nương lui ra phía sau một ít, quyền cước không có mắt, cẩn thận làm bị thương.”

Tập ngọc nhú mày,

“Đây là chuyện của ta, nguoi xen vào làm gì? Ta không nợ ai nhân tình. Tránh ra!”

Hàn Dữ Trần thật sự không thể tưởng được một thiên kim tiểu thư như nàng tính cách lại nóng nảy như vậy, một chút đạo lý cũng không có, nhất thời chỉ có thể cười khò, nhưng muốn hắn tránh ra xem một nữ tử khuê các cùng đại nam nhân đánh nhau, loại chuyện vô lý như thế này hắn làm không được.

Hai người đang tranh cãi, chợt nghe phía sau một thanh âm khác vang lên:

“Hai vị trước đừng tranh cãi, La tiên sinh cũng đừng tức giận. Cù huynh, việc này không thể nói là Tư Mã cô nương làm, nhưng cũng không thể khinh suất nói nàng không làm. Tiểu đệ có một ý kiến, không biết mọi người có nguyện ý nghe một chút không.”

Mọi người quay đầu, đã thấy tứ đệ trong Chung Nam Tứ lão đang nói, Tả Trường Phong. Hắn từ trước đến nay nổi tiếng bình tĩnh cơ trí, ngay cả Cù Tinh bình thường cũng kính trọng vị tiểu đệ này, vội vàng hỏi:

“Tứ đệ có ý kiến gì, cứ nói đừng ngại!”

Tả Trường Phong lạnh nhạt nói:

“Tiểu đệ có ý như này, người hành hung chắc chưa rời khỏi Lâm Tuyền, các huynh đệ Long Môn phái chuyên tâm đi tìm hung thủ, về phần Tư Mã cô nương cùng Hàn tiểu đệ, tạm thời trong lúc tìm hung thủ chưa rời khỏi Lâm Tuyền. Đoàn người ở lại Lâm Tuyền, Thiên Thanh kiếm quyết cũng xuất hiện ở đây, hỗ trợ nhau tìm kiếm hung thủ, Tư Mã cô nương cùng bọn họ giải sầu, chẳng phải là cách như vậy tốt hơn đã thương nhau sao?”

Cù Tinh cười nói:

“Tứ đệ quả nhiên thông minh, đại ca ta cảm thấy không bằng. Mọi người xem, chủ ý này thế nào?”

La Nhuận Sinh cũng sợ sau này trên giang hồ truyền ra Long Môn phái khi dễ nữ tử yếu đuối, lùi một bước, gật đầu nói:

“Nếu Tứ lão đều nói như vậy, Long Môn phái nhất định nghe theo. Các huynh đệ, trở về đi! Nhất định đem giết tên hung thủ nhất định! Báo thù cho huynh đệ!”

Hắn nói vậy, nhưng ánh mắt vẫn hung tợn, trừng mắt nhìn Tập Ngọc, tựa hồ nhận định nàng chính là hung thủ.

Tập ngọc làm sao có thể yếu thế, một mặt hung hăng trừng trở lại, một mặt há mồm phản đối, ai ngờ Hàn Dữ Trần xen vào:

“Cái chủ ý này rất hay! Vừa vặn được ngắm cảnh Lâm Tuyền, nơi này cuối mùa thu phong cảnh rất đẹp, không xem quả có tiếc. Tư Mã cô nương, không bằng tạm lưu mấy ngày, làm như du sơn ngoạn thủy thôi. Dù sao bản thân cũng trong sạch.”

Tập Ngọc thấy hắn đồng ý rồi, nàng tính tình mặc dù nóng nảy, nhưng cũng không phải cố tình gây sự với người ta, đành phải yên lặng gật đầu. “Tại sao phải nghe lời bọn chúng! Khoan! Nhất bang đại nam nhân cư nhiên khi dễ nữ nhân! Thật không biết xấu hổ!”

Ở trong phòng Lưu Văn chửi ầm lên:

“Vụng trộm lên vào phòng người ta còn không nhận tội! Đây là cái gianh hồ quỷ gì? Một chút đạo lý cũng không biết!”

Tập Ngọc vừa giúp Niệm Hương chải đầu, vừa nói:

“Không có cách khác, Hàn Dự Trần đã muốn đồng ý, ta cũng không muốn gay náo động. Dù sao đó cũng là uy tín của ông ta, không làm theo, cũng là bất kính.”

Nàng đem nom nửa tóc Niệm Hương cột lại, dùng dây buộc xanh nhẹ nhàng buộc vào, nhìn không còn rồi, mới tiếp tục nói:

“Hơn nữa nếu có đánh nhau, ta nhất định đánh không lại bốn lão nhân kia, Long Môn phái cái gì đó, căn bản không cần so đo. Ta nghĩ, chờ Thiên thanh kiếm quyết xuất hiện, bọn họ cũng không còn tâm trạng nghĩ tới việc này, coi như ở đây du ngoạn đi, dù sao rất nhanh cũng có thể đi khỏi đây.”

Lưu Văn liếc nàng một cái:

“Làm ơn, đại tiểu thư người phun từ nhỏ nhả một chút được không? Đây không gọi là đánh nhau, được kêu là tỷ thí hoặc luận võ! Ta đây không có võ công cũng biết!”

“Đều giống nhau, chẳng lẽ không phải đều dùng quyền đâm cước đá sao? Đây không gọi là đánh nhau thì gọi là gì? Sư phụ ta đã nói đây là đánh nhau.”

Tập Ngọc thay niệm hương mặc vào áo khoác, cười nói:

“Đi thôi, hôm nay thời tiết tốt, đi ra ngoài chơi. Nghe nói món ăn ở Lâm Tuyền rất nổi danh, chúng ta đi ăn!”

Ba người xuống lầu, còn chưa đi tới cửa, chợt nghe Cù Tinh hỏi:

“Ba vị muốn đi chỗ nào?”

Lão già xen vào chuyện người khác! Lưu Văn tức giận quay đầu, vút cho một cái nhìn khinh thường, ôn nhu nói:

“Đi chơi, không được sao?”

Cù Tinh trầm giọng nói:

“Gần đây Lâm Tuyền sự tình tương đối nhiều, Long Môn phái kẻ thù không ít, ba vị đang ở đây đợi sự thật. Các huynh đệ Long Môn phái đều tính tình nóng nảy, khó tránh khỏi va chạm ba vị, chẳng phải làm mất hứng thú đi chơi?”

Tập Ngọc lông mày dựng lên, nhất thời tức giận, một bên Hàn Dự Trần bỗng nhiên đứng lên cười:

“Cù lão, ta cùng với bọn họ đồng hành, khó được tới Lâm Tuyền một lần, không đi xem phong cảnh thật sự đáng tiếc. Có ta đi cùng, Cù lão yên tâm đi. Buổi tối nhất định đem bọn họ bình yên trở về khách sạn.”

Cù Tinh thấy hấn ra mặt, cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn bọn họ rời đi. Gần đây, trên giang hồ thiếu niên càng ngày càng khó lường rồi, tạm thời không nói này tên Hàn Dự Trần thân phận khác thường, vị tiểu thư xinh đẹp yếu đuối kia cũng không phải dễ trêu. Xem động tác đi của nàng, đã tràn ngập quý khí, chắc thiên kim quý tộc nhà nào đó, cũng không biết từ nơi nào, cha mẹ lại có thể cho nàng hành tẩu. Xem nàng cùng người tuổi trẻ kia thân mật khăng khít, rõ là vợ chồng son, nhưng thiếu niên này. . . . . Rõ ràng là kẻ ngốc, chính là cái khuôn mặt kia mặt. . . . . Cảm giác, cảm thấy giống như đã nhìn thấy ở đâu, tựa hồ lại không thể nhớ.

Mỗi khi nhìn những người trẻ tuổi này, hấn luôn có một cảm giác bi thương. Hấn thật sự già, già rồi. . . . . Nhớ hai mươi năm trước, danh hiệu Chung Nam Tứ lão này từng làm bao anh hùng võ lâm run sợ! Mà nay, nếu người họ Hàn kia tỷ thí, chỉ sợ cơ hội thắng thật xa vời. Chung Nam Tứ lão, cuối cùng là muốn rời khỏi giang hồ, trở thành Chung Nam sơn ẩn cư.

”Người được gọi Hàn Dự Trần, chỉ sợ tên là giả.”

Tà Trường Phong bỗng nhiên toát ra một câu như vậy, khiến Tam lão đều ngạc nhiên nhìn hấn. Cù Tinh ngạc nhiên nói:

“Tứ đệ có gì nói ra lời ấy?”

Tà Trường Phong lạnh nhạt nói:

“Ngày hấn đánh gãy đao nhét lê, ta nhìn kỹ thân pháp của hấn, không thuộc về bất kỳ môn phái nào của Trung Nguyên. Chỉ sợ không phải từ phía tây, mà là người phương bắc.”

“Cực tây. . . . . Nơi đó chỉ có người Hường Hạc cung. Người chẳng lẽ cho là hấn là Hạc công tử ?”

Trong Chung Nam Tứ lão tam đệ Lục Trọng Nhân đối với võ học sâu xa từ trước đến nay hiểu biết, vừa nhắc tới ba chữ Hạc công tử, cũng nhin không

có chút biến sắc:

“Động tác của hắn rất nhanh, bản thân ta không nhìn ra là chiêu thức Hưởng hạc cung. Hạc công tử nơi đó sở trường về loạn đao, ra tay tất nhiên nếu so với dùng đao kiếm nhanh nhẹn hơn rất nhiều, nhưng hắn trên người cũng không loạn đao. Tứ đệ, bản thân ta cảm thấy hắn người phương Bắc Ngọc Phong ly.”

”Ngọc Phong ly hỏa cung sử dụng kiếm, bình thường trên giang hồ hành tẩu sinh sự, Hàn Dự Trần cũng rất cao ngạo, cảm giác không giống.” Tả Trường Phong thân nhiên nói xong. “Hắn nói chuyện không mang có khẩu âm [giọng địa phương], cũng không biết từ nơi nào đến. Nhưng ngày ta thấy hắn gọi một mâm lễ, cho nên hoài nghi hắn là người phía tây. Nay cuối mùa thu ẩm áp, Lâm Tuyền ở phương bắc , bình thường mọi người sẽ chọn dưa và trái cây ... Hắn nói với tiểu nhị không cần dưa và trái cây , muốn một mâm quả lễ. Tây Phương khô ráo, mùa đông thì lạnh mùa hạ thì nóng, thừa thãi dưa gang, quả lễ là vật hiếm. Bởi vậy ta suy đoán ra hắn là người phía tây, chỉ sợ vẫn là người địa vị cao trong Hưởng Hạc cung.”

Ông dừng một chút, lại nói:

“Đương nhiên, ta chỉ là phỏng đoán mà thôi, Tam ca nói hắn đến từ phương bắc, cũng có khả năng này, nói không chừng là Ngọc phong ly cung có ý bảo hắn cao ngạo, để tránh hoài nghi.”

Cù Tinh hít một tiếng:

”Ngọc phong ly, Hưởng hạc cung. . . . . Nay giang hồ, không còn là của chúng ta. Chỉ cần Hàn tiểu đệ là một chính nhân, như vậy giang hồ cũng ít chút tranh chấp.”

Mấy người bọn hắn lão nhân thảo luận về Hàn Dự Trần, trong khi hắn đang cùng bọn Tập Ngọc ngồi ở quán nhỏ ven đường vui vẻ ăn, đột nhiên liên tục hắt xì nhiều cái. Lưu Vân ra vẻ lo lắng nhìn hắn:

“Hàn công tử bị sao thế? Có phải cảm lạnh rồi? Nếu không thoải mái, hãy đi về trước nghỉ tạm đi.”

Hàn Dự Trần lắc lắc đầu, vuốt cái mũi cười nói:

“Là ai nói xấu ta sau lưng! Sau lưng tán chuyện, thực là hành vi vô lễ.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiệc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Lâm Tuyền nhiều hồ, mặc dù không như Tây Hồ Hàng Châu vang danh thiên hạ, nhưng cũng thanh lệ xinh đẹp. Lúc này trời mùa đông lạnh, trên mặt hồ nước kết lại thành một tầng băng mỏng, bên bờ cảnh dương liễu khô lay lay, cảnh tượng cũng thật tiêu điều.

“Như thế này, là không có cách nào đi chơi thuyền trên hồ rồi. Bắc phương khí trời thật lạnh, người ta còn nói bao một cái thuyền hoa, hưởng thụ một chút rượu nấu thịt đích là đâu sao không thấy!”

Lưu Vân nhàm chán ngắt cảnh dương liễu khô, thuận đường liếc Hàn Dự Trần một cái, đem hết ý xấu với hắn mà thốt ra.

Hàn Dự Trần đối với nữ tử luôn hoàn hảo, nửa lời cũng không giận, cười nói:

“Nơi đây có một tiểu đình, không bằng đi vào trong đó nghỉ ngơi một chút, tại hạ đi mua cho Lưu Vân cô nương rượu mơ, sau đó vào khách điểm gọi ít thức ăn, thưởng cảnh lâm hồ, chẳng phải rất hay?”

Hắn vừa nói xong, Lưu Vân liền vỗ tay bảo hay:

“Hàn công tử thật sự là khéo hiểu lòng người, tiểu nữ tử rất cảm kích.”

Nàng nũng nịu nói, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Hàn Dự Trần nhếch miệng mỉm cười, dặn vài câu rồi đi mua rượu .

Tập Ngọc giúp Niệm Hương ngồi xuống ghế đá trong đình, thay hắn nắm chặt cổ áo, sau đó cầm tay hắn cười nói:

“Lạnh không? Hôm nay có vui vẻ không?”

Niệm Hương lắc đầu, lại gật đầu, sau đó cầm tay nàng, muốn cho vào trong tay áo mình. Tập ngọc tùy hắn muốn làm gì thì làm, hai người cười nói, làm Lưu Vân ngồi một bên buồn bực.

“Thật sự là, không khiêu khích ta một chút sẽ chết sao? Căn bản là cố ý khi dễ ta.”

Nàng nói thầm , trong ánh mắt một chút oán khí cũng không có:

“Tập Ngọc, ta đã lâu không nghe tiếng ti hô lô của ngươi rồi, dù sao ở đây không có ai, cảnh sắc lại không tồi, ngươi thổi một khúc nha? Niệm Hương nhất định thích nghe , đúng không?”

Nàng nhìn Niệm Hương nháy mắt muốn hấn gặt đầu, Niệm Hương đành phải gặt đầu thật mạnh.

Tập ngọc vừa bực mình vừa buồn cười:

“Làm cái gì cũng không nên lôi kéo hấn, ngươi thật gian xảo! Xem ra nên tìm tướng công cho ngươi rồi, ta đỡ phải cả ngày làm lụng vất vả.”

Lời nói thì như vậy, nàng vẫn lấy trong tay áo ti hô lô ra, xao xao lên miệng, đưa lên môi thổi vài tiếng. Nơi này đất bằng trồng trái, thanh âm phiêu lãng trên mặt hồ, chợt nghe giống như tiếng một con chim nhẹ nhàng kêu. Tập ngọc hít một hơi, thổi lên, thanh âm kia ba như hòa một, giống nhau du dương mềm mại, không đếm được hết sự triển miên uyển chuyển.

Nói nó giống cây sáo, cũng không đủ trong trẻo; nói nó giống tiêu, lại không đủ xa xôi, nó giống như ở giữa, giống một nữ tử lấp ló nơi khuê phòng. Ánh nến Diêu Hồng phượng, cầm khâm thơm mát, ngọc quý yêu kiều, phong lưu trắng gió. Trước mặt như hiện ra tuyết trắng từ từ rơi, núi già sừng sững, lại thành Giang Nam tháng ba mưa xuân, tình tế là lứt, làm người ta say đắm. Tập Ngọc vốn ngày thường tú nhả dịu dàng, ngay cả mặc bộ y bình thường, vẫn không thể che hết khí chất, cảm thấy nàng rất kín đáo, lông mày như núi xuâ, sóng mắt như nước thu chậm chậm, cảnh tượng này khiến Lư Vân ngây ngốc, nửa chữ cũng không nói ra được.

Nàng vụng trộm liếc mắt nhìn Niệm Hương một cái, hấn đang dùng ánh mắt yêu thương nhìn Tập Ngọc. Ai nói hấn ngốc? Lư Vân lặng yên suy nghĩ, ít nhất hấn biết làm Tập Ngọc vui, biết thương nàng, yêu nàng, chẳng phải so với những công tử kiêu ngạo, lạnh lùng còn hơn hay sao? Chỉ vì như vậy trong nháy mắt, nàng hăm mộ cực kỳ, cũng cao hứng cực kỳ. Hăm mộ Tập Ngọc có một phu quân tốt, cao hứng khi mình cảm thấy hạnh phúc. Chỉ mong có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy, làm cho hết thảy đều vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lại nói bọn Tập Ngọc ở Lâm Tuyền đội năm sáu ngày, mấy cảnh đẹp nơi này cũng đã du ngoạn qua mấy lần, thấy những người Long Môn phái vẫn âm ỉ, nhưng về hung thủ giết người nửa manh mối cũng không có, Tập Ngọc dần dần không nhịn được.

Từ bốn phương tám hướng võ lâm nhân sĩ đi tới càng ngày càng nhiều, trong trấn khách điểm đều đầy người, buổi sáng Lư Vân xuống lầu mua sữa đậu nành, phát hiện ở sân có người nằm, dọa nàng giật mình nhảy dựng.

“Này Thiên thanh kiếm quyết thu hút vậy sao? Oa, ta xem toàn bộ người võ lâm đều tới nơi này chứ? Khách điểm đều chật ních rồi, vừa rồi dưới lầu còn có người ngủ ở sân, thường có ai ngủ ở đấy đâu!”

Lư Vân một mặt há mồm ăn bánh quẩy, một mặt lớn tiếng nói Sóng cùng Tập Ngọc lâu rồi, trước kia ở Diêu Hồng phượng hết thấy lễ nghi đều bỏ ra sau, một chút tướng ăn cũng bị mất.

“Dù sao cũng không can hệ đến chúng ta, đợi thêm hai ngày, người Long Môn phái không tìm được hung thủ, chúng ta nhất định rời đi.”

Tập Ngọc uống cạn bát sữa đậu nành, thuận tiện giúp Niệm Hương lau miệng, vén tóc, mười phần đều là bộ dạng hiện thê với khi nàng khẩu khí hung tàn hoàn toàn đối lập.

Hàn Dự Trần hôm nay không thấy bóng dáng, người này thần thần bí bí, động một chút là mất tích, đối với hấn lai lịch tuổi tác, bọn họ một chút cũng không biết. Đến khi hấn tiếp cận bọn họ với mục đích gì, là tốt hay xấu, Tập Ngọc cũng không biết.

” Ăn nhanh chút, nghe nói thông qua ngõ nhỏ này có một miếu nhỏ, người ta còn tính đi dạo ở đó!”

Lư Vân ăn xong rồi, bắt đầu thúc giục người khác. Tập Ngọc đang ăn bánh quẩy, nghe vậy trừng mắt nhìn nàng một cái, càng chậm rãi, làm Lư Vân tức giận.

“ . . . . .Lư Vân? Đây chẳng phải Lư Vân cô nương sao?”

Bên cạnh bỗng nhiên một tiếng cười, Lư Vân ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy năm sáu người bên cạnh, thuần một xiêm y màu trắng, ngồi ở đầu là một công tử trẻ, khuôn mặt tuấn tú, thái độ kiêu căng, thấy Lư Vân nhìn sang, thần nhiên liếc nàng một cái, không thèm để ý. Người nói là một công tử trẻ tuổi khác, mắt dài nhỏ, quắt miệng, cực kỳ bình thường.

Lưu Vân theo bản năng phò lên nụ cười quyến rũ, lặng lẽ ném người nọ một ánh mắt xinh đẹp, cười nói:

“Công tử là . . . . ? Làm sao biết tiểu nữ?”

Người nọ ba hồn đi hai hồn, ngây ngô cười hắc hắc:

“Trong thành Hàng Châu, có ai không biết Giáng hồng hoa tiên Lưu Vân cô nương? Cô nương tại sao lại ở Lâm Tuyền? Chẳng lẽ không ở Điều Hồng phường nữa sao?”

Lưu Vân mân mê miệng:

“Ta thích đi chỗ này chỗ khác, ta ở Điều Hồng phường đã chán, đi xa giải sầu.”

Nói xong, nàng lại liếc mắt nhìn người công tử ngồi đầu, thấy hần thần thái ngạo nghệ, theo khước mắt nhìn người, mặt mày lý lộ vẻ đối với nàng là không màng, không khỏi một trận tức giận, càng phò lên cười quyến rũ.

“Công tử, tôn tính đại danh ngài?”

Nàng lại gần, hai tay nhẹ nhàng chạm vào vai người kia, thấy hần trên lưng đeo kiếm, không khỏi nói nhỏ:

“Nguyên đúng là giang hồ hiệp sĩ, tiểu nữ từ có nhiều mạo phạm, công tử tha thứ. . . . .”

Tập Ngọc thấy nàng ăn không nói có, dám bày ra thiên kiều bá mị, không khỏi âm thầm bật cười. Mắt thấy công tử áo trắng đã không còn kiên nhẫn, tâm nàng kêu không tốt, chỉ sợ người không dễ chọc. Trên cơ bản, Tập Ngọc ở Điều Hồng phường ba tháng, dần dần hiểu biết nhiều lên, bình thường Lưu Vân chỉ hứng thú với hai loại người: thứ nhất người mù; thứ hai, người cực kỳ tự tin. Công tử áo trắng này chỉ sợ thuộc loại người sau, người như thế đối với nữ nhân chỉ có một thái độ: lạnh lùng. Ước chừng trừ bọn họ ra, ai cũng nghĩ đừng làm cho bọn họ dễ bụng.

Tập Ngọc miên man suy nghĩ, Lưu Vân đã đích tay nâng cằm người ta lên:

“Đại hiệp thật sự là phong trần một mối, râu đều dài ra, Lưu Vân hôm nay vừa vận rãnh, không bằng cho Lưu Vân hầu hạ ngài?”

Người nọ hiển nhiên đã muốn thần hồn điên đảo, không biết đang ở phương nào, hần nắm lấy tay Lưu Vân, nói năng có chút lộn xộn:

“Ồ. . . . . Tại hạ như thế nào có này vinh hạnh. . . . . Lưu Vân cô nương. . . . .”

Vài người khách đang ngồi đều nhủ mảy, cảm thấy xấu hổ, công tử áo trắng ánh mắt càng tối sầm. Lưu Vân nở nụ cười:

“Đâu có! Tiểu nữ từ từ trước đến nay đối với đại hiệp giang hồ kính ngưỡng vô cùng, hôm nay có thể tự mình hầu hạ ngài, là Lưu Vân vinh hạnh mới đúng. . . . .”

Nàng lời còn chưa nói hết, chợt nghe gió nổi lên, như có đồ vật gì đó nhanh chóng bay lại. Lưu Vân không kịp né tránh, chỉ nghe Tập Ngọc đem ghế đá tới, thả người dựng lên, tay áo nhẹ nhàng phất một cái, giữa ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt nhặt một thỏi bạc vụn. Lưu Vân không khỏi hoảng sợ, nếu nàng bị này thỏi bạc đập trúng, chỉ sợ sẽ đầu rơi máu chảy! Nghĩ đến đây, nàng oán hận trừng mắt liếc công tử áo trắng.

Tập Ngọc đem bạc đặt lại, lạnh nhạt nói:

“Nàng chỉ là một tiểu nữ không có công phu, các hạ không khỏi ra tay quá nhanh.”

Công tử áo trắng chậm rãi nâng tay, đem bạc trở về, trong ánh mắt không che hết kinh ngạc. Mọi người đang ngồi vừa thấy công tử nhà mình bị nhục, lập tức đứng lên, một nữ tử trung niên lông mày đứng đầy, há mồm tránh cứ. Công tử áo trắng bỗng nhiên khoát tay áo:

“Ngọc Phượng, ngồi xuống.”

Thanh âm của hần trong sáng trầm thấp, nhưng nếu nghe kỹ, lại lộ vẻ lạnh lùng hà khắc. Mọi người lập tức ngồi trở lại, công tử trẻ vừa cùng Lưu Vân nói chuyện cũng sợ hãi, không dám ngẩng đầu lên.

Hần nhìn thoáng qua Tập Ngọc, nói nhỏ:

“Cô nương công phu tài giỏi, cùng là danh môn đệ tử, vì sao cùng kỹ nữ đồng hành? Không sợ bôi nhọ sư môn?”

“Ta nhỏ vào! Kỹ nữ cái gì. . . . .”

Lưu Vân vừa nhảy dựng lên, lại bị Tập Ngọc đè xuống. Nàng thấp giọng nói:

“Công tử nói sai rồi, Lưu Vân cùng ta là tỷ muội, ta chưa bao giờ coi người ta là kỹ nữ mà xem nhẹ. Nhưng các hạ, vì thân phận mà đi tự tiện phán đoán người khác, cách làm như thế không khỏi vô đoán ngang ngược.”

Công tử áo trắng nhún mảy, Tập Ngọc nhìn hần là tức giận, vẫn là hèn mọn. Người này cùng Hàn Dự Trần phong lưu ôn nhu cũng không giống, cùng

Niệm Hương tuần mỹ khôi ngô cũng không giống, hấn giống như một khối băng, cao quý, lạnh lùng, quần áo trắng, tóc đen như tơ, nếu không phải thần sắc trên mặt quá mức kiêu căng làm người ta không dám tiếp cận, thực là một công tử tốt.

Hắn đem đồng bạc xoay trên tay, một lát sau mới nói:

“Cũng là kỹ nữ, trả thù lao mua khoái hoạt cũng là ý đúng, cô nương có lý do gì ngăn trở? Nàng để cho thủ hạ ta khoái hoạt một trận, đây là khen thưởng cho nàng, không bằng hỏi một chút nàng, tiền tốt, cũng là người tốt.”

Lời nói này ý tứ vũ nhục, Tập Ngọc nhất thời kèm nén không được, trên mặt trầm xuống, há mồm định cãi nhau. Luru Vân bỗng nhiên che miệng của nàng, nhìn công tử áo trắng mỉm cười:

“Công tử, Luru Vân ở Hàng Châu cũng coi như hơi có danh, ngài đưa từng này bạc, ước chừng chỉ đủ tiểu nữ từ mua nước phấn, ngay cả son cũng mua không được! Giang hồ hiệp khách từ trước đến nay tiết kiệm, tiểu nữ cũng biết, không dám yêu cầu. Tiền kia, ngài nên thu hồi đi thôi.”

Nàng kéo Tập Ngọc đi, công tử áo trắng bỗng nhiên cười nhạo nói:

“Chẳng lẽ không đủ? Nguyên là ít quá! Nha, một thời hai lượng hoàng kim người có vừa lòng? Đủ cho người một tháng. Cảm tiền, rút khỏi Lâm Tuyền cho ta! Không cần ô uế đôi mắt của ta!”

Hắn lấy ra một thời hoàng kim, ném tới chân nàng.

Tập ngọc cực tức giận, sờ tay vào ngực lấy ra một viên Thiết đạn châu, chuẩn bị ném qua. Luru Vân dùng toàn bộ sức mạnh giữ chặt nàng:

“Tập ngọc, người đừng dây vào, đây là chuyện của ta.”

Nàng thấp giọng nói xong, xoay người nhất lên thời văng lên, cầm xong tay nhìn, đột nhiên cười nói:

“Hai lượng hoàng kim, ngài thực coi Luru Vân là cò đại ven đường! Ngài tiêu tiền tốn kém như vậy, chỉ sợ gia sản ngài diệt tận, không đủ cho đời sau sinh sống đâu.”

Nàng đem hoàng kim ném lại, thuận tiện lấy ra trong tay áo mười hai lượng hoàng kim, ngao nghể đặt trước mặt công tử áo trắng:

“Đây là khen thưởng, người cũng làm cho ta vui vẻ một hồi. Có thể làm cho Luru Vân ta tức giận, người cũng không đơn giản! Cảm khen thưởng đi thôi! Mười hai lượng, đủ người mua một ngàn bộ màu trắng quần áo, để còn thay đổi? Cổ áo cũng có thể toàn lông mao trắng đó!”

Nàng cười ha hả, công tử áo trắng mặt biến sắc, mọi người đang ngồi rút kiếm đứng lên, sảnh chính khách điểm yên tĩnh không tiếng động, rất nhiều người đều tránh ra, nghĩ không nên chọc vào phiền toái.

“Làm cái gì? Muốn đánh ta?”

Luru Vân lớn tiếng hỏi, vung tay áo:

“Lẽ nào ta phải sợ? Có bản lĩnh thì giết ta đi! Bản thân ta muốn chứng kiến cảnh giang hồ hào kiệt tới giết một nữ nhân không biết võ công!”

Công tử áo trắng sắc mặt thâm trầm, yên lặng nhìn nàng, nàng không sợ chút nào, sắc mặt giận dữ, hai tròng mắt hung hăng trừng mắt nhìn lại hắn. Ánh mắt của hắn bỗng nhiên dời tới phía sau Tập Ngọc, Niệm Hương bị hù tới tái nhợt, sắc mặt dường như biến động, khó tin nhìn Niệm Hương, há mồm muốn nói cái gì, lại không thể nói ra.

“Luru Vân cô nương, làm cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra?”

.....”Luru Vân cô nương, làm cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra?”

Giọng nói của Hàn Dự Trần từ ngoài cửa truyền đến, hấn bước nhanh tới, thấy tình thế nguy cấp, chạy nhanh tới trước đem hai nữ tử che lại phía sau, giương mắt nhìn lên. Vừa thấy công tử áo trắng, hấn sững sờ.

“Đoan Mộc huynh?”

Hàn Dự Trần cúi đầu kêu một tiếng, ánh mắt chuyển động, chấp tay cười nói:

“Quả nhiên là Đoan Mộc huynh, đến đây khi nào vậy?”

Công tử áo trắng thu lại thần sắc kinh ngạc, lộ ra một chút thần nhiên, mỉm cười, chấp tay nói:

“Vừa sáng sớm hôm nay. Hàn huynh thật có nhã hứng, có hai vị giai nhân đồng hành, du sơn ngoạn thủy thật thích thú.”

Hắn sai người đem vài chiếc ghế dựa tới, mời bọn họ ngồi. Luru Vân giận dữ không để ý tới hắn, kéo tay Tập Ngọc đi ra cửa, không quay đầu lại.

Hàn Dự Trần khẽ cười một tiếng:

“Đoan Mộc huynh giấu cợt, giai nhân đều không phải của tại hạ, chẳng qua là đồng hành mà thôi. Luru Vân cô nương tính khí bộ chộp, chọc giận Đoan Mộc huynh, kính xin huynh đừng so đo.”

Đoan Mộc công tử không đáp, tựa hồ đối với hai nữ tử không có hứng thú, hắn nâng ly rượu trong tay, một lúc lâu sau bỗng nhiên nói nhỏ:

”Người đứng sau đi theo nàng kia. . . . . Có phải hắn không?”

Hàn Dự Trần nhếch khóe miệng, lắc đầu nói:

“Tại hạ cũng không biết, thiên hạ người cùng tên rất nhiều, cho dù tướng mạo tương tự hắn, cũng nhiều như lông trâu. Đoan Mộc huynh, nếu thật sự là hắn, hai người chúng ta sao lại có thể yên ổn uống rượu lúc này?”

Đoan Mộc công tử trầm ngâm một hồi, thở dài:

“Quả thật như thế, nếu là hắn. . . . . Như thế nào lại lộ ra thần sắc yếu đuối! Quả thật là khuôn mặt tương tự! Chính là quá mức tương tự. . . . . Không nói những thứ này nữa, Hàn huynh nếu đang ở Lâm Tuyền, nói vậy cũng là vì Thiên thanh kiếm quyết?”

Hàn Dự Trần lắc đầu:

“Không phải, tại hạ đối với thứ này vốn không định cùng anh hùng thiên hạ tranh chấp. Tại hạ được người ta nhờ vả, vì tìm người mà đến. Đứng dịp mà thôi.”

Hắn đem chuyện Tập Ngọc đắc tội với Long Môn phái ra kể, cuối cùng nói nhỏ:

“Tuy nói người trong thiên hạ giống nhau quá nhiều, nhưng tên giống nhau, người giống nhau tại hạ chưa từng thấy qua. Có một manh mối, tại hạ không nghĩ tùy tiện cho qua.”

Đoan Mộc công tử dừng lại, trên mặt lộ ra thần sắc lạnh lùng:

“Một khi đã như vậy, ta cũng vậy không muốn bỏ qua. Kiếm quyết Đoan Mộc thế gia bắt buộc. Người nọ. . . . . Ta đã nhìn qua. Bên cạnh hắn có hai nữ tử nhìn thật chướng mắt, nếu là cùng một người, tính tình của hắn, như thế nào lại dung nạp hạ đẳng tiện nữ theo bên người!”

“Đoan Mộc huynh nói sai rồi.”

Hàn Dự Trần nở nụ cười.

“Tư Mã Tập Ngọc tú nhà vẫn nhọc, Luru Vân quyến rũ kiều diễm, rõ ràng là hai vị tuyệt thế giai nhân. Đến ngày hôm nay, Đoan Mộc huynh tính tình vẫn không thay đổi, Đoan Mộc Thế bá chắc chắn với hôn sự của huynh sẽ lo lắng lắm đây?”

Đoan Mộc công tử hừ một tiếng, lạnh nhạt uống một ngụm rượu, lẩm bẩm nói:

“Giai nhân hiển có. . . . . Thế gian nữ tử nhiều giả dối nông cạn, hoặc tình nguyện làm chuyện hạ lưu, hoặc đáng về kệch cỡm.”

Hôm nay gặp Luru Vân chính là thượng hạng trong số đó, lỗ mãng, trụy lạc, kiêu cách, đùa bỡn lòng người. . . . . Giai nhân hắn không gặp được, lại gặp một “Tiện phẩm”. Nghĩ thần thái của nàng lúc ném hoàng kim, hắn không khỏi tức giận, trên mặt giống như che một tầng băng. Hắn Đoan Mộc Dung Tuệ lần đầu tiên trong đời bị kỹ nữ vũ nhục, nếu không phải Hàn Dự Trần chắn trước, hắn chỉ muốn đem nàng xé thành ba bốn phần.

Đoan Mộc công tử tức giận, lúc đó Luru Vân cũng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đem đầu tóc lôi xuống.

“Cái gì vậy! Người nọ là ai vậy? Luru Vân ta lần đầu tiên bị người ta nói như vậy! Tức chết được!”

Nàng quát cảnh liễu trước mặt, lại đá lại túm lấy, sau vài ba lần liễu đã rơi đầy đất.

Tập ngọc ngồi ở một bên vỗ vỗ ti hồ li, nói nhỏ:

“Mới vừa rồi người còn rất bình tĩnh, không có người mà đã bắt đầu nổi điên.”

”Nhảm nhí!”

Luru Vân quay đầu hô to:

”Ta là hoa khôi ở Diệu Hồng phường Sao có thể ở trước mặt mọi người đánh mất mặt mũi? !”

Thần sắc của nàng hung ác, Niệm Hương sợ tới mức nắm lấy áo Tập Ngọc lui về phía sau.

“Ngoan, đừng sợ. Không nên cùng cộp mẹ so đo.”

Tập Ngọc ôn nhu trấn an hấn, Lưu Vân càng thêm nổi giận điên cuồng hét lên:

”Tập Ngọc! Tôi nên người nên là ta mới đúng? !”

Tập ngọc hít một tiếng:

“Lưu Vân, ngươi cũng nên xem lại, muốn chọc giận người cũng phải xem thế nào đã. Vừa rồi ta còn thấy ngươi người lớn, hiện tại lại thành tiểu hài tử. Chẳng lẽ không đánh cho hấn một trận ngươi không cam tâm?”

“Được! Ta muốn đánh cho hấn một trận!”

Lưu Vân xoa ta, hấn học nói :

“Sớm biết thế này đã lên Thiếu Lâm học công phu! Đã sớm có thể đánh cho mặt mũi hấn bầm dập!”

Tập ngọc ho một tiếng, nghĩ tốt nhất không nói cho nàng biết, Thiếu Lâm không thu nữ đệ tử . Nhưng như vậy cũng tốt, nàng xem Lưu Vân nổi giận lôi đình, tự nhiên cảm thấy rất vui vẻ. Không hèn mọn, không bỏ chạy, gặp bất cứ chuyện gì cũng dám đối mặt trực tiếp, như vậy mới là điều nàng thích ở Lưu Vân

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Lưu Vân tức giận một hồi, chỉnh lại tóc, sửa tay áo lại thành một tiểu nữ tử thiên kiều bá mị. Nàng là lướt đi tới, cười dài nói:

“Đi thôi, ta đói bụng rồi. Hội chùa cũng không còn, không bằng đi ăn ở tiệm cơm là đủ!”

“Tuân lệnh, Đại tiểu thư của ta.”

Tập Ngọc kéo tay Niệm Hương, theo con đường đá đi tới, Lưu Vân không vừa nhào tới cầm tay kia của nàng, ba người lại bày ra chiêu tư thế liên nhân, chen chúc nhau đi lên phía trước.

Nói đến tiệm cơm, tiệm cơm trứ danh ở Lâm Tuyền là khách điểm đối diện Thiên Hương tửu lâu, tửu lâu ngày ngày khách đi ra đi vào nường nượp, đến trễ sẽ không có chỗ ngồi. Lưu Vân kéo bọn Tập Ngọc chạy như điên, vừa tới đến cửa tửu lâu, đã thấy đậu trước cửa khách điểm một xe ngựa trắng như tuyết, ngựa trắng, xe cũng trắng, không hề thấy một vết bụi, nhìn giống như làm từ ngọc.

Lưu Vân liú lười nói :

“Lại người nào nữa đây? Người giang hồ có thể huênh hoang như vậy. . . . . ?”

Nàng còn chưa nói hết, đã thấy Đoàn Mộc công tử cùng đoàn người đi ra, một đám áo trắng hơn tuyết, nhìn như thần tiên, chậm rãi lên xe rồi đi

” Hừ! Ra đến bên ngoài còn muốn làm cho sạch sẽ, một đại nam nhân thích màu trắng, thực ghê tởm! Hấn cho là mình là thần tiên hả?”

Khẩu khí Lưu Vân lập tức thay đổi, chẳng thềm ngó tới. Tập Ngọc đang định cười nhạo nàng, chợt nghe nơi góc đường truyền đến tiếng động, sau đó là âm thanh của tiếng vỗ ngựa dồn dập, càng ngày gần, giống như có người giục ngựa chạy như điên đến.

Nơi này là khu náo nhiệt, người đến người đi, gặp ngựa chạy như điên đến, người đi đường đều né tránh, nhưng vẫn là có người không khỏi bị cọ xát, tiếng kêu vang ngày càng nhiều, thậm chí không chịu nổi. Lập tức người kia cười lên ha ha, giống như lấy việc đập người làm thú vui. Tập Ngọc khẽ cau mày, sờ tay vào ngực lấy ra Thiết đạn châu, chợt thấy phía sau một ánh hào quang, linh hoạt như rắn, lập tức cuốn lấy chân ngựa đen phía trước, chỉ nghe con ngựa kia kêu một tiếng, lập tức té ngã trên đất.

Người cưỡi ngựa linh hoạt, đạp lưng ngựa nhảy lên, vừng vàng đặt chân xuống đất, phía sau hấn mấy người kéo lấy dây cương, đứng ở giữa đường.

“Là người nào không có mắt ? ! Cự nhiên dám vướng chân ngựa của ông ! Có can đảm đi ra cho ta!”

Người nọ nói bằng khẩu âm phương Bắc, thân thể cường tráng, mặt như vàng nhạt, tuổi chừng ba mươi, nhìn qua thần sắc hung ác, kiêu ngạo cực kỳ. Hấn xoay người nhấc lên lụa trắng cuốn đuôi ngựa, xé thành mảnh nhỏ, quay đầu nhìn xung quanh, những người đi đường đều né tránh, sợ chọc vào người này.

“Là nguoi?! Hay là nguoi? !”

Đại hán kia không phân tốt xấu, dùng bàn tay to như quạt kéo hai người bên đường, hai kẻ đáng thương bị hấn kẹp cổ, chân đều cách mặt đất, đôi đồng tử run rẩy, nửa chữ cũng nói không được.

Tập Ngọc thấy hấn tàn nhẫn điên cuồng như thế, không khỏi giận dữ, định bước lên chỉ trích, ai ngờ Luru Vân nhanh hơn nàng một bước, xông lên mắng:

“Nguoi không có mắt nguoi! Nguoi cho đây là nơi có thể phóng ngựa qua à? ! Làm nguoi bị thương còn kiêu ngạo như vậy!”

“Tiên nhân lập lại lần nữa xem ?!”

Đại hán kia đột nhiên quay đầu, vừa thấy dung mạo Luru Vân như hoa như ngọc, không khỏi ngẩn ra, sau đó liền nở nụ cười:

“Nguyên lai còn là một tiểu nữ xinh đẹp! Thật là to gan, chẳng lẽ là nguoi đẩy ngựa của ta?”

Luru Vân cả giận nói:

“Bản thân ta hy vọng là thế! Chẳng qua nếu như ta làm, nguoi đã sớm bò không dậy nổi ! Nguoi còn không mau buông tay!”

Đại hán kia cười hi hi, nghe lời buông lỏng tay, hai người kia ngã tí chết, nửa ngày mới đứng lên, vội vàng chạy. Hấn cười nói:

” Người ta đã thả, tiểu cô nương rất mạnh mẽ, vừa vặn khẩu vị của ta. Cùng ta đi thôi! Bản thân ta muốn xem nguoi làm thế nào để ta bò không dậy!”

Hấn vươn bàn tay to ra, ôm Luru Vân vào lòng. Tập ngọc chạy nhanh tới, mở tay hấn:

“Không được dùng tay bẩn chạm vào nàng!”

Nàng lạnh lùng nói xong, đem Luru Vân che ở phía sau.

Đại hán kia cười ha ha:

“Hôm nay ta là gặp may mắn rồi! Hai tiểu cô nương mỹ kiều đều ở đây! Nói ta bản? Ha ha ha ha! Thiên hạ người nam nhân nào không bản? Càng bản đàn bà càng yêu!”

Hấn đột nhiên ra tay như điện, ra tay điểm huyết Tập Ngọc, Tập Ngọc không thể tưởng với bộ dạng của hấn lại ra tay mạnh mẽ đến thế, nhất thời không thể nhúc nhích, chỉ có thể oán hận nhìn hấn.

“Đi theo ta đi! Trước tiên đem tiểu cô nương có công phu này thu phục, đỡ làm bị thương một thân thể mềm mại, yếu đuối.”

Hấn ôm Tập Ngọc, Luru Vân cái khó ló cái khôn, vươn qua nắm cánh tay của hấn, cười nói:

“Đại gia, rõ ràng là ta tới trước , chẳng lẽ ta không xinh đẹp bằng nàng ấy?”

Đại hán kia nhéo mặt của nàng, cười nói:

“Đương nhiên là nguoi xinh đẹp! Nguoi muốn lãng lợ, muốn ta thương nguoi trước?”

Luru Vân cười lớn:

“Nếu muốn thương ta, vậy chỉ thương một mình ta. Con người ta rất bá đạo, nếu nguoi đối với người khác cũng tốt, ta nhất định sẽ tức giận , ta tức giận, sẽ lấy dao trên người làm thịt nguoi, nguoi cũng phải cẩn thận!”

Đại hán kia cười ha ha, hiển nhiên vui vẻ cực kỳ:

” Tốt! Tốt! Đủ vị! Ta thích! Nguoi tên gì?”

Hấn đem Tập Ngọc ném qua một bên, nắm bả vai nàng, giờ trò, không nương tay, chỉ cảm thấy người của nàng mềm mại, trong lòng không khỏi rung động, lâm lâm nói:

“Thật là một món đồ tốt. . . . .”

Luru Vân bị hấn mò khắp người, sợ hãi, lại không dám phát hỏa, chỉ sợ hấn đã thương Tập Ngọc. Nàng lặng lẽ đẩy Tập Ngọc qua một bên, nháy mắt với Niệm Hương, muốn hấn trước mang Tập Ngọc đi trốn, ai ngờ thằng ngốc kia chỉ biết phát run, từng bước cũng không nhúc nhích được. Nàng ở trong lòng thầm mắng một tiếng, vẫn ôn nhu nói:

“Tiểu nữ từ tên Dương Thúy Tiên, xin hành lễ. . . . .”

Nói còn chưa dứt lời, cả người nàng bỗng nhiên bị Lăng Không bế lên, đại hán kia xoay người nhảy lên ngựa, người cười ngựa tự động nhảy xuống đất

dây cương, thoạt nhìn đại hán này hình như là thù lĩnh. Lưu Vân bị hán đặt trên lưng ngựa, không thể động đậy, trong lòng sốt ruột, lại không có biện pháp, điều an ủi duy nhất là Tập Ngọc không bị mang đi. Đại hán kia cười nói nói : “Thầy tướng số nói ta ở Lâm Tuyền vận tốt, mới đầu còn không tin, ai ngờ lại là sự thật! Thiên Thanh kiếm quyết cùng nữ nhân, ta muốn hết thầy!”

Tất cả mọi người lao xao, nhìn ra người này không dễ chọc, khách điểm nhiều giang hồ nhân sĩ như vậy, cư nhiên không có một người nào, bèn vực kẻ yếu , trợ mắt nhìn hán ôm chặt Lưu Vân, gồng cương lên thúc ngựa chạy như điên. Lưu Vân ngồi trên ngựa lục phủ ngũ tạng đều như nôn ra, choáng váng.

Nhưng không chạy vài bước, phía sau ánh sáng trắng lại lóe lên, lần này đánh vào bốn đùi ngựa, đại hán kia chỉ cảm thấy người hướng về phía trước, lại bất chấp Lưu Vân, hai chân ôm chặt lưng ngựa, lộn ngược ra sau nhảy xuống ngựa, xoay tay lại rút đao lạnh lunge nói:

“Là ai? Đi ra cho ta!”

[nam tử thích mặc áo trắng một là kẻ đọc sách thánh hiền, là quân tử hai là ngụy quân tử ^^]

Lưu Vân bị ngã đầu choáng váng, trên lưng bỗng nhiên căng ra, giống như bị cái gì đó giữ lại, giống như cười bay đập gió mà lao tới. Nàng mù mịt ngẩn đầu, chỉ thấy trên lưng quần một đoạn lụa trắng, đúng là thứ vừa làm vướng đùi ngựa. Ai cứu nàng? Nàng không thể đứng lên, chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn chung quanh. Đã thấy ở góc đường, xe ngựa trắng như tuyết chạy nhanh, bên trong ngồi một người, cầm trong tay vài lụa trắng. Lưu Vân sững sờ.

“Ta đã cảnh cáo một lần rồi, trên đường giục ngựa chạy như điên, một chút thể thống cũng không. Người ngoài nhìn vào, lại nói hào kiệt giang hồ nay biến chất.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đoàn Mộc Dung Tuệ vang lên, mọi người kinh ngạc nhìn xe ngựa đi tới trước mặt, được một tiểu đồng trẻ đất, vẻ mặt cao ngạo, mắt không nhìn đại hán kia một cái. Người nọ giận dữ, lại càng không trả lời, một đao bổ xuống, tưởng như sẽ đem đứa bé kia chém thành hai khúc. Ai ngờ trước mặt lại là bạch quang lóe sáng, một dải lụa trắng quần chặt lấy đao của hán, bất luận hán dùng sức thế nào cũng không lấy ra được, mới biết đối phương tuyệt đối không phải là người mình có thể động vào.

Rèm cửa xe ngựa bỗng nhiên vạch nhẹ , Đoàn Mộc Dung Tuệ khuôn mặt tuấn tú, thoạt nhìn có chút đáng sợ. Hán thân nhiên nhìn đại hán kia, nói nhỏ:

Cút khỏi Lâm Tuyền, còn để ta thấy người, tính mạng sẽ khó giữ được. Chuyển lời đến Đông Bắc huyện y, Đoàn Mộc thế gia còn ở đây, không tới phiên người phương Phụng các người kiêu ngạo.”

“Đoan. . . . . Đoàn Mộc thế gia? Người là Đoàn Mộc Dung Tuệ? !”

Đại hán kia run giọng nói liên lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch :

”Rút! Người Đoàn Mộc Gia đến! Xui xẻo!”

Hán xoay người lên một con ngựa khác, hai người một con, chạy nhanh vào góc đường, thoắt không còn bóng dáng.

Lưu Vân ngờ ngác ngồi dưới đất, nhìn xe ngựa tới gần Tập Ngọc, tiểu Đồng vỗ nhẹ Tập Ngọc, Tập Ngọc đã có thể động đậy, chấp tay cảm ơn, sau đó. . . . . Xe ngựa tự nhiên hướng về phía nàng mà tới! Nàng kinh hãi, muốn nhanh chóng chạy, nhưng hai chân một chút khí lực cũng không có, sức mạnh bình thường không còn, đành nhìn Đoàn Mộc Dung Tuệ sau tấm màn, không biết nói gì.

Đoàn Mộc Dung Tuệ thân nhiên nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên buông màn xuống, chỉ chớp lát, hán giống như ra lệnh gì đó, lập tức tiểu Đồng lấy trng tay áo một cái bình ngọc xanh, ném đến bên nàng.

“Trở về gột rửa, đừng cho dấu vết của ác nhân kia trên người.”

Đoàn Mộc Dung Tuệ lãnh đạm nói xong, tiểu Đồng giờ roi con, xe ngựa chậm rãi đi về phía.

Lưu Vân mơ hồ cảm lấy cái bình nhỏ, mùi hương mộc, vừa nghe, tắm rửa cần dùng hương quý báu. Hán là có ý gì? Ngai nàng bản? ! Nàng giận dữ muốn đem cái chai ném đi, cũng không biết vì sao, lại tự động đem cái chai bỏ vào trong túi áo. Tốt xấu, hán miễn cưỡng tính là ân nhân cứu mạng của mình. . . . . Nàng như vậy đối với chính mình giải thích. Nàng có chết cũng không thừa nhận, vừa rồi nàng có một chút cảm kích, một chút muốn khóc, còn có một chút. . . . . nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ động lòng [nhỏ n lần ^^]

Cứ cho là hán không phải đồ xấu xa đi nhưng cũng là đồ xảo quyết độc ác. Nàng bám cổ gắng đứng lên, cánh tay bỗng nhiên bị người khác nhắc, là Tập Ngọc. Vừa thấy nàng, Lưu Vân nhất thời bị thương, nhào ôm lấy nàng, khóc như núi đổ.

“Tập ngọc! Ô ô ô ô. . . . . Tập ngọc! May mắn người không có việc gì! Vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết!”

Nàng một phen nước mũi một phen nước mắt, toàn bộ không khách khí lau lên người Tập Ngọc. Tập ngọc mặt lạnh đẩy nàng ra, nhìn nàng hồi lâu, mới nói:

“Người cho là người có tuyệt thế võ công? Người cho là người là đại hiệp? ! Người cho là khắp thiên hạ nam nhân đều dễ dàng đối phó như thế? ! Vừa rồi nếu không phải Đoàn Mộc Dung Tuệ ở đây, người có biết mình bây giờ sẽ bị thế nào? !”

Lưu Vân vênh lên miệng, oan uổng vô cùng:

“Ta không muốn người khác chạm vào người thôi! Dù sao. . . . . Dù sao ta trước kia cũng thế. . . . .”

Lời của nàng bị Tập Ngọc ngăn lại:

“Không được nói như vậy!”

Tập ngọc lần đầu tiên rống lên giận dữ,

“Nếu người khinh thường chính mình, người bảo ta làm sao bây giờ? ! Chẳng lẽ người muốn ta cũng khinh thường chính mình sao? !”

Lưu Vân vốn còn muốn khóc, bị nàng rống lên hai câu rôt cuộc khóc không được, nàng xoa xoa mũi, nói bằng giọng mũi nói nhỏ:

“Ta không phải khinh thường chính mình, chính là, ta hi vọng lúc chuyển phát sinh, có thể giảm thương tổn tốt nhất. Ta đi, hơn người đi. Người là người có tướng công, ta thấy không thể để người bị người khi dễ.”

“Chẳng lẽ ta có thể thấy c người bị người khi dễ? !”

Tập ngọc nhớ tới tình cảnh vừa rồi, máu bắt đầu lạnh. Nàng không biết nếu Lưu Vân thật sự bị người ta mang đi, nàng sẽ như thế nào , lúc ấy nàng gấp đến độ tay chân lạnh hết, vẫn không thể nhúc nhích, cảm giác như trời đất sắp nổ, nàng không nghĩ lại được nếm thử.

”Được rồi được. . . . . Ta sai lầm rồi được chưa?”

Lưu Vân làm xấu, cầm lấy tay áo của nàng lay lay, giống một con mèo nhỏ. Tập ngọc lạnh lùng nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, cả người phát run nói nhỏ:

“Nếu còn có lần sau. . . . . Nếu còn có lần sau. . . . . ! Ta nhất định một kiếm giết người! Cũng tốt hơn người bị người hủy hoại!”

Lưu Vân thở dài một hơi:

“Cũng tốt, chết một cách oai hùng một chút. Nhưng đó là chuyện bây giờ sao? Chúng ta còn muốn khóc sụt sùi ? Vừa nảy kinh động, ta càng đói bụng. Mau đi ăn cơm thôi!”

Tập Ngọc chợt bật cười, hung hăng gõ trán của nàng:

“Nhà đầu chết tiết kia! Thật không biết trong đầu người chứa gì!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hương liệu là hoa hồng cùng hoa lan, trước nòng sau thanh nhã, hòa trong từng giọt nước mát lạnh, cuối cùng hội lại tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Mùi hương này, Lưu Vân cũng không xa lạ, lúc đó cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ phát sinh tranh chấp, trên người hắn cũng có mùi hương này.

Lưu Vân liên tục suy nghĩ hơn nửa buổi tối, cũng không hiểu tại sao hắn lại cho nàng thứ hương liệu này. Là để xin lỗi? Hay là hắn thấy khắp thiên hạ này người có mùi hương này mới là sạch sẽ?

Tâm ý nam nhân kia tự kim dưới đáy biển! Lưu Vân nằm trong chậu gỗ, đưa tay nâng nước rửa mặt mũi, nhẹ nhàng khẽ ngửi, đều là mùi hương của hắn. Trong lòng bỗng nhiên có chút ngứa, có chút buồn bực, rõ ràng là một nam nhân đáng chán ghét, sao nàng lại luôn nghĩ đến hắn? Lưu Vân, hay là người đến xuân kỳ? Là một nam nhân điềm trai có thể khiến người sinh ảo tưởng?

“Hừ, nhớ tới hắn, không bằng nhớ đến Hàn Dự Trần, ít nhất người ta còn ôn nhu một ít!”

Lưu Vân đứng dậy lau khô người, thay quần áo. Hương liệu kia quả thật quý báu, làm làn da hơi khô trở nên bóng loáng, mịn màng.

“Quên đi, coi như hắn là người bình thường, dù sao chúng ta đã thanh toán xong rồi, hắn đắc tội với ta lại cứu ta, ta hảo tâm không trách hắn nữa!”

Nàng cười dài nói, vén tóc lên, mặc vào áo khoác, đi ra cửa tìm Tập Ngọc chơi.

Nàng nhìn khoảng không trống rỗng, Tập Ngọc không có trong phòng. Lưu Vân xoay người xuống lầu, thì thào nói:

“Hai người tự tiện chạy ra ngoài chơi! Thực quá đáng!”

Nhớ tới Niệm Hương vừa gặp phải sự tình liên sợ tới mức không dám nhúc nhích, nàng không khỏi nổi giận. Nếu hắn có mấy phần xét đoán, hơi biết bảo vệ Tập Ngọc một chút, vậy cũng tốt.

Một lúc sau, lập tức thấy thân hình quen thuộc của Tập Ngọc đang ngồi một góc, Lưu Vân vui mừng chạy tới, ôm cổ nàng:

“Được lắm! Quả nhiên bỏ ta mà đi ăn một mình! Ta mặc kệ, ta cũng muốn ăn. . . . .”

Lời của nàng bỗng nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn ba người đối diện, vẻ mặt mỉm cười của Hàn Dự Trần, thần thái lạnh lùng kiêu căng của Đoan Mộc Dung Tuệ, còn có Tiểu Đồng đi cùng hắn. Lưu Vân ngây người.

Hắn!

Hắn hắn hắn hắn!

Hắn tại sao lại đây? ! Hàn Dự Trần cảm thấy cảm nàng sắp rơi xuống, trong nháy mắt mở miệng cười nói:

“Lưu Vân cô nương mau mời ngồi, vừa rồi mới nói bao giờ thì người xuống đây.”

Lưu Vân rất nhanh khôi phục bình tĩnh, vênh lên miệng ngồi xuống, cuốn lấy tập ngọc, trắng trợn trừng mắt với khuôn mặt lạnh lùng của Đoan Mộc Dung Tuệ. Làm sao để trêu chọc hắn? Chính hắn làm cho mình phiền lòng mà?

Tập Ngọc gấp cho nàng một gấp rau xanh:

“Trên người người là hương gì vậy? Trước kia không ngửi qua nha.”

Lưu Vân nhất thời mặt đỏ bừng. A! Nàng tại sao phải đỏ mặt? Rõ ràng có tật giật mình! Nàng ngập ngừng nói :

“Ta. . . . . Vẫn mang theo mà. A, người nhìn ta làm cái gì? Còn nữa! Người này ....”

Nàng chỉ vào Đoan Mộc Dung Tuệ:

“Hắn tại sao lại ở chỗ này? !”

Tập Ngọc giải thích:

“Đoan Mộc công tử cùng Hàn công tử là quen biết cũ, đúng lúc gặp dịp không có việc gì làm, cũng tính cùng chúng ta du sơn ngoạn thủy. Ta ngại nhiều người, hắn chỉ dẫn theo một tiểu Đồng, hắn gọi Ngọc Đái, mới mười tuổi. Lưu Vân, người có đang nghe sao?”

Nàng quay đầu kinh ngạc Lưu Vân há hốc

“Người làm sao vậy?”

Lưu Vân nhanh khép miệng lại:

“Không. . . . . Không có việc gì! Chỉ thấy lạ sao người lại đồng ý. . . . .”

Càng kỳ quái hắn vì sao cũng muốn đồng hành! Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ. . . . . Vì nàng? Lưu Vân nhanh chóng phủ định suy nghĩ này, loại mặt lạnh, tự đại cuồng này, sẽ không đem người khác để trong lòng đâu!

“Hắn cùng với Hàn công tử là quen biết cũ, tất cả mọi người cùng biết nhau, cùng đường mà đi thôi?”

Tập ngọc lại nói:

“Đúng rồi, hắn là con trai thứ ba trong Đoan Mộc thế gia, Đoan Mộc Dung Tuệ. Người có nghe qua Đoan Mộc thế gia chưa? Hàn công tử nói trên võ lâm thế gia tiếng tăm lừng lẫy, ở Bắc Phương thế lực phi thường.”

Lưu Vân lắc đầu:

“Chưa từng nghe qua, chuyện trên giang hồ ta một chút cũng không biết. Nguyên lại không phải là người kinh doanh mà là thế gia võ lâm há!” Đoan Mộc Dung Tuệ hừ một tiếng, lạnh nhạt nói:

“Ếch ngồi đáy giếng, người thật chẳng biết gì.”

Lưu Vân nhất thời tức giận, máu dồn lên não cổ tình thích làm ra bộ dạng quỵến rũ, chán ngán nói : “

Đúng vậy, chuyện giang hồ bản thân ta thật sự không rõ ràng lắm, nhưng chuyện phong nguyệt, bản thân ta thật là rõ ràng. Đoan Mộc công tử muốn thử xem sao?”

“Hạ lưu.”

Đoan Mộc Dung Tuệ thần nhiên phun ra hai chữ, không thèm nhìn nàng. Lưu Vân không giận lại cười:

“Đoan Mộc công tử thanh thế thật lớn, tư thái thật cao khiết! Ngài chẳng lẽ không biết ta đây là người hạ lưu mà đàn ông ưa thích! Nếu không có người thích phóng túng, trên đời tại sao có thể có kỹ nữ đâu?”

Đoan Mộc Dung Tuệ nghiêm mặt nói:

“Người khác là người khác, há có nói thể gian toàn những người như thế, chỉ là nước chảy bèo trôi? Ta không căm ghét người, nhưng đối với những chuyện hạ lưu, vẫn là căm thù đến tận xương tủy!”

Lưu Vân quệt quệt khóe môi:

“Người chán ghét là chuyện của người, ta vui vẻ là chuyện của ta. Người là gì của ta? Người có tư cách gì nói người như vậy? !”

Nàng nắm lên một mảnh lưỡi, cho lên miệng cắn cho há dạ, một mặt oán hận trừng mắt nhìn hắn.

Tập Ngọc kéo tay áo của nàng:

“Tốt lắm, vừa xuống đã giương thương múa kiếm. Im lặng chút, người không phải thích nhất nghe chuyện xưa sao? Hàn công tử mới vừa kể võ lâm điển cổ, muốn nghe liền cầm miệng cho ta.”

Lưu Vân lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, thành kính nhìn Hàn Dự Trần, mong mời hắn kể chuyện. Hàn Dự Trần cười khụ một tiếng, nói nhỏ:

“Võ lâm có song cung, tam thế gia, tứ sơn trang, ngũ đại phái. Hôm nay tụ tập ở Lâm Tuyền, chỉ sợ những người này đến đây không ít. Đều vụng trộm tìm chỗ tăm tối mà quan sát tình hình.”

“Cái gì song cung sơn trang? Đúng rồi, mấy ngày trước đây các người đã nói muốn tìm kiếm quyết, chẳng lẽ đến bây giờ còn chưa tìm được?”

Lưu Vân tò mò hỏi, hoàn toàn quên mất cùng Đoan Mộc Dung Tuệ sắc mặt không thoải mái.

Hàn Dự Trần gật đầu:

“Người Ngọc Phong đến Lâm Tuyền, trước mắt Lâm Tuyền đã giống như tường đồng vách sắt, nói vậy hẳn có thiên đại bản sự cũng trốn không thoát đi, chỉ chờ hắn lộ ra sơ hở, những người đó sẽ cướp đoạt. Mà cái gọi là song cung, chính là Tây Phương hướng hạc cung, cùng Bắc Phương ly hỏa cung. Người Ngọc Phong chính là người ly hỏa cung. Hướng hạc cung do Hạc công tử chủ quản, ly hỏa cung từ Tuyền gia chủ quản, đều là địa danh thần bí nguy hiểm. Bình thường người ở song cung sẽ không đi lại trên giang hồ, nhưng chỉ cần vừa có động, tất nhiên nhắc lên gió to sóng. Song cung địa vị ở võ lâm không gì thay đổi được.”

“Oa, như vậy chém giết đoạt người ta gì đó, chẳng lẽ không sợ người ly hỏa cung trả thù?”

Lưu Vân nghe chuyện xưa, đầu nhập vào không được.

Vẫn trầm mặc, Đoan Mộc Dung Tuệ bỗng nhiên hừ một tiếng, lạnh nhạt nói:

“Người ly hỏa cung lợi hại, chỉ sợ toàn bộ võ lâm không cách nào chống đỡ! Nay, mỗi người đều tính thừa dịp loạn cướp đoạt, ly hỏa cung nhất định tìm người trả thù. Đó là điều tất yếu, chỉ có thể thôi.”

Lưu Vân càng muốn cùng hắn đối nghịch, há mồm vừa muốn phản bác, lại nghe Tập Ngọc nói:

“Đoan Mộc thế gia không phải một trong tam thế gia trong chốn võ lâm? Cùng song cung nổi danh, tạo nghệ phi phạm, vì sao còn muốn đoạt Thiên thanh kiếm quyết?”

Đoan Mộc Dung Tuệ im lặng, trầm ngâm sau một lúc lâu mới nói:

“Võ học không chừng mực, người chân chính bước vào cửa, khát vọng rất cao. Mỗi người đều nói Thiên thanh kiếm quyết tuyệt diệu, người luyện võ tại sao có thể không động tâm. Bất luận song cung hay tam thế gia, thậm chí Thiếu Lâm Võ Đang, đối mặt với võ thuật tuyệt học, ai cũng không nghĩ sẽ buông tha.”

Hắn vừa nói xong, đã thấy một người áo trắng đi tới, ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu. Đoan Mộc Dung Tuệ thần sắc hơi đổi, thấp giọng nói:

“Đã biết, người đi xuống đợi mệnh.”

Hắn bưng ly rượu lên, uống một ngụm, mới nói:

”Rừng Đông Giao, phát hiện người Ngọc Phong. Tin tức này lập tức tất cả mọi người sẽ biết, Hàn huynh, ta và người đi trước tìm hiểu tình thế như thế nào?”

Hàn Dự Trần cười nói:

“Từ chối thì bất kính, nhưng tại hạ thật sự lo lắng bọn Tư Mã cô nương một mình ở khách sạn, có thể cùng đồng hành?”

Đoan Mộc Dung Tuệ hơi khẽ cau mày, lạnh nhạt nói:

“Không sao cả, chỉ cần đừng cản trở là được.”

Lưu Vân nhìn lưng hắn làm mặt xấu, nhưng có thể thấy tận mắt võ lâm giao tranh, cũng hưng phấn lên. Tập Ngọc sờ đầu của nàng, nói nhỏ:

"Cẩn thận, việc này không tốt như ngươi nghĩ đâu."

Xe ngựa trắng tuyết của Đoan Mộc thế gia đã đợi ở cửa, từ bên ngoài nhìn không lớn, nhưng bên trong rất rộng, có mấy cái giường đệm, ở giữa còn là một tiểu án, trên mặt bày nước trà cùng điểm tâm. Tiểu Đồng ở phía trước đánh xe ngựa, theo cửa xe nhìn ra ngoài, bóng cây lắc lư, xe ngựa chạy như bay, nhưng nước trà trong chén cứ nhiên một chút cũng không bắn tung tóe, có thể thấy được xe ngựa rất chi hoàn mỹ.

Tập Ngọc ôm Niệm Hương tựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi, Lưu Vân nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ba người này bộ dáng nhàn nhã, cùng thái độ khản trương của Hàn Dự Trần cùng Đoan Mộc Dung Tuệ hoàn toàn bất đồng.

"Thành hay bại, là trận chiến đêm nay."

Đoan Mộc Dung Tuệ thần nhiên nói, các ngón tay chuyển động hàm ý trong lòng vẫn đang suy tính. Hàn Dự Trần mỉm cười:

"Đoan Mộc huynh không cần khản trương, người đó sẽ không phải Tuyền Minh Hương. Người Ngọc Phong ly tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không hấn toàn người như thế."

Đoan Mộc Dung Tuệ lạnh nhạt nói:

"Ta chỉ là lo lắng không chế không được, nhờ tay giết người."

Hàn Dự Trần thấy hấn quát cường như thế, liền không nói thêm gì, xoay qua chỗ khác cùng Lưu Vân xem trăng.

Không biết chạy bao lâu, Niệm Hương cùng Tập Ngọc cuộn trong lòng đều đang ngủ, gió đêm phơ phất, trong gió xen lẫn thanh âm bất thường, giống như tay áo cuộn động, giống như tiếng đập lá rụng. Đoan Mộc Dung Tuệ mặt trầm như nước, một tay đề lên chuỗi kiếm bên hông, cả người đều căng thẳng, có thể bộc phát sát khí đậm nhất.

"Sưu" - một tiếng vang nhỏ, hình như có một sự cản trở, khiến xe ngựa dừng lại nơi vách đá. Đoan Mộc Dung Tuệ lạnh nhạt nói:

"Thật to gan! Cứ nhiên khiêu khích trước!"

Hắn bỏ ra khỏi xe, thả người xuống, bóng dáng màu trắng nháy mắt dung nhập trong bóng đêm. Hàn Dự Trần kinh hãi, há mồm muốn gọi hấn, đã thấy ngoài cửa xe, mấy người mặc áo khoác đen còn viền bạc hương đuổi theo. Hấn giật mình một cái, lẩm bẩm nói:

"Cứ nhiên đến đây nhiều như vậy! Hay là đã muốn xác định thân phận?"

Hắn vội vàng quay đầu, nói: "Tư Mã cô nương, Lưu Vân cô nương, nhất định ở lại bên trong xe ngựa không nên cử động! Tại hạ đi một chút sẽ trở lại!"

Vừa dứt lời, hấn cũng lập tức nhảy xuống xe. Tiểu Đồng Ngọc Đái đột nhiên nắm chặt dây cương, xe ngựa đứng ở giữa đường. Lưu Vân vừa sợ hãi vừa hưng phấn, nhìn ra ngoài thăm dò, đã thấy xung quanh một mảnh bóng cây lắc lư, ánh trăng sáng rõ, không biết khi nào thì bọn họ đã tiến vào rừng Đông Giao.

"Cô nương, mời người đóng cửa xe lại, không cần nhìn. Vạn nhất gặp được nguy hiểm gì, ta không muốn đắc tội công tử."

Tiểu Đồng Ngọc Dải kiều căng nói, giọng nói kia cùng chủ hấn chết không sai biệt. Lưu Vân quệt quệt khóe môi, không cam lòng không muốn đóng cửa xe. Đoan Mộc thế gia rất tài giỏi sao? Nàng ở trong bụng mang to, một cái hai cái đều là cả vú lấp miệng em! Một cái đứa trẻ cũng kiều căng như vậy!

Tập Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve hai má Niệm Hương đang say ngủ, nói nhỏ: "Lưu Vân, nghe lời. Ta và người không phải người ở đây, vẫn là không cần gây chuyện. Nếu gặp chuyện gì, chỉ biết thêm phiền phức."

Lưu Vân vừa muốn nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa sổ xe "Tốt" một tiếng, mặt nàng bỗng nhiên đau xót, là đồ vật gì đó xuyên qua cửa xe sát qua mặt bắn đến từ phía vách đá! Nàng nhất thời cứng đờ, há miệng không phát ra được thanh âm nào. Tập Ngọc một tay lấy nàng kéo vào, lấy khăn tay sờ vào mặt.

"Cầm lại! Người chảy máu!"

Tập ngọc trầm giọng nói xong, một mặt cúi thấp người, cơ hồ thiếp đi trên đệm giường. Luru Vân run rẩy đè lại khăn tay, nhẹ giọng nói:

"Ta. . . . . Mặt mày hốc hác rồi?"

Tập ngọc lắc đầu:

"Chỉ là một vết thương rất nhỏ, bôi chút thuốc trong vòng 3 ngày liền khỏi hẳn. Ngươi không nên cử động cũng đừng nói chuyện! Xem ra là có người muốn đem bức chúng ta đi ra!"

Giọng nói kinh hoàng của Tiểu Đồng Ngọc Đái truyền đến:

"Hai vị cô nương cẩn thận! Có người đến đây!"

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe ngoài xe một loạt thanh âm "Tốt tốt" vang lên, trong lúc đó lại có vô số phi tiêu phóng tới, cố ý đánh vào cửa xe, ào ào đánh vào thành xe. Luru Vân sợ tới mức không nói được gì, Tập Ngọc "Chặc" một tiếng, lạnh lùng nói:

"Là ép chúng ta đi ra ngoài! Luru Vân! Mở cửa! Sau khi ra ngoài đừng quay đầu, chỉ chạy về đằng trước! Hiểu chưa?"

Luru Vân cực kỳ sợ hãi, lại cảm thấy thực kích thích, nàng vội la lên: "Vậy ngươi cùng Niệm Hương. . . . ."

"Chúng ta tách ra chạy! Mở cửa nhanh!"

Luru Vân lập tức không do dự nữa, một cước đá văng cửa xe, bỏ ra chạy như điên, toán loạn. Tiếng bước chân của Tập Ngọc cách nàng ngày càng xa, tiếng phi tiêu vẫn ngừng. Luru Vân không dám quay đầu, thẳng phía trước mà chạy. Nàng thê, đời này cũng chưa chạy nhanh quá như vậy, người áo đen cấp tốc đang đuổi phía sau

Trong một cái nháy mắt, Luru Vân thừa nhận, giang hồ, căn bản không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Luru Vân không biết mình chạy bao lâu, mãi cho đến nàng cảm thấy ngực cơ hồ muốn nổ tung lên, mới dừng lại, chống tay vào một thân cây thớ dóc.

"Ta. . . . . Ta là chạy đến chỗ nào. . . . . ?"

Nàng thì thào nói, nhìn chung quanh một cái, chỉ có bóng cây lác lác, trong rừng cây mảnh tối đen bao trùm, ánh trăng không biết từ khi nào đã bị tầng mây che đi, gió đêm gào thét, nàng chỉ cảm thấy xung quanh u ám, không khỏi rùng mình.

"Tập Ngọc!"

Lấy thêm can đảm, nàng bắt đầu lớn tiếng gọi tên Tập Ngọc:

"Niệm Hương! Tập Ngọc! Các người ở đâu?"

Kêu nửa ngày, không có một tiếng trả lời.

Luru Vân kéo nhanh cổ áo, chỉ cảm thấy giá lạnh thấu xương. Không biết có phải do tâm lý hay không, nàng cảm thấy xung quanh có nhiều bóng người màu đen, nấp ở phía sau cây trong bụi cỏ, tìm thời cơ nhào lên bắt nàng.

"Ta. . . . . Ta không sợ! Không phải nữ nhân nhát gan!"

Luru Vân miễn cưỡng an ủi chính mình, cất bước đi, vừa đi vừa nhìn bốn phía. Từ cành cây phía trên đầu một hình bóng màu đen lướt qua, tia chớp đánh trên cao, Luru Vân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngay cả sức để kêu cũng không có, sợ run nửa ngày mới kịp phát hiện ra đó là Dạ Kiều (con chim Dạ Kiều). Đáng giận, bọn chúng hù nàng cả người mồ hôi lạnh toát rồi!

Trước mắt bỗng nhiên lại là một hình bóng màu đen xẹt qua, nhanh đến không thể thấy rõ, Luru Vân vừa định nói trong rừng cây Dạ Kiều sao lại nhiều như vậy, sau lưng đột nhiên căng thẳng, rồi như bị ai bắt ở sau cổ. Nàng kinh hãi, trong lúc nhất thời ngay cả giấy dựa đều đã quên, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hiện lên một bông hoa, thân thể giống như mây bay gió lượn, lập tức đã thấy ở trên cây.

"A ——!"

Lưu Văn hét ầm lên

”Thả. . . . . Buông!”

Nàng bắt đầu dùng cả tay chân, liều mạng tưởng tránh được người nọ, nàng không thể nhìn thấy người bắt nàng, chỉ nhớ đến lúc Lăng Không bắt theo, giống một bàn tay khiêu dâm chạm vào.

Đột nhiên trên cổ chột lạnh, người nọ kẻ kiếm vào cổ nàng:

“Không được kêu, cầm miệng cho ta.”

Lạnh lùng nói một câu, Lưu Văn lập tức im lặng, cổ họng như muốn đứt ra. Người nọ nắm eo của nàng, thân thể tung lên, nhảy tới ngọn cây, vững vàng đứng cành cây cao nhất.

Lưu Văn chỉ cảm thấy mình đang bay lên, nàng căn bản không dám nhìn xuống, chỉ sợ nhánh cây bỗng nhiên bị đứt, nàng nhất định sẽ ngã chết! Ai ngờ người nọ cầm lấy thắt lưng của nàng, đem nàng theo, nhưng lại giống như tính đem nàng từ ngọn cây bỏ xuống! Lưu Văn ức chế kêu lớn lên, hai chân loạn xạ, nước mắt theo bản năng trào ra.

“Cầm miệng cho ta! Hiện tại có mấy điều muốn hỏi ngươi, ngoan ngoãn trả lời ta không sẽ đem ngươi đẩy xuống! Nếu có một câu lời nói dối, nhất định hủy hoại khuôn mặt xinh đẹp này!”

Người nọ nói giọng độc ác, nghe thanh âm rõ ràng là nam tử trẻ, tại sao lại độc ác như thế ? !

Lưu Văn từ từ nhắm mắt lại, thở cũng không dám thở mạnh, nàng ngay cả dũng khí tức giận cũng mất, rung giọng nói:

“Ngươi. . . . . Ngươi muốn hỏi điều gì?”

Người nọ trầm ngâm sau một lúc lâu, mới nói:

“Ngươi cùng Tư Mã Tập Ngọc kết bạn bao lâu? Tên Niệm Hương kia ở bên nàng ta từ lúc nào?”

Lưu Văn thật sự không thể tưởng được hắn sẽ hỏi vấn đề như vậy, sững sờ nửa ngày mới thì thào nói:

“Ta. . . . . Ta cùng Tập Ngọc quen biết ở Diêu Hồng phường, đến nay là ba tháng. Niệm Hương. . . . . Không phải tướng công của nàng ta sao? Bọn họ luôn ở cùng nhau mà.”

Người nọ lạnh nhạt nói:

“Cái gì tướng công! Bọn họ có hôn ước của cha mẹ hai bên sao? Niệm Hương cùng Tư Mã Tập Ngọc quen biết thế nào?”

Lưu Văn càng cảm thấy kỳ quái:

“Bọn họ có hôn ước cha mẹ hay không, ta làm sao mà biết? Tập Ngọc cho đến bây giờ không có kể chuyện nàng cùng Niệm Hương với ta. Ngươi. . . . . Muốn làm cái gì? Bọn họ chọc vào ngươi sao?”

“Không liên quan chuyện của ngươi.”

Một câu lạnh như băng

“Ai cho ngươi hỏi ta?”

Lưu Văn lẩm bẩm nói:

“Ngươi nếu thích Tập Ngọc. . . . . Có thể quang minh chính đại cùng nàng nói, làm cái gì lại dùng thủ đoạn này. . . . . Ta một ít võ công cũng không có, uy hiếp ta cảm thấy rất vui sao?”

“Làm càn!”

Người nọ giận dữ, đem nàng đưa tới trước, trong tay nói lỏng, Lưu Văn chỉ cảm thấy cả người trượt xuống dưới mây tấc, không khỏi khi hãi, cũng không biết khí lực từ đâu đến, bắt được cánh tay người kia, lập tức ôm chặt lấy, nói cái gì cũng không nói lỏng tay.

“Thật là nữ nhân không biết sống chết!”

Người nọ cười lạnh một tiếng, rút kiếm định chặt đứt thắt lưng nàng. Lưu Văn tức giận, lạnh lùng nói:

“Ngươi tự tiện bắt ta, tự tiện hỏi chuyện ta, hiện lại muốn tự tiện giết ta! Ngươi có phải nam nhân không? ! Trên giang hồ nam tử đều lấy khi dễ nữ nhân trối gả không chặt làm vui sao? ! Thật là có chuyện để tán gẫu!”

Người nọ cười khê một tiếng, chậm rãi nói:

”Một kỹ nữ lại muốn cùng ta nói quy củ giang hồ! Ta chỉ muốn ngươi trả lời vấn đề của ta, ngươi lại cho ta càn quấy, là có ý gì?”

Lưu Vân được chú ý, vội la lên:

“Ngươi hỏi ta chuyện Tập Ngọc làm gì? ! Nói cho ngươi biết, cho dù ta biết cũng không nói cho ngươi biết! Ngươi nếu đối với nàng có một chủ ý làm nàng bị thương, ta. . . . . Ta. . . . . Ta sẽ không bỏ qua ngươi! Hừ, Niệm Hương cũng là!”

”Người như ngươi sao? Ngươi tính như thế nào không bỏ qua cho ta?”

Người nọ khinh thường cười, tay lại nói lỏng, Lưu Vân không kêu được tiếng nào, nước mắt trào ra, hận nói:

“Ta. . . . . Ta ghét ngươi! Nếu ta chết, thành quỷ cũng muốn trả thù ngươi!”

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng xé. Thất lung của nàng! Thất lung của nàng bị chặt đứt! Lưu Vân hoảng sợ hé miệng muốn gọi, nhưng mà cơn đau quặn dưới bụng làm nàng không thể nói. Tà áo phàn phật bay, bởi vì đai lưng bị đứt, áo ngoài của nàng giống như đôi cánh con bướm tung ra. Lưu Vân giờ phút này chơ còn cảm thấy sợ hãi, sắp ngã đi trong nháy mắt, rồi lại cảm thấy giống như có người dùng sức ôm lấy eo của nàng, đem nàng vững vàng nắm lại.

Lưu Vân dùng hết tinh lực toàn thân, ngẩng đầu nhìn người nọ. Sao Kim sáng lấp lánh, rọi lên một bóng dáng quen thuộc. Xiêm y trắng tuyết, dây buộc tóc màu bạc, khê mím môi môi, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo. Lưu Vân bừng tỉnh, mơ hồ gọi tên người kia, nhưng trước mắt tối sầm, rốt cục hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Niệm Hương cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy. Trước mắt hần chỉ có Tập Ngọc và máu, đang chậm rãi chảy ra. Đây không phải là giả dối, nàng chảy máu, đổ máu nghĩa là muốn chết. Nàng đã chết, đối với mình mà nói, điều đó như thế nào. . . . . ?

Trong một cái nháy mắt, Niệm Hương cảm thấy trời đất đều sụp đổ. Tập Ngọc sẽ chết, Tập Ngọc muốn chết, cái đầu ngốc của hần không thể nào lý giải hai câu này. Hần chưa từng thống hận sự ngu dại như vậy, cũng chưa từng rung động như vậy. Cảm giác kia, thật giống cảm giác Tập Ngọc nói cho hần vậy, hần vẫn tin chắc đó là sự thật, nhưng mà có một ngày lại đột nhiên phát giác tất cả suy nghĩ, tất cả sở hữu của hần đều thay đổi. Hần vẫn tin tưởng, hần vẫn cảm thấy đến chết cũng sẽ không thay đổi, nhưng mà có cái gì đó đang biến động, hơn nữa còn đang tìm cách thoát ra.

“Tiểu cung chủ! Mời theo chúng ta trở về! Chúng ta đã tìm kiếm ngài nửa năm rồi, cung chủ đều vì ngài lo lắng!”

Hắc y nhân vội vàng nói, hần là người dẫn đầu, thanh âm nghe rất trầm thấp. Hần nói liên tục nhiều lần, Niệm Hương một chút phản ứng đều không có, chỉ ngơ ngác nhìn máu trên người Tập Ngọc.

Cô gái đi cùng có gì đó không nhận được, nàng lạnh lẽo giật giật khoe miệng, nói khê với nam tử áo đen đứng đầu:

“Hần thật là tiểu cung chủ? Căn bản không cần để ý trên dưới! Bắt ép hần mang đi?”

Nam tử nói nhỏ:

“Cầm mồm! Hương hương!”

Hương Hương vừa mới tuổi tròn mười sáu, người trẻ tuổi, nàng lại chưa thấy quá tiểu cung chủ, chỉ nhận được lệnh đi tìm người, chạy ngược chạy xuôi nửa năm, cuối cùng gặp một ngốc tử trước mặt, lại không chịu đi cùng mọi người?! Nghĩ đến đây, nàng nhìn không được ngẩng đầu nhìn Niệm Hương, lông mày hần có nét giống cung chủ, nhưng ánh mắt cùng vẻ mặt rõ ràng là cái kẻ ngu thôi! Một ngốc tử còn cung kính mời về, trực tiếp mang đi là được!

Nghĩ đến đây, nàng đứng lên. Trực tiếp mang đi! Như vậy nàng lập công rồi! Nàng là tự tay đem tiểu cung chủ mang về! Lần đầu tiên làm nhiệm vụ liền lập công, cung chủ nhất định sẽ khích lệ của nàng! Trường lão thấy nàng tự tiện đứng lên không hề lễ nghi, không khỏi giận dữ, há mồm đang muốn trách cứ, lại cả kinh thấy nàng trực tiếp đi về hướng Niệm Hương, ra tay lại muốn bắt người!

“Ngu ngốc! Mau dừng tay!”

Hần rốt cục cao giọng kêu lên, tay áo vung lên:

“Mấy người các ngươi nhanh ngăn cản!”

Một vài hắc y nhân khác đều vọt tới, ai ngờ vừa tới gần Niệm Hương ba thước, lại cảm thấy trước mặt có một bức tường vô hình, lập tức cả đám đều không thể bước ! Trưởng lão hoảng hốt, quý xuống cao giọng nói:

“Tiểu cung chủ bớt giận!”

Hương Hương đã bắt được cánh tay Niệm Hương, nàng hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, còn quay đầu cười nói:

“Trưởng lão ngươi thật sự là hồ đồ! Ngươi xem, người không phải đã bắt được sao?”

Vừa dứt lời, chợt thấy lòng bàn tay chấn động, một khí lực khổng lồ theo gân mạch đi vào, lập tức chân khí lập tức hỗn loạn, nàng không chịu nổi, sắc mặt khẽ biến sắc, khoe miệng chảy ra máu .

Hương Hương hoảng sợ quay đầu, đã thấy Niệm Hương kinh ngạc nhìn mình, đáy mắt là một mảnh đáng sợ hư không, vẻ mặt kia tuy rằng vẫn ngốc nghếch, nhưng không tại sao, nhìn qua lại vô cùng quý dị.

Nàng kêu nhỏ một tiếng, lập tức muốn bỏ ra hấn, ai ngờ cánh tay của hấn quả thực tựa như dính vào tay nàng, bất luận dùng lực thế nào cũng không bỏ ra được! Hương Hương cảm thấy sợ hãi, chân khí trong cơ thể bị hấn đánh sâu đều tán loạn, nàng ngay cả cũng đứng không yên, còn như vậy. . . . . Nàng mười sáu năm công lực bị phá hỏng rồi! Niệm Hương chỉ cảm thấy ngực vật gì đó cuộn trào, đó là thứ xa lạ, chúng chạy như điên loạn, theo huyết mạch lên vào, trừ ở ngực, chờ đợi mà ra :

“A a. . . . . Tập Ngọc. . . . .”

Hấn cúi đầu , gần như nhỏ giọng đọc lên tên này.

“Tập Ngọc. . . . . A. . . . . Tập Ngọc. . . . .”

Hi từ:

“Ô ô ô. . . . . Trưởng lão! Ngươi gạt người! Tiểu cung chủ hấn. . . . . Ai nói tiểu cung chủ hấn luyện công tẩu hỏa nhập ma? ! Ta thiếu chút nữa đã bị giết! Ngươi gạt người. . . . . Ô ô ô. . . . . Ngươi gạt người!”

Trưởng lão bất đắc dĩ đem thuốc giải ném qua :

“Tiểu cung chủ! Nàng sẽ không chết ! Ngài. . . . . Ngài an tâm! Dem thuốc giải bôi lên vết thương, không quá ba ngày nàng sẽ khỏi!”

Hấn quay đầu lại trừng mắt liếc Hương Hương đang khóc:

“Câm miệng nha đầu chết tiệt kia! Đây là chính ngươi chọc vào phiền toái! Người là ai hả? ! Há có thể cho phép tiểu nha đầu như ngươi ở trước mặt người làm càn!”

Hương Hương bị nội thương, tinh thần uể oải, nhưng vẫn cố tình đầu võ mồm, mạnh miệng nói:

“Ngươi không nói hấn là kẻ ngu! Ngươi không nói công lực của hấn vẫn còn! Ngươi i không nói bên cạnh hấn còn có một nữ! Ngươi. . . . . Ngươi đều không nói cho ta biết! Sáng mai ta đến tìm cha ta! Nói ngươi khi dễ ta!”

Nàng nói thế, rõ ràng là tiểu nữ nhi đang làm nũng, khuôn mặt lại không thuận theo.

Trưởng lão hít một tiếng, xé khăn bịt mặt xuống, đã thấy hấn đầu đầy tóc đen, mặt mày tuấn lãng, lại là thanh niên anh tuấn nam tử. Hấn nắm tay Hương Hương lên, đem chân khí của chính mình chữa thương cho nàng, một mặt nói nhỏ:

“Về sau không được lỗ mãng như vừa rồi? Cũng không nhìn một chút đối phương là ai cứ như vậy tiến lên, ngươi phải có chín mạng mới có thể sống đến bây giờ. Trở về ta sẽ nói với cha ngươi, lần sau còn như vậy, đừng hy vọng ta mang ngươi theo!”

Bên này hai người ở cãi nhau, bên kia Niệm Hương ôm Tập Ngọc khóc to, hiển nhiên hấn cũng không biết cái bình bên chân mình là thuốc giải, hấn cũng không hiểu cái gì gọi là khỏi hấn, dù sao hấn một lòng nhận định Tập Ngọc sẽ chết, khóc đến tối tăm mặt mũi.

Trưởng lão hạ tay Hương Hương xuống, nhìn lại bộ dạng Niệm Hương như thế, suy nghĩ hôm nay tất không thể dẫn hấn đi rồi. Bọn họ từ trên núi xuống , theo nam đạo bắc, trần trọc tìm nửa năm, rốt cục ở Lâm Tuyền tìm được i tiểu cung chủ, ai ngờ bộ dạng hấn thay đổi hoàn toàn, bên người còn thêm nữ tử. . . . . Bất luận nàng là ai, cũng không nên tiếp cận tiểu cung chủ . Nhưng nàng liều mạng như thế bảo vệ hấn, nàng bị thương tiểu cung chủ lại thương tâm như thế, tạm thời bất luận hấn bây giờ vẫn ngu dại vì tẩu hỏa nhập ma, chỉ nhìn một cách đơn thuần hấn mới vừa rồi tức giận, bọn họ cũng không cách nào đối phó.

“Chúng ta rút đã, dù sao người đã tìm được rồi, không vội nhất. . . . . Chờ tiểu cung chủ vượt qua tầng kia cửa ải khó khăn, thần trí khôi phục, chuyện trở về nói sau.”

Trưởng lão thấp giọng nói xong, phất phất tay, vài Hắc y nhân lập tức trèo lên ngọn cây, hẩn xoay người đem Minh hương trên lưng, nhìn Niệm Hương nói:

“Tiểu cung chủ, ngài yên tâm. Chúng ta sẽ bảo vệ ngài, hi vọng ngài sớm ngày tu thành thần công, viên mãn trở về. Cung chủ, đại cung chủ còn có nhị cung chủ đều ở chờ ngài trở về. . . . .”

Hắn nói xong, thấy Niệm Hương căn bản không nghe, chỉ biết ôm nàng kia khóc, cũng chỉ lắc đầu thờ dài, cũng Hương Hương trèo lên ngọn cây, vài tiếng phất tay áo, đoàn người nhanh chóng rời khỏi rừng.

“Tập Ngọc không thể chết được, Tập Ngọc không được chết!”

Niệm Hương vẫn khóc, miệng chỉ nói có hai câu làm Tập Ngọc cho dù bị đánh thuốc mê, cũng bị hắn đánh thức. Nàng hơi động một chút, rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở to mắt, có chút mờ ảo nhìn Niệm Hương hai mắt đầm lệ, hiển nhiên không kịp phản ứng. Trước kia nói càng là mê được lợi hại càng khó ngủ. Người am hiểu sử dụng mê dược trong chốn vô lâm có rất nhiều, nhưng có thể phối ra loại mê dược lợi hại này, ước chừng cũng chính là hai ba người, rốt cuộc là ai? Những người đó... Bọn họ vì sao đột nhiên đi? Bọn họ cùng Niệm Hương nói gì?

Nàng quay đầu nhìn Niệm Hương, hẩn ngồi xổm trên cỏ, trên mặt vưad đáng thương vừa áy náy, phát giác nàng đang nhìn mình, hẩn xoay đầu đi, không dám nhìn nàng.

Tập ngọc mỉm cười, đột nhiên cảm giác vết thương cũng không còn đau. Nàng đi tới, từ phía sau ôm chặt lấy Niệm Hương, đem mặt ghé vào cổ hắn, ôn nhu nói:

“Ta biết, ngươi đang ở đây bảo vệ ta, ngươi đang ở đây thương tâm ta! Niệm Hương, ta không sao, ngươi xem, ta không phải có thể nói chuyện sao? Ta sẽ không chết.”

Niệm Hương cầm tay nàng, làm bầm, không biết nói cái gì đó. Tập Ngọc ôm thật chặt hắn, trong lòng cảm khá vô hạn, chảy bao nhiêu máu, bao nhiêu đa thương, nàng căn bản là không nghĩ tới, dù sao, chỉ cần có thể như vậy ôm thật chặt hắn, nàng cái gì cũng không cần nữa. Hắn liều mạng đi cùng nàng, mặc kệ người khác nói như thế nào, nàng chỉ cần hắn.

Giọng nói của Hàn Dự Trần từ xa truyền tới:

“Tur Mã cô nương! Niệm hương huynh! Lưu Vân cô nương! Các người ở đâu?”

Tập Ngọc bị thương thật sự không còn khí lực hết to, lấy ra một viên Thiết đạn châu nhẹ nhàng ném lên cây, cành lá nhất thời phát ra thanh âm a, chỉ chốc lát, tiếng bước chân của Hàn Dự Trần truyền tới.

“Tur Mã cô nương! Niệm Hương huynh!”

Hắn vội vàng kêu lên, vừa thấy Tập Ngọc bị thương, không khỏi quá sợ hãi, chạy nhanh tới, nắm cánh tay của nàng giờ lên xem có bị thương không. Phía sau Đoàn Mộc Dung Tuệ đi tới nói nhỏ:

“Hàn huynh, không lễ nghĩa. Xin cẩn thận.”

Hàn Dự Trần giật mình, nhanh buông tay Tập Ngọc, cười lớn nói: “Đáng tội, tình thế cấp bách cư nhiên đã quên. Tur Mã cô nương chớ trách.”

Tập Ngọc lắc lắc đầu:

“Ta không sao, ở đây có một cái chai không biết có phải thuốc giải. . . . . Có lẽ là những hắc y nhân kia lưu lại.”

Hàn Dự Trần vội vàng đem cái chai cầm lên mở ra ngửi, cười nói:

“Thật là, đây là thuốc giả mê dược, cũng là kim sang dược vô cùng tốt. Tur Mã cô nương, các người gặp Hắc y nhân?”

Tập ngọc gật đầu:

“Nhưng ta trúng thuốc mê ngất đi, không biết bọn họ khi nào thì đi. Các người có nhận ra bọn họ không? Chẳng lẽ bọn họ chính là người Ngọc Phong? Trên người bọn họ có Thiên Thanh kiếm quyết?”

Đoàn Mộc Dung Tuệ cùng Hàn Dự Trần đều trầm mặc, sau một lúc lâu, Hàn Dự Trần mới nói nhỏ:

“Chúng ta. . . . . Cũng không rõ ràng. Kỳ thật ta cùng với Đoàn Mộc huynh đuổi theo phía sau, bọn họ liền đào tẩu, tựa hồ cũng không có ý giao chiến. . . . . Ta thực lo lắng cho các người, cho nên trở về xe ngựa, nhưng Ngọc Đái nói các người bị công kích, phân nhau đào tẩu, vì thế ta cùng Đoàn Mộc huynh liền đi tìm các người. . . . .”

Tập ngọc bỗng nhiên giật mình, nhìn xung quanh một chút, vội la lên:

“Lưu Vân đâu? ! Các người không tìm được nàng? !”

Hàn Dự Trần có hơi kinh hãi:

“Nhắc tới, chẳng lẽ Lư Vân cô nương không cùng các người cùng một chỗ?”

Tập Ngọc rồi tung, bắt chấp vết thương trên người, giúp Niệm Hương đứng lên:

“Nàng võ công không biết! Một nữ tử yếu đuối lạc đường vạn nhất trong đây lỡ gặp nguy hiểm . . . . . Không được! Ta muốn đi tìm nàng!”

Nàng mới vừa đi vào bước, đã thấy hoa mắt, bất đắc dĩ quỵ xuống, Niệm Hương chạy nhanh đỡ lấy nàng. Tập Ngọc âm thầm cắn răng, mê được thật mạng không để nàng đi!

Vẫn trầm mặc Đoan Mộc Dung Tuệ bỗng nhiên nói nhỏ:

“Không cần phải gấp gáp, ta lập tức có thể tìm được. Trên người nàng có thiên hương thủy của Đoan Mộc thế gia, chỉ cần thả ong dẫn đường, không cần nửa khắc là có thể tìm được. Từ Mã cô nương không cần sốt ruột.”

Nói xong, hần từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, đã thấy một con ong trắng to bằng ngón tay cái bay ra, bay quanh Đoan Mộc Dung Tuệ một vòng, nửa điểm cũng không lệch khỏi quỹ đạo.

Tập Ngọc ngạc nhiên nói:

“Lư Vân trên người tại sao có thể có Đoan Mộc thế gia thiên thủy hương? Ta chưa bao giờ biết. . . . .”

Nàng còn muốn hỏi, nhưng thấy Đoan Mộc Dung Tuệ sắc mặt lạnh xuống, đáy mắt còn có một tia xấu hổ, lại không nói nữa. Lư Vân khi nào cùng khối băng này có bí mật? Nàng thật sự là không hiểu.

Ong dẫn đường bay ra, bay ba vòng quanh một chỗ, rồi thẳng hướng đông bay đi. Bốn người đi theo ong mật, đi chưa tới một khắc, đã thấy một cây cổ thụ trước mặt, bay vòng quanh thân cây. Tập Ngọc ngửa đầu nhìn lên cây, chỉ cảm thấy cao không thể chạm tới, thân cây ít nhất ba người mới ôm hết. Lư Vân tại sao lại ở chỗ này?

Đang nghĩ tới đó, chợt nghe từ cành cây trên đỉnh đầu đầu đầu truyền đến một tiếng rên rỉ, thanh âm kia rõ ràng là Lư Vân! Tập ngọc cả mừng, chạy nhanh ngẩng đầu, đã thấy nàng nằm ở chạc cây, quần áo trên người hỗn độn, còn phủ một tấm áo choàng màu trắng, đáng sợ là, nàng lại ngủ! Đáng sợ hơn là, tay chân của nàng đều đưa ra ngoài, chỉ không cẩn thận xoay người một cái, nàng sẽ từ cành cây cao cao ngã xuống!

Nàng rốt cuộc là làm sao lên đó?! Tập Ngọc không kịp nghĩ vấn đề này, nàng đi qua Niệm Hương, tính trèo cây đem người xuống. Hàn Dự Trần chạy nhanh ngăn lại nàng:

“Từ Mã cô nương bị thương, không thể cử động. Đừng trèo lên!”

Có lẽ giọng nói phía dưới làm kinh động Lư Vân, nàng hừ một tiếng, mở mắt ra, trong miệng thì thảo nói:

“Tập ngọc. . . . . Ta muốn uống nước. . . . .”

Nói xong, tay nàng liền hướng bên cạnh sờ, vừa sờ soạng thấy khoảng không, nàng hoảng sợ trừng to mắt, mới phát giác mình đang nằm trên cây!

“A ——!”

Nàng hét âm lên.

Bốn người không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng xoay người một cái, từ cây lăn xuống dưới! Hàn Dự Trần kinh hãi, bước lên, muốn ôm nàng, ai ngờ còn có người nhanh hơn, bóng dáng màu trắng như điện, bay lên, nhẹ nhàng ôm lấy Lư Vân, còn thuận tay nắm lấy áo choàng màu trắng che trên người nàng.

Lư Vân hoảng hồn, trợn tròn cặp mắt. Đoan Mộc Dung Tuệ hừ một tiếng, buông tay bỏ nàng ra, giống như quăng quần áo bẩn, Lư Vân chân mềm nhũn, ngồi trên đất, hình như vừa nhớ ra gì đó. Nàng liếc nhìn Đoan Mộc Dung Tuệ, há mồm muốn nói cái gì, lại nói không được.

Đoan Mộc Dung Tuệ mỉm cười, nụ cười kia lạnh như băng, lại ác ý trêu đùa nàng:

“Lư Vân cô nương quả nhiên thật hăng hái, trời lạnh quần áo không chỉnh tề ở trên cây. Không biết đưa tới bao nhiêu cuồng phong loạn điệp?”

Lư Vân cúi đầu nhìn đai lưng bị hỏng, áo khoác hoàn toàn mở ra, lộ ra áo ngực hồng nhạt, nàng không khỏi đại xấu hổ, mặt đỏ lên dùng sức nắm chặt cổ áo, oán hận nhìn hần:

“Người. . . . . Người đừng tưởng rằng ta. . . . . Ta ngất đi rồi. . . . . Nên cái gì cũng không biết! Người, người. . . . .!”

Đoan Mộc Dung Tuệ Nhặt mặt vô tội nhìn nàng, giống như đang hỏi nàng: ta làm gì?

Lư Vân nhảy dựng lên, chỉ vào mặt hần, đang định mắng to đầy ác khí, ai ngờ há mồm ra lại hắt xì, lúc này cảm thấy lạnh như băng thấu xương, nhin

không được liền phát run.

Tập ngọc đi tới đem áo choàng trùm lên vai nàng, sờ sờ đầu của nàng, nói nhỏ:

“Không có việc gì là tốt rồi, để cho ta lo lắng gần chết. Về khách điểm trước, có việc nói sau. Coi chừng bị lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khách điểm sớm đã trở nên hỗn loạn, khắp nơi vũ lâm nhân sĩ ước chừng đều có được mật báo, đều tiến đến rừng Đông Giao, cầu may mắn thắng được người Ngọc Phong ly, đoạt được Thiên thanh kiếm quyết, cũng có kẻ khôn khéo, nhìn thấy Đoàn Mộc Dung Tuệ trở về, căng tai, nín thở nghe bọn hắn rốt cuộc đang nói cái gì.

“Trước mắt khách sạn nhiều người nhiều miệng, Đoàn Mộc huynh, chúng ta hay là ở cùng một phòng trọ.”

Hàn Dự Trần biết rõ chuyện ở Đông Giao lần này không thể tiết lộ, nếu không mọi người còn tưởng là bọn họ có mạng về bảo điển, như vậy chỉ đưa tới phiền toái không thú vị gì.

Đoàn Mộc Dung Tuệ nhìn lướt qua toàn bộ người, mỉm cười hừ một tiếng, đi thẳng lên lầu, một mặt phân phó Ngọc Đái:

”Coi trọng rồi, lầu hai đã được Đoàn Mộc Dung Tuệ bao hết, nếu cos kẻ liều xông vào, không được khách khí, lập tức đuổi đi.”

Ngọc Đái thông minh đáp một tiếng, ôm bọc quần áo, đi lên trên cầu thang ngồi xuống. Đứng nhìn người ta là tiểu tử nhỏ, cũng khuôn mặt ngạo khí tinh quái giống hệt chủ của hắn. Mọi người gặp tình huống này, cũng không dám lưu lại, bắt đầu phải lui

”Hừm, không sao chịu nổi. . . . .”

Lưu Vân liếc mắt, nhỏ giọng nói thầm một câu, ai ngờ Đoàn Mộc Dung Tuệ lỡ tai ước chừng so với cậu còn linh hơn, quay đầu nhìn nàng một cái. Lưu Vân trừng mắt nhìn lại hắn, đã thấy ánh mắt của hắn có chút nheo lại, càng chứa nhiều đùa cợt. Nàng theo ánh mắt của hắn cúi đầu, đã thấy bộ ngực mình không biết khi nào mở ra, áo choàng khoác trên người tuột xuống phần nửa. Nàng lại bị người này dùng ánh mắt phi lễ rồi!

Lưu Vân thẹn quá thành giận, há mồm vừa muốn đem chuyện hắn ở rừng Đông Giao bức bách mình ra nói, ai ngờ Tập Ngọc bắt được cổ tay của nàng, thấp giọng nói:

“Lưu Vân, trước đừng làm rộn. Chuyện xảy ra với Niệm Hương. . . . . Dù thế nào, ta không sao hiểu được!”

Lưu Vân chỉ cảm thấy cổ tay bị nàng đau, không khỏi có chút hoảng sợ, gương mặt thần sắc nghiêm túc của nàng, từ khi quen biết tới nay, Tập Ngọc luôn thần nhiên, có chút không để ý, cho dù tức giận hoặc oán trách, cũng chưa bao giờ giống hiện tại chuyên chú như vậy. Lời nói đến bên miệng, lại phải nuốt xuống. Muốn hay không nói cũng không thể cho nàng biết, thực, Đoàn Mộc Dung Tuệ ở cây quạt trong rừng cũng đã hỏi về chuyện Niệm Hương? Niệm Hương người này, là còn cái gì kinh thiên động địa mà họ không thể biết?

Hàn Dự Trần cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ trầm mặc có chút kỳ lạ, vào phòng, năm người vây quanh cái bàn ngồi, nhất thời ai cũng không biết sao mở miệng. Lưu Vân gương mặt nhìn cái này, rồi nhìn lại cái kia, rốt cục nhận không được nói:

“Cái việc. . . . . Cây quạt trong rừng. . . . .”

“Tư Mã cô nương. . . . .”

Hàn Dự Trần đột nhiên cắt lời nàng, nhẹ giọng nói:

“Tại hạ bởi vì từng có lời thề trong người, bởi vậy không thể đem chuyện cho người biết. Nhưng, ta thừa nhận, mấy người mặc áo khoác đen thật là người Ngọc Phong ly hóa cung.”

Tập Ngọc hít một hơi, chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn vẻ mặt mờ mịt của Niệm Hương. Hắn vẫn như cũ, ngơ ngác, giống đứa trẻ ba tuổi. Nàng không phải không nghĩ tới thân thể Niệm Hương, cũng từng tự nói với mình, mặc kệ hắn là người nào, mình cũng không cần. Nhưng, chuyện đã đến nước này, nàng vẫn không sao hiểu được.

Ngọc phong ly hóa cung. Nghe qua xa lạ! Nó là cội nguồn sóng gió giang hồ cũng được, là thánh địa ma đạo cũng được, gặp Hắc y nhân cũng không sao, những chuyện này có thể bỏ qua. Nhưng một khi nó dính dáng đến Niệm Hương, nàng lại không thể làm ngơ. Niệm Hương của nàng. . . . .

“Nói như vậy, Niệm Hương là người Ngọc phong ly. . . . .”

Nàng thì thảo nói xong, đột nhiên hiểu được tại sao mình cảm thấy màu áo khoác đen và màu lông mao kia quen như thế. Lúc Niệm Hương té xỉu tại hậu viện, trên người cũng mặc như thế. Bởi vì quần áo đã hoàn toàn rách nát, vết máu loang lổ, cho nên quần gia đã sớm mang đi thiêu, sợ chữa bệnh gì

“Người đã biết.”

Hàn Dự Trần cười cười,

“Nói vậy Tư Mã cô nương bị thương là vì cùng người Ngọc phong ly xảy ra xung đột. Bọn họ ước chừng tìm đã nửa năm, Niệm Hương huynh thân phận lại tôn quý, không hề tầm thường. Kỳ thật, tại hạ cũng là bị Ngọc Phong ly đại cung chủ nhờ vả, tìm kiếm khắp nơi tung tích Niệm Hương huynh.”

Đoan Mộc Dung Tuệ bỗng nhiên lạnh lùng nói:

“Một khi đã như vậy, ta hiểu rồi. Thiên thanh kiếm quyết căn bản không có xuất hiện ở Lâm Tuyền, đúng không? Có người nhìn thấy người Ngọc phong xuất hiện ở Lâm Tuyền, kỳ thật chỉ là tới tìm người.”

Hàn Dự Trần cười khỏ một tiếng:

“Đoan Mộc huynh quả nhiên thông tuệ. . . . .”

“Người thật to gan, đến giờ phút này mới thừa nhận. Người đã sớm biết Thiên thanh kiếm quyết không ở Lâm Tuyền, vì sao không nói cho ta biết trước? Vẫn là nói, người liệu định lợi dụng ta, nhân cơ hội cùng Ngọc phong ly đánh phủ đầu?”

Đoan Mộc Dung Tuệ sắc mặt càng thêm lạnh như băng, thanh âm lại trầm thấp. Lưu Vân thấy hấn đầy mặt sát khí hiện lên, không khỏi rung mình một cái. Đây là làm sao vậy? Một cái hai cái đều đáng sợ, lúc trước hai người không phải còn nói cười vui vẻ sao?

Hàn Dự Trần đứng dậy trước Đoan Mộc Dung Tuệ cung kính vái lạy, trầm giọng nói:

“Tại hạ đắc tội, thực không dám giấu giếm. Nhưng Đoan Mộc huynh thông minh hơn người, há lại không nhìn thấy bí mật đó? Cây quạt trong rừng, thoát bào đưa tiễn, Đoan Mộc huynh thật là có điểm phúc.”

Đoan Mộc Dung Tuệ vẻ mặt biến sắc, nhưng xen lẫn tức giận còn một chút xấu hổ. Hấn cư nhiên không nói chuyện.

Hàn Dự Trần ánh mắt cười dài đảo qua áo choàng màu trắng trên người Lưu Vân, bên trong tay áo thêu hoa xanh đen, trên giang hồ người có kinh nghiệm chỉ nhìn một chút là hiểu. Đó là biên đoạn của Đoan Mộc thế gia, trừ người Đoan Mộc thế gia, ai có lá gan mặc quần áo như thế? Hấn nghĩ Đoan Mộc Dung Tuệ nhất nhìn thấy Niệm Hương liền rõ hấn là ái, xuống tay với Tập Ngọc không tiện, liền đi tìm Lưu Vân trời gà không chặt có ý hỏi. Ai ngờ Lưu Vân cũng tính tình bướng bỉnh, làm cho Đoan Mộc Dung Tuệ tức giận. Giai nhân quần áo tả tơi hỗn loạn, Đoan Mộc huynh, người không khỏi thương hương tiếc ngọc!

Lưu Vân thấy mọi người đều nhìn chăm chăm y phục trên người xem, không khỏi xấu hổ, nắm chặt cổ áo không nói được một lời. Làm cái gì vậy?! Nàng biết quần áo mình không chỉnh tề, chẳng lẽ nàng thích như vậy sao? ! Chỉ tại Đoan Mộc Dung Tuệ! Nếu không phải hấn chặt thắt lưng của mình, nó làm sao có thể gãy! Nàng oán hận trừng mắt liếc Đoan Mộc, nhưng thấy hấn mặt ra vẻ bình thản, vành tai lại đỏ, không khỏi ngạc nhiên.

Hàn Dự Trần cười nói:

“Lưu Vân cô nương, áo choàng trên người người ta nhìn thật quen mắt, nhưng hình như người không mặc thường xuyên?”

“A? Nga, áo choàng này. . . . . Ta cũng không rõ ràng lắm khi nào thì. . . . .” Lưu Vân ngập ngừng, hay đây là quần áo của Đoan Mộc Dung Tuệ?

“Ba “ một tiếng, là âm thanh của cái chén đặt trên bàn. Đoan Mộc Dung Tuệ lạnh lùng đứng dậy:

“Việc này dừng ở đây, ta cũng không so đo. Hàn huynh, hành tẩu giang hồ, ngoài công phu cố nhiên trọng yếu, nhưng nếu lựa lời dễ nghe mà nói.. không khỏi phá mất cuộc vui. Giờ không còn sớm, nghỉ ngơi đi. Sáng mai, chúng ta còn lên đường.”

Hàn Dự Trần mỉm cười nhìn hấn đi nhanh ra ngoài, cứ việc ra về trấn định lãnh khốc, lại là che dấu không được hốt hoảng thần thái. Nói cái gì giai nhân khó tìm, không biết ai chỉ có miếng công phu.

Lưu Vân thấy người đáng ghét đi rồi, vốn định kéo tay Tập Ngọc nói hai câu để hòa hoãn không khí, nhưng thấy nàng thần sắc âm lãnh, không khỏi không tìm được lời nào, vì thế lấy cớ trở về thay quần áo, vội vàng rời khỏi phòng khách. Niệm Hương ghé đầu trên bàn ngủ say sưa, trên bàn ánh nến lấp lóe sáng, bao trùm trên mặt hấn một tầng khó hiểu. Tập Ngọc lẳng lặng ngồi bên cạnh hấn, ngắm hấn. Gương mặt này, nàng vô cùng quen thuộc, bất luận là khi hấn mỉm cười ôn nhu, vẫn là ngốc tử. Trên đời này chỉ có một Niệm Hương, nàng không muốn hấn đi. Nhưng, hấn tại sao lại là ngốc tử, lúc trước, hấn là hạng người gì, nàng tuyệt không biết.

Người Ngọc phong ly có bao nhiêu lợi hại, nàng đích thân trải nghiệm qua. Niệm Hương, chẳng lẽ lại cùng là những người xa lạ đó? Chẳng lẽ người có thần công? Chẳng lẽ người giết người như cò? Chẳng lẽ người lãnh huyết vô tình? Yêu hấn, là vì ánh mắt đơn thuần trong sáng của hấn, bất luận thế giới dơ bẩn cỡ nào, hấn là điều đơn giản tốt đẹp nhất. Thế sự vô thường, làm một đứa bé có gì không tốt? Hấn cứ như vậy cuốn hút nàng, ôm nàng, ngày ngày nhìn nàng.

Nàng muốn thế giới của nàng chỉ có một mình Niệm Hương, trong thế giới của Niệm Hương cũng chỉ có một mình nàng. Ý nghĩ đơn thuần như thế, không cần bất cứ lợi ích gì, lại không được kẻ nào thừa nhận. Thậm chí, có lẽ khi hấn khôi phục thần trí, cũng sẽ không thừa nhận.

Nàng hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy, mọi chuyện đều là ngày ấy không nên mang Niệm Hương gốc nghiệt này rời khỏi phủ.

Đó là mùa xuân, mưa phùn nửa đêm rơi xuống, nàng cảm ô, đem theo mấy bộ trang phục và trang sức, vội vàng hướng hậu viện bên chạy. Trong cơn mưa bên chạy, làn váy cũng ướt, dính vào chân rất khó sở, nhưng tâm tình nàng so với mùa xuân tháng ba còn ảm áp hơn. Trên đường ra tay đã thương mười mấy người, cuối cùng ở cửa phòng cúi gập sự phụ

“Người . . . . . Về sau không được hối hận.”

Đây là nàng nghe sự phụ nói sau cùng, sau đó cùng hấn rời đi. Nàng vẫn không hiểu, sự phụ đứng trong mưa xối, cả người đều ướt, vì nói một câu như vậy?

Về sau không được hối hận. Không, nàng chưa từng hối hận! Tập Ngọc nắm tay rất nhanh, chỉ cảm thấy tâm tình ngày đó nắm tay hấn chạy trong mưa đã trở lại. Sau này không hối hận? Sau này con cháu đầy đàn? Cho dù thế giới này không đơn giản, có lẽ nàng là người quá ngây thơ, nàng tình nguyện như thế! Cả đời này, chỉ vì một người như thế mà điên cuồng, nàng không cần người khác lý giải.

Thiếp đem thân gả cho chàng, trọn đời trọn kiếp. Dù về sau có bị vô tình lạnh nhạt, cũng không sao. Nàng mặc kệ về sau, nàng chỉ cần hiện tại.

Tay nàng bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng cầm, Tập Ngọc cả kinh, mới nhớ tới Hàn Dự Trần còn tại bên người chưa rời đi. Nàng vội vàng quay đầu, đã thấy hai mắt hấn ôn nhu như nước, lẳng lặng nhìn mình, trong mắt vừa là thương tiếc vừa là yêu thương. Nàng bị ánh mắt này nhìn chăm chăm đột ngột ngừng người.

“Tập Ngọc. . . . . Thật có lỗi, chỉ tới hôm nay, để cho ta gọi người tên.”

Hàn Dự Trần ôn nhu nói, đem tay nàng nắm lại, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ mềm mại, trong lòng yêu thương càng sâu:

“Người không nên vội lấp. Niệm Hương hấn rất nhanh sẽ khôi phục thần trí, sau đó cái gì cũng không nhớ rõ . Người. . . . . là nữ tử tốt như vậy, cần gì làm khổ mình?”

Làm khổ? Tập Ngọc dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, nhanh rút tay trở về, điềm đạm nói :

“Ta chưa bao giờ tự làm khổ mình, ta tin tưởng Niệm Hương tuyệt đối sẽ không quên ta. Người không cần nói . Đêm đã khuya, Hàn công tử đi về nghỉ ngơi đi!”

Hàn Dự Trần cũng không giận, chậm rãi đứng dậy, nói nhỏ:

“Hấn là tu luyện tâm pháp cao thâm, vô ý tẩu hỏa nhập ma, cho nên tâm trí đại loạn thành hải đồng ba tuổi. Người cho rằng, một hải đồng ba tuổi, hiểu được người yêu thương người? Một khi đã thông kinh mạch, hấn tất sẽ quên. Hơn nữa, ngày này cũng không còn xa, lúc đầu hấn không thể nói chuyện, nhưng bây giờ đã có thể nói chuyện . Hấn khôi phục dần dần, cũng dần dần quên người. Người thật không quan tâm?”

“Hấn quên!”

Tập Ngọc lớn tiếng nói

“Nhưng ta không quên! Ta không phải hải đồng ba tuổi!”

Cảm giác vui sướng, ảm áp, yêu thương, rung động của nàng . . . . . không phải giả dối! Nếu nàng ngay cả cái này cũng phủ định, nàng là Tư Mã Tập Ngọc sao? ! Những ngày qua sao có thể dùng một câu che đi?

“Niệm Hương dần sẽ không nhớ rõ người, thậm chí người đối với hấn mà nói hoàn toàn là một người xa lạ. Tập Ngọc, ta chỉ không muốn người thương tâm.Niệm Hương là một người như thế nào, ta rất rõ ràng. . . . .”

Hàn Dự Trần còn có ý nói, lại bị Tập Ngọc nổi giận nắm cổ áo đẩy ra cửa.

“Ta không tham của hấn cái gì!”

Tập Ngọc rống lên, hai hốc mắt đều đỏ:

”Ta chỉ là thích hấn! Chính là thích hấn! Ta thích một người ta liền cùng hấn ở một chỗ!”

Nàng dùng sức đóng cửa lại, há mồm thở dốc:

“Hấn nếu đã quên, cũng không sao. Ta sẽ không quên. . . . . Một ngày nào đó, ta sẽ khiến hấn nhớ rõ . . . . .”

Nàng cúi đầu nói xong, chưa từng thấy mình đối với ai mãnh liệt như thế. Nàng lảng tránh vấn đề này, chỉ sợ sự thật trở nên không thể thừa nhận. Nhưng không lo, hiện tại nàng nghĩ thông suốt, hấn một ngày không nhớ nổi nàng , nàng liền một ngày cùng hấn quán quýt, một năm không nhớ nổi thì quán quýt

một năm. Tựa như lúc trước bọn họ quen biết, đơn thuần, liêu lĩnh cuốn lấy hân.

Hân Dự Trần ở sau cửa hít một tiếng, không nói nữa nói. Niệm Hương mơ màng xoa mắt ngẩng đầu, có chút khó hiểu vì sao Tập Ngọc hội la to. Ai ngờ hân vừa đứng dậy, Tập Ngọc liền giống như chim nhỏ nhào vào trọng lòng ngực của mình. Nàng ôm chặt lấy hân, dùng sức ghi đầu vào ngực hân, cứ như vậy ôm chặt, như thể bọn họ không bao giờ nữa tách ra.

Niệm Hương theo bản năng ôm nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng, sau đó ngốc nghếch thu lại, đặt lên đầu nàng nụ hôn.

“Tập Ngọc. . . . . Đà thương. . . . . Đau. . . . . Bôi thuốc. . . . .”

Hân cả lăm nói, một mặt vạch tay áo nàng, vội vàng tìm kiếm vết thương. Tập Ngọc lắc lắc đầu:

“Không có việc gì, ta không đau.”

Nàng bung lấy mặt Niệm Hương, gần như uy hiếp nhìn hân, ánh mắt kia hung hăng làm cho Niệm Hương không nói được một lời.

“Về sau, mỗi ngày đều phải gọi tên ta mười lần! Rõ chưa? Ngươi, ngươi nếu là thật sự sẽ quên ta, ta nhất định dùng Thiết đạn châu đánh cho ngươi mặt mũi bầm dập!”

Nàng hung hân nói xong, sau đó buộc Niệm Hương gật đầu thề.

Vì thế Tư Mã đại tiểu thư nụ cười hài lòng, bắt kẻ Niệm Hương nước mắt đáng thương, một ngày bất an rút cục đã trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sáng sớm hôm sau, lâu một khách điểm náo nhiệt phi thường, người nhiều hơn bình thường gấp ba lần. Lưu Vân thức dậy sớm nhất, thực, nàng một đêm không ngủ, nghĩ về chuyện thân thể Niệm Hương, thỉnh thoảng khuôn mặt của tên Đao Mộc Dung Tuệ lại nhảy ra, hại nàng nhìn không được tức giận.

Nàng xuống lầu nhìn thấy người nhiều như vậy, không khỏi hoảng sợ. Đây là làm sao? Hay là bọn họ tìm được Thiên thanh kiếm quyết rồi? Nàng thấy dưới lầu không khí có chút quái dị, không khỏi bước nhẹ, ý muốn lặng lẽ đi đến cái quầy quản lý kia sớm một chút.

Ai ngờ nàng mới xuất hiện, trong đại sảnh rồi đột nhiên yên tĩnh trở lại. Lưu Vân giật mình, nàng thậm chí có thể cảm giác được tất cả mọi người đang ngó chừng mình. Ánh mắt kia, tuyệt đối không phải kinh diễm mà là cái gì khác, giống như là thấy con mồi mơ ước đã lâu, lóe ra sát khí cùng ánh mắt tham lam. Còn có người ở xi xào bàn tán, hỗn loạn tiếng chén trà va vào nhau, hết sức đáng sợ.

Lưu Vân không khỏi sợ hãi, lập tức không chần chờ, bước nhanh đi đến chuông quầy gần đó, thấp giọng nói muốn sữa đậu nành cùng bánh quẩy, xoay người tính chạy lên lầu.

Vừa mới xoay người, đã thấy trước hai người áo đen cản trước, hai người đều lạnh lùng nhìn nàng, nhưng cũng không nói lời nào. Lưu Vân cảm thấy kinh hãi, trên mặt lại cố cười, ôn nhu nói:

“Hai vị đại gia, phiền nhường một chút, tiểu nữ từ trên tay có sữa đậu nành còn nóng!”

Hai người kia lại giống như không nghe thấy, một người trong đó bỗng nhiên lạnh nhạt nói:

“Ngày hôm qua có phải các người đi theo Đao Mộc Dung Tuệ đi trước đến rừng? Hảo tặc nhân! Cưng nhiên dám độc chiếm Thiên thanh kiếm quyết! Khó trách hôm qua không ai tìm được. Hân không phải thật cho tất cả mọi người sẽ đổi Đao Mộc thế gia kính sợ ba phần? !”

Lại là Thiên Thanh kiếm quyết! Lưu Vân cười nói:

“Việc này tiểu nữ không quan hệ nha, ta cũng không phải người trong giang hồ. Nhị vị muốn tìm Đao Mộc công tử, không bằng lên phòng ngủ của hân ở lầu hai. . . . .Giờ này hân có lẽ đã dậy. . . . .”

Nàng lời còn chưa nói hết, lại nghe một tiếng vang thật lớn, thang lầu khắc hoa gỗ lim tay vịn kêu rắc..rắc, lại bị một người trong đó một quyền đập vỡ! Lập tức chuông quầy chui xuống quầy trốn, trong đại sảnh im lặng đến đáng sợ, tất cả mọi người nhìn sang, không biết Lưu Vân có khóc?

Lưu Vân trầm mặc nhìn người nọ giờ nắm tay nắm đen thật lớn lên, chỉ sợ một quyền kia giáng xuống, xương cốt của mình toàn bộ cũng gãy. Trong tay sữa đậu nành nóng làm tay đau nhức, tất cả mọi người đang nhìn chăm chú. Nàng trầm mặc đã lâu, cư nhiên cười cười.

“Đại gia hảo tuần công phu, tiểu nữ bội phục vô cùng. Đáng tiếc tiểu nữ một chút võ công cũng không biết, ngại lộ chiêu thức ấy thật sự đáng giận dữ.

Đoan Mộc công tử ngay tại lầu hai, nhị vị chẳng lẽ là không dám đi lên cùng hần so đo, cũng là tới tìm tiểu nữ gây phiền toái sao?”

Nàng lại còn có thể cười mặt mày sáng lạng, giống như đóa hoa.

Hai người kia bị nàng nói trúng tim đen, mặt ửng hồng lên, không khỏi thẹn quá thành giận. Cái tay lúc nãy đập vỡ thành cầu thang vung lên, Luru Vân chỉ cảm thấy một sức mạnh ập đến, nàng thật sự không thể tưởng được bọn họ cái gì gọi là giang hồ hào kiệt nói động thủ liền động thủ, lập tức lao đảo, bát sữa đậu nành trong tay chao đảo, sữa đậu nành vãi đầy mặt đất, cây trầm bạc cài trên đầu nàng, rơi xuống, nàng nhìn xuống, cây trầm đã bị cắt thành hai đoạn. Quyền phong của hần có thể bẻ gãy cây trầm?! Luru Vân ngực đập thành thịch, cũng không biết là sợ hãi hay tức giận.

“Đừng tưởng rằng ngươi là nữ tử, ta liền không xuống tay!”

Người nọ lạnh lùng nói.

“Hôm nay tất cả mọi người đang ngồi đều muốn tìm Đoan Mộc Dung Tuệ! Há có thể cho phép ngươi ở nơi này múa mép khua môi!”

Luru Vân vung tay lên, đem bánh quẩy ném vào mặt người nọ, lạnh lùng nói:

“Quả nhiên là một đám không biết đạo lý! Cái gì nhân nghĩa đạo đức, đều là các ngươi bịa chuyện? ! Các ngươi nếu là có lá gan, vì sao không dám trực tiếp đi tìm Đoan Mộc Dung Tuệ? ! Ở đây chặn đường, làm phiền nữ tử trời gả không chặt ta đây? !”

Người nọ không nghĩ nàng cư nhiên dám đánh trả, cư nhiên không tránh, mấy cái bánh quẩy rơi trên quần áo hần thành những vết dầu mỡ. Hần không khỏi giận dữ, không nói hai lời giơ lên bàn tay giáo huấn nữ tử không biết trời cao đất rộng này.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Luru Vân vừa nhắm mắt đợi mình bị đánh bay ra ngoài, lại nghe một tiếng, theo tiếng quát của người nọ, cánh tay lập tức buông xuống, nhưng là bị ám khí đánh trúng huyết đạo.

“Tránh ra cho ta! Lớn như vậy còn đứng chắn ở cầu thang không sợ làm phiền người khác sao!”

Một thanh âm nữ tử từ thang lầu truyền, trong đại sảnh tất cả mọi người chăm chú nhìn lại, đã thấy một nữ tử khác ngày hôm qua đi cùng Đoan Mộc Dung Tuệ, nàng quả nhiên có một hảo dung mạo, nhìn qua tú nhả vẫn nhược cực kỳ, ai ngờ đi xuống lầu cư nhiên một cước đá vào tên bên trên, hơn nữa một quyền, đem hai tên hắc y nhân đá bay tới quây, động tác thô lỗ cực kỳ.

“Tập Ngọc!”

Luru Vân lập tức vui mừng kêu lên, giống tiểu cầu nhào tới, cuốn lấy.

“Ngày hôm qua ngươi đều không để ý người ta!”

Nàng bắt đầu oán giận làm nũng.

Tập Ngọc vỗ nhẹ nhẹ đầu của nàng, giống như đối đãi tiểu súc vật, “Ngươi im lặng một chút. Còn nữa, chính mình không có bản lĩnh gì, lại phản ứng như vậy, khi nào mới thay đổi tật xấu? Ta rốt cuộc không biết ngươi định kéo về bao phiền phức?”

Luru Vân cầm lấy cánh tay của nàng, ý vị cười, nói:

“Niệm hương đâu? Làm sao ngươi xuống một người? Nga, sớm một chút đã bị gã dã man này!”

Lúc này bị Tập Ngọc đá sang một bên hai hắc y nhân rốt cuộc tức quá mức, dữ dội rống một tiếng, hai người một trước một sau hướng Tập Ngọc nhào tới. Luru Vân chạy nhanh trốn phía sau Tập Ngọc, đã thấy nàng khom người, tay áo chuyển động, phách phách bạch bạch vài tiếng, đánh hai người kia mười mấy cái cái tát, động tác nhanh chóng cực kỳ, Trương nhị huynh đệ trên giang hồ được xưng “Thiết quyền đồng chuông” này bị tiểu nha đầu yếu đuối đánh bại, thậm chí ngay cả động tác cũng không kịp, hai người bị nàng tát mười mấy cái cái tát, trước mắt sao bay nhảy, rốt cuộc tự biết không phải đối thủ, ngượng ngùng ngoảnh mặt bước đi.

Luru Vân cười không ngừng, cầm lấy tay áo Tập Ngọc, hai người sắc mặt trắng bệch nhìn chuông quây muốn rời đi nhanh, đối với những người trong sảnh, trầm mặc coi như không thấy.

Lập tức Tập Ngọc cầm theo bánh quẩy, Luru Vân bụng sữa đậu nành, vừa muốn lên lầu, lại nghe ở góc một giọng nói già nua vang lên:

“Tư Mã cô nương hảo tuần công phu! Nhưng miệt thị thiên hạ hào kiệt, không khỏi quá mức tự mãn rồi! Lão phu cũng muốn đến lãnh giáo một chút! Thuận tiện thay chúng ta nói với Đoan Mộc Dung Tuệ, hôm nay không đem Thiên thanh kiếm quyết giao ra đây, đừng nghĩ rồi khỏi Lâm Tuyền!”

Tập Ngọc hơi kinh hãi, gương mặt đã thấy một cái bóng đen từ đỉnh đầu phóng qua, tay áo như cánh hạc rộng thùng thình. Nàng ngay cả người này bộ dạng cũng chưa thấy rõ, chỉ thấy hần vừa hạ xuống, phản thủ một chuông, lòng bàn tay hơi đỏ lên, chuông phong sắc bén cực kỳ. Chiêu thức ấy tên là “Phản đánh hạ núi hồ”, chính là chiêu thức thành danh lợi trên giang hồ.

Một chiêu này nguyên bản hần là thắng đánh ngực đối phương, nhưng vì nam nữ thụ thụ bất thân, cố ý vòng qua ngực, hướng bả vai nàng đánh tới, đến lúc này liền đã muộn một khắc. Tập Ngọc không dám cùng hần đón đỡ, cánh tay nâng lên nhằm đánh tan đạo lực của hần, không ngờ cánh tay vừa nâng, chỉ cảm thấy ngực chấn động, bị người nọ đích thực va chạm. Nàng trong lòng biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của người này, hai chân đập mạnh,

lưng áo uốn cong, quay tròn vòng nhiều lần, vẫn giữ Luru Vân bên người, một tay nắm lên lưng nàng, không chống đỡ, định chạy lên lầu.

“Chạy đi đâu!”

Người nọ kêu một tiếng, cánh tay vươn ra, Tập Ngọc chỉ cảm thấy con nóng ập đến, nhìn ra sau, nàng kinh hãi. Nàng không do dự nữa, đem Luru Vân ném lên trên lầu:

“Đi gọi Đoàn Mộc Dung Tuệ xuống dưới!”

Nàng lạnh lùng nói.

Nàng định thân, trấn định xoay người, người nọ thấy nàng ngừng lại, liền thu chiêu dừng tay, mắt sáng quắc nhìn nàng. Tập Ngọc thấy hấn một thân áo bào xanh, râu dài như bạc, là Cù Tinh ngày đó ra mặt điều đình Long Môn phái. Nàng cười lạnh một tiếng:

”Nhu vậy sao? Không có biện pháp đi theo người Ngọc phong ly đòi kiếm quyết, ngay cả giang hồ lừng danh Chung Nam lão tử cũng học thói bắt nạt nữ nhân?”

Cù Tinh nghiêm mặt nói:

“Đắc tội đắc tội. Tư Mã cô nương một thân hảo công phu, lão phu bắt quá bêu xấu mà thôi. Lần này Lâm Tuyên tự lại, cũng là vì Thiên thanh kiếm quyết, quyết không thể làm cho một người tự mình hưởng đắc ý. Đoàn Mộc thể gia cho dù là võ lâm tam thể gia, chúng ta nhưng cũng sẽ không nhường cho. Tư Mã cô nương, lão phu biết việc này cùng ngươi không quan hệ, nhưng muốn trách, tự trách mình tại sao cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ đồng hành đi! Hôm nay chur vị anh hùng hào kiệt đều ở đây, lão phu ngay cả cổ tình không cùng ngươi so đo, chỉ sợ bọn họ cũng không đồng ý! Các ngươi một hàng sáu người, nếu như không có công bằng, ai cũng đừng nghĩ tự tiện rời khỏi Lâm Tuyên!”

“Ta sớm nghe sư phụ nói qua, giang hồ chỉ là chỗ đồ đệ càn quấy tự tập churóng khí mù mịt. Hôm nay thấy qua, quả thế! Lần trước là Long Môn phái giả mồm át lễ phải, lần này cũng là toàn bộ giang hồ hào kiệt không phân rõ phải trái! Hắc hắc, sư phụ ta quả nhiên không có nói sai, người Trung Nguyên, thích nhất tự giết lẫn nhau, giết liền giết, còn muốn một cái danh hảo, lừa mình dối người!”

Tập ngọc lạnh lùng nói xong, bỗng nhiên nhanh nhẹn từ trong tay áo, lấy ra một vật thể như đoản đao bạc, để ngang trước ngực.

“Khách khí cái gì? Muốn lên liền lên đi! Hôm nay ta không thể không giết người!”

Nàng lớn tiếng nói, khanh một tiếng, đoản đao rời khỏi vỏ, mọi người chỉ cảm thấy thanh đoản đao kia liễu diễm sinh uy, thanh âm thanh thúy cực kỳ, lại nhìn thân đao cực mỏng, bị nàng để ngang ngực, ước chừng hai ngón tay, cánh tay dài ngắn, dĩ nhiên là không chính xác, cũng không biết là từ cái gì chế thành.

Cù Tinh vốn chỉ muốn hù dọa nàng, áp chế áp sự kiêu ngạo và bệ vệ của đại tiểu thư, ai ngờ nàng cư nhiên lộ ra binh khí muốn phải liều mạng, lập tức không khỏi giật mình, không biết nên nói cái gì.

Trong đại sảnh yên lặng đến một cây châm diệu cũng có thể nghe thấy, một lúc lâu, chợt nghe một người thở hốc vì kinh ngạc, cả kinh nói:

“Đây không phải là đoản kiếm mười bước chết một người sao? ! Tại sao ở trên tay nàng? !”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên, đều nhìn chăm chăm đoản kiếm trong tay nàng, người kinh nghiệm giang hồ phong phú liền lập tức lên tiếng kinh hô, trong lúc nhất thời đại sảnh một phen hỗn loạn. Tập Ngọc giống như không nghe thấy, vẫn để đao trước ngực, lạnh lạnh nhìn Cù Tinh, chỉ đợi hấn vừa động, hết sức căng thẳng.

Cù Tinh nhìn chăm chăm đoản kiếm trong tay, rốt cục rung động nói :

“Ngươi. . . . . Sư tôn của ngươi là ai. . . . . Thập bước giết một người?”

Ngữ khí của hấn đột nhiên trở nên cẩn thận, lúc này cuồng vọng không biết đã đi chỗ nào.

Tập Ngọc nheo mắt lại, nói nhỏ:

“Ta không biết ngươi đang ở đây nói cái gì. Sư phụ chính là sư phụ, hấn là trọng yếu sao? Còn nữa, ngươi rốt cuộc muốn ta nói mấy lần? Sư phụ ta là ai, còn chưa tới phiên ngươi quản!”

Cù Tinh bị nàng đáp trả, nhất thời nghẹn lời.

Giang hồ nữ nhân, giả dối cũng có, hào phóng cũng có, kém cỏi cũng có, quái đản cũng có. Nhưng hấn lần đầu tiên tiếp xúc loại nữ nhân như Tư Mã Tập Ngọc, cử chỉ thần thái không chỗ nào cũng là khí độ thiên kim, tú nhả vẫn nhược nhưng ngôn hành cũng là bá đạo thả không phân rõ phải trái, càng kỳ quái là, nàng cứ tự nhiên kiêu ngạo, kiêu ngạo động đến trời cư nhiên như ai cũng không quan tâm. Hấn thật sự đoán không ra nàng là nhân vật phương nào

“Tôn sư. . . . . Hấn có khỏe?”

Cù Tinh hồi, vừa ra khỏi miệng liền hồi hận. Quả nhiên Tập Ngọc cười lạnh một tiếng, đang muốn châm chọc, lại nghe phía sau trên thang lầu truyền đến thanh âm lạnh lùng nhưng trong trẻo của Đoan Mộc Dung Tuệ.

“Nghe nói chư vị muốn tìm Đoan Mộc, tại hạ đến đây. Nhưng, hôm nay mới biết, nguyên Chung Nam Tứ lão đại Cù trưởng lão cũng thích cùng nữ tử trẻ tuổi dây dưa!”

Cù tinh sắc mặt đột nhiên thay đổi, lạnh lạnh ngẩng đầu, trong đại sảnh lại an tĩnh. Mỗi người ánh mắt đều nhìn chăm chú cơn tử áo trắng trên lầu, hắn chậm rãi xuống lầu, khí độ tôn quý, khuôn mặt tuấn tú, nếu ánh mắt có thể dịu dàng một chút, thực là một hảo công tử. Phía sau hắn Lưu Vân lên lút đi sau, trong tay nàng là vẻ mặt mơ màng của Niệm Hương, Hàn Dự Trần mỉm cười theo ở phía sau.

Vừa thấy được Tập Ngọc, Niệm Hương cùng Lưu Vân đi tới, một lòng muốn làm nũng. Trên mặt Tập Ngọc sát khí thu lại, giống như biến sắc mặt giống nhau, lộ ra thiện chân tươi cười. Nàng đem đoản kiếm thu lại trong tay áo, một tay đón Niệm Hương cùng Lưu Vân, hướng Đoan Mộc phía sau đi đến. Lưu Vân vỗ tay cười nói:

“Được rồi, đại nhân vật tới rồi! Chúng ta ngoan ngoãn trốn đi! Chờ hắn giải quyết!”

Đi qua Đoan Mộc Dung Tuệ, hắn trừng mắt nhìn nàng một cái, nhưng mà đáy mắt cũng không có tức giận. Lưu Vân nhìn hắn làm mặt xấu, Hàn Dự Trần cười nói:

“Lưu Vân cô nương mau tới đây đi. Hết thấy giao cho Đoan Mộc huynh là tốt rồi, những người này không phải đối thủ của hắn.”

Dứt lời, hắn nhìn về phía Tập Ngọc, đáy mắt này lên thần sắc lo lắng, sau một lúc lâu, hắn nói nhỏ:

“Tư Mã cô nương, tại hạ có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Tôn sư, có phải là người xưng thập bước giết một người Hồ Dương?”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếu Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tập Ngọc đã có chút không kiên nhẫn, cau mày nói:

“Thập bước giết một người là loại người nào? Sư phụ chính là sư phụ, vì sao các ngươi luôn hạch hỏi?”

Hàn Dự Trần hạ giọng, nói nhỏ:

“Thập bước giết một người, nghe thấy lập tức biết danh tiếng vang danh thiên hạ. Hồ Dương thành danh mau, biến mất cũng mau, năm đó hắn trên đỉnh núi Băng Ngọc bị vây giết, chỉ vì hắn từ trước đến nay phóng đảng không kèm chế được, trước ở Sùng hòa phải giết một nữ nhân, sau ở Lạc Dương Lý thị giết mười tám gia, trên giang hồ bắn tiếng, nói ai cũng không thể có bản lĩnh như hắn, không cách nào có bản lĩnh đánh hắn. Lời này lúc ấy nói ra trên giang hồ khiến sóng gió nổi lớn, bao nhiêu danh môn chính phái phải ra đệ tử đắc lực đi tru diệt hắn, nhưng không có một ai thành công. Sau lại bị bát đại giáo tụ tập, vây ở đỉnh núi Băng Ngọc.”

Tập Ngọc cùng Lưu Vân nghe được ánh mắt đều tròn tròn nghe như sách đang nói. Lưu Vân sờ sờ mặt Tập Ngọc, thờ dãi:

“May mắn, Tập Ngọc ngươi còn không có thành đại ma đầu. . . . . Sư phụ ngươi, thật sự là đáng sợ.”

Tập Ngọc lại không nói chuyện, trong đầu dần dần hiện ra hình dáng sư phụ. Tính tình của hắn thực rất quái lạ, cũng không đối với bất kỳ người nào chú tâm, bình thường luôn mặc quần áo vải bào màu xám, bụng một chén trà vỡ mép, ngồi ở trên lan can khắc hoa lăng lửng nhìn mình luyện võ. Hành lang gấp khúc toàn cây phong, lá rụng như lửa như băng, gió thổi qua, lá rụng đỏ tươi theo mái tóc hoa râm của hắn rơi xuống. Hắn, chỉ là một lão nhân bình thường ít lời mà thôi.

“Thập bước giết một người, danh hào của hắn là từ trận chiến trên đỉnh núi Băng Ngọc mà được gọi. Bát đại giáo không một người có thể ngăn hắn nửa bước, hắn một người một cây đoản kiếm, đi từng bước giết một người, ở đỉnh núi Băng Ngọc giao chiến một ngày một đêm, ước chừng đã giết ba trăm hai mươi một người. Sau có người trốn được, nói toàn thân hắn đều nhuộm máu, giống như điên. Từ đó về sau người trong võ lâm đối với hắn sợ thêm sợ, tặng hắn một tên hiệu thập bước giết một người.”

Tập ngọc nhìn không được lại nghĩ về, ở trong đầu vẽ ra hình ảnh lão nhân kia đi giết người. Hắn có khả năng thật là đại ma đầu, phóng đảng không kèm chế được, không đạo đức quy củ gì để vào mắt. Nhưng, ở trong mắt nàng, hắn chính là sư phụ, lạnh lùng, ít lời, lại hiền lành.

Lưu Vân ngạc nhiên nói:

“Tập ngọc, hần là đại ma đầu như vậy, làm sao có thể thành sư phụ ngươi? Ngươi không phải. . . . . thiên kim tiểu thư sao?”

Tập Ngọc lấy ra thanh đoản kiếm, vuốt nhẹ từ trên xuống dưới. Thanh kiếm này, nàng đến hôm nay mới biết được tên của hần. Từ Mã thế gia, xa hoa lộng lẫy cỡ nào! Nàng từ nhỏ có bảo bối gì chưa xem qua, một thanh đoản kiếm bé nhỏ, ở trong mắt nàng cũng chỉ là thứ đồ thú vị. Sư phụ lúc đưa thanh kiếm cho nàng, cũng đã nói:

“Tập ngọc, ta từ trước đến nay thích ngươi, thiên kim tự cao tự đại rất hợp ý ta. Kiếm sẽ đưa cho ngươi đi, nó đã thật lâu không hưởng qua máu tươi rồi, sau này ta cũng không hy vọng nó có cơ hội nếm đến. Ngươi hiểu được ý của ta chứ ?”

Nàng vẫn cho là sư phụ chỉ là một người giáo đầu bình thường trong phủ, cha đối với hần cũng cơ bản không có chú ý. Nhưng là ai ngờ lại lịch hần đáng sợ như thế. Hần là người oai phong một cõi, vì sao tuổi già lại cam nguyện ẩn lui, rửa tay gác kiếm, không dậy sóng giang hồ? Bây giờ nhớ tới, chuyện sư phụ thường làm nhất chính là trầm tư. Hần luôn bùng cái chén trà sòn cũ không còn rõ hoa văn, dùng ngón tay vuốt ve nó, khi đó, ánh mắt của hần trở nên nhu hòa một ít.

Nàng không phải một người thích săn sóc người khác, cũng sẽ không làm nũng cổ ý lấy lòng ai. Nàng cùng sư phụ luyện võ là thâm niên, hần giáo, nàng bất chú; nàng luyện, hần xem. Trừ lần đó ra, bọn họ cơ hồ ai cũng không nói với nhau nửa lời, cũng hầu như không quan tâm nhau.

Hần Dự Trần thấy nàng trầm tư, không khỏi nhẹ nói :

“Từ Mã cô nương, nếu không muốn ngày sau hành tẩu giang hồ gặp phiền toái, cái đoản kiếm, ngươi vẫn là không nên lấy ra. Hồ Dương với người trong giang hồ là đại ma đầu giết người, ngươi làm đệ tử duy nhất của hần, chỉ sợ ngày sau sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết.”

Hần dừng một chút, tựa hồ cũng là muốn nhớ lại gì đó, ánh mắt trở nên xa xăm:

“Từ Mã Tề tướng. . . . . Nếu hần biết mình ái nữ lưu lạc giang hồ, chỉ sợ tâm sẽ rất đau đớn. . . . .”

Lưu Vân hoảng sợ che miệng lại:

“Tề tướng. . . . . ? !”

Nàng thấp giọng kêu lên. Nàng biết Tập Ngọc là thiên kim quan gia, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến nàng lại là con gái Từ Mã Tề tướng đương triều! Nàng thật không tưởng! Ai tới nói cho nàng biết đây không phải là thật đi! Người nàng trước kia đi cùng, vui đùa. . . . . nguyên lai là thiên kim Tề tướng ? !

Tập Ngọc có chút lạnh lùng nhìn Hàn Dự Trần, sau một lúc lâu, mới lãnh đạm nói :

“Ngươi cũng biết không ít! Vì sao lại biết đến ta nhiều như vậy?”

Hàn Dự Trần mỉm cười:

“Đây cũng là bí mật. Ta còn biết nhiều hơn. Từ Mã Tề tướng tổng cộng có ba con. Trưởng nữ chính là ngươi Từ Mã tập ngọc, từ nhỏ bởi vì thân thể gầy yếu, mới giáo đầu đến truyền thụ cho ngươi võ nghệ. Con trai là Từ Mã Hường Liễu, năm nay hần vừa qua mười bốn, nghe nói hần từ nhỏ là một kỳ tài đọc sách, Từ Mã Tề tướng đối với hần rất coi trọng.”

Hần tựa hồ cố ý đem nói một nửa, Lưu Vân mặt bình tĩnh, liền nói :

“Không phải còn có một nhi tử sao? Tại sao không nói ?”

Tập Ngọc trầm mặc một hồi, mới nói:

“Ngươi biết quả nhiên không ít, ngay cả bí mật này đều bị ngươi đào móc. Không sai, trên ta còn một đại ca hơn ta mười tuổi, nhưng là tiểu thiếp sở sinh. Ngày đó ta nghe bọn người dưới nói, tiểu thiếp kia vừa sinh đứa nhỏ, cha ta liền vội cưới Thái Úy nữ nhi, cũng chính là mẹ ta. Kia tiểu thiếp nghe nói là người có khí ngạo cao sang, đêm đó liền mang theo đứa trẻ mới sinh rời khỏi Từ Mã phủ, từ nay về sau mất tích. Cha ta ước chừng mười năm tình lực đi tìm, cũng không tìm được một mảnh góc áo. Hần cảm thấy hi vọng sống sót rất nhỏ, mới suy sụp hồi phủ, chính thức viên phòng. Việc này, ta và Hường Liễu cũng không rõ, bởi vì cha chưa bao giờ nói, mẹ cũng kiêng kị việc này. Bản thân ta muốn hỏi một chút, ngươi là từ đâu mà biết?”

Lời này càng về sau hỏi càng sắc lại, Lưu Vân thấy nàng có chút tức giận, cũng không dám nữa nói chuyện.

Hàn Dự Trần lại cười:

“Cái gọi là nhân ngôn đáng sợ, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được. Một việc phát sinh, không có khả năng không có ai biết. Nếu muốn truy cứu ngọn nguồn, chỉ sợ ai cũng nói không rõ. Từ Mã cô nương vẫn là không nên hỏi .”

Tập Ngọc quả nhiên không có hỏi lại, nàng lạnh lùng nhìn Hàn Dự Trần. Kỳ thật nàng muốn hỏi nhất, ngay từ lúc bắt đầu đồng hành, nàng vẫn muốn hỏi hần: người rốt cuộc là người nào? Hần vô luận là nhìn thế nào, nói chuyện, đều nhất phái nhân nhã, tựa hồ đối với cái gì cũng như trong lòng bàn tay. Hần đối với mình cũng có chút quan tâm.

Hàn Dự Trần, ngươi rốt cuộc là người ở đâu?

Lại nói sau khi Đoàn Mộc Dung Tuệ xuất hiện, trong đại sảnh không có người nói chuyện. Đoàn Mộc thế gia, thế lực ở Phương Bắc! Đoàn Mộc Dung Tuệ là con trai thứ ba, thanh danh so với đại ca của hắn nhĩ ca còn vang dội. Trên giang hồ mọi người không ai bị được danh hào của hắn, chỉ cần nói đến Đoàn Mộc Gia lão Tam đến đây, cũng đủ để kinh sợ nhiều người.

Đoàn Mộc Dung Tuệ lập tức chậm rãi xuống lầu, ánh mắt sáng quắc, nhìn quét một vòng, mọi người chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn như điện, bị nhìn lên một cái liền theo bản năng lùi bước. Đoàn Mộc Dung Tuệ đi ba bước, dừng lại, lạnh lùng nhìn Cù Tinh, sau một lúc lâu mới nói:

“Cù lão, Chung Nam Tứ lão danh hào lớn, có chuyện gì muốn tìm vấn bối, trực tiếp thông báo một tiếng cũng được, tội gì gây khó dễ đồng bạn của ta? Các nàng chỉ là nữ nhân trời gả không chất, các ngươi lần này làm vậy, không khỏi rất tổn hại thanh danh.”

Cù Tinh vốn là cảm thấy xấu hổ, bị hắn vừa nói như vậy, trên mặt càng không qua được, nhất thời giận tái mặt.

“Đoàn Mộc công tử, người đến rồi, mọi người cũng nói trắng ra! Chuyện Thiên thanh kiếm quyết, người có muốn nói gì không?!”

Hắn lớn tiếng hỏi, một mặt âm thầm hướng các Tứ lão khác, muốn bọn họ hợp thời mà động, chỉ đợi Đoàn Mộc Dung Tuệ ra tay, liền lập tức bắt! Đoàn Mộc Dung Tuệ lạnh nhạt nói:

“Không có lời nào, kiếm quyết không ở chỗ của ta.”

Hắn lời vừa nói ra, trong đại sảnh nhất thời nổ tung, ngũ vị gan lớn một chút gấp có Tứ lão chỗ dựa, liền chửi ầm lên, có người nhát gan, liền nói đều đều, thì thầm nói gì đó.

Đoàn Mộc Dung Tuệ giống như không nghe thấy, ngang nhiên nhìn mọi người. Cù Tinh lạnh lùng nói:

”Cuồng ngôn! Đêm qua người đi trước vào rừng! Sớm cùng người Ngọc Phong ly giao thủ. Đoàn người tới nơi này vì Thiên thanh kiếm quyết, nói cho rõ, đúng là không từ thủ đoạn nào!”

Dù sao cũng đã mang tiếng bắt nạt nữ nhân thì hôm nay cũng làm cho tới! Xông xáo giang hồ hơn nửa đời, hôm nay há có thể bị một tiểu bối uy hiếp?!

Hai tay của hắn nắm lại, lòng bàn tay hồng quang nhất thời, giống như lần đối phó với Tập Ngọc nhưng hiện dùng tới tám phần công lực. Hắn hét lớn một tiếng:

“Đoàn người kia! Hôm nay sẽ áp chế uy phong Đoàn Mộc thế gia!”

Tiếng nói vừa dứt, một chương kia đã đến trước mắt, thật nhanh!

Đoàn Mộc Dung Tuệ biết đây là danh chiêu của Cù Tinh, chương mang kịch độc, chỉ cần dính vào, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Hắn lại kiêu ngạo, không nghĩ có người sẽ ra tay, nên tạm thời không kịp trốn đỡ, tay áo vung lên, không biết từ chỗ nào lòi ra một cái bao tay. Cù Tinh thừa dịp này công kích liên tiếp mấy chiêu. Chung Nam Tứ lão danh tiếng cao, bao nhiêu tư thái, nay vì Thiên thanh kiếm quyết, cư nhiên toàn bộ vứt bỏ.

Đoàn Mộc Dung Tuệ đỡ quá mấy chiêu, chợt thấy sau đầu sinh gió, hắn cả kinh vội vàng nghiêng đi, bên tai mấy túm tóc lại bị kinh phong làm gãy. Hắn khòe mắt thoáng nhìn, đã thấy một cây trường mâu ngang bên cạnh, mũi thương được băng tạo ra, mặt trên nhất điểm hồng anh, rất sắc bén. Đó là vũ khí lợi hại của Chung Nam Tứ lão thứ hai Ti Kì. _____ Bắc Đẩu. Bởi vì trên thân mâu trên có bảy ấn màu đen mà được gọi như thế.

Đã thấy Bắc Đẩu mâu kia, mũi thương vừa chuyển, lưu loát như mây bay gió lượn, lượn qua lượn lại sinh gió. Mọi người chỉ cảm thấy mũi thương hàn quang thật hiếm, mặt trên điểm một chùm tua đỏ nhưng lại giống như tơ hồng, Đoàn Mộc Dung Tuệ quần áo trắng tuyết bị bao bởi tơ hồng, lại tựa như cánh bướm hồ điệp, thoai mái linh hoạt, vô luận thân mâu vung như thế nào, nhưng ngay cả đai áo của hắn cũng không dính nổi một chút.

Ti Kì qua mấy chiêu, mắt thấy mình chiếm không được thế thượng phong, không khỏi hét lớn một tiếng, hạ xuống đem trường mâu cắm xuống sàn, tảng đá trên sàn bị hắn đâm thủng một lỗ. Ti Kì một tay bắt lấy thân mâu, cả người cư nhiên để ngang mâu, đây là một tuyệt chiêu khác —— đôi chiêu lưu vân chân. Đoàn Mộc biết rõ người này bình thường trầm mặc ít lời, chính là Chung Nam Tứ lão vô danh nhất, nhưng truy cứu công lực, cũng là Tứ lão vô công thâm thúy nhất, không thể đùa chơi. Lập tức hắn không dám lơ lửng, đã thấy Ti Kì hai chân cấp tốc hướng mình tới, tựa như bánh xe, nhanh đến kinh người.

Đoàn Mộc Dung Tuệ đột nhiên nhặt lên ba sợi chỉ, động tác đột nhiên trở nên mềm nhẹ tao nhã, ngón út cao cao nhếch lên, mọi người chỉ cảm thấy tay áo hắn phát qua một cái, nhưng lại chưa thấy rõ hắn ra tay như thế nào, chợt nghe Ti Kì hét lớn một tiếng, hai chân bị cái phát tay kia điểm huyết, hai tay cũng nhịn không được nữa, theo Bắc Đẩu đại mâu té xuống.

Cù Tinh kinh hô một tiếng:

“Nhị đệ!”

Hắn vọt tới, trước đem Ti Kì trở lại, cúi đầu thấy khuôn mặt hắn đỏ mề hôi lạnh, không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Ti Kì cắn răng thấp giọng nói:

“Đại ca. . . . . Người này đích thủ pháp cực kỳ cổ quái. . . . . Ngươi, các ngươi trăm ngàn cẩn thận!”

Cù Tinh không kịp nói chuyện, lại nghe Tứ đệ tả Trường Phong cất cao giọng nói: “Đoàn Mộc công tử hảo tuấn công phu! Lão phu đến hội thượng một

hồi!”

Đoan Mộc không đợi hần nói xong, trong tay áo đột nhiên bay ra hơn mười giải lụa trắng, Tả Trường Phong sử dụng đoản đao, từ trước đến nay không am hiểu đánh nhau cự ly xa, lập tức chỉ cảm thấy trước mắt lụa trắng loạn phiêu, trong lúc nhất thời nhìn không rõ bóng dáng Đoan Mộc Dung Tuệ, không khỏi tức giận, lập tức vung thân đao, đem chặt nát lụa trắng. Chợt nghe cù tinh quát to một tiếng:

“Cẩn thận phía sau!”

Hần chỉ cảm thấy gáy sau bị một ngón tay nhẹ nhàng gõ, ngón tay lạnh lẽo, hần kinh hoàng mồ hôi lạnh toát, phản thủ một đao xuống, lại bỏ vào khoảng không. Giọng nói Đoan Mộc Dung Tuệ bên tai lạnh nhạt nói:

“Chung Nam Tử lão, đừng tức giận như thế.”

Tả Trường Phong thở dốc vì kinh ngạc, phía sau lưng đột nhiên cứng đờ, bị hần điểm huyết, không thể nói một lời.

Mọi người thấy hần không đến một khắc thoải mái đối phó Chung Nam Nhị lão, nhất thời sợ hãi, ai cũng không dám khiêu khích. Cù Tinh hướng nhìn bốn phía, đã thấy tất cả mọi người lộ vẻ e sợ, thậm chí đã có rất nhiều người nhân cơ hội vụng trộm đào tẩu, sợ cùng Đoan Mộc thế gia phát sinh xung đột. Hần bùi ngùi thở dài:

“Đoan Mộc công tử! Ngươi công lực như vậy, làm gì còn ham kia Thiên thanh kiếm quyết? Chỉ sợ không quá một tháng, toàn bộ võ lâm mọi người đều biết được là ngươi Đoan Mộc Dung Tuệ chiếm Thiên thanh kiếm quyết, cho dù ngươi hôm nay có khả năng rời khỏi Lâm Tuyền, khó bảo toàn ngày sau có thể toàn thân trở lại!”

Đoan Mộc Dung Tuệ mỉm cười:

“Cù lão, người giang hồ, vẫn là quang minh lỗi lạc, ta nói không lấy là không lấy. Các ngươi nếu không tin, ta cũng không thể chứng minh. Đến khi ngày Thiên thanh kiếm quyết thực xuất hiện, thế sự vô thường, ta và ngươi cũng không thể vội kết luận. Như vậy, chúng ta cáo từ, ngày khác hữu duyên sẽ gặp. . . . .”

Hần vừa dứt lời, lại nghe Tả Trường Phong hét lớn một tiếng:

“Chính là bây giờ! Đại ca! Tam ca!”

Đoan Mộc hơi kinh hãi, chợt thấy trước mắt tối sầm lại, cù Tinh đem thân thể không nhúc nhích của Tì Kì dựng lên! Bắc Đẩu đại mầu đánh xuống, Đoan Mộc Dung Tuệ vội vàng tránh, thừa dịp này không được, Cù Tinh vòng ra sau hần đánh tới.

Tập ngọc nhất thời không kịp phản ứng, chỉ thấy hai người kia đồng thời hướng mình đánh lại, nàng ngay cả trong nháy mắt cũng không kịp nghĩ. Hai người này bất luận người nào ra tay, bọn họ không phải đối thủ, huống chi là hai người cùng tiến lên! Bên tai chỉ nghe được Lưu Vân hoảng sợ kinh hô, nàng toàn thân trong nháy mắt đều cứng ngắc lại, trong ánh mắt chỉ còn hai người kia, Cù Tinh lòng bàn tay lấp lánh hồng quang, còn có Lục Trọng Nhân cơ hồ bàn tay hướng thẳng mắt nàng.

Hần Dự Trần giận dữ, thân hình động đậy liền muốn ra tay, chợt thấy phía sau Tập Ngọc một người vội vàng chạy tới, hai tay đem nàng ôm chặt trong lòng. Hần hoảng sợ dừng bước lại, chỉ nghe người nọ lắp bắp, giọng nghếch kêu lên:

“Không, không được đánh Tập Ngọc!”

Là Niệm Hương!

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cù Tinh làm sao để ý thằng tiểu tử ngốc này, dù sao đã muốn làm chuyện mất mặt mũi, cũng đành phải làm tới. Mắt thấy Niệm Hương đem Tập Ngọc ôm chặt trong lòng, toàn bộ phía sau lưng không có một chút đề phòng, hần ánh mắt hung ác, huy chương dùng tới mười phần công lực, chỉ một chương chết ngay lập tức hai người!

Ai ngờ bàn tay vừa chạm vào lưng ngốc tử kia, cảm giác tựa như dùng hết khí lực lại đánh vào một đám mềm nhũn, hư không mềm mại, hần dùng mười phần công lực, thế nhưng trong nháy mắt cũng không biết đi chỗ nào!

Cù Tinh hoảng hốt, chỉ nói người này là giả ngây giả dại, chẳng lẽ hần nguyên là một cao thủ? ! Hần vội vàng thu chương, hai chân lập tức nhảy ra.

Nhưng bàn tay hấn lại như bị dính chặt vào lưng Niệm Hương, bất luận dùng sức thế nào cũng không rút ra được. Cù Tinh chỉ cảm thấy lồng ngực đại chấn, khí huyết cuộn cuộn, lập tức sắc mặt trắng bệch.

Một bên Lục Trọng Nhân thấy đại ca thần sắc quái dị, làm như dùng đủ mười phần công lực, lại bất luận như thế nào cũng không thu về được, không khỏi sợ hãi, nhắc chân hướng eo Niệm Hương, đá tới, chỉ cảm thấy đá trúng cái gì rất cứng, theo huyết đạo có cái gì đó đi lên, hấn quát to một tiếng, chỉ cảm thấy theo hai chân bắt đầu ngứa vô cùng, thật sự nhịn không được, lao đảo hai bước, ngã xuống.

Tất cả mọi người bị biến cố này làm sợ ngây người, Tập Ngọc ngạc nhiên nhìn Niệm Hương, đã thấy hấn sắc mặt trắng bệch, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, nước mắt trong hốc mắt sắp chảy ra, nhưng hai tay vẫn ôm nàng che chở, dù thịt nát xương tan cũng bảo vệ nàng. Tập Ngọc sợ run thật lâu sau, nhịn không được nâng tay muốn thay hấn lau nước mắt, lại bị hấn bắt được.

“Không, không được đánh Tập Ngọc! Muốn đánh liền. . . . . Liền đánh ta!”

Hấn cả lăm nói, rốt cục khóc lên. Ước chừng Cù Tinh kia dùng hết toàn lực một chương làm hấn bị thương, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống. Hấn ho hai tiếng, lấy tay lau khóe môi, gập tay áo trên có máu, đôi mắt hấn càng như mơ hồ.

“Ta. . . . . Ta đã chết! Tập Ngọc!”

Hấn run giọng nói xong. Phun một ít máu tươi, mặt hoảng sợ, vừa rồi biến cố thật sự quá lớn, tất cả mọi người phản ứng không kịp chỉ nhìn hấn, cảm thấy buồn cười nhưng nhiều hơn là đáng sợ.

Tập Ngọc rốt cục giãn tái mặt, từ trong ngực áo lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, đổ lên lòng bàn tay, vo tròn viên thuốc. Nàng đem viên thuốc nhét vào miệng Niệm Hương

“Cắn nát nuốt vào! Không được nói!”

Nàng vội vàng nói, một bên thân thủ đặt tay lên bộ ngực hấn, đem khí huyết truyền vào.

Niệm Hương không dám phản kháng, đem viên thuốc cắn nát, mặt hấn nhăn lại, khổ sở nhìn Tập Ngọc, giống như mới vừa rồi không phải hấn cứu nàng, mà là phạm sai lầm gì đó.

Tập Ngọc hít một hơi, xiết chặt nắm tay như vừa muốn mắng hấn vừa thương xót, nhưng há mồm ra lại không nói được gì. Nàng bỗng nhiên ôm chặt lấy hấn, nức nở nói:

“Ngươi. . . . . Ngươi lần sau không thể như vậy! Ta thiếu chút nữa bị ngươi hù chết!”

Niệm Hương vẫn như cũ không dám nói lời nào, cúi đầu vuốt tóc nàng, tuy rằng ngực có một chút đau, nhưng hấn hiện tại một chút cũng không sợ, còn cảm giác mình thực dũng cảm. Thật tốt quá, Tập Ngọc không có bị người đánh! Hấn vui vẻ nghĩ.

Hai người kia trước mặt mọi người, Niệm Hương là một ngọc tử, cư nhiên không hiểu gì, Tập Ngọc lại từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, mới mặc kệ người khác thấy thế nào. Mọi người chỉ cảm thấy hoang đường cực kỳ, ai cũng không dám nói cái gì. Đoan Mộc Dung Tuệ gom lại Ti Kì, Tà Trường Phong bị điểm huyết đạo quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy, Cù Tinh bị trọng thương, Lục Trọng Nhân không biết nổi điên cái gì, cứ mãi gãi gãi, vừa khóc vừa cười. Chung Nam Tứ lão tình cảnh chật vật như thế, thật là khiến mọi người không ai dám tin.

Đoan Mộc gỡ bao tay xuống, nhìn bốn phía, mọi người đều không dám nhìn thẳng hấn, đều tránh đi. Hấn lạnh lùng cười, chấp tay nói:

“Đoan Mộc Dung Tuệ cáo từ. Còn nhiều thời gian, giang hồ núi cao thủy sâu, cùng chư vị hào kiệt hữu duyên tái ngộ!”

Lập tức hấn đi đằng trước, Tập Ngọc, Niệm Hương đi ở chính giữa, Hàn Dự Trần che chở Lưu Vân bọc hậu, năm người như ở giữa chốn không người, ngang nhiên ra khỏi khách điểm. Tiểu Đồng Ngọc Đái đã sớm thông minh chờ xe ở trước cửa khách điểm, vừa thấy công tử nhà hấn bình an đi ra, không khỏi vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vừa là kiêu ngạo vừa là bội phục.

Lưu Vân không phải người trầm tính, vừa mới trải qua trận chiến kinh động hồn phách, liền nhịn không được trêu ghẹo Ngọc Đái:

”Tiểu tử ngươi đứng là ngoan! Sẽ không nghĩ tới vạn nhất chúng ta đánh không lại những người đó, ngươi và xe ngựa xinh đẹp này cũng bị đánh?”

Ngọc Đái trong lỗ mũi hừ một tiếng, tiểu đồng này công phu cũng không có bao nhiêu, cũng chưa đủ lớn, chỉ là học từ chủ hấn tính khí cao ngạo mười phần, lập tức lạnh nhạt nói:

“Công tử là người nào? Sao có thể cùng bọn đồ đệ lỗ mãng so đo! Không cần nói khách điểm này toàn đám ô hợp, gấp hơn mười lần, công tử không cần nháy mắt cũng có thể đối phó! Ngươi là kỹ nữ thì hiểu cái gì!”

Hấn hiển nhiên không hiểu cái gì gọi là kỹ nữ, chỉ là nghe công tử ngày đó nói tức Lưu Vân, liền học, chỉ là nói đáp lại nàng. Lưu Vân mân mê miệng, có chút tức giận, đang muốn ngạo khí cùng tiểu đồng này đấu võ mồm, lại nghe Đoan Mộc Dung Tuệ lạnh nhạt nói:

“Ngọc Đái, lời này về sau không được nói. Nói như vậy, người ngoài nhìn vào, còn tưởng là Đoan Mộc thế gia nhân ý thế hiếp người.”

Ngọc Đái nhanh chóng gật đầu, hướng Lưu Vân làm mặt quỷ, sau đó quay đầu đi. Lưu Vân trừng mắt nhìn Đoan Mộc Dung Tuệ, đều là hấn khơi mào

trước! Còn giả bộ cái gì! Còn không phải Ngọc Đái học từ tiểu tử nguoi sao ! Đoàn Mộc Dung Tuệ không cùng nàng so đo, liếc nàng một cái rồi mở cửa xe cho bộ Tập Ngọc cùng lên.

Lưu Vân mới vừa lên xe, còn chưa ngồi vào chỗ của mình, lại nghe trong khách điểm, Cù Tinh khàn giọng kêu lên:

“Này. . . . . Đây là kiểu của ly hóa. . . . . Lưu Ly hóa! Hắc. . . . . Hắc là người Ngọc Phong? !”

Trong khách điểm tiếng người ồn ào, Đoàn Mộc Dung Tuệ đóng cửa xe, không để ý đến vẻ mặt kinh sợ của bọn họ. Ngọc Đái dùng sức vung mã tiên, cỗ xe trắng tuyết bắt đầu lăn bánh, chỉ chốc lát liền biến mất ở góc đường.

Đoàn Mộc thể gia quả nhiên thể lực thật lớn, ra khỏi thành lúc này, binh lính trông coi thậm chí vừa thấy ở xa dấu hiệu của xe Đoàn Mộc, lập tức tách sang hai bên, một chút nghi vấn cũng không có, sáu người thuận lợi ra khỏi thành.

Xe ngựa đi được nửa ngày, vẫn trầm mặc Hàn Dự Trần bỗng nhiên mở miệng thấp giọng nói:

“Tur Mã cô nương, bất luận nguoi có nguyên ý hay không, hiện tại nguoi cùng Niệm Hương hai người đã gây thị phi trong giang hồ. Niệm Hương thân phận bị bại lộ, chỉ sợ ngày sau sẽ có người bụng dạ khó lường nhân cơ hội tiếp cận, nguoi cần phải đề phòng nhiều hơn.”

Tập Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve gáy Niệm Hương, hắc uống thuốc rồi, đang ngủ, nằm trên đùi Tập Ngọc giống tiểu cầu đang được chủ nhân cưng nựng. Nàng trầm mặc một hồi, mới lãnh đạm nói :

“Đúng là như thế. Người bụng dạ khó lường không phải sớm xuất hiện sao?”

Nàng liếc mắt nhìn Hàn Dự Trần, lại liếc mắt nhìn thần thái của Đoàn Mộc. Ý tứ của nàng, ước chừng ngu ngốc đều có thể nhìn ra.

Hàn Dự Trần cười khổ một cái:

“Tại hạ tuyệt đối không có đối với các nguoi có ý bất lợi, Tur Mã cô nương không tin, tại hạ cũng không có biện pháp. Giang hồ hiểm ác, tại hạ chính là hi vọng Niệm Hương huynh thần trí chưa thanh tỉnh trong khoảng thời gian này, tạm thời ở lại bên cạnh hắc bảo vệ hắc thôi. Đây cũng là tại hạ đáp ứng cung chủ.”

Thần trí chưa khôi phục. . . . .

Tập Ngọc bỗng nhiên không muốn nói cái gì. Một người như vậy, sợ hãi phải chết nhưng cũng muốn ngăn trở trước mặt nàng bảo vệ nàng, muốn nghĩ tới khi hắc quên mình sẽ như thế nào? Muốn nàng sao có thể đem hết thân phận đối diện với thần trí mơ hồ của hắc? Niệm Hương đang dần dần thay đổi, cứ việc nàng không tin tưởng. Hắc đã vô thức xuất ra chiêu thức đã học, lại ngày càng nói lưu loát hơn. Lúc hắc trở về làm người bình thường, hắc quên mình sao?

Nàng nhìn không được dùng sức bấm vào mặt Niệm Hương đang ngủ say, hắc cả kinh cơ hồ trở mình trên đùi nàng, giống một tiểu cầu bị dọa, lại chăm chăm nhìn nàng. Tập Ngọc trừng mắt nhìn hắc nửa ngày, đột nhiên cảm giác tình hình này thật kỳ lạ, cũng nhìn không được bật cười lên. Niệm Hương đỏ hồng mặt, thấy nàng cười ngây thơ, không khỏi thấy vui vẻ.

Hiện tại rất tốt, nàng nghĩ. Bất luận hắc về sau có quên nàng hay không, nhưng hiện tại, đều là tốt đẹp. Không biết tương lai như thế nào mà đánh mất niềm vui, điều đó không đáng.

Lưu Vân vạch rèm cửa sổ, gió mang hơi lạnh thổi tới mặt, đã thấy dải đường mờ mịt, phóng nhãn nhìn thấy một mảnh tuyết trắng, dãy núi nhấp nhô, miên man vô hạn, như muốn kéo dài đến cuối đất, tất cả mọi người cảm thấy vui vẻ thoải mái. Ước chừng là tâm tình thật tốt, Lưu Vân nhẹ giọng hát.

“Luôn luôn là bạn hữu, dù ly biệt bốn phương. Rượu diên ca tịch chó từ chối nhiều lần. Trước mắt núi sông không niệm xa, hoa rơi mưa gió càng đã thương xuân. Không bằng thương thù người trước mắt.”

Đây là một bài ca cổ, Lưu Vân từng là hoa khôi ở Diêu Hồng phường, tuy rằng tài có hạn, nhưng cũng biết hát chút ít. Mọi người chỉ cảm thấy thanh âm nàng uyển chuyển, mềm mại dịu dàng, rốt cuộc vẫn là hoa khôi, tiếng ca làm tâm người cũng say.

Tập Ngọc kinh ngạc, trong đầu không ngừng nhớ kỹ hai câu này”Hoa rơi mưa gió càng đã thương xuân, không bằng thương thù người trước mắt”y. Lại nhìn Niệm Hương, hắc vẫn chăm chăm nhìn mình, không dám nói lời nào. Trong thâm tâm nàng dịu lại, nâng tay thay hắc sửa sang tóc, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy cảm khái, nói không nên lời, chỉ có thể nắm chặt tay Niệm Hương, hình như có nhiều điều muốn nói. Lại nói Tập Ngọc khi rời Lâm Tuyền, xe ngựa chạy hơn mười ngày, trên đường cũng gặp không ít đạo tặc cướp bóc, càng về sau càng có nhiều người vô lễ đánh lén, vọng tưởng trộm Thiên thanh kiếm quyết, đều bị Đoàn Mộc dung tuệ nhẹ nhàng đối phó. Đoàn đường này đi mau, không một chút biến cố, ngay cả Tập Ngọc không thể không thừa nhận, có Đoàn Mộc Dung Tuệ đồng hành, quả nhiên rất thuận tiện.

Tới Lạc Dương hôm đó, trời đổ tuyết lớn, trước cửa thành tụ tập vô số người muốn ra khỏi thành, nhất thời không vào được.

Lưu Vân chờ đến nhàm chán, trở mình trong bọc quần áo dày, một mặt hỏi Tập Ngọc:

“Đây là mấy tháng rồi? Chúng ta đi được hai tháng chưa?”

Tập Ngọc còn chưa tới kịp tính, Đoàn Mộc Dung Tuệ lãnh đạm nói :

”Hai mươi tám tháng mười hai, còn hai ngày nữa tròn ba mươi. Nơi này có rất nhiều người muốn vào thành mua hàng tết.”

Lưu Vân lật lịch, quả nhiên là hai mươi tám tháng mười hai. Nàng cười dài ngẩng lên đầu nhìn Tập Ngọc:

“Nhanh quá! Chúng ta cùng mua hàng tết có được không??”

Tập Ngọc thấy nàng hai mắt sáng rực, biết là không đáp ứng cũng không được, gật đầu:

”Được, đợi vào thành, chúng ta tìm khách điểm trước, sau đó đi ra ngoài mua chút hàng tết. Tối ba mươi mượn chủ quán cái phòng bếp, ta muốn thưởng thức món cá chua Tây Hồ của người.”

Lưu Vân mười lăm tuổi trước kia ở Diêu Hồng phường làm nha đầu làm việc lật vớt ở phòng bếp, đi theo đại sư phụ học nghề. Sau lại cùng Tập Ngọc kết bái, nhất thời cao hứng, làm một bàn rượu và thức ăn. Đó là lần đầu tiên cũng là duy nhất một lần Tập Ngọc hưởng qua tài nghệ của nàng. Lưu Vân người này, nếu thích bắt chước cái gì đều bắt chước được. Tuy rằng bắt chước làm thơ hội họa lịch sự tao nhã này nọ không được, nhưng nấu cơm thì thật tốt, nấu một bữa cơm, ngay cả Tập Ngọc thường quen sơn trần hải vị thiếu chút nữa đem đầu lưỡi cắn. Việc đó sau này vẫn bị Lưu Vân trêu đùa.

Lưu Vân cười nói:

“Ta liền biết người nhớ thương dấm cá chua Tây Hồ, thôi, bồn tiểu thư còn có rất nhiều tay nghề sẽ lấy ra! Hôm nay khiến cho người thưởng đủ!”

Hàn Dự Trần lắc đầu nở nụ cười:

“Hai vị cô nương ước chừng không biết, Đoàn Mộc huynh ở Lạc Dương có phủ. Lạc Dương cũng là phạm vi của Đoàn Mộc thế gia. Nếu tất cả mọi người đến đây, sao có thể không cho hắn làm ông chủ? Ta nghĩ không nên chen chúc ở khách điểm, biệt phủ Đoàn Mộc huynh thoải mái, ta vẫn còn nhớ rõ.”

Nói xong hắn nhìn thoáng qua Đoàn Mộc Dung Tuệ, hai người đều nhớ năm đó cùng nhua uống rượu, coi như tín vật quen biết nhau.

Đoàn Mộc Dung Tuệ nở nụ cười, hắn tuy rằng bình thường lạnh như băng, cười lộ lên lại ôn nhu đẹp mắt. Hắn cười nói:

“Hay là Hàn huynh còn tính giống ba năm trước, trèo tường vụng trộm vào nhà kho của ta uống rượu?”

Hai người cười ha ha, Hàn Dự Trần nhìn vẻ mặt không hiểu của Lưu Vân giải thích: “Ba năm trước đây, ta tới Lạc Dương làm việc, trên đường đánh mất tiền, bụng đói kêu vang. Đêm đó vừa vặn đến biệt phủ của hắn, liền muốn đi vào tìm chút đồ ăn. Ai ngờ nhà bếp hắn một chút nước sôi không có, chỉ hâm rượu, lúc ấy ta tưởng không tốt, đi vào một cái nhà rượu, xui xẻo! Đang định đi ra ngoài, liền gặp được Đoàn Mộc huynh ngồi ở Trung Đình uống rượu, trên bàn có đồ nhắm. Hắn thấy ta không kinh ngạc, chỉ gật cái bàn, nói một câu “ngồi xuống đi, người tới là khách. Cùng ta uống một chén.

”Vì thế chúng ta liền quen, chén điệu đầu tiên ấy là Trúc Diệp Thanh.”

Đoàn Mộc Dung Tuệ nói:

”Bụng của người kê, ta đều nghe được. Lúc ấy đã nghĩ lại có một cao thủ nghèo túng như thế, ai ngờ người tới, cư nhiên không khách khí, ngồi xuống, đem rượu quý Trúc Diệp Thanh của ta một hơi uống hết.”

Hàn Dự Trần nhìn về phía Tập Ngọc, ôn nhu nói:

”Thế nào? Mọi người đi cùng Đoàn Mộc huynh tới biệt phủ mừng lễ năm mới đi.”

Tập Ngọc không biết nói sao cả, nàng nhìn Lưu Vân, lại nghĩ nửa ngày, mới nói:

”Bếp nhà người một chút nước sôi cũng không có, phòng chừng cũng không muốn mượn người, chẳng lẽ chúng ta muốn lấy rượu làm cơm tất niên?”

Đoàn Mộc Dung Tuệ nhếch lên khóe miệng, nói nhỏ:

“Tùy vua sử dụng”. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“A! Ta muốn thịt heo sữa!”

”Này, món ăn ở đây có vẻ mới!”

“Còn có thịt hoẵng không! Ta suy nghĩ làm như thế nào. . . .”

Lưu Vân sức sống mười phần, lượn qua mười mấy cái quầy hàng trước, bóng dáng hồng điệp như cánh bướm không biết mệt mỏi. Phía sau nàng Hàn Dự Trần bê một đồng hàng hóa, hần để mặc Lưu Vân toán loạn chạy đi mua, Tập Ngọc cũng không nói gì, nàng cùng Niệm Hương hai người trên tay cũng đã đầy hàng hóa.

Mất thấy Lưu Vân lại bắt đầu mua loạn, còn mua thêm hai cân thịt bò, Tập Ngọc rốt cục nhìn không được thờ dài:

“Người có phải tính đem tất cả sạp đều mua lại? Chúng ta chỉ là ăn một bữa cơm tất niên mà thôi!”

Lưu Vân đắc ý phe phẩy ngón tay:

“Người quả nhiên cái gì cũng không hiểu. Ta mỗi loại chỉ mua một chút, làm ra cũng chỉ được một đĩa thôi. Nếu có nhiều quá, cũng chỉ được một bát lớn.”

Hàn Dự Trần cười nói:

”Lưu Vân cô nương nói rất đúng, muốn tươm tất chút, khó tránh khỏi phong phú là hơn. Nhưng nếu cứ đi mua, chúng ta phải mượn xe ngựa mới có thể trở về.”

Lưu Vân rốt cục phát hiện, quay đầu nhìn ba người bọn họ trên tay đầy hàng hóa, ba người, ba ánh mắt, ngây ngốc nhìn nàng, hiển nhiên ai cũng không hy vọng nàng lại mua nữa. Nàng nháy nháy mắt, nở nụ cười ngọt ngào:

“VẬY ĐƯỢC RỒI! MUA TRƯỚC NHIỀU NHƯ VẬY!”

Nàng vỗ vỗ tay, thoải mái mà xoay người rời đi.

Đi chưa tới hai bước, một khối lá sen bao lấy thịt sườn liền ném tới đầu nàng, Lưu Vân quát to một tiếng, quay đầu, đã thấy tập ngọc còn tính đem rau dền trong tay ném lại:

”ĐỂ TA CÀM! MUỐN LƯỜI HẢ? KHÔNG CÓ CỬA ĐÂU!”

Nàng lạnh lùng nói. Lưu Vân không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Tập Ngọc phát hỏa, nàng mân mê miệng, đáng thương cảm thịt và đồ ăn lên.

Hàn Dự Trần tính tình ga lăng lập tức ôn nhu nói:

”ĐỂ TA CÀM, LƯU VÂN CÔ NƯƠNG. ĐƯỜNG TUYẾT TRON, NGƯỜI KHÔNG BIẾT VỠ CÔNG, CÀM THEO NHIỀU THỨ DỄ NGÃ.”

Lưu Vân lập tức không chút nào xấu hổ đem về phía Hàn Dự Trần. Tập Ngọc thờ dài:

“Người chiều nàng ta, nha đầu kia không biết đến sự vất vả của người đâu.”

Hàn Dự Trần mỉm cười, cũng không để ý.

Đoan Mộc Dung Tuệ xây biệt phủ ở phía bắc thành Lạc Dương, đầu tiên nhìn qua cũng không xuất chúng, cũng giống như nhà gạch bình thường, nhưng biệt phủ của hần có tường bao quanh vững chắc, toàn bộ thành màu trắng, nhìn qua không nhiễm một hạt bụi. Người giang hồ đều lên truyền miệng nhau Đoan Mộc Dung Tuệ là một người thích sạch sẽ, thậm chí ngay cả người khác dùng qua bát đĩa cũng muốn đặt vỡ, như thể xem ra tin đồn không phải vô căn cứ.

Làm người ta ngạc nhiên là, trong biệt phủ này một người hầu cũng không có, trống rỗng. Nhưng bên trong cũng sáng sủa sạch sẽ, sạch sẽ khác thường. Lưu Vân vào đến phủ đã cảm thấy lạnh, hần trong phủ bất luận là khách phòng, cửa đều được làm bằng đá màu đen tuyền, trên tường phòng rất ít trang trí, nhưng ở tiểu sảnh trên tường treo không ít vũ khí.

Tập Ngọc đã quen mắt với phú quý, Đoan Mộc biệt phủ tuy rằng rất lớn, lại không xa hoa, thậm chí có thể dùng từ trống rỗng, lạnh lùng, chất phác để nói, điều này cũng làm cho nàng cảm thấy kỳ lạ. Bất quá ngẫm lại Đoan Mộc Dung Tuệ chính là một người lạnh như băng, thả từ trước đến nay đều không cảm xúc, phong cách như vậy có lẽ thích hợp với hần.

Bọn họ ở Đoan Mộc biệt phủ ngồi một hồi, cảm thấy đã rời xa ồn ào náo động, im lặng cực kỳ. Ở trong phủ hần rất nhiều cây cối, mùa đông, mặt trên tích đầy tuyết, lá đẹp khác thường. Có thể tưởng tượng màu xanh lá long lanh trong tuyết rơi. Đoan Mộc Dung Tuệ vào phủ cũng không biết trốn đi chỗ nào, để Ngọc Đái phân phó bọn họ tùy ý. Vì thế bọn Tập Ngọc liền quyết định đi chợ mua chút hàng tết, làm bữa cơm tất niên.

“Nghe nói trong nhà Đoan Mộc có thật nhiều rượu, cũng không biết có Thiệu Hưng nữ nhi hồng không? Dùng cái này để làm đồ ăn, không thể tốt hơn.”

Lưu Vân nhanh bước ở phía trước, nhẹ nhàng bước qua một đám tuyết, vui vẻ nói.

Hàn Dự Trần cười nói:

” Tất nhiên có. Luru Vân cô nương không biết, Đoan Mộc huynh ở trên giang hồ hơi có chút quái danh. Nhất bởi vì hắn võ nghệ siêu quần, thứ hai hắn cùng với người không dễ kết giao, tam cũng là bởi hắn là người có từ lượng không ai bằng. Lạc Dương biệt phủ trong hầm ngầm, chỉ có rượu người chưa từng nghe qua, không có người tìm không thấy. Không cần nói Thiệu Hưng nữ nhi hồng, rượu nho Ba Tư cũng có nhiều chủng loại.”

Luru Vân tròn tròn cặp mắt,:

“Người là nói cái loại màu hồng, uống lên đến vừa chua lại ngọt sao? Cái loại kỳ lạ đó hắn cũng có?”

Nàng lúc làm hoa khôi, có một lần tiếp quan lớn mới có phúc nếm thử một miếng! Đoan Mộc người này, xa xỉ đi quá!

Tập Ngọc lãnh đạm nói:

“Rượu nho có gì kỳ lạ? Ta thấy chẳng dễ uống, chẳng giống Trúc Diệp Thanh mát lạnh động lòng người.”

Luru Vân quay đầu hướng nàng làm cái mặt quỷ, vênh lên miệng nói:

“Người là đại tiểu thư nhà tể tướng, cư nhiên không kỳ lạ mấy thứ này! Đâu giống thường dân ta, chưa thấy quen mặt, kỳ lạ một chút cũng không được?”

Nàng nói vậy, không để ý tuyết dưới chân, lao đảo một cái, thiếu chút nữa trượt chân. Nàng chỉ cảm thấy bả vai động vào cái gì đó, bên tai nghe được một tiếng nữ tử thấp giọng, còn kèm theo vài tiếng nam tử quát lớn. Luru Vân nâng tay lên, không biết bắt được một cái gì, rốt cục ổn định thân thể.

Ai ngờ vai nàng bỗng bị ai đó bắt, sau đó một giọng nói trầm thấp nghiêm nghị vang lên:

” Người đi đường làm sao vậy? Đụng người ta không xin lỗi? !”

Luru Vân tập trung nhìn, phát giác tình thế cấp bách đã bám lấy khăn của ai đó, còn người đang bắt lấy nàng lớn tiếng chất vấn, là một người nam tử trẻ tuổi, mày rậm mắt to, rất có anh khí. Người nọ vừa thấy mặt Luru Vân, giật mình, vốn đang muốn chỉ trích lại không nói được gì.

Luru Vân cúi đầu xin lỗi:

“Thật có lỗi! Thật sự xin lỗi! Ta nhất thời tình thế cấp bách mới có thể. . . . . Cái này. . . . . Đây, trả lại cho các người. . . . .”

Nàng đem khăn bị mình túm đưa ra, ai ngờ đối phương cũng không đón lấy, nhìn nàng chính là giống như thấy quỷ mặt đứng sững.

” Đây. . . . .”

Nàng ngây dại hồi, mới phát giác bên người nam tử còn một cô gái mặc áo hoa, trên đầu nàng đội mũ lụa, trên mặt che cái khăn thật dài đã bị nàng làm rách, lộ ra một cái cằm trắng. Cách cái khăn che mặt, Luru Vân thấy không rõ mặt mũi của nàng, chỉ cảm thấy nàng nhìn mình chằm chằm, ánh mắt sáng quắc, không biết là có ý gì.

“Luru Vân? Làm sao vậy?”

Tập ngọc đã đi tới, tính đem Luru Vân đẩy đi phía sau, lạnh lùng nhìn nam tử mới chất vấn nàng. Luru Vân nhẹ giọng nói:

“Là lỗi của ta, đụng vào người, còn đem túm khăn che mặt của người ta. . . .”

Nàng giơ lên đoạn khăn trong tay, chỉ cảm thấy nàng kia còn nhìn mình, cũng không nói chuyện, cảm thấy không khỏi kỳ quái.

Tập Ngọc đem cái khăn che mặt đưa tới, trầm giọng nói:

“Tỷ tỷ của ta làm việc có lỗi mắng chút, cũng tại đường tuyết trơn, nàng không biết võ công, khó tránh khỏi trượt ngã. Đắc tội các vị, kính xin không cần cùng nàng so đo.”

Nam tử kia chính là trừng mắt nhìn Luru Vân, cũng không nhận cái khăn che mặt, một lát sau, hắn mới lẩm bẩm nói:

“Phu nhân. . . . . Đây. . . . .”

Nàng kia bỗng nhiên ôn nhu nói:

“Không có việc gì, cũng là chúng ta không đúng, không chú ý nàng té xuống, không nâng lên.”

Thanh âm của nàng nhu hòa giống như tiếng tiêu, nhưng là nếu cẩn thận nghe qua, nàng tựa hồ là đang đè nén cái gì, đến nỗi giọng nói run nhè nhẹ.

Nàng chậm rãi nâng tay, nhận cái khăn che mặt, Tập Ngọc chỉ cảm thấy ánh nắng chiếu vào ống tay, trong suốt khác thường, mười đầu ngón tay tinh tế, không khỏi nín cười. Muốn nói nữ tử tinh tế, nàng gặp qua không ít, Luru Vân chính là một đại mỹ nhân, nhưng không giống như nữ tử ấy, toàn thân trên dưới toát ra văn nhã ôn nhu, làm người ta không thể không lưu luyến, chỉ một đôi tay khiến cho nàng cơ hồ ngây người.

“ . . . . . Nếu không có việc gì, chúng ta cáo từ.”

Tập Ngọc nhẹ nhàng nói, nàng cúi đầu với nữ tử trước mặt, kéo Lư Vân xoay người rồi đi. Trong bụng nàng cũng không khỏi tò mò, xung quanh nàng ta có vài nam tử, chỉ sợ đều là cao thủ, rốt cuộc là người ở đâu tới? Trong lúc nhất thời, Tập Ngọc đột nhiên nghĩ ra gianh hồ đại mỹ nhân phải trao cho người này, không thể là ai khác.

Nhưng chưa tới hai bước, nàng kia bỗng nhiên đuổi theo, bắt được tay áo Lư Vân, tựa hồ vội vàng muốn nói cái gì, sau một lúc lâu mới nói:

“Cô nương. . . . . Ngươi là người phương nào? Xin thỉnh giáo phương danh?”

Lư Vân thật sự không thể tưởng được nàng có thể hỏi mình, ngoan ngoãn trả lời:

“Ta là người Sơn Đông. . . . . Ta gọi là Lư Vân, cô nương ngươi. . . ?”

Nàng kia nhẹ nhàng lôi kéo tay áo mình, theo lý người xa lạ làm vậy thật là vô duyên, nhưng không biết vì sao, Lư Vân lại không thấy vậy. Nàng vừa thấy nàng kia, trong lòng còn có cảm giác thân thiết, giống nhau quen biết đã lâu.

Nàng kia hai tay run nhè nhẹ, hiển nhiên đang cực lực đè nén cảm xúc, nàng nhẹ giọng nói:

“Ngươi. . . . . Ngươi gọi ta là cô nương? Ta không còn trẻ như vậy. . . . . Ngươi, ngươi năm nay có phải hay không tròn mười bảy? Ngươi. . . . . là sinh vào tháng sáu. . . . . ?”

Lư Vân thấy nàng càng ngày càng kích động, không khỏi ngạc nhiên nói:

“Ta là tròn mười bảy. . . . . Nhưng ta không biết mình sinh tháng mấy. Ngươi là ai? Muốn hỏi ta gì chứ?”

Nàng kia cũng không nói, sau một lúc lâu, Lư Vân hoảng sợ phát giác nước mắt của nàng chảy xuống trên gương mặt, làm ướt cái khăn che mặt. Trong lúc nhất thời, nàng cùng Tập Ngọc đều ngây người, không biết nên làm sao bây giờ. Nam tử kia thấp giọng an ủi, Tập Ngọc nghe bọn hắn gọi nàng phu nhân, nghĩ rằng cô gái này chỉ sợ cũng không trẻ tuổi, làm sao có thể một mình ra khỏi nhà?

Nàng kia lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói:

“Thật có lỗi, gió tuyết quá lớn, ta khóc làm các vị chê cười. Ta. . . . . Ta thấy cô nương lớn lên giống một cô nhân, cho nên nhịn không được hỏi nhiều chút. Cô nương đừng hoảng hốt.”

Nàng buông tay ra, nhưng ai cũng có thể nhìn ra nàng lưu luyến không rời, ánh mắt tinh tế vẫn nhìn Lư Vân, ánh mắt kia rất phức tạp, đoán không ra bên trong hàm nghĩa gì.

Nàng quay đầu hướng nam tử nói:

“Chúng ta cũng nên đi trở về, lão gia ở khách điểm chờ đã lâu. . . . .”

Nàng quay đầu lại liếc mắt Lư Vân một cái, nhìn thật lâu, mới xoay người rồi đi.

Lư Vân kinh ngạc nhìn nàng biến mất ở góc đường, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, đó là nuôi tiếc ư? Kỳ quái, nàng cư nhiên đối với nữ tử lần đầu tiên gặp mặt sinh cảm giác thân thiết, trừ Tập Ngọc, nàng còn chưa bao giờ như vậy!

” Lư Vân? Ngươi làm sao vậy? Chúng ta trở về đi! Trời đang chuẩn bị tối!”

Tập Ngọc nhẹ nhàng đẩy nàng một phen, Lư Vân như ở trong mộng mới tỉnh, “Nha” một tiếng, xoay người rồi đi.

Hàn Dự Trần không nói một lời, nhìn theo hướng người vừa đi suy nghĩ.

Một thân y phục tím, đầu đội khăn che mặt, còn có trên người nàng tản mát ra hương lạ. Cô gái này, không phải là người Vân Nam Ngũ Thánh sơn trang chứ ? Sớm nghe nói chủ nhân Ngũ Thánh sơn Trang, cưới một cái mỹ nhân tuyệt sắc, mỹ nhân tuyệt sắc kia còn không phải người Trung Nguyên, mà là cái dòng dõi man nữ, việc này từng ở trên giang hồ có vô số lời đồn.

Nghe nói Ngũ thánh trang chủ đối vị này tân phu nhân là gần như sùng nịch yêu thương, bình thường rồi sơn trang đều muốn mỹ nhân đi cùng. Nếu thật là bọn họ, bọn họ đến Lạc Dương, là vì cái gì? Hay là thân phận Niệm Hương trên giang hồ đã lưu truyền? Là vì Thiên thanh kiếm quyết?

Hắn như thế nào cũng nghĩ không thông, Lư Vân ở phía trước lớn tiếng gọi hắn:

“Hàn Dự Trần! Ngươi còn đứng đây, cơm chiều sẽ không phần cho ngươi !”

Hắn cười cười, quên đi, trước mắt cứ vui vẻ trước đã!

Chương 18

Lưu Vân thường nói chính mình ba điều đáng kiêu ngạo: một có cái xinh đẹp, hai có bạn tốt tri tâm, ba có cái tài nghệ phi phàm. Nàng còn có tam đại tiếc: một thân thể không rõ, hai không võ thuật, ba chưa có phu quân.

Tuy rằng tú bà nuôi nấng nàng thể son sắt nói nàng nguyên quán Sơn Đông, nhưng ở Diêu Hồng phường cũng không phải không có Sơn Đông nữ tử, ai cũng đều da trắng cao kều, nói chuyện mạnh bạo bang bang, không giống nàng chút nào. Tập Ngọc từng nói khuôn nàng mặt thanh tú, không giống người Sơn Đông, hơi giống người Giang Nam, nhưng lại cũng không giống người Giang Nam ở cái chỗ khí chất chân thật như vậy.

Lưu Vân cũng phiền não một thời gian, nghĩ đến đau đầu cũng không hiểu, vì sao cha mẹ đem mình bán đi kỹ viện. Đây là có lần cùng tú bà tán gẫu chuyện phiếm, nàng vô ý nói lên, chỉ nói khi đó nàng còn cuốn tã, một nam tử ôm nàng, dùng mười lượng bạc đem nàng bán cho Diêu Hồng phường. Cụ thể hỏi nam tử kia dung nhan ra sao, tú bà chỉ nói hần nói giọng Sơn Đông, không kịp nhìn hình dáng, cầm tiền liền nhanh đi. Gặp đúng năm mất mùa hạn hán, thật sự không thể đem bán nữ nhi mới đến, vì thế thu nhận Lưu Vân, kết quả nàng quả thật xấu xí, còn khi so với nàng còn đẹp hơn mấy phần, tú bà đành cho nàng làm nha hoàn phụ việc. Ai ngờ nàng mười lăm tuổi thay đổi hoàn toàn, mỗi lần nói đến việc này, tú bà liền không nhịn được kêu phức, nếu không phải ngày đó đúng lúc nhìn Lưu Vân vừa phơi áo vừa hát, chỉ sợ Diêu Hồng phường hôm nay cũng không có danh mã Giang Nam Giáng Hồng hoa tiên.

“Này, chẳng lẽ nam tử kia không lưu cho ta cái tín vật nào sao? Tỷ như bức thư, khuyên tai ngọc gì đó! Mụ mụ, không phải là người tham tài vọng trọng thu lại chứ?”

Lưu Vân ngày đó hỏi như vậy tú bà, kết quả đổi lại nhiều cái phát tát, tú bà giận dữ nói:

“Người coi lão nương là người nào? ! Lăn lộn hơn nửa đời người, loại chuyện thất đức lão nương có bao giờ làm? ! Nói cho người biết, gì cũng không có! Cha người không đức đã bỏ người lại mà chạy. . . . .Hừ, người muốn mảnh tã lót còn ở lại? Lần khác ta đưa cho người. Nha đầu kia. . . . .”

Nàng bị mắng, thấy ngày hôm sau tú bà liền phái người đưa tới một khối vải rách, rất cũ kỹ, vô cùng bẩn, tuy nhiên có thể nhìn ra đó là tơ lụa rất tốt, màu tím nhàn nhạt, mỏng lung, giống như có một tầng mây bao phủ. Cái màu ấy, cùng cái khăn che mặt của nữ tử gặp trên đường hôm nay màu sắc giống nhau. . . . .

Lưu Vân bỗng nhiên kêu đau một tiếng, trên tay run lên, dao cắt vào tay nàng. Nàng kinh ngạc nhìn ngón tay chảy máu, chỉ cảm thấy trong lòng tim đập thình thịch, không rõ tại sao mình lại đột nhiên nhớ tới chuyện cũ năm xưa. Nàng sớm đã quên, trước đây khi cô đơn ảo tưởng cha mẹ mình là quan lớn, sẽ có lúc cho xe ngựa sang trọng đến đón mình. Sau lớn hơn một chút cảm thấy thực vô căn cứ, liền mơ hồ cảm hận phụ mẫu sinh ra nàng nhưng lại không nuôi nấng. Cho tới bây giờ, nàng cơ hồ rốt cuộc không muốn nhắc đến chuyện cha mẹ. Vì sao, hôm nay lại cảm thấy không yên?

”Lưu Vân, làm sao người lại không cẩn thận?”

Vừa rửa xong đồ ăn, Tập Ngọc thấy nàng trên tay bị đao cắt cái lỗ hồng lớn, máu tươi chảy ròng, nàng cũng đang ngẩn người, không khỏi chạy nhanh đi tới :

“Có đau hay không? Thái đồ ăn cũng có thể cắt tới tay, người nha. . . .”

Nàng cho vết thương vào miệng, cầm lại, sau đó lấy lụa cẩn thận băng bó lại.

Lưu Vân kinh ngạc nhìn nàng băng bó miệng vết thương, đột nhiên nói nhỏ:

“Tập Ngọc, người xem mặt của ta, cảm thấy giống người nơi nào?”

Tập Ngọc không thể tưởng được nàng không đầu không đuôi hỏi một câu như vậy, nghĩ nàng đùa giỡn cái gì, liền ra vẻ đứng đắn ngẩng lên nhìn nàng sau một lúc lâu, cười nói:

“Người nha, giống người phương nam. Nhưng nhất định không phải Giang Nam, dù sao ta cảm thấy cho người không giống người Sơn Đông. Nhà của ta trước kia có nhiều nha hoàn Sơn Đông, người người đều cao lớn, không giống tiểu tử nhà người bẻ cái là gãy. ....”

Nàng bỗng nhiên dừng lại, bởi vì Lưu Vân lộ ra vẻ nghiêm chỉnh, nàng nghĩ nửa ngày, mới thở dài nói:

“Quả nhiên. . . . . Chỉ sợ mụ mụ có một số việc không muốn nói cho ta biết. Người nọ, nhất định không phải cha ta. Tập Ngọc, người nói ta không phải người Sơn Đông? Người ta đều có cha mẹ, ta lại không có, có đôi khi nhớ tới thật bất công. . . . .”

Tập Ngọc thấy thần khí âu sầu toát ra trên mặt nàng, nhịn không được nhẹ nhàng sờ sờ tóc của nàng, ôn nhu nói:

“Người chính là người, thân thể có gì trọng yếu . Cho dù cha mẹ người không rõ, người vẫn là Lưu Vân, không có gì thay đổi. Người đừng suy nghĩ quá nhiều .”

Lưu Vân nhún vai:

“Cũng đúng, muốn thứ này thật cũng không phải. Chính là, hôm nay trên đường gặp được nàng kia, trong lòng đột nhiên cảm giác được có chút cảm khái thôi. Nàng nói ta lớn lên giống cổ nhân, có thể nàng biết phụ mẫu ta?”

Tập Ngọc trong đầu hiện ra đôi tay trắng muốt ôn nhu của nàng kia, cũng không biết nên nói cái gì. Nàng kia phục sức hoa mỹ, lời nói cao nhã, khí độ tất nhiên là bất phàm, chỉ sợ không phải người quan phủ, mà là một thế gia phu nhân trên gianh hồ. Lưu Vân cùng người như vậy có quan hệ gì đâu?

Lưu Vân bỗng nhiên hi hi cười, xoay người nhặt dao lên, dùng sống dao vỗ vỗ đầu óc của mình, cười nói:

“Không nghĩ nữa! Để người buồn rầu với ta không phải rồi! Được rồi, đồ ăn đều rửa xong rồi, người có thể ở lại hoặc đi ra ngoài. Ta muốn bắt đầu thể hiện thân thủ !”

Nàng nói nhanh, bắt đầu làm, động tác nhanh nhẹn thuần thục. Tập Ngọc bội phục nhìn nàng đánh giá cao thấp, ngọn lửa say mê không ngừng bùng cháy. Nàng nhìn không được nhớ tới lúc trước vừa cùng Niệm Hương bỏ trốn chật vật, nàng trước kia là đại tiểu thư mười đầu ngón tay không phải làm việc gì, nhưng là người cũng không thể không ăn cơm đi, cũng không thể mỗi ngày đi vào quán ăn, bọn họ không có nhiều tiền như vậy. Vì thế đành phải chính mình làm, thường xuyên là hai người bị hun khói , sau đó đồ ăn lúc mặn lúc nhạt, thậm chí không chín.

Nghĩ tới những thứ này, Tập Ngọc không nghĩ được bị thức ăn câu dẫn. Bên này Lưu Vân đang làm vài món đồ ăn.

Cửa phòng bếp đột nhiên truyền tới giọng nói của Hàn Dự Trần:

“Thơm quá! Lưu Vân cô nương quả nhiên hảo thủ nghệ! Làm cái gì đây?”

Hắn mỉm cười hỏi, đi đến. Lưu Vân vội vàng trở mình cá, cũng không quay đầu lại nói:

“Nếu đến đây, thì giúp đi! Nhanh đi tìm Đoàn Mộc Dung Tuệ lấy Thiệu Hưng nữ nhi hồng! Ta lập tức muốn dùng.”

Không ngờ giọng nói lạnh nhạt của Đoàn Mộc Dung Tuệ vang lên bên cạnh:

“Cái bình thứ ba bên tay trái là Thiệu Hưng nữ nhi hồng tốt nhất.”

Lưu Vân kinh ngạc quay đầu nhìn qua làn khói, chỉ thấy hai người đi tới, Hàn Dự Trần không khách khí dùng chiếc đũa gấp một miếng thị trâu, nhâm nhi, ánh mắt sáng ngời, cười nói:

“Ta thật phục. Lưu Vân cô nương thật không phải đang khoác lác.”

Lưu Vân đắc ý nở nụ cười, vung cái xẻng nói:

” Vớ vẩn, ta Lưu Vân là loại người nào! Đọc sách về tranh tuy rằng không được tốt lắm, nhưng nấu ăn không nhiều người qua được ta.”

Đoàn Mộc lạnh nhạt nói:

“Cho nên người từ nhỏ đã mệnh vất vả.”

Lưu Vân ngán ngẩm nói:

“Đúng, ta mệnh vất vả. Đại thiếu gia người nếu thích, liền rời đi! Gặp mặt người ta thật mất hứng!”

Hàn Dự Trần cười hoà giải, vài người ở phòng bếp nói một hồi lâu nhàn thoại, không đến một canh giờ, tất cả đồ ăn đều đã làm xong Biệt phủ Đoàn Mộc Dung Tuệ cư nhiên không có một người nào, không có một cái bàn để người ta ăn cơm, mọi người chỉ có thể đem thức ăn đặt lên tảng đá lớn ở Trung Đình, Đoàn Mộc lại từ kho rượu lấy hai bình lớn Lê Hoa trắng, vừa mở ra, mùi rượu xông vào mũi. Hàn Dự Trần liền thanh tán thưởng rượu ngon, thay bốn người rót rượu. Niệm Hương ngửi thấy hương, bụng lên uống một hớp lớn, lập tức mặt mày sáng sủa lại có bộ dạng hạnh phúc khiến Tập Ngọc nhìn một cách ngạc nhiên,

Lúc này trăng đã lên giữa Trung Đình, ban ngày trời tuyết nhiều, năm người đều choàng áo khoác, uống rượu dùng bữa ngắm trăng thưởng tuyết. Hình như là vì ánh trăng sáng quá, bầu trời màu lam bao la giống như một khối thủy tinh, chiếu đến màu tuyết, như hòa vào đó. Lưu Vân bụng ỉu rượu, chỉ cảm thấy chung quanh im lặng cực kỳ, chỉ có tiếng động của châu than giữ ấm chân, không khỏi thở dài:

“Nơi này rất an tĩnh. Ở trong này nghỉ ngơi một chút thật ra thoải mái, nhưng ở lâu, người khó tránh khỏi trở nên cô tịch quá đi.”

Hàn Dự Trần cười nói:

“Lưu Vân cô nương ám điều gì?”

Lưu Vân vốn không ý tứ kia, nghe hắn nói như vậy, cố tình nở nụ cười:

”Cứ cho là thế đi.”

Đoan Mộc Dung Tuệ lạnh nhạt nói:

“Người phạm nhân ham mê lạc thú.”

Lưu Vân mân mê miệng, đang muốn phản bác, chợt nghe nơi cửa chính truyền đến tiếng đập cửa. Tất cả mọi người sững sốt, bây giờ, tại sao có thể có người đến? Huống chi nơi đây lại là Đoan Mộc biệt phủ.

Đoan Mộc không đứng dậy, bưng ly rượu cất cao giọng nói:

“Đoan Mộc Dung Tuệ không vui bị người quấy rầy, mời trở về đi.”

Thanh âm của hắn tuy rằng không cao, lại trung khí mурời phàn, vẫn truyền đến ngoài cửa lớn, rành mạch.

Một lát sau, một thanh âm trầm trầm vang lên:

“Ngũ Thánh sơn Trang trang chủ Tần mỗ tới bái kiến Đoan Mộc Tam công tử, đêm khuya quấy rầy thật sự xấu hổ, nhưng lão phu quả thật có chuyện quan trọng muốn nhờ. Kính xin công tử mở cửa.”

Hàn Dự Trần cùng Đoan Mộc sắc mặt đều biến đổi, Ngũ Thánh sơn trang này danh hào trên giang hồ đại độc, chỉ có độc, thậm chí trong sơn trang thân thể bất cứ người nào cũng không thể tùy tiện chạm vào, trên giang hồ trả lại cho Ngũ Thánh sơn trang một cái tục xưng —— độc hang ổ. Đoan Mộc thế gia cùng Ngũ Thánh sơn trang từ trước đến nay không cùng xuất hiện, nước giếng không phạm nước sông, hôm nay trang chủ lớn nhất cư nhiên lại tới, rốt cuộc là có ý gì?

Hàn Dự Trần mơ hồ biết được một ít, hắn nhìn Đoan Mộc một cái, hai người đứng dậy đi mở cửa, còn lại Lưu Vân cùng Tập Ngọc hai người không hiểu ra sao, không biết đến đây là đại nhân vật nào.

Một lát sau, đã thấy đi theo phía sau Đoan Mộc rất nhiều người, im lặng mà thẳng bước đi lại đây. Lưu Vân trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, bởi vì nàng đã thấy nữ tử áo tím đi cùng những người đó! Nàng làm sao có thể đến? Nàng hỏi mình, nhìn không được nhìn xuống ngực, nhịp tim của nàng càng lúc càng nhanh, hoàn toàn không thể khống chế.

Tập Ngọc bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, nói nhỏ:

“Có điểm không đúng, bọn họ hình như là hướng về phía ngươi đi tới, Lưu Vân!”

Lưu Vân sôi rột cuộc ngồi không yên, đột nhiên đứng lên, muốn nói lại thôi, nhìn chăm chăm cô gái áo tím. Nàng cúi thấp đầu, nép vào người một người nam tử cao lớn oai hùng, phía sau còn có rất nhiều nam tử trẻ tuổi mặc quần áo màu đen xám, trong đó có người thanh niên mà sáng nay nàng đã đụng phải.

Cô gái áo tím kia nhìn thấy Lưu Vân, lập tức muốn lại, lại bị nam tử cao lớn kia ngăn cản, hắn cúi đầu thì thầm bên tai nàng gì đó, nàng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng cả người đều phát run, hiển nhiên kích động cực kỳ.

Đoan Mộc Dung Tuệ dẫn mọi người vào tiểu sảnh, Hàn Dự Trần đi tới nhìn Lưu Vân nói nhỏ:

”Lưu Vân cô nương, chúng ta cũng đi tới tiểu sảnh. Chỉ sợ nàng kia là vì ngươi mà đến. . . . .”

Lưu Vân lăm bầm nói: “

Vì . . . . . Vì ta? . . . . . Vì sao?”

Lời tuy nói như vậy, nàng vẫn chậm rãi hướng tiểu sảnh đi đến, nhưng bước chân có chút hỗn loạn, hiển nhiên kích động không ngừng. Tập Ngọc nhẹ nhàng giúp đỡ nàng một phen, ôn nhu nói:

“Đừng sợ, chúng ta đều ở đây.”

Đoan Mộc Dung Tuệ ngồi xuống, lại gọi Ngọc Đái bưng trà, rồi mới lên tiếng:

“Không biết Tần trang chủ tới chơi hay làm gì?”

Nam tử cao lớn kia dừng lại, tựa hồ đang suy nghĩ nên nói như thế nào. Lưu Vân kinh ngạc nhìn mặt hắn, ước chừng năm mươi tuổi, bộ dạng k anh tuấn, trán rộng, da tay ngăm đen, hai mắt sáng ngời có thần, cằm liến phiến râu, ngay trên cổ cũng có, nhìn ra là râu quai nón. Nhìn hắn giống người gọi là oai hùng bức nhân, nói khó nghe hơn, chính là hung thần ác sát.

Hắn chur nói, chỉ nhìn thoáng qua Lưu Vân, Lưu Vân chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn ôn hòa, nhưng không thể nói thân thiết, thậm chí còn có một chút

thâm trầm. Nàng không khỏi lui bước, trên lưng bỗng nhiên bị người đỡ, là Tập Ngọc. Tập Ngọc nhìn nàng mỉm cười, muốn nàng đừng cảm một chút.

“Ta hôm nay, tới đây vì một khách nhân của Đoàn Mộc quý phủ. Việc này nói thì dài dòng, ta cùng với phu nhân mất năm gần đây luôn tìm kiếm một nữ nhi mười bảy năm trước mất tích. Vốn cảm thấy hi vọng xa vời, ta cũng trông cậy có thể tìm được, hy vọng cũng đã hết. Nhưng, hôm nay phu nhân đang trên đường gặp một cô gái diện mạo giống y đúc nàng lúc trẻ, hỏi tuổi cũng không kém bao nhiêu. Nhưng trên đường nhiều người nhiều miệng, không phải toàn người tốt, cho nên hỏi thăm một chút, biết được nàng đang ở Đoàn Mộc phủ làm khách, bởi vậy tùy tiện tới chơi, chỉ hy vọng có thể xác nhận, không gây phiền toái gì.”

Hắn vừa nói xong, chợt nghe Lưu Vân cúi đầu kêu một tiếng cái gì, tất cả mọi người nhìn phía nàng, sắc mặt nàng trắng bệch, cả người đều phát run, không biết là khiếp sợ cái gì.

Đoàn Mộc Dung Tuệ cũng có phần khiếp sợ, nhưng trên mặt lại không lộ ra, cười nói: “

Một khi đã như vậy, tại hạ cũng coi như làm chuyện tốt. Không biết trang chủ nói tới ai?”

Tần trang chủ còn chưa nói chuyện, bên cạnh hắn cô gái áo tím rút cuộc ngồi không yên, đứng lên rung giọng nói:

”Lưu Vân cô nương! Ngươi. . . . . Ngươi có thể lại đây cho ta xem sao? Ta. . . . . Ta đã tìm ngươi mười năm!”

Lưu Vân không có động, nàng chính là không thể tin nhìn hai người kia. Phụ mẫu nàng? Thật là phụ mẫu nàng? ! Nàng mới trước đây từng vô số lần ảo tưởng cha mẹ đưa xe ngựa đến đón nàng, nhưng cũng chỉ là giấc mộng thôi, nay mộng thành thật sự, nàng tự nhiên cảm thấy không thể tin. Cô gái áo tím thấy nàng không đến, nhất thời nhìn không được, bước nhanh đi tới, bắt được tay nàng. Tay nàng lạnh như băng, trong lòng bàn tay cũng thật lạnh, Lưu Vân kinh ngạc nhìn nàng đem mình tay áo vén lên, lộ ra hơn phân cánh tay mảnh khảnh trắng muốt, nơi khuỷu tay bên trái, một cái bớt hình trăng lưỡi liềm.

Nàng kia vừa thấy bớt, nhất thời lệ rơi đầy mặt, một tay ôm lấy Lưu Vân, rung giọng nói:

”Đứa nhỏ đáng thương của ta! Mẹ rút cuộc tìm được con! Đứa nhỏ số khổ của ta. . . . .”

Nàng bỗng nhiên vén tấm khăn che mặt, mọi người chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, làn da nàng trắng hơn tuyết, nhìn không ra tuổi. Mọi người ở đáy lòng thâm than một tiếng, trên đời lại có mỹ nữ như thế! Nàng xung quanh giống như bao phủ một tầng bạch quang, ngay cả mặt mũi dung đều không thể nhìn gần, một thân thanh nhã nhu uyển chuyển. Nhưng là, ai cũng đều có thể nhìn đi ra, Lưu Vân và người đó dung nhan có nét tương đồng, hai người cơ hồ là từ một bàn tay khắc ra, đứng chung một chỗ giống như tỷ muội bình thường.

Muốn nói các nàng không phải một mẹ sinh ra, ngu ngốc cũng sẽ không tin tưởng. Lưu Vân sửng sốt, từng trong tưởng tượng cùng thân nhân gặp mặt vui mừng nhưng giờ phút này nửa điểm cũng tìm không thấy, nàng đáy lòng chỉ có một mảnh bất minh chết lặng.

Tần trang chủ ha ha nở nụ cười, đi tới vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai thê tử, ôn nhu nói:

“A Từ, đừng quá kích động, nàng sức khỏe không tốt. Con nay đã muốn tìm được, cuối cùng cũng giải quyết xong tâm sự của ta và nàng. Hôm nay liền mang con trở về son trang đi.”

Thái độ của hắn thật sự rất kỳ quái, tuyệt không kích động, cứ như không phải tìm con của mình, chỉ là làm cho thê tử vui vẻ. Ngay cả Đoàn Mộc Dung Tuệ cũng nhìn ra, nhìn không được hơi hơi nhíu mày.

A Từ có chút sợ hãi ngẩng lên đầu nhìn hắn, lẩm bẩm nói:

“Lão gia. . . . . Đứa nhỏ này. . . . . Ngài thật sự nguyện ý thu nhập nàng sao?”

Lời này còn quý dị hơn, mọi người chỉ cảm thấy sự tình tựa hồ không có đơn giản như vậy. Quả nhiên, Tần Vĩ Nghĩa nhíu mày nói:

”Nàng nói gì? ! Hải tử của ngươi chính là đứa nhỏ này! Ta cùng ngươi tìm mười năm, chẳng lẽ còn là giả? . . . . . Ngươi, ngươi tên là Lưu Vân đúng không?”

Hắn quay đầu hỏi Lưu Vân, thả mềm giọng điệu:

“Lưu Vân, cùng cha mẹ về nhà đi. Những năm gần đây, ngươi chịu khổ rồi. Về sau ngươi chính nữ nghĩa Tần gia! Ai cũng không dám khi dễ ngươi !”

Lưu Vân sợ run sau một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng nói nhỏ:

“Ta. . . . . Ta không muốn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tần Vĩ Nghĩa nhưn mảy, khuôn mặt có chút hung ác nhìn quacàng thêm làm người ta không rét mà run, dù khả ngữ của hắn vẫn ôn hòa như cũ.

“Lư Vân, ngươi không muốn cùng cha mẹ ở cùng một chỗ sao? Mẹ ngươi cùng ta tìm ngươi mười năm, nàng mười năm này cơ hồ mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, nay rốt cuộc tìm được ngươi, ngươi lại nói trở về, chẳng lẽ muốn cho mẹ ngươi lại thương tâm mười năm sao?”

Lư Vân hít một hơi, lẩm bẩm nói:

“Ta không phải ý này, nhưng, nhưng khi xưa đã bán ta, nay vì sao còn muốn tới tìm ta đâu? Cuộc sống của ta cũng không khổ cực như các người nói. Ta rất sung sướng, có bạn tốt, mỗi ngày đều rất vui vẻ, ta cũng không thiếu tiền. . . . . Lại càng không thiếu thốn tình yêu của cha mẹ.”

A Tử nghe được câu nói cuối của nàng, rất cực nhọc không được khóc lớn. Nàng bịt mắt, nước mắt theo cổ tay trắng tuyết chảy xuống, tư thái buồn bã cùng âm thanh thê lương, ngay cả Tập Ngọc cũng nhin không được rung động. Nàng lặng lẽ kéo tay áo Lư Vân, nhắc nàng nói điều dễ nghe một chút, nhưng nàng lại nói:

“Ngươi . . . . . Ngươi đừng khóc. Ta chưa từng có chịu qua khổ cực, ta rất sung sướng. Các ngươi trở về đi, ta biết cha mẹ mình là ai, trong lòng cũng thoải mái hơn. . . . . Ít nhất, biết mình không phải từ viên đá mà tạo thành. “

Nàng giấu cười, mặc dù có chút miễn cưỡng.

Tần Vĩ Nghĩa vỗ nhẹ lưng A Tử, trong mắt yêu thương hơn người, hắn đột nhiên hỏi:

“Ngươi là đang trách cứ chúng ta lúc trước vứt bỏ ngươi, có phải không?”

Lư Vân cắn môi không nói gì, Tần Vĩ Nghĩa hít một tiếng:

“Việc này nói thì dài dòng. Lư Vân, ngươi không phải con của ta, mà là con của mẹ ngươi, mẹ ngươi trước khi gả cho ta đã bị gả cho một tên vô lại, hắn cả ngày bài bạc uống rượu, lúc mẹ ngươi mang thai của ngươi hắn cũng không cai. Sau lại ngươi sinh hạ được ba tháng, hắn thua sạch tất cả tiền vốn, trong nhà đã nghèo rớt mồng tơi, hắn liền gạt mẹ ngươi đem ngươi vụng trộm đi bán. Mẹ ngươi biết việc này bệnh nặng một hồi, cha ngươi lại thua sạch tiền, không còn gì trả nợ, liền đem mẹ ngươi bán vào kỹ viện. . . . . Lư Vân, mẹ ngươi vì tìm ngươi chịu rất nhiều đau khổ, vì sao ngươi còn muốn làm nàng thương tâm?”

Lư Vân cả người phát run, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi:

“Cha ta. . . . . Là người nơi nào? Hắn hiện tại. . . . . Còn sống không?”

Tần Vĩ Nghĩa do dự một chút, mới nói:

“Cha ngươi là người Ba Thục, là một tên vô lại. Sau khi mẹ ngươi tái giá, hắn còn làm náo loạn, chúng ta truy vấn hồi lâu, hắn mới nói đem ngươi bán cho mẹ mình để làm nha hoàn cho nhà giàu. Chúng ta tìm khắp mọi nhà giàu, vẫn không tìm được ngươi.”

Lư Vân sợ run sau một lúc lâu, sắc mặt tái nhợt, Tập Ngọc thậm chí sợ nàng lập tức sẽ ngất đi. Ai ngờ nàng bỗng nhiên mỉm cười, thấp giọng nói:

“Mẹ ta không phải là bị bán đi kỹ viện rồi sao? Một giang hồ hào kiệt như ngươi gặp người còn hứng thú?”

Tần Vĩ Nghĩa nghiêm mặt nói:

“Lư Vân, nàng là mẹ ngươi! Nói chuyện tôn trọng một chút! Trên đời này nữ tử, nếu không phải cùng đường, ai nguyện ý sa đoạ phong trần? Huống chi nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, không hề năng lực phản kháng, là bị tướng công của mình bán đi! Ta cưới nàng sau, bất luận không đề kẻ nào vũ nhục nàng! Làm sao ngươi có thể ăn nói lung tung?!”

Lư Vân không chút nào sợ, nàng nhìn phía A Tử, nàng tay còn lại lên che mặt khóc nức nhưng không có giọt nước mắt nào chảy ra. Nàng dưới đáy lòng thở dài một tiếng:

“A Tử. . . . . Phu nhân. Ta hỏi ngươi, một mâm quả vỏ cứng ít nước, một mâm hoa quả lại thêm đường ti kim, gọi là cái gì? Bao nhiêu tiền một phần? Tiến rượu thời điểm đó nên làm gì?”

A Tử không thể tưởng được nàng không đầu không đuôi hỏi cái vấn đề này, không khỏi ngây người, nhìn nàng sau một lúc lâu, mới nói:

“Ta. . . . . Ta không biết, đứa nhỏ, ngươi hỏi cái này làm cái gì. . . . .”

Lư Vân bỗng nhiên lớn tiếng ngắt lời nàng:

“Quả vô cùng ít nước, hoa quả thêm đường tí kim quả gọi là tam bảo số đó! Hai lượng bạc một phần còn tặng kèm hạt dưa! Tiến rượu thời điểm đó phải đọc một câu thơ, trong đó phải có ba từ! Chỉ cần ở kỹ viện mọi người biết! Ta nhận chính mình không có cha mẹ, cũng có thể nhận chuyện các người vứt bỏ, nhưng là ta không thể để các người vứt bỏ rồi, lại còn muốn quay đầu lừa gạt ta! Làm ra bộ dạng cao thượng nhân ái! Cha ta căn bản không phải người Ba Thục, cũng sẽ không là vô lại! Ta xem bộ dáng của người biết người chưa bao giờ chịu qua khổ cực! Tại sao muốn nói dối?! Tại sao muốn gạt ta?!”

Nàng lớn tiếng nói xong, trong phòng trở nên tĩnh mịch, A Tử hoảng sợ trừng mắt nhìn nàng, giống như hoàn toàn không thể lý giải nàng nói gì. Tần Vĩ Nghĩa bỗng nhiên lạnh nhạt nói:

“Hừ, người tưởng rằng rất rõ mấy thứ này! Nói chúng ta lừa người, ta đường đường trang chủ Ngũ Thánh sơn trang phải lừa gạt một tiểu nha đầu như người? ! Người không tin còn hỏi này nọ! Người vẫn là không đi? Hãy nói một câu!”

Lưu Vân lạnh nhạt nói:

“Ta biết đến thứ này đương nhiên rất nhiều, Tần trang chủ, bởi vì ta chính là bị bán đi kỹ viện !”

A Tử thở hắt vì kinh ngạc, vươn tay muốn ôm nàng, Lưu Vân nhanh tránh ra, trừng mắt nhìn sắc mặt xanh mét của Tần Vĩ Nghĩa, lạnh nhạt nói:

“Người buông tha đi, Tần trang chủ. Ta không dám trèo cao, cũng sợ chính mình làm bẩn thanh danh Ngũ Thánh sơn trang. Một câu, ta sẽ không đi .”

Nàng xoay người rời đi, Tập Ngọc chạy nhanh đuổi theo, Niệm Hương thấy Tập Ngọc đi rồi, cũng chạy đi. Ba người biến mất ở trong hành lang. A Tử nhìn không được lệ rơi đầy mặt, bắt lấy cánh tay Tần Vĩ Nghĩa, nàng rung giọng nói:

“Này. . . . . Đây nên làm sao bây giờ? Lão gia. . . . .”

Tần Vĩ Nghĩa sắc mặt xanh mét, há mồm muốn nói cái gì, nhưng vừa thấy A Tử buồn bã, hắn cũng không nhẫn tâm nói, chỉ có thể nói nhỏ:

“Đứa nhỏ này quá mức quật cường rồi, cần chậm rãi trấn an. Đừng nóng vội, cho nó vài ngày suy nghĩ đi. Chúng ta rời đi trước nơi này. Ta sẽ phái người vẫn bảo vệ nó.”

Dứt lời hắn nhìn Đoàn Mộc Dung Tuệ chấp tay nói:

“Quấy rầy công tử nghỉ ngơi, Tần mỗ thật sự thật có lỗi! Cáo từ! Mười tám tháng tư hẹn tại đỉnh Thiên sơn võ lâm hội ngộ!”

Hắn mang theo A Tử cùng mấy người trẻ tuổi kia rất nhanh đi ra. Trong phòng nhỏ chỉ còn lại có Hàn Dự Trần cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ, thật lâu sau, Đoàn Mộc Dung Tuệ mới lạnh lùng nói:

“Việc này. . . . . Hàn huynh nghĩ sao?”

Hàn Dự Trần nghĩ một lát, mới nói:

“A Tử phu nhân gả cho Tần trang chủ mười năm đúng là như vậy, nhưng ta từng nghe nói, nàng không phải là người Trung Nguyên, mà là một Miêu nữ. Là người một thị tộc. Một nữ tử như vậy, chỉ sợ còn không tới lượt bị phu quân bán đi kỹ viện. . . . . Huống chi xem khí chất thần thái một người, có thể nhìn ra người này đã trải qua những gì. Lưu Vân cô nương tiên diễm hoạt bát, có cái nhìn hơn nữ tử bình thường, đây là kinh nghiệm của nàng tạo thành. Nhưng ta xem không ra A Tử phu nhân có bất kỳ vị phong trần nào, nàng là cô gái tuyệt sắc, chỉ sợ danh chấn tứ phương, nhưng mười năm trước ta vừa vặn ở Vân Nam, lại không nghe qua có một danh kỹ như vậy. . . . . Cho nên, ta cảm thấy Lưu Vân cô nương hoài nghi đúng, ít nhất, lời Tần trang chủ, có một phần đều là bịa đặt.”

Đoàn Mộc Dung Tuệ trầm ngâm thật lâu sau, bỗng nhiên nói nhỏ:

“Việc này ta tựa hồ không nên nhúng tay, chỉ sợ sẽ khiến người chán ghét. . . . .”

Nhưng, hắn không muốn nhìn thấy sắc mặt tái mét của Lưu Vân, nàng mới vừa rồi mặc dù vẫn là tính lực mười phần, chỉ trích người khác lừa gạt, hắn lại thấy rất rõ, ánh mắt của nàng vẫn chứa đầy nước mắt, ánh mắt kích động ngậm đầy thương tổn, giống một con mèo vờn vàng tự bảo vệ mình.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, thối một tiếng huyết sáo, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh vỗ cánh, hắn mở cửa sổ, trên bậc cửa sổ một con bò câu màu tối, trên chân phải chụp vào đeo một cái chiếc vòng màu bạc, ghé vào tai hắn gù gù kêu

Hàn Dự Trần vừa thấy bò câu đưa tin, không khỏi hơi kinh hãi, ngạc nhiên nói:

“Người. . . . . Thật muốn dùng nhiều như vậy? Bò câu đưa tin qua lại một lần, đã đáng giá trên trăm lượng hoàng kim!”

Đoàn Mộc Dung Tuệ vội vàng viết cái gì, gấp lại, lấp đầy chiếc vòng bạc trên chân bò câu, lại thối một tiếng huyết sáo, bò câu lập tức giương cánh bay, trong nháy mắt liền biến mất trong bóng đêm.

Thật lâu sau, Đoàn Mộc Dung Tuệ mới nhẹ nhàng nói:

“Ta cũng không biết vì sao. . . . . Nhưng, trăm lượng hoàng kim lại đem tính toán? Ta chỉ. . . . .”

Hắn nói không được nữa, che giấu bên môi nhẹ nhàng ho một tiếng, Hàn Dự Trần dần dần hiểu được tươi cười. Giai nhân khó tìm! Nàng có phải giai nhân hay không, chính hắn cũng không biết.

Nơi hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, là Tập Ngọc cùng Niệm Hương đi đến. Hàn Dự Trần không khỏi lo lắng hỏi:

“Luu Vân cô nương đâu? Nàng . . . . Không có sao chứ?”

Tập Ngọc mỉm cười:

“Không có việc gì, không nên quấy cản nàng. Hai ngày nữa là ổn.”

Đoan Mộc rất muốn hỏi nàng khóc cái gì, có phải vì tuyệt vọng, nhưng hắn hỏi không ra, chỉ có thể lạnh nhạt nói:

“Vì sao không cùng nàng? Không sợ nàng nghĩ quẩn trong lòng?”

Tập Ngọc sầu sã, thở dài một hơi, nói nhỏ:

”Biết vì sao ta cùng nàng tâm đầu ý hợp? Bởi vì chúng ta đều là một loại người, lúc đau lòng, bất luận đều không muốn người khác nhìn thấy.”

“Mười năm mẩu tử li biệt, không nhắc, cũng khó quên. . . . .”

Luu Vân thì thảo, nhớ tới cảnh A Tử khóc, trong lòng nàng đau xót, nhưng đau qua thì là hận.

Bán nàng, cũng không có gì, mười bảy năm qua nàng cũng không có chịu khổ gì. Nhưng nàng thật sự không thể chịu đựng được cái loại giọng điệu lừa gạt này, tựa hồ nói cho nàng biết, chuyện xưa không quan trọng, quan trọng là hiện tại cha mẹ của nàng rất cực đoan rồi, muốn đem nàng mang về. Nàng hẳn là phải mang ơn, khóc rống lên, đi theo bọn họ trở về sao?

Không không, nàng không cần đi! Luu Vân nín một hơi, đem cả người chìm vào nước, trên mặt nước cánh hoa dao động, nhiệt khí là do trời, nhưng nàng lại cảm thấy toàn thân trên dưới, từ bên trong ra bên ngoài đều lạnh đến không chịu được

Nàng nén nghẹn, ngực cơ hồ muốn nổ tung, mới đột nhiên chồm lên khỏi nước, choáng váng. Nàng há mồm thở hào hển, đang muốn đứng dậy lấy quần áo, chợt nghe trên bệ cửa sổ ạch một tiếng. Nàng lặng lẽ mở hé, đã thấy ngoài cửa sổ một con bò câu màu đen đứng thẳng, trên chân là một cái vòng bạc, trong vòng hình như có gì đó.

Luu Vân nhẹ nhàng bắt lấy bò câu, lấy ra từ trong vòng bạc một tờ giấy gấp gọn. Trong lòng nàng bỗng nhiên có vật gì đó hung hăng như nổ ra, tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Nàng kinh ngạc mở tờ giấy kia, có rất nhiều chữ, sắc mặt nàng đột nhiên còn muốn trắng hơn tờ giấy:

“Đoan Mộc Dung Tuệ!” “Đoan Mộc Dung Tuệ!”

Theo một tiếng rống dữ dội, cửa phòng ngủ của Đoan Mộc Dung Tuệ bị đá văng một cách hung hăng, hắn đang ngồi ở án tiền đọc sách, trên vai còn choàng một bộ y phục. Ngang đầu đã thấy ở cửa một nữ tử đang như hỏa diễm, ánh mắt hắn mỉm cười, lạnh nhạt nói:

“Khuya khoắt, ngươi làm cái gì vậy?”

Nói xong, ánh mắt của hắn theo mái tóc dài ướt sũng của nàng trườn xuống đầu gối, vòng qua vai nàng, nàng chỉ mặc một chiếc áo choàng màu trắng, áo choàng ẩm ướt, từng đường cong thân thể nàng cũng có thể thấy rõ ràng.

Hắn chỉ cảm thấy yết hầu căng thẳng, ánh mắt tối lại, trầm giọng nói:

“Y quan không ngay ngắn! Ngươi không có một chút rụt rè!?”

Luu Vân vẫn phóng đến trước mặt hắn, đem tờ giấy trong tay hung hăng ném vào mặt hắn, lạnh lùng nói:

“Ai muốn ngươi xen vào việc của người khác rồi? ! Ai muốn ngươi xen vào việc của ta? ! Ai nói ta muốn biết chuyện quá khứ? ! Ngươi dựa vào cái gì nhúng tay chuyện của ta? !”

Đoan Mộc Dung Tuệ nhẹ bắt lấy tờ giấy kia, cúi đầu, sắc mặt cũng nhìn không được nữa liên biến đổi. Bách Hiểu Sanh thật nhanh! Mới một ngày mà thôi, hắn cũng đã điều tra ra thân thể Luu Vân sao? Chính, thân thể này, thật sự làm cho người ta vui mừng không đứng dậy.

Hắn đem giấy ném đi một bên, đang muốn nói chuyện, Luu Vân lại một phen nhắc cổ áo hắn, lạnh lùng nói:

”Ngươi cảm thấy vui về sao? ! Đem bí mật của ta toàn bộ xem thấu như vậy, đã biết hết thấy, ngươi rất đắc ý?! Ngươi tại sao muốn xen vào chuyện của ta? Ta van ngươi sao? Cầu xin ngươi sao? ! Ngươi quả thực thích xen vào việc của người khác!”

Nàng vừa nói vừa dùng sức lay hắn:

”Ngươi cảm thấy, từ nay về sau có thể cười nhạo ta? ! Dù sao ta cũng là người bị vứt bỏ! Ngươi là đại thiếu gia có thể cao ngạo nhìn xuống ta, coi thường ta? !”

Đoan Mộc Dung Tuệ một ngón tay cũng có thể đánh bay nàng, nhưng hắn lại không động, bởi vì ánh mắt nàng đang cuồng loạn tuyệt vọng, hắn cảm thấy, chỉ cần hắn nói một chữ, nàng sẽ khóc rống lên mất.

【 A Từ, nguyên danh công chúa, dòng dõi Nam Man. Mười bốn tuổi gả cho Lương Văn Nam cùng bộ tộc, cùng phu quân tình thâm, mười lăm tuổi sinh một nữ nhi. Lương thị vì Ngũ Thánh sơn trang diệt môn, A Từ lợi dụng sắc đẹp câu dẫn Tần Vĩ Nghĩa. Lúc đó con gái hắn chưa trong một tuổi, Tần Vĩ Nghĩa dục dẫn trẻ con luyện thân công, A Từ âm thầm sai người đem nữ nhi bán cho mẹ mình, sợ bị người cướp đoạt. Con gái hắn bị bán tới Hàng Châu Diệu Hồng phường, mười sáu tuổi thành danh, danh xưng Giáng Hồng Hoa tiên, danh mãn Giang Nam. 】

Lưu Văn cả người phát run, bỗng nhiên bất động, nàng suy sụp buông tay, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, rung giọng nói:

“Ta. . . . . Ta thật sự chán ghét ngươi! Chán ghét ngươi chết! Ngươi tại sao xen vào việc của người khác? ! Ta không có cầu ngươi. . . . . !”

Nàng che mặt, cơ hồ tưởng cứ như vậy lui đi, tốt nhất trốn đi hoàn toàn, về sau ai cũng nhìn thấy nàng, cái thân thể đáng sợ, cũng sẽ chậm rãi bị di vong. Trên vai nàng bỗng nhiên âm áp, là Đoan Mộc Dung Tuệ đem áo khoác của mình trùm lên vai nàng.

Lưu Văn dùng sức vứt xuống, nước nở nói:

“Không nhờ ngươi giả hảo tâm! Ta chán ghét ngươi!”

Đoan Mộc Dung Tuệ không tức giận, cầm áo nhặt lên, tiếp tục phủ trên người nàng, choàng lại, vứt đi, qua lại hơn mười lần, Lưu Văn rốt cuộc chịu thua, để mặc hắn trùm lên cho mình, nàng chỉ đứng đó khóc.

Lưu Văn nhớ không rõ sau xảy ra chuyện gì, mơ hồ cảm giác mình khóc mệt quá, lại cảm thấy giống như tựa vào một người, người nọ ôm mình lên giường, thay mình đắp chăn. Nàng chỉ cảm thấy tay của người kia với tới trước ngực, tựa hồ muốn thoát y phục của nàng, nàng bản năng cả kinh, bắt được tay hắn, khàn khàn giọng nói:

“Ngươi. . . . . Làm cái gì? Không được đụng tới ta!”

Người nọ thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhẹ nhàng nói:

“Áo khoác bẩn, không cần dơ giường của ta.”

Lưu Văn hừ một tiếng, chống giữ, gắng gượng đi ra ngoài, một mặt nói:

“Ai muốn ngủ giường của ngươi! Ta chán ghét ngươi! Không bao giờ nữa muốn nhìn thấy ngươi!”

Đoan Mộc Dung Tuệ Nhất bắt lấy cánh tay của nàng, chỉ cảm thấy cánh tay mềm mại, trong lòng không khỏi rung động, nghĩ đến nam nữ chi ngại, hắn lập tức buông ra, nhưng dường như nghĩ ra gì đó, theo cánh tay của nàng trượt xuống một tấc, cách quần áo cũng có thể cảm nhận được da thịt trắng mịn của nàng. Nắm cổ tay nàng lên, hắn bỗng nhiên phát giác cánh tay nàng có chút đỏ sẫm như mấu, nhìn qua quần áo ẩm ướt, rất rõ ràng. Lập tức hắn đột nhiên sùng sốt, chỉ cảm thấy không thể tin.

Lưu Văn mặt đỏ lên, oán hận trừng mắt hắn:

“Buông! Ngươi sờ cái gì? ! Buông tay ta! Lưu Văn ta có thể để ngươi đụng vào. . . . .”

Nàng nói còn chưa dứt lời, chỉ cảm thấy hơi thở của hắn đập vào mặt, trời đất như long chuyển, nàng hít một hơi, trên môi cảm giác không phải lạnh như băng, mà là nóng bỏng, vội vàng. Trước mắt nàng hết thấy đều hóa thành mơ hồ như nước, toàn thân đều nhuỷ thành mỹ sọi, cái mũi, ánh mắt, miệng, lỗ tai. . . . . Giống như toàn bộ vị giác, đều có sự tồn tại của hắn.

Ý loạn tình mê.

Lưu Văn vừa khóc một hồi còn yếu, bị hắn hôn như vậy, cơ hồ muốn ngất đi. Không biết qua bao lâu, Đoan Mộc Dung Tuệ ghé vào tai nàng, nói nhỏ:

“Đã muộn, nghỉ ngơi đi. Ta đưa ngươi trở về phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tập Ngọc sớm nghe thấy Lưu Vân cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ cãi nhau ầm ỹ, vốn đi tìm nàng khuyên bảo, nhưng sau lại nghe được tiếng ngọc của nàng, Tập Ngọc không khỏi dừng bước.

Lưu Vân là một người nóng vội, nhưng nàng rất ít đem nỗi đau của mình lộ ra, hôm nay trước mặt Đoàn Mộc Dung Tuệ khóc như vậy, có phải ở đáy lòng nàng, địa vị của Đoàn Mộc Dung Tuệ đã khác?

Một lát sau, cửa phòng Đoàn Mộc mở ra, Tập Ngọc theo bản năng núp vào bóng cây, đã thấy Đoàn Mộc Dung Tuệ trong lòng ôm Lưu Vân, nàng bật mặt không biết là đang khóc hay đang nói chuyện, càng làm cho Tập Ngọc giật mình là, nàng cư nhiên y quan không ngay ngắn, ánh trắng sáng, cổ nàng có chỗ ửng đỏ, nhìn rất rõ ràng. Đoàn Mộc cúi đầu tựa hồ đang cùng nàng đang nói gì đó, nàng không nhúc nhích, chính núp vào ngực hắn, giống như một con mèo quật cường.

Mãi cho đến hai người đi khỏi hành lang gấp khúc, Tập Ngọc mới chậm rãi đi ra. Nàng biết, Lưu Vân không cần của nàng an ủi. Nàng đột nhiên cảm thấy chút cô đơn, nha đầu kia vẫn luôn quấn quýt lấy mình, thích cùng mình làm nũng, nha đầu kia rõ ràng lớn hơn mình một tuổi, vẫn rất trẻ con. . . . . Nàng nhất định phải hạnh phúc.

Ánh trăng chiếu lên hành lang quanh co như phủ một lớp bạc, khắp nơi vô cùng im lặng, đêm tối như thế, Tập Ngọc không muốn về phòng, đi lại trong đình viện, nhớ đến chuyện Lưu Vân, nụ cười nở trên môi, lại nhớ tới Niệm Hương sớm hay muộn sẽ khôi phục thần trí, liền thở dài thật sâu.

Đi trên tiền đình, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đàn âm vang, đàn cổ thanh âm thâm trầm, người nọ là chậm gảy từng dây, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như đêm, giống nhau một chi lượn lờ bay lên như khói nhẹ, tự nhiên mang cảm giác thương cảm vô cùng.

Người nọ tựa hồ cảm giác được có người đến, làn điệu bỗng nhiên chuyển biến, từ từ cao lên, không còn thâm trầm, trở nên nhẹ nhàng hơn, mấy dây đàn bị hắn chạm nhẹ vào, liên tục phát ra âm thanh.

Một khúc dương quan tam điệp, nàng thật sự không thể tưởng được giữa đêm khuya này có thể nghe thấy không khỏi ngáy người. Chậm rãi theo tiếng đàn đi thẳng về phía trước, vòng qua hòn non bộ, đã thấy nơi tiền đình bộ dạng si ngốc quen thuộc đang đứng, tóc dài buông xuống vai, tà áo màu xám, bà vai cùng ông quần còn có dấu vết hai ngày trước nàng đã vá.

Niệm Hương! Tập ngọc lấp bắp kinh hãi, vội vàng chạy bắt được hắn,

“Niệm hương! Làm sao ngươi một mình chạy tới nơi này. . . . .?”

Nàng bỗng nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn thần sắc của hắn. Hắn mặt không chút thay đổi, cũng không nhìn nàng, chỉ lặng yên nhìn xa xôi nơi chân trời, trong mắt dường như nổi lên một ánh sáng hồ nghi, giống như đang tự hỏi cái gì. Dương quan tam điệp, tổng cộng có tam điệp, đến đệ tam điệp, làn điệu lại tăng lên một tầng, hắn hơi nghiêng đầu, lắng nghe, sau đó lại dần dần lâm vào trầm tư.

Hắn đôi khi lộ ra vẻ mặt giật mình, sau đó hồ nghi nhìn chằm chằm về phía trước, tựa hồ đang suy đoán cái gì. Có đôi khi hắn hơi nheo mắt lại, coi như muốn bắt được thủ phạm đã đem những thứ trong đầu hắn giấu đi đâu.

Tập Ngọc trong lòng run sợ, trái tim tựa hồ cũng theo dương quan tam điệp lúc lên lúc xuống. Hắn là muốn cái gì? Hắn là muốn. . . . .quên mình vậy sao? Mỗi một lần hắn nháy mắt, lòng của nàng theo đó hạ xuống, đột ngột hẳn hướng mắt nhìn về phía nàng nhưng là một ánh mắt xa lạ!

Nàng há mồm định nói chuyện với hắn, lại phát hiện không có gì có thể nói. Hắn muốn cái gì, đó là quyết định của hắn, nàng không thể can thiệp.

Người nọ đàn hết một khúc, lại lấy tay vỗ nhẹ lên đàn cổ trước mặt, một ngón tay đột nhiên xuất hiện cùng một tiếng thở dài:

” Dừng lại, dừng lại! Người trở về đi. Ngàn vạn lần dương quan, cũng tắc nan lưu! Từ Mã cô nương, người tội gì si tình!”

Tập Ngọc hoảng sợ quay đầu, đã thấy Hàn Dự Trần ngồi trên hòn non bộ, trong tay đang cầm một đoạn đàn cổ, lặng yên nhìn nàng. Nàng hít một hơi, tức giận bốc lên, lạnh nhạt nói:

“Lại là ngươi! Ta hỏi ngươi, chuyện của ta dựa vào cái gì ngươi muốn trông coi?! Ta đối với người nào si tình, chẳng lẽ còn cần ngươi bình phán sao? !”

Vừa dứt lời, Hàn Dự Trần từ trên hòn non bộ nhảy xuống, khinh phiêu giống như một con chim lớn, đứng trước mặt nàng, vừa nhảy xuống thế nhưng nửa tiếng vang cũng không có, khinh công tài giỏi, thật là khiến người lưu luyến. Hắn lăng lăng nhìn nàng một hồi, nói nhỏ:

“Ngươi đi khỏi nhà, lại là vì một kẻ về sau không nhớ rõ ngươi, có đáng không? Cho dù ngươi chê ta phiền, trách ta xen vào việc của người khác, ta vẫn muốn xen vào.”

Tập Ngọc lạnh lùng nhìn hắn, sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên nói:

“Hàn Dự Trần, ta luôn hoài nghi ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi đi theo ta, rốt cuộc vì mục đích gì? Nhưng, hiện tại ta lại cảm thấy không có gì hoài nghi, nói cho ngươi biết, ta chán ghét ngươi! Chuyện của bọn tiểu thư, ngươi không có tư cách quan tâm đến!”

Hàn Dự Trần cùng nàng chung sống một ít thời gian, hiểu rất rõ tính tình thiên kim tiểu thư nàng, hắn không giận, chỉ nhẹ nhàng cười nói:

“Ngươi rõ ràng thấy rất khổ, rất lo lắng, rất sợ Niệm Hương quên ngươi, lại cứ thích mạnh miệng. Được rồi, ta cho ngươi biết, dương quan tam điệp là khúc đàn trước kia hần thích nhất, hần cơ hồ mỗi ngày đều khảy đàn. Mỗi lần chúng ta gặp nhau, hần sẽ đánh đàn, ta nghe nhiều lần đến nỗi đã thuộc lòng. Hôm nay cũng vậy, gặp hần thay hần đánh khúc này. Hi vọng hần có thể đủ sớm khôi phục.”

Tập Ngọc mặt trắng bạch, Niệm Hương trầm tư, giống như hai người kia nói gì căn bản không ảnh hưởng đến hần. Nàng cắn chặt răng, làm như phát hỏa, nhưng ánh mắt lại u ám, cảm giác mệt mỏi dấy lên, nàng toàn thân rã rời. Giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy thương tâm.

Hàn Dự Trần không có gì sai, đứng trên lập trường là bằng hữu, hần thậm chí là đang trợ giúp Niệm Hương. Nhưng còn nàng? Nàng là cái gì?

Hàn Dự Trần lại nói:

“Tur Mã cô nương, ngươi thậm chí tuyệt không hiểu biết Niệm Hương trước kia là người như thế nào. Hần thích gì, không thích cái gì, hần là lạnh lùng hay là nhiệt tình. . . . . Ngươi bây giờ chẳng qua là mê luyến ảo ảnh mà thôi, sau khi mây tan, ảo ảnh sẽ hoàn toàn biến mất. Ngươi vẫn liều lĩnh theo đuổi hư ảo, liệu có đáng giá không? Đáy lòng ngươi, tin tưởng vững chắc hần sẽ nhớ rõ ngươi, ta nhìn ngươi, ngươi chính là thiêu thân lao đầu vào lửa. Ta không muốn thấy ngươi bị lửa nuốt chửng!”

Tập Ngọc sợ run thật lâu, hần nói, đó là hư ảo; hần nói, đó là thiêu thân lao đầu vào lửa. Cùng Niệm Hương gặp mặt là trong nháy mắt, trong nháy mắt luân hồi, luân hồi mãi mãi. Cuộc đời nàng còn rất dài, nhưng, sự chờ đợi mãi mãi của nàng lại đang tiêu hao trong khoảnh khắc này.

“Ta. . . . . Ta nói rồi, hần có quên cũng không sao. Ta nhớ được. . . . . Ta cái gì đều nhớ rõ.”

Nàng nhẹ nhàng nói xong, trong mắt bỗng nhiên nước mắt chảy xuống, làm ướt vạt áo trước ngực.

“Ta Tur Mã Tập Ngọc, cả đời chỉ nói thích một lần. Ta thích hần, ta thích hần liền muốn cùng hần cùng một chỗ. Ta bất kể cái gì là hư ảo cái gì là chân thật. Ngươi không nên nói nữa, việc này, cho dù trời hối hận, đất hối hận, ta cũng sẽ không hối hận!”

Nàng nâng tay quạt cường lau nước mắt, không muốn cho bất luận kẻ nào thấy mình yếu đuối. Xoay người nhìn Niệm Hương, hần vẫn còn ngây người, Tập Ngọc ánh mắt hung ác, nâng tay lên, bặt hần một cái bặt này. Không chỉ Niệm Hương ngây ra, Hàn Dự Trần cũng ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Ngươi còn muốn đứng tới khi nào? Còn nhớ rõ mình là ai sao?”

Tập Ngọc lạnh lùng hỏi, ngẩng cằm lên, giọng điệu cùng thần thái đã tràn ngập sự ngỗ nghịch cao ngạo cùng tự cao tự đại.

Niệm Hương ôm nửa bên mặt, chỉ cảm thấy vừa đau vừa sợ, miệng nhất biến, lập tức sẽ khóc.

Tập Ngọc hung tợn nói:

“Không được khóc! Cho ta nói chuyện!”

Niệm Hương vừa thấy nàng giận thật, chạy nhanh nắm lấy tay nàng nhẹ nhàng rung hai cái, lẩm bẩm nói:

“Không giận, Tập Ngọc không giận. . . . . Ta không khóc. . . . .”

Hần nửa bên mặt còn sưng đỏ, trong ánh mắt còn có nước mắt, tuy nhiên lại ra sức lấy lòng nàng.

Tập Ngọc trừng mắt nhìn hần sau một lúc lâu, mới lên tiếng:

” Về ngủ, về sau không được tùy tiện chạy lung tung.”

Niệm Hương cầm lấy tóc đột nhiên cười nói:

“Nhưng, khúc vừa rồi thật sự rất êm tai. Ta giống như thấy ngọn núi rất cao. . . . . Còn thấy cả cung điện. Ta cảm thấy giống như trước kia có nhìn thấy chúng nó, thật hoài niệm, rất quen thuộc. Tập ngọc. . . . . ? Ngươi vẫn còn tức giận?”

Hần thấy nàng hoảng sợ nhìn mình, không khỏi càng thêm kinh hoàng, sờ đầu nàng, chỉ cảm thấy lạnh lẽo, vì thế sợ kêu lên:

“Tập ngọc! Làm sao vậy?”

Tập ngọc cầm cổ tay của hần, nhẹ giọng nói:

“Ngươi. . . . . Nhớ ra cái gì. . . . . ? Ngươi đã có thể nói lưu loát như vậy rồi?”

Niệm Hương nhìn nàng không hiểu, hiển nhiên không thể lý giải nàng có ý tứ gì. Tập ngọc hít một hơi, nắm chặt tay hần, thấp giọng nói:

“Về. . . . . Chúng ta trở về đi!”

Nàng cơ hồ là dùng sức, đem Niệm Hương kéo về phòng. Nàng sẽ mất người này sao. Hần càng ngày càng thông minh, hần đã nói năng lưu loát, ánh

mắt hần lóe ra những tia của quá khứ. Nàng sẽ mất đi nam tử thiện chân này?

Nàng chợt nhớ tới lời Hàn Dự Trần:

“Người cứ như vậy. Trăm ngàn lần dương quan cũng tắc nan lưu.”

Dương quan tam điệp là đưa cổ nhân tới, chẳng lẽ, có một ngày, hần sẽ vì cổ nhân rời đi?

Tập Ngọc nhắm mắt lại, không thèm nghĩ vấn đề này nữa. Nhưng đáy lòng của nàng lại lặp lại điệu thủ dương quan tam điệp. . . . . Hàn Dự Trần nói, đó là khúc Niệm Hương thích nhất. . . . .

Nhất điệp, rõ ràng khổ hạnh nghi trâm; nhị điệp, ai khả tướng nhân ngày rong đuối; tam điệp, chưa uống tâm đã thuần trước. Từ nay về sau từ biệt, lưỡng địa tương tư đi vào giấc mộng nhiều lần, nghe thấy tiếng khách. . . . . Nàng rốt cục nhìn không được ngủ thật say, cái gì cũng không nghe thấy nữa.

Bắc Ngọc phong, lúc này tuyết đang rơi thật lớn, đỉnh núi ngọc bám những mảnh tuyết. Bắc Phương tuyết là thể lương hung ác, để ngang giống dao, dựng lên giống tên, chỉ cần bước ra ngoài trời, lạnh đến tróc da tróc thịt. Nhưng lúc này trên đài cao lại có một người, quần áo trắng, bị gió thổi tung, mái tóc đen phũ dài trên lưng cũng như bay nhảy.

Nàng đơn độc giữa tuyết, tựa hồ phong tuyết lớn hơn chút nữa nàng sẽ bị thổi đi, nàng mặt tái nhợt, bờ môi hơi tím nhưng đôi mắt đen sâu dấp dờn như chứa cả một con băng tuyết.

Nàng đang khảy đàn, dây đàn chuyển động, cũng là khúc dương quan tam điệp. Tiếng đàn không sợ chút nào bão tuyết cuồng bạo trong đêm, truyền rất xa rất xa. Một mảnh bông tuyết rơi trên dây, ngón tay của nàng bỗng nhiên vừa trượt qua, “Xoẹt” một tiếng, máu tươi phun ra. Nàng đem ngón tay đưa lên miệng, không một chút kêu đau, ngay cả mày cũng không có nhăn xuống.

Phía sau chẳng biết lúc nào có thêm một người, áo khoác đen, viền màu bạc maobiên. Hần đứng một hồi, bỗng nhiên trầm giọng nói:

“Người lại đang ở đây đánh đàn rồi, Dung Hương. Đệ đệ của người còn chưa trở lại, vẫn chưa dạy hết cho người.”

Dung Hương đem tuyết trên đàn nhẹ nhàng vung đi, thanh âm của nàng cùng bông tuyết giống nhau lạnh như băng mà hư ảo:

“Một ngày nào đó muốn trở về, một ngày nào đó có thể nghe được dương quan tam điệp, nữ nhi chờ nghe đệ đệ đàn, nữ nhi chờ đây hần trở về tiếp tục dạy ta.”

Người nọ hít một tiếng:

“Chỉ sợ hần nhất thời không về được. Cát trường lão cùng Minh Hương buổi chiều vừa trở về, nói bên cạnh Niệm Hương có một nữ tử, hần thực để ý nàng kia, còn khiến Minh Hương trọng thương.”

Dung Hương thần sắc hơi động một chút, bình tĩnh hướng mặt nước quăng một viên hòn đá nhỏ, dần dần lan tràn thành gợn sóng:

“Nữ tử? Hần có tình cảm với mục nhân sao?”

Người nọ trầm mặc một hồi, mới nói:

“Niệm Hương tu luyện ly hỏa bát tẩu hỏa nhập ma, thần trí đại loạn, nói chuyện có tình cảm làm gì? Cát trường lão nói nàng không giống người trong võ lâm, chỉ sợ là thiên kim quan gia, chắc là theo Niệm Hương bỏ trốn tới đó. Ta chỉ lo lắng, cứ như vậy, Niệm Hương cũng không muốn khôi phục ý chí, vĩnh viễn cam tâm làm ngọc từ. . . . .”

Dung Hương lạnh nhạt nói:

“Cha, Niệm Hương không phải là người như thế. Hần biết nặng nhẹ. Người trong võ lâm, cùng quan gia từ trước đến nay không có liên hệ, Niệm Hương hiểu được đạo lý này, nhất định sẽ trở về.”

Người nọ bùi ngùi thở dài:

“Ta cũng hi vọng như thế. Nhưng chuyện tình, làm sao có thể nói gãy liền gãy. Nàng kia cam tâm vứt bỏ cuộc sống phú quý đi theo đứa trẻ ngốc nghếch này, làm sao trơ mắt nhìn Niệm Hương trở lại Ngọc phong. Cát trường lão còn nói, Đoan Mộc Dung Tuệ đi theo Niệm Hương, muốn mang Niệm Hương về, chỉ sợ không dễ dàng.”

Dung Hương vừa nghe tên Đoan Mộc Dung Tuệ, ngón tay bỗng nhiên căng thẳng, ” vài tiếng rợn người chợt vang lên, nàng nắm lấy chặt lấy dây đàn, chà xát mạnh đến nỗi đứt ra.

“Hần còn không có buông tha cho Thiên thanh kiếm quyết. . . . .”

Dung Hương lạnh lùng nói xong, bỗng nhiên đứng lên, quay người quỳ xuống:

“Cha, để cho nữ nhi đi đón niệm hương trở về đi.”

Người nọ suy tính một hồi, mới nói:

“Người rất ít xuống núi, chỉ sợ không biết nhân tình thế sự trên giang hồ. Chớ quên ba năm trước đây người xuống núi náo loạn, đại ca người vì giải quyết hậu quả chịu không ít đau đầu. Lần này nếu lại xảy ra chuyện, phải như thế nào?”

Dung Hương lãnh đạm nói:

“Lần này tuyệt đối không gây chuyện, chỉ đem Niệm Hương về.”

Người nọ sờ chòm râu ở cằm, trầm giọng nói:

“Ta tạm thời tin người một lần. Mười tám tháng tư đỉnh Thái Sơn sẽ có đại hội luận võ, Đao Mộc Dung Tuệ chắc chắn đi xem cuộc chiến, người lần này cùng đại ca người hai người cùng đi. Không được cùng người trong giang hồ phát sinh xung đột, chỉ cần đem Niệm Hương về đến là tốt rồi Còn nàng kia bên cạnh nó. . . . Ai, hảo hảo khuyên giải an ủi một phen, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Khuyên nàng về nhà thôi.”

Dung Hương dập đầu, vừa muốn đáp ứng, lại nghe thanh âm của hắn bỗng nhiên trở nên lạnh lạnh:

“Nếu nàng cố ý không buông, tin người biết nên làm như thế nào.”

Dung Hương hơi động một chút, nhẹ giọng nói:

“Nữ nhi rõ rồi, thỉnh cha yên tâm. Chúng ta nhất định đem Niệm Hương về Ngọc phong!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đao Mộc Dung Tuệ mặc dù nói hôm sau sẽ khởi hành, nhưng còn có nhiều chuyện lớn nhỏ kéo tới, mãi cho đến khi quyết định đi, lại đã qua nửa tháng. Lúc này đã là tháng hai, tục ngữ nói, tháng hai gió xuân mát mẻ, phía hai bên đường cây cũng bắt đầu mọc những chồi xanh, bay bay theo hướng gió giống như mang theo hương vị tươi mới.

Tiểu đồng Ngọc Đái nhẹ nhàng dẫn theo dây cương, từ hai bên đường tuyết trắng cho xe ngựa chậm chậm đi tới. Núi sông ở bên, con đường rộng lớn giống như không có điểm dừng, hân nhất thời cao hứng, nhện không được liền ca hát;

” Thanh Sơn dục cùng cao nhân ngữ, liên miên vạn Mã Lai vô số. Mưa bụi lại lưỡng lự, trông lại chung không đến!”

Làm như rất nhẹ nhàng, hào sảng như Bồ Tát, cũng giống như dồi dào tân khí Ngọc Đái vốn là một tiểu hải tử, thanh âm non nớt, có tình ra vẻ hào sảng như một anh hùng, hát đến chỗ cao đột nhiên im lặng, nhắm trúng chỗ đó Lưu Vân tiếp tục cười, chọc về vụng về của hắn:

“Lưu Vân cô nương, cô cười ta. Kỳ thật cô cái gì cũng không biết, còn không bằng ta đâu! Ta từ nhỏ luôn đi theo công tử, nói đến kinh nghiệm giang hồ, là hơn gấp trăm lần cô!”

Ngọc Đái bị nàng nói đến cảm tức, mẫn mẫn miệng mình, biện bạch.

Lưu Vân cười nói:

“Ồi, nói người còn nhỏ đúng là già bộ rồi! Người nói thử xem người có được kinh nghiệm giang hồ gì, để cho ta cũng có thêm kiến thức nha!”

Ngọc Đái bị nàng nói một kích, nhất thời thao thao bất tuyệt:

“Ta nói cho cô nghe! Chỉ cần nhìn thần thái của người khác liền biết hắn là người trong giang hồ! Hiện tại thời thế đang loạn, mỗi người liền mang một thanh kiếm bên người để tự bảo vệ mình, chỉ xem bên người có hay không binh khí liền phán đoán ra được. Người trong giang hồ đối với vũ khí của mình đều một cách riêng, cô nhìn hắn đối xử với binh khí của mình như thế nào, nếu cho dù là lúc ăn cơm, uống trà, đều thường muốn sờ đến binh khí bên hông một chút, người kia tám chín phần là người giang hồ. Nếu có người đi trong phạm vi của hắn ba thước, hắn lập tức cảnh giác, thì đó là một người kém cỏi, cao thủ chân chính tuyệt đối sẽ không để cho người khác thấy được là mình đang phòng bị. ....”

Hắn nói ra về thông suốt, chợt không nghe thấy tiếng Lưu Vân nữa, nhìn lại, đã thấy nàng sớm ngồi trở lại toa xe kéo Tập Ngọc cùng nói chuyện. Ngọc Đái không khỏi giận dữ, hừ một tiếng, tức giận nói:

“Quả nhiên nữ nhân giống tiểu nhân!”

Niệm Hương bỗng nhiên tò mò tiếp lời nói:

“Ngọc Đái, nữ nhân là chỉ Lưu Vân sao? Vậy tiểu nhân là cái gì? Tiểu hài tử sao? Nơi này tiểu hài tử chỉ có người nha! Người là đang nói chính mình sao?”

Ngọc Đái bị chuyện lời của hắn làm xanh cả mặt, chính hắn cũng không giải thích được tiểu nhân là cái gì, chỉ có thể vênh miệng lên vung dây cương, nếu không lại là để ý chuyện giễu cợt chính mình.

Đi được nửa ngày, đã thấy ven đường có một túp lều, có người mua nước trà điểm tâm. Ngọc Đái tính tình vốn là một tiểu hài tử, nhất thời hưng phấn, quay đầu nói nhỏ:

“Công tử, chúng ta cũng đi nửa ngày rồi, muốn nghỉ tạm để uống chút trà không?”

Đoan Mộc Dung Tuệ thấy Ngọc Đái trên mặt mặt mõi, mở to hai mắt nhìn mình, tựa hồ thuyết phục hắn đi thôi đi thôi! Hắn không khỏi gật gật đầu:

“Cũng tốt, xuống xe đi lại một chút để gân cốt không trì độn.”

Ngọc Đái chạy nhanh xuống xe ngựa, trước hết mở cửa cho công tử đi ra, sau đó hắn vội vã đi xuyên qua xe, phóng tới trong quán trà kêu lên:

“Lão bán! Cho sáu chén trà! Thêm một phần điểm tâm!”

Hắn vừa hô xong, bỗng nhiên phát giác trong quán trà không khí có chút kỳ lạ, nguyên bên trong có tới bảy tám nam thanh niên ngồi, thần sắc trên mặt xơ xác tiêu điều, tựa hồ là mới vừa rồi ở thảo luận cái gì vậy, bị hắn lớn tiếng như vậy cắt đứt, đều quay đầu nhìn mình. Ngọc Đái lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, ánh mắt nhìn những người đó một lượt, gặp người trên lưng đều đeo bội đao, trên bàn chân cột lấy xà cạp, mặt trên bắn tung tóe rất nhiều bùn đất, hiển nhiên là chạy trên đường đã lâu, nhưng trên mặt tuy rằng rất có sắc thái phong trần, lại vô cùng mệt mỏi. Không biết là đệ tử của phái nào.

Những người đó vừa thấy là đứa bé, lập tức không để ý lắm, quay trở lại tiếp tục nói chuyện. Ngọc Đái đi đến chỗ lão bà bung cháo bột cùng điểm tâm, một mặt dựng thẳng lỗ tai để nghe, những người đó giọng nói cực thấp, hắn mơ hồ chỉ nghe được ”Ngọc phong, thiên thanh kiếm quyết” cái gì, người cuối cùng nói:

“Nếu có thể dùng cái này làm con tin, ép người ly hỏa cung giao ra kiếm quyết, cũng chưa hẳn không phải có thể làm chi đạo.”

Ngọc Đái trong lòng cả kinh, bọn họ ý là nói Niệm Hương đại ca ?! Hắn thấy giọng nói của những người này cực thấp, hiển nhiên công phu không kém, chỉ sợ gặp phiền toái, lập tức cháo bột cũng không cần, vội vàng muốn ra ngoài kêu công tử đi mau, ai ngờ Lưu Vân lại đi đến, cười nói:

“Bên ngoài lạnh lắm, sao không vào đây ngồi? A, vẫn còn vị trí đây.”

Nàng đi trước tiến vào, tìm được cái bàn trong ngõ ngách, thổi những tro bụi trên cái băng ngồi đi, lại dùng khăn tay lau lau mặt bàn. Những thanh niên nam tử vừa thấy một cái cô gái tuyệt sắc đến đây, ánh mắt đều nhìn thẳng, nói cũng đã quên nói. Ai ngờ cửa lại mở ra lần nữa, là bọn Đoan Mộc Dung Tuệ, bọn người áo xanh vừa thấy Đoan Mộc Dung Tuệ, đều chấn động, lập tức mỗi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía sau hắn nhìn Niệm Hương, đã thấy hắn tuy rằng tuấn tú văn nhã, nhưng thần thái thiên chân vô cùng, hiển nhiên là cái kẻ ngốc. Hắn!

Ngọc Đái vội vàng bung cháo bột đặt trên bàn, giương mắt nhìn thần thái thần nhiên của Đoan Mộc Dung Tuệ, không thèm để ý xung quanh, hắn không khỏi nhẹ nhàng kêu một tiếng:

“Công tử. . . . .! Đây. . . . .”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Đoan Mộc Dung Tuệ lại gật gật đầu, nói nhỏ:

“Không cần lo lắng. Người trước ngồi xuống đi.” Hàn Dự Trần uống một ngụm trà canh, hơi hơi nhú mày, lau một chút ở miệng chén, thờ dãi:

“Này không biết là bao nhiêu nước để nấu ra trà này?”

Hắn buông cái chén, không chạm vào.

Hắn vừa nói như vậy, Tập Ngọc lập tức buông cái chén, không chạm vào nữa, nhưng Lưu Vân không thèm để ý chút nào, uống một hớp lớn, một mặt nói:

“Các người thực lắm chuyện! Vừa thấy lạ liền không ăn. Nếu các người thử qua ba ngày không đồ ăn, chỉ có thể đi vào phòng bếp tạm bợ tìm đồ dư mà ăn, liền không chú ý như vậy! Đồ ăn là không thể chú ý, cũng không thể lãng phí!”

Hàn Dự Trần cười nói:

“Đạ, tại hạ quả có sai. Lưu Vân cô nương không phải là hoa khôi Diệu Hồng phường sao, tại sao có thể trải qua việc ba ngày không ăn?”

Lưu Vân lau miệng, gật đầu nói:

“Ta đến mười lăm tuổi vẫn là người làm ở phòng bếp, hoa khôi gì đó, bất quá là chuyện của hai năm sau! Tuy nói cùng là người kỹ viện, lúc nào cũng khi

để ta, nặng nhất không cho ăn cơm, hoặc là dùng cái chổi đánh ta hai cái. Ta cũng không phải con thỏ, ngoan ngoãn nghe lời, không cho ta ăn cơm nhưng là ta đi lấy trộm, đánh ta, nhưng ta trốn nha! Kỳ thật, còn sống như thế! Ít nhất làm cái gì đều là tự do tự tại.”

Hàn Dự Trần thở dài một hơi:

“Muốn trên đời này sinh tồn không phải là chuyện dễ dàng, không phải giang hồ đao quang kiếm ảnh, là trong lòng người đều cất giấu đao kiếm. Lưu Vân cô nương, tại hạ thật sự rất bội phục cô. Vô luận như thế nào, có thể sống được đến giờ, đều là không dễ dàng.”

Hắn vừa dứt lời, lại nghe bên cạnh bỗng nhiên phát ra một câu:

“Sống không dễ dàng! Ta xem ngươi lập tức sẽ lại càng không dễ dàng!”

Nói xong, chỉ nghe một trận tiếng gió thê lương, hàn quang chợt lóe, Lưu Vân còn không kịp phản ứng, liền bị Đoan Mộc Dung Tuệ một phen ôm vào trong lòng, né qua một đao kia. Hàn Dự Trần mắt thấy đao kia bỏ về phía mình, cũng không động, nhếch miệng mỉm cười, thuận tay nắm lấy cây đuôi trúc dùng để xiên thịt, hai ngón tay kẹp lại, lại đem cái này đầu với cây đao hướng phía Lưu Vân, không chút sứt mẻ.

Người ra tay là một thanh y nam tử, thấy hắn hành động như thế, cảm thấy không khỏi cả kinh, vội vàng rút đao trở lại muốn chạy, ai ngờ rút hai cái, cứ nhiên không trở lại. Hàn Dự Trần cười nói:

“Đây là muốn làm cái gì? Đột nhiên ra tay muốn đả thương người khác, người Thương Hải phái không khỏi quá vọng động rồi. Đang ngồi còn có nữ tử cùng hài đồng, bị kinh hách thì nên làm thế nào cho phải?”

Người nọ vừa nghe hắn vạch trần thân phận của mình, lại kinh hãi, trong tay dùng sức vừa kéo, ai ngờ Hàn Dự Trần vừa vặn thả chiếc đuôi, người nọ nhất thời đứng không vững, bị giật lùi về phía sau vài bước, ngã ở trên bàn, những tiếng động lớn vang lên, chén đĩa đều bị rơi xuống đất.

Những người đồng môn gặp sự cố bị như thế, lập tức đều rút đao ra, chưởng quầy vừa thấy có đánh nhau, sớm sợ tới mức bò ở dưới đất, động cũng không dám động. Chợt nghe tên thanh y nam tử cầm đầu lạnh lùng nói:

“Đem cái tên gốc từ áo xám giao ra đây! Bằng không, sẽ dạy cho các ngươi chết là thế nào!”

Mọi người vừa nghe là hắn muốn tìm Niệm Hương, đều sùng sốt, sau đó nghĩ lại nghĩ đến thân phận Niệm Hương sớm ở Lâm Tuyền bị bại lộ, nay người Thương Hải phái cũng vì Thiên thanh kiếm quyết, ý đồ bắt lấy Niệm Hương để áp chế người Ngọc Phong. Hàn Dự Trần thân thể hơi động một chút, đang muốn tiến lên tiếp đón cái đám có mắt không trông này, ai ngờ Tập Ngọc lại trước đứng lên.

“Vừa rồi ai nói hắn là gốc từ?”

Nàng lạnh lùng hỏi, một cước đá văng cái ghế ở trước mặt, tiến lên từng bước, nhìn quét một vòng.

Những tên ở Thương Hải phái thấy nàng dung nhan xinh đẹp, nhu nhược, là một thiên kim tiểu thư, lại hung tợn nói như vậy, nhất thời đều sùng sốt một chút, cầm đầu đột nhiên nở nụ cười:

“Là ta nói, ngươi muốn sao?”

Nói xong càng cười càng lớn tiếng, chẳng thèm ngó tới ai.

Hắn là đại đệ tử Thương Hải phái, tên là Trần Băng, tuy rằng hắn dáng người thấp bé, khuôn mặt gầy, cũng là cao thủ trong Tứ Xuyên Thương Hải, từ trước đến nay tự phụ, nghĩ Tập Ngọc là một nữ tử nhu nhược nhiều lời, lập tức lạnh lùng nói:

“Chúng ta chỉ cần thắng gốc kia! Đoan Mộc Dung Tuệ, việc này cùng các ngươi Đoan Mộc thế gia không quan hệ! Ngươi nếu nhúng tay, đó là cùng Thương Hải phái đối địch!”

Đoan Mộc Dung Tuệ buông Lưu Vân ra, lạnh nhạt nói:

“Hảo, ta không nhúng tay vào. Ta chỉ xem hôm nay các ngươi như thế nào đem người mang đi.”

Trần Băng đao nhọn chỉ hướng Hàn Dự Trần, điềm nhiên nói:

“Các hạ là người nào? Hãy xưng tên ra!”

Hàn Dự Trần vừa muốn nói chuyện, lại nghe “Đinh” một tiếng, cây đao kia cứ nhiên bắn ra, suýt nữa rời khỏi tay. Trần Băng vội vàng nắm chặt chuôi đao, nhìn lại, đã thấy Tập Ngọc trong tay nắm chặt mấy viên Thiết bắn ra châu, lạnh lùng nhìn hắn, nói nhỏ:

“Ngươi dám nhục mạ hắn, phải chịu giáo huấn. Đứng ở đó nói nhảm, ra chiêu đi!”

Trần Băng làm sao nguyện ý cùng nữ tử nhiều lời, sắc mặt giận tái đi nói:

“Ngươi nữ tử này không biết tốt xấu! Việc giang hồ không tới phiên ngươi xen mồm. Lui ra!”

Tập ngọc lạnh nhạt nói:

“Người không muốn, ta lên!”

Lời còn chưa dứt, thân thể nàng tung lên, Trầm Băng chỉ thấy nàng ra một quyền, một quyền đánh tới mặt chính mình, hấn cảm thấy hơi kinh ngạc, cô gái này thân thủ thật nhanh! Hấn giờ tay chặn lại, nhưng cũng không tiện dùng công phu đi đối phó nữ tử, chỉ là ngăn cản, một mặt trầm giọng nói:

“Sư phụ người là ai? ! Như thế nào dạy người loại phương pháp này?”

Hấn vừa nói xong, đã thấy Tập Ngọc uốn lưng, hai tay chống, chân trái hướng cảm hấn đá tới, hấn vóc dáng vốn thấp, cơ hồ cũng bị một cước đá trúng, nhin không được trong lòng tức giận, nâng tay bắt lấy mắt cá chân của nàng, ai ngờ hai chân vừa di chuyển, dưới chân bỗng nhiên bị vướng, nguyên do của nàng đã sớm kẹp được chân hấn lại, Trầm Băng lập tức đứng không vững, lao đảo muốn ngã. Tập Ngọc xoay người đứng lên, tay trái vươn tới, đè nhẹ vai hấn, hấn không chịu được, ngã xuống.

Phen này giao thủ ngay cả mười chiêu cũng chưa xong, nhanh đến kinh người, người Thương Hải phái thấy đại sư huynh nhanh như vậy đã bị người làm ngã trên mặt đất, đều không cử động, càng không thể nghĩ là do thân pháp của Tập Ngọc, hoàn toàn nhìn không ra sư phụ nàng là người nơi nào, động tác của nàng cũng là trên giang hồ chưa bao giờ thấy qua, thô lỗ, vừa nhanh vừa chuẩn.

Tập Ngọc thấy hấn té trên mặt đất, lúc này buông người ra, một cước đá ngay bụng của hấn, ngao ngễ nhìn xuống hấn sắc mặt tái nhợt, lãnh đạm nói:

“Nói xin lỗi! Nhanh chút!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Mười tám tháng tư đại hội luận võ ba năm một lần lại diễn ra long trọng, năm nay là cử hàng ở đỉnh Thái Sơn. Đại hội luận võ này kì thực là để phái Thái Sơn thi thố, sau phái Thái Sơn chia làm hai cái chi nhánh, bốn phái cùng tông phái hàng năm đều đã vì vị trí chương môn nhân tranh đấu một phen, năm mười một năm trước tông phái rốt cục lần đầu tiên thắng được trong đại tài luận võ, tân chương môn từ đó về sau lập nhiều quy củ: ba năm mới cho phép tiến hành một lần tỷ thí, hơn nữa mời những người đức cao vọng trọng trong chốn võ lâm đến chủ trì công đạo, lấy phục lòng người.

Nay phái Thái Sơn trong chốn võ lâm đã là danh môn chính phái hết sức quan trọng, cùng Võ Đang Thiếu Lâm nổi danh, nhưng quy củ này vẫn phát triển đến nay. Tông phái năm mười một năm trước đoạt được vị trí chương môn nhân lên như điều gặp gió, cơ hồ mỗi lần luận võ đều áp đảo thắng lợi, bốn phái dần dần mỏng manh, ở giang hồ tất cả mọi người cảm thấy Thái Sơn bốn phái sắp đến lúc tuyệt tích, lại đột nhiên không biết xuất hiện từ đâu một đại nhân vật. Chín năm trước người nọ đại bại tông phái đệ nhất cao thủ, diễm nhiên lấy được chức vị chương môn nhân. Người này tên là Đường Tam, vốn chỉ là một đầu bếp bốn phái, không biết xuất phát từ cái duyên gì bốn trưởng phái nhìn trúng hấn, hấn dĩ nhiên võ học kỳ tài, ba năm ngắn ngủi tu luyện được thần công, thoải mái xưng bá Thái Sơn.

Không ngờ người này học võ hết sức lợi hại, thân thể lại dị thường suy yếu, chương môn nhân làm không đến hai năm liền bạo bệnh mà chết, vị trí chương môn nhân để trống một năm sau, lại bị người tông phái cướp đi. Nhưng Đường Tam lúc còn sống đã thu nhận một hảo đệ tử, năm nay vừa tròn hai mươi, còn tuổi nhỏ đã đã bại vô số cao thủ bốn tông, lúc hấn xuống núi tu hành, xác định cao thủ là Hưởng hạc cung, cơ hồ đem Hạc công tử tự mình ra tay đối phó, từ đó về sau ở trên giang hồ thanh danh đại chấn, ngay cả trưởng môn phái Võ Đang Chu Quảng đối với hấn đều khen ngợi, tự tay cho hấn tám chữ: 【Kính tài thiếu niên, Phi Thiên Kim Long】.

Người này tên Thẩm Tiểu Giác, trở thành nhân vật đình đám ở Thái Sơn luận võ, ngay cả chương môn tông phái từng chính mình nói qua, trong tông phái đến nay không người có thể cùng Thẩm Tiểu Giác võ đấu, chỉ sợ chức chương môn năm nay rơi vào tay người bốn tông. Bởi vậy lần này Thái Sơn đại hội đã trở thành sự kiện đáng chú ý trên giang hồ, cơ hồ người có danh tiếng đều đi xem cuộc chiến, mà năm nay phái Thái Sơn mời chủ trì công đạo, trừ Thiếu Lâm đại sư Không Tướng cùng Võ Đang chương môn Chu Quảng, đó là người Đoàn Mộc thế gia.

Nhưng phụ nhân Đoàn Mộc Dung Tuệ Đoàn Mộc gia lại có chuyện quan trọng không thể đi xem cuộc chiến, liền giao cho Đoàn Mộc Dung Tuệ. Đây cũng là một điểm khác của đại hội Thái Sơn. Đoàn Mộc Dung Tuệ năm nay vừa mới hai mươi tư, nghiêm khắc mà nói cũng chỉ là thanh niên, trẻ tuổi như vậy liền làm công đạo, khó tránh khỏi làm người ta tức mắt, hấn tới xem cuộc chiến cũng là lý do để các nữ võ hiệp giang hồ du ngoạn qua Thái Sơn.

Đây là một diễn cổ thật dài, làm Hàn Dự Trần đem chuyện xưa của Thái Sơn nói xong, trời cũng đã tối. Lưu Vân ghé mặt trên màn, chớp mắt to, nửa ngày mới nghe ra một câu:

“Tên kia. . . . . Có gì đặc biệt hơn người! Cứ nhiên người nhiều như vậy hấn đều xua như xua vịt, căn bản là biết người ta không biết rồi!”

Hàn Dự Trần uống một ngụm trà, một mặt cười nói:

”Luu Vân cô nương, có thành kiến với một người cũng không tốt đâu. Đoan Mộc huynh võ nghệ cao cường, là người chính trực, bao nhiêu danh môn chính phái nữ hiệp đều đối với hần ngưỡng vọng. Hôn sự của hần không chỉ Đoan Mộc lão gia quan tâm, toàn bộ cô gái võ lâm đều quan tâm nha.”

Luu Vân mân mê miệng, không biết làm tại sao chợt nhớ tới chuyện đêm kia, hại nàng sau vừa nhìn thấy góc áo Đoan Mộc Dung Tuệ liền theo bản năng muốn tránh, không biết nên như thế nào cùng hần đối mặt. Vì sao hần lại hôn mình? Là ngày đó nàng mặc quá ít, hay là ánh trăng quá đẹp? Nàng ngày đó sợ đến choáng váng, bị hần ôm về phòng, hần cúi đầu nói gì đó, nàng không có nghe ra. Chỉ mơ hồ nhớ rõ hần nói thật có lỗi, còn có cái gì trách nhiệm.....

Đầu của nàng bỗng nhiên bị người ta vỗ một cái, Tập Ngọc ở phía sau thân nhiên nói:

“Người quần quít lấy muốn nghe chuyện xưa, hiện tại chuyện xưa nghe xong, khi nào thì đi làm cơm? Ta đói muốn chết.”

Bên người nàng Niệm Hương miệng càng ngày càng lạnh lợi, thông minh rất nhiều, cũng cười nói:

“Đúng vậy, đúng! Luu Vân, bụng ta thật đói! Rất muốn ăn cá bầm.”

Luu Vân đói này về càng ngày càng lạnh lợi của Niệm Hương không tốt, nàng trừng hần liếc mắt một cái:

“Muốn ăn chính mình đi làm! Hôm nay chỉ có thịt trâu, không cho ăn!”

Niệm Hương bị nàng mắng, nhất thời khổ sở giữ chặt tay áo Tập Ngọc, Tập Ngọc thở dài:

“Người lại khi dễ hần, đợi hần khóc người tới an ủi, ta mặc kệ.”

Luu Vân hừ một tiếng, đứng lên mở cửa, một mặt nói:

“Hần là tướng công của người, hần khóc ta không đau lòng! Đúng rồi, Đoan Mộc Dung Tuệ tên khốn kia đi chỗ nào? Ta ở trong biệt phủ của hần mốc meo lên rồi, hần rút cuộc khi nào thì tính khởi hành đi Thái Sơn?”

Lời của nàng đột nhiên dừng lại, bởi vì cửa vừa mở ra, Đoan Mộc Dung Tuệ đang đứng ở cửa, cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng. Luu Vân há hốc vì kinh ngạc, đột nhiên bị sặc, kịch liệt ho khan, mặt đỏ lên, cũng không biết là thẹn thùng hay là ho khan tạo thành. Đoan Mộc Dung Tuệ nhẹ nhàng thay nàng vỗ vỗ phía sau lưng, nói nhỏ:

“Người vốn thật lỗ mãng.”

Luu Vân vội vàng đẩy ra tay hần, nhảy dựng ba thước, giống như trốn quỷ. Đoan Mộc Dung Tuệ cũng không giận, đi vào nhà, Hàn Dữ Trần cười nói:

“Đoan Mộc huynh, có cùng lệnh tôn liên lạc? Lão nhân gia không phải đang chạy tới cái gọi là hải ngoại tiên sơn tìm kiếm thần tiên?”

Đoan Mộc Gia Hòa, cũng chính là phụ thân Đoan Mộc Dung Tuệ, là đương gia của Đoan Mộc thế gia. Ông cùng với Đoan Mộc Dung Tuệ quả thực là hai thái cực, lần đầu tiên gặp ông, Hàn Dữ Trần trông mắt đều phải rơi ra. Hần vốn tưởng rằng Đoan Mộc Dung Tuệ lạnh lùng cao ngạo như thế này, phụ thân cũng là người uy nghiêm, ai ngờ ông cả ngày đều cười híp mắt, một chút tính tình cũng không giống, cùng ông nói chuyện, một thân thủ võ công cao cường, lại không để ý tranh chấp võ lâm, cả ngày chỉ vui đùa thư phòng cùng những thứ truyền thuyết thần tiên quái dị, không có việc gì liên biến mắt thật lâu, nguyên là rời bến đi tìm Bồng Lai tiên sơn. Sau Hàn Dữ Trần hỏi qua Đoan Mộc Dung Tuệ, phụ thân rút cuộc có tìm được tiên sơn, Đoan Mộc Dung Tuệ ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“Hần mỗi lần đều mang rất nhiều rong biển trở về, người nói hần tìm được không?”

Hàn Dữ Trần dở khóc dở cười, Đoan Mộc cùng phụ thân quả thật khác nhau, hần cùng với mẫu thân lại như là ra nhát triệt, cùng lạnh lùng, cao ngạo, vô trần. Kỳ quái là, vợ chồng tính cách dị thường khác xa nhau như thế, lại cứ thiên tình thâm như vậy, Đoan Mộc mẫu thân là cơ hồ sùng nịch phóng túng phu quân rời bến hưởng thụ tự do, phụ thân tuy rằng thường xuyên không ở trong nhà, nhưng mỗi tháng đều trở về một lần, nhi tử cũng không thấy, chỉ có thể tử. Cho nên, tuy rằng trên danh nghĩa chủ Đoan Mộc thế gia là Đoan Mộc Gia Hòa, trên thực tế là Đoan Mộc mẫu thân cùng Đoan Mộc Dung Tuệ, hai ca ca Đoan Mộc cùng hần phụ thân không sai biệt lắm, một người yêu thích tranh, một người theo phụ thân bốn chạy, căn bản đừng nghĩ trông cậy vào hai người bọn họ. Lập tức Hàn Dữ Trần vừa hỏi, không đợi Đoan Mộc trả lời, chỉ xem sắc mặt biết tất nhiên không tìm được phụ thân, lần này liền hỏi một vấn đề nhờ Bách Hiểu San trăm lượng hoàng kim, cũng không tìm ra phụ thân rút cuộc chạy tới “Tiên sơn” gì.

Đoan Mộc Dung Tuệ hít một hơi:

“Ta vốn không muốn xem cuộc chiến tại Thái Sơn đại hội, lần này xem ra không đi không được.”

Luu Vân vừa nghe có thể đi Thái Sơn xem luận võ đại hội, nhất thời đã quên lúc trước ngượng ngùng, tròn tròn cặp mắt nhảy ratrước mặt hần, cười nói:

“Thật sự có thể đi? Rất tốt! Khi nào thì đi?”

Đoan Mộc Dung Tuệ thấy nàng vui vẻ, khóe môi không khỏi cũng gọi lên, nói nhỏ:

“Ngày mai xuất phát, lần này không nên nhanh chóng, cứ chậm rãi đi.”

Lưu Vân tự nhiên hưng phấn đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên, Niệm Hương bỗng nhiên lặng lẽ lùi tay áo Tập Ngọc, nói nhỏ:

“Thái Sơn cảnh đẹp lắm sao?”

Tập Ngọc sững sốt một chút:

“Ta chưa hông đi qua, chỉ nghe người ta nói, Thái Sơn khi mặt trời mọc là tuyệt cảnh. Lần này đi, chúng ta sẽ cùng ngắm cảnh.”

Niệm Hương gật gù đầu, bỗng nhiên lại hỏi:

“Tập ngọc, người nghĩ ta hôn người thì sao?”

Tập Ngọc chợt vừa nghe hần hỏi như vậy, không khỏi cả kinh tóc đều dựng lên, thẹn thùng cũng đã quên, trừng mắt hần, cả lăm hỏi:

“Người . . . . . Người đây là . . . . . Là từ chỗ nào bắt chước . . . . . Học được ? !”

Niệm Hương thuần khiết giống như tờ giấy trắng, khi nào đã học xong mấy thứ này? Cái tên hỗn đản nào dạy hần ? ! Niệm Hương nói nhỏ:

“Ngày đó, ta một mình đi trong viện ngoạn, nghe được Đoàn Mộc Dung Tuệ cùng Lưu Vân nói chuyện, hần nói cái gì hôn nàng, liền nhất định sẽ phụ trách, còn nói là vì thích mới muốn cùng nàng. Ta nhìn thấy Lưu Vân mặt thật là đỏ, nhưng giống như bộ dạng rất vui vẻ. Tập Ngọc, ta cũng thích người, ta cũng có thể hôn người? Ta cũng chịu trách nhiệm.”

Tập Ngọc mặt đỏ lên, Đoàn Mộc Dung Tuệ người này cư nhiên xuống tay nhanh như vậy? ! Như thế nào làm cho Niệm Hương thấy được? ! Niệm Hương thấy nàng chậm chạp không nói lời nào, không khỏi lại nói:

“Tập ngọc, cái gì gọi là hôn?”

Tập Ngọc sợ run một lúc lâu, bỗng nhiên một phát nhắc lên cánh tay của hần, vội la lên:

“Người đi theo ta!”

Lưu Vân thấy hai người như gió chạy ra ngoài, không khỏi kêu lên:

“Đi chỗ nào nha? Còn muốn ăn cơm . . . . .”

Lời còn chưa nói hết, hai người đều đã chạy đi mất . Tập Ngọc lời Niệm Hương, chạy tới cửa phòng khách, nàng mới đem Niệm Hương ấn lên tường, nói nhỏ:

“Niệm Hương, những lời này về sau trăm ngàn không thể nói ra trước mặt người khác, rõ chưa?”

Niệm Hương nhìn nàng đỏ bừng mặt, ngạc nhiên nói:

“Vì sao? Tập Ngọc, người không thích ta hôn người sao? Ta về sau không bao giờ nữa. . . . .”

Tập Ngọc lấy tay bịt lại miệng của hần, mặt đỏ lên nói nhỏ:

“Không . . . . . Không phải. Nhưng, những lời này không thể ở trước mặt người khác nói, người chỉ có thể cùng ta nói, rõ chưa?”

Niệm Hương cầm tay nàng, ôn nhu nói:

“Kya, ta có thể hôn người sao? Tập Ngọc, ta rất thích người.”

Tập Ngọc xấu hổ đến cơ hồ muốn chui vào kẽ đất, hần còn ngây thơ nhìn nàng chăm chăm, hỏi:

“Hôn là cái gì? Ta làm như thế nào?”

Nàng đột nhiên cắn chặt răng, bưng lấy mặt của hần, dùng sức đem môi của mình dán lên môi của hần, bỗng nhiên môi đau nhức, nguyên là nàng dùng sức quá mức, hai người răng nanh đánh vào nhau, đều đau đến nhú mảy. Niệm Hương che miệng lại, máu chảy ra ngoài, hần lăm bầm nói:

” Ra . . . . . Đây là hôn. . . . . Nhưng ta đau quá , Tập Ngọc. . . . .”

Tập Ngọc bỏ tay hần ra, xoay người muốn đi, tốt nhất trốn đi chỗ không ai nhìn thấy, giây phút này thật là ngượng ngùng. Nàng sờ sờ môi, chảy máu, thực tế, nàng cũng không biết làm như thế nào mới là hôn một người, chỉ biết dán môi là tốt rồi, ai ngờ lại còn chạm tới hàm răng, đau cực kỳ. Niệm Hương đuổi theo, ôm cô nàng, vội la lên:

“Người, người đừng đi! Tập Ngọc! Ta sai lầm rồi! Lần sau ta không bao giờ hôn người nữa!”

Khí lực của hần so với Tập Ngọc lớn rất nhiều, hơn nữa không biết khống chế như thế nào, Tập Ngọc bị hần kẹp cổ cơ hồ té xuống, hai người lao đảo

vài vòng, rút cục cùng nhau ngã vào đồng tuyết.

“Có đau không? Có đau không?”

Niệm Hương xanh mặt hỏi, một mặt đem tay áo của nàng nâng lên, làm lộ ra da tay trắng ngần của nàng. Hần lần đầu tiên nhìn thấy cánh tay nữ tử, chỉ cảm thấy cực kỳ đẹp mắt, nhưng cụ thể là đẹp như thế nào, cũng không nói nên lời chỉ có thể đứng đó. Tập Ngọc đẩy hẳn ra, hai người hai đầu đầy tuyết, càng thêm chật vật, nàng chỉ muốn chạy nhanh về phòng, đem chuyện này thành giấc mộng, ai ngờ Niệm Hương bỗng nhiên cầm cánh tay của nàng, cúi đầu hôn miệng vết thương trên khuỷu tay, nguyên có chút đau lại bị hôn lên nên có chút run rẩy. Tập Ngọc cả người đều chấn động, mặt đỏ lên muốn rút tay về, nhưng lại không rút được, có lẽ chính nàng cũng không muốn buông ra. Chỉ cảm thấy môi của hắn theo cánh tay lan tràn lên phía trên, sau đó hắn ôm cổ nàng, theo bản năng, hôn má hôn trán nàng, đến mức tất cả đều hơi hơi run lên, cảm giác tê dại như khuếch tán, nàng cảm giác chân mình bắt đầu như nhũn ra. Sau đó, môi nàng bỗng nhiên nóng lên, hẳn nhẹ nhàng hôn lên, lúc này đây, không còn răng va chạm. Hai người trẻ tuổi đều nom nớp lo sợ, sợ mình làm không đúng, cho nhau dịu dàng thông thả hôn đối phương, chẳng sợ tuyết trên người đã hóa nước, chảy tới cổ lạnh như băng, cũng tươi không tắt đáy lòng kia nhiệt tình như lửa. Không biết qua bao lâu, Niệm Hương bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, ghé đầu vào tóc nàng, làm bầm, run giọng nói:

“Ta. . . . . Ta rất thích ngươi. . . . . Tập ngọc! Ngươi đừng buông. . . . . Ôm ta một cái!”

Tập Ngọc chậm rãi mở hai tay, đưa hẳn ôm vào lòng, trong lòng chỉ cảm thấy có thật nhiều tình cảm, lại nói không được. Hai người nằm trong đồng tuyết ôm chặt lấy nhau, không thể để ý quần áo bị thấm ướt, giống như nơi này là thiên đường, không ai muốn bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiệc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trầm Băng chưa từng chịu qua nhục nhã này, lập tức mặt trở thành màu gan heo, một vòng vung qua, Tập Ngọc vội vàng nhấc chân xoay người, Trầm Băng nhảy dựng lên, trong tay cầm theo đại đao, trừng mắt nàng.

Nói về nội lực, nàng cũng không có gì đặc biệt, nói về công phu quyền cước, nàng lại không có một chút kết cấu, khinh xuất đứng lên đúng là không ổn, hẳn bị nàng mắng, lại bị đánh hạ trước Thương Hải phái phân đông sư đệ, con tức này hẳn như thế nào cũng không tiêu đi, không khỏi sát khí nổi lên, hoành đao để trước ngực, lạnh lạnh nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói:

“Mới vừa rồi là ta khinh địch. Đến, chúng ta hảo mấy chiêu!”

Hần Dự Trần thấy hẳn thật sự nổi giận, Tập Ngọc tất nhiên không phải là đối thủ của hắn, mới vừa rồi chẳng qua là nàng có một ít quyền pháp cổ quái mê hoặc người mà thôi, Trầm Băng là Tứ Xuyên Thương Hải phái đại đệ tử, công lực cao thâm, một thiên kim tiểu thư sao có thể là đối thủ của hắn! Hần vội vàng hé mồm nói:

“Tư Mã cô nương! Đề tại hạ thay người lĩnh giáo Trầm đại hiệp!”

Tập Ngọc còn chưa nói nói, Trầm Băng lại lạnh lùng nói:

”Lâm trận liền bỏ chạy?! Không dễ dàng như vậy! Hôm nay nếu ai nhúng tay việc này, đừng trách đao ta vô tình!”

Hần đem đao dựng lên, trực chỉ ngực Tập Ngọc, lại nói:

“Ngươi hãy xưng tên ra! Ta không giết người vô danh!”

Tập Ngọc không thèm để ý đến hắn, thấy hắn lộ ra binh khí, nàng cũng theo trong tay áo lấy ra thanh đoản kiếm kia, lạnh nhạt nói:

“Ngươi là ai, dám hỏi tên bản tiểu thư? !”

Trầm Băng giận dữ, lại càng không trả lời, đem đao vung lên, xuất chiêu đao luân hồi, trong lúc nhất thời ánh đao giống như một vòng Băng Nguyệt, khi hẳn xoay quanh thân. Người Thương Hải phái thấy đại sư huynh đem bộ luân hồi đao pháp không hề sơ hở, không khỏi liên thanh trầm trọng khen ngợi. Trầm Băng vốn ngày thường thấp bé, động tác lại linh hoạt cực kỳ, Tập Ngọc chỉ thấy hẳn ánh đao vừa động, lại giống như một mảnh hàn quang đập vào mặt, giống như trong nháy mắt đó, sát khí như hai lưỡi đao đâm tới, nàng vốn thiếu kinh nghiệm cùng người đánh nhau, lập tức bản năng lui về phía sau vài bước.

Ai ngờ bộ luân hồi đao pháp này quý dị, kẻ địch tiến ta lui, dụ hẳn nhập bộ; kẻ địch lui ta tiến, cách trở đường lui. Nàng vừa lui xuống chính giữa người Trầm Băng, đao trong tay càng phát ra hung ác. Hần vốc đáng cục mịch, sờ trường đánh giáp lá cà, Tập Ngọc chỉ cảm thấy đao của hắn giống như ngân long, lộ ra răng nanh có thể cắn đứt chân của mình, nàng dần dần theo không kịp tiết tấu răng nanh của nó, bị hẳn bức tới góc chết.

Trầm Băng bỗng nhiên hạ thấp người, một phen đại đao cơ hồ là dán mặt vung xuống, Tập Ngọc bị hẳn bức ép, đem thân thể nhất tưng, xoay người lên

bàn, ai ngờ hần một đao chém đứt chân bàn, nàng nhất thời đứng không vững, lập tức ngã xuống. Trầm Băng dang hai chân một chút, phản thủ nâng đao lên! Chiều này kêu là thúc ngựa lưng, một đao đi xuống đủ để đem người chém thành hai đoạn!

Tập Ngọc giật mình, theo bản năng muốn nhảy dựng lên, ai ngờ bên tai bỗng nhiên truyền tới một thanh âm trầm thấp của ông lão:

“Không sợ! Dùng đoản kiếm chắn!”

Nàng bản năng huy kiếm mà ra! Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, Trầm Băng đao nhọn bị gãy, bắn lên cao, cuối cùng rơi xuống. Biến đổi đột nhiên, tất cả mọi người ngây dại, đã thấy Tập Ngọc đứng lên, trong tay đoản kiếm giờ thật cao, mà Trầm Băng đao bị chặt đứt ở giữa! Hần trên mặt thần sắc có chút buồn cười, không thể tin nhìn đoản đao bị chặt đứt, bộ dáng kia, thật giống như dùng đao đồn củi, đao lại đứt ra không cách nào tưởng tượng.

Tập Ngọc đột nhiên xoay người đứng lên, Trầm Băng chỉ cảm thấy trên cổ chột lạnh, đoản kiếm đã ghé sát cổ hần. Hần sợ run sau một lúc lâu, thủ bỗng nhiên buông lỏng, đoản đao vẫn nằm trên đất, kinh ngạc nhìn Tập Ngọc ấn đoản kiếm, trên trán hần mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt hốt hoảng trắng bệch.

Tập Ngọc hít một hơi, tĩnh lặng sau một lúc lâu, mới phun ra hai chữ:

“Nói xin lỗi!”

Mọi người thấy nàng vì một câu lời nói đùa như thế, không tiếc lấy sinh mệnh đánh nhau, không khỏi không nói gì. Trầm Băng sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau, mới khàn giọng nói:

“Này. . . . . Đây là đoản kiếm. . . . . Nguyên lai, nguyên lai người là đồ đệ của hần! Hào. . . . . Hào. . . . . Ta xin lỗi! Là ta nói lỡ!”

Tập Ngọc gọi lên khoe miệng, trên mặt thần sắc ngạo nghễ lại thiên chân, cười nói:

“Người sớm nói này một câu có phải không có việc gì.”

Nàng lập tức lập tức thu hồi đoản kiếm, xoay người rời đi, không dây dưa nhiều. Mọi người thấy nàng như thế, lại không nói gì. Trầm Băng bỗng nhiên có chút mệt mỏi nói:

“Cô nương, thỉnh tạm thời dừng bước!”

Tập Ngọc quay đầu trừng hần:

“Sao? Còn không chịu phục?”

Trầm Băng sắc mặt khê biến, như muốn phát tác, nhưng lại cố nén đi xuống, trầm giọng nói:

“Tôn sư. . . . . Lão nhân gia ông ta vẫn khỏe chứ?”

Tập Ngọc đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi lúc nàng sắp bị chặt, bên tai xác thực có người nhắc nhở chính mình huy kiếm, thanh âm kia chỉ có thể là sư phụ. Nàng không khỏi quay đầu nhìn chung quanh, nhưng là trong quan trà trừ người Thương Hải phái, liền chỉ có một người sợ đến phát run, người đó có râu dài trắng, khuôn mặt của một lão già! Nàng có chút khó hiểu nheo mắt, là ảo giác?

Nàng sau một lúc lâu mới nói:

“Hần. . . . . Vẫn đều tốt lắm. Người hỏi tới làm cái gì? Người biết hần?”

Trầm Băng bán mang sợ hãi nói:

“Nếu tôn sư là Hồ Dương. . . , ta có lời hỏi hần. Thương Hải phái Đỗ Văn Sanh hỏi hần, hai mươi năm rồi, còn ghi nhớ Tô Cán Hương. . . . . ?” Hần vừa dứt lời, trên mặt bỗng nhiên phun ra máu, Tập Ngọc ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy vài giọt máu bắn tung tóe đi trên mặt, nhất thời không biết chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người chấn động, đã thấy Trầm Băng không biết khi nào trúng ám khí, một tiểu đao giống như móng tay màu bạc cắm trên gò má, xuyên qua mặt hần từ trái qua phải!

Trầm Băng hô to, ngã xuống không ngừng lăn lộn, trên mặt vẻ mặt gần như điên cuồng, người Thương Hải phái vừa thấy đại sư huynh thành thảm trạng này, không khỏi đều sợ tới mức nhào lên, không biết ám khí trên mặt hần từ đâu bắn tới. Ai ngờ Trầm Băng tru lên một tiếng, lấy tay liều mạng bịt miệng mình, càng đáng sợ cơ bắp hần nhưng dần dần hư thối, không biết là ai lớn hô một tiếng:

“Có độc!”

Trong quán trà nhất thời ồ lên.

Tập Ngọc ngờ ngác nhìn Trầm Băng, mặt của hần đã muốn rữa ra, bên trong đầu lưỡi cũng bắt đầu biến thành màu đen, vô cùng thâm thẳm. Nàng đột nhiên cảm giác ghê tởm, há mồm muốn ói, thân mình vừa mới động, lại bị người đỡ. Nhìn lại, là Hàn Dự Trần, hần trầm giọng nói:

“Mau lau máu trên mặt!”

Tập Ngọc còn chưa kịp động, một bên sớm có người giơ lên tay áo cuống cuồng lau, nàng tập trung nhìn vào, là Niệm Hương. Hấn sợ hãi nhìn Trầm Băng, lẩm bẩm nói:

“Tập Ngọc. . . . . Thật đáng sợ. . . . .”

Tập Ngọc vội vàng bắt lấy tay hấn, tới sát bên cạnh hấn, nhẹ giọng nói:

“Đừng sợ. Người không có việc gì là tốt rồi!”

Ngay lúc người Thương Hải phái còn hỗn loạn, Đoan Mộc Dung Tuệ bỗng nhiên đi đến bên Trầm Băng đang hôn mê, hấn mang theo cái bao tay da, cầm tiểu đao, đưa lên mũi người, sắc mặt không đổi.

“Đây là Hư hương thối. . . . .”

Hư hương thối là cực trần quý độc, nếu sử dụng thích hợp còn có thể hóa giải vết thương, làm được liệu. Nó có đặc tính chính là kiến tạo thịt thối, là ai tàn nhẫn đem nó bôi đi ám khí? Đoan Mộc Dung Tuệ đem tiểu đao lên ngang mắt, bỗng nhiên nhìn thấy ở chuôi đao một cái ký hiệu, nhất thời bừng tỉnh.

“Tuyền Dung Hương, người còn muốn trốn khi nào? Ra tay đã thương người cũng không ra mặt, đây không phải tác phong của người !”

Hấn lạnh lùng nói xong, đem ám khí nắm trong tay, quay đầu nhìn phía cửa. Lại nghe từ cửa thanh âm nói nhỏ:

“Ta vốn không muốn lại chọc phiền toái, nhưng là người nợ trước mặt mọi người ăn nói tục danh. Sao có thể không chịu chút giáo huấn?”

Tất cả mọi người cả kinh, đều trông qua, đã thấy từ cửa một nữ tử cả người áo trắng chậm rãi đi vào, phàm là cùng nàng đối diện mọi người nhìn không được rung mình một cái. Nàng quả thực như là dùng băng tuyết tạo nên nhân, trừ tóc cùng con mắt là màu đen, khác hoàn toàn là một tử khí trắng. Trên mặt nàng một chút biểu cảm cũng không có, trong ánh mắt cũng là hờ hững, nếu nàng không có nói chuyện, thoát nhìn quả thực giống một cái tượng gỗ.

Đoan Mộc Dung Tuệ ngón tay bắn ra, mũi ám khí khinh phiêu phiêu bay về phía Dung Hương, chỉ thấy tay áo của nàng hơi động một chút, ai cũng thấy không rõ nàng rốt cuộc là động như thế nào, mũi ám khí kiác như vậy bị nàng cuốn vào trong tay áo.

Đoan Mộc trầm giọng nói:

“Thật không nghĩ tới Tuyền lão cung chủ còn thả người xuống núi, chuyện ba năm trước đây hấn đã quên sao?”

Dung Hương nói nhỏ:

“Ta đã thề tuyệt không chọc bất cứ chuyện gì. Hôm nay nếu không phải nghe được có người phát ngôn bừa bãi, ta vốn không muốn ra tay.”

Đoan Mộc thật lâu sau không nói chuyện, Tuyền Dung Hương, người này lại lần nữa xuất hiện, giống như hòn đá trong hồ nước. Ba năm trước đây, nàng tự tiện xuống núi, đơn giản chỉ là đích tôn Hà Nam Sư gia trang phái xuất khẩu cải lại nàng một câu, nàng liền diệt đích tôn phái cao thấp hơn năm mươi người trong một đêm, cả gốc cỏ cũng không còn. Việc này kinh động phái Thiếu Lâm, dù sao sự việc ở Hà Nam, người xuất thủ là người Ngọc Phong. Năm đó nếu không phải đại ca nàng Tuyền Minh Hương ra mặt điều giải, chỉ sợ lại sẽ hình thành vô số danh môn chính phái tụ tập lại đi thảo phạt Ly hòa cung .

Vì việc này, Tuyền lão cung chủ giận dữ, đem nàng nhốt trên đỉnh núi Ngọc, từ nay về sau không được rời đi nửa bước. Nhưng không ngờ hôm nay nàng lại lần nữa xuống núi! Lần này là vì chuyện gì? Đoan Mộc nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua Niệm Hương, là vì hấn sao?

Dung Hương từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình nhỏ, ném lên người Trầm Băng, lạnh nhạt nói:

”Đem hấn nhanh về đi, dùng nước trong bình tắm ngày ba lần, bôi thuốc lần nữa. Nếu hấn vận khí tốt, không quá ba tháng còn có thể nói chuyện, bằng không cả đời câm điếc. Về sau nói chuyện cẩn thận một chút, bang nhân truyền lời, cũng muốn chọn người tốt.”

Người Thương Hải phái thấy nàng thân thủ như thế, làm sao còn dám xen mồm, lập tức ba chân bốn cẳng mang Trầm Băng xám xịt đào tẩu, đầu cũng không dám quay lại.

Nàng bỗng nhiên xoay đầu lại, bình tĩnh nhìn Tập Ngọc, tập ngọc chỉ cảm thấy trong mắt nàng lãnh mạc dị thường, một chút cảm tình dao động đều không có, trong lòng không khỏi kinh hãi. Nhưng từ nhỏ học lễ nghi không cho phép nàng yếu mềm, nàng đứng thẳng lên, sau một lúc lâu chỉ cảm thấy Dung Hương nội lực rất mạnh, thế nhưng không biết rõ như nào, cảm thấy không khỏi hoảng sợ.

Dung Hương nhìn thật lâu sau, bỗng nhiên nhắc chân đi tới, làm như muốn bắt nàng. Tập Ngọc còn không kịp trốn tránh, Hàn Dự Trần bỗng nhiên ngăn trở trước mặt nàng, hấn có chút trầm trầm nhìn Dung Hương, sau một lúc lâu, mới nói nhỏ:

“Dung Hương tiểu thư, đại ca của ta mỗi ngày đều nhớ người.”

Dung hương bỗng nhiên giật mình, trong mắt giống nhau bị nhập một viên hòn đá nhỏ, dần dần có gợn sóng lan tràn, nàng trầm mặc đã lâu đã lâu, mới nhẹ nhàng nói:

“Hắn. . . . . Hắn còn nhớ ta. . . . . ? Vậy tại sao không đến tìm ta? Vì sao. . . . . Mỗi ngày chỉ cùng mỹ nhân chơi đùa, cũng không thèm nhìn tới ta một cái?”

Hàn Dự Trần ôn nhu nói:

“Hắn đã biết sai, từ khi ngươi rời khỏi, hắn cả ngày com nước không màng, vẫn nhớ kỹ tên ngươi. Ngươi. . . . . nhẫn tâm làm cho hắn như thế chịu khổ sao?”

Dung Hương sợ run sau một lúc lâu, bỗng nhiên lâm bầm nói:

“Hắn. . . . . Hắn cũng hiểu được cái gì gọi là com nước không màng? Ngày đó, hắn không phải nói, trên đời này quyết sẽ không có một người có thể làm cho hắn để trong lòng sao? Hướng hạc cung nhiều mỹ nhân như vậy, hắn như thế nào nhớ ta? Ngươi. . . . . Ngươi không cần gạt ta .”

Hàn Dự Trần nhẹ giọng nói:

“Ta không có lừa ngươi, đại ca thật sự mỗi ngày đều ở nhớ ngươi. Nhưng Hướng hạc cung mỗi ngày sự vụ bận rộn, hắn không thể đi tìm ngươi. Ngươi thật sự không muốn đi xem hắn sao? Ba năm rồi, hắn cũng đủ khổ .”

Dung Hương ngẩn ngơ, trong mắt ngọn sóng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, nàng nói nhẹ:

“Thôi, sự tình sớm qua . Bây giờ nói lời này có cái gì ý nghĩa đâu? Ngày đó chúng ta nói từ nay về sau mỗi người đi một ngã, lại nhớ đối phương, cũng không phải là gốc sao. . . . .”

Hàn Dự Trần nghe nàng nói như thế, không biết tiếp lời như thế nào. Dung Hương bỗng nhiên nhìn về phía Niệm Hương đang ngẩn người, một hồi, nàng lộ ra một cái cười, thật giống như băng tiêu tuyết tan, nàng ôn nhu nói:

“Niệm Hương, cùng tỷ tỷ trở về đi?”

Niệm hương kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt hình như có, trên trán đại hãn chảy ròng ròng vô số xung đột, hiển nhiên đang hao hết tâm lực mà nghĩ.

Dung Hương thấy hắn không đáp, không khỏi lại nói:

“Ngươi đã quên sự tình trước kia cũng không cần, trở về cố cung, xông qua ly hỏa bát kiêu thứ tám quan, rất nhanh sẽ tốt lắm.”

Tập Ngọc hoảng sợ nhìn Niệm Hương, hắn thật sự muốn đi? Hắn thật muốn đi rồi? ! Nàng bỗng nhiên bắt lấy tay áo Niệm Hương, nhẹ nhàng kêu một tiếng:

“Niệm Hương. . . . .”

Hắn theo bản năng cầm tay nàng, trốn phía sau nàng, tóc tóc phát run, hiển nhiên đối với nữ tử băng tuyết trước mắt sợ hãi vô cùng. Hắn vĩnh viễn cũng không biết, động tác này cho Tập Ngọc bao nhiêu dũng khí, nàng cắn chặt răng, đem Niệm Hương ngăn trở phía sau, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Dung Hương, dùng ánh mắt kháng cự nàng.

Dung Hương rũ mắt xuống, khẽ hít một tiếng:

“Ngươi còn không tỉnh táo lại sao? Cũng không hề gì, tỷ tỷ vẫn bảo vệ ngươi.”

Nàng bỗng nhiên giương mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn Tập Ngọc, Tập Ngọc chỉ cảm thấy sát cơ của nàng giống như thủy triều tuôn đi, loại sát khí này, cùng mới vừa rồi so sánh với Trầm Băng, quả thực là cách biệt một trời, Tập Ngọc không hoài nghi mình vừa động đậy, cũng sẽ bị nàng chém thành bảy tám đoạn, ánh mắt của nàng nói cho nàng biết, nàng sẽ dùng phương pháp tàn khốc nhất để giết nàng.

Tập Ngọc lông mao dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, hai chân bỗng nhiên phát run, nàng cảm giác mình sắp duy trì không được . . . . .

“Ngươi là đồ đệ Hồ Dương?”

Dung hương lạnh lùng nói

“Ta chỉ nghĩ là một thiên kim, nhưng không ngờ lai lịch của ngươi không nhỏ! Một khi đã như vậy, Niệm Hương càng không thể cùng ngươi quá mức thân mật! Ngọc phong trên đỉnh, chỉ hận không thể đem máu Hồ Dương tể thân! Ngươi trở về nói cho Hồ Dương, một ngày nào đó, hắn nên vì chính mình mà cười hạc quy tiên!”

Tập Ngọc rốt cục rốt cuộc nhịn không được, toàn thân mềm nhũn, cơ hồ muốn ngã xuống, trên lưng bỗng nhiên bị người đỡ, nàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Lưu Vân không biết khi nào thì đứng lại đây. Nàng mặc kệ trước mắt nữ tử quái quỷ này là ai, cư nhiên dám coi thường Tập Ngọc! Chắc là chán sống!

Lưu Vân hung tợn nhìn trừng trừng, lạnh lùng nói:

“Ngươi nói đủ chưa?! Người ta hảo hảo vợ chồng, ngươi không nên đến chặn ngang thuyết tam đạo tứ, chỉ có tam cô lục bà mới có thể nhảm chán như

vậy! Ta mới mặc kệ người là cái gì tỷ tỷ muội muội, Niệm Hương là người của Tập Ngọc! Người tình làm gì?! Còn không mau trở về đi!”

Nàng lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy Đoan Mộc Dung Tuệ bỗng nhiên chạy tới trước mặt nàng, tay áo một quyền, ngón giữa kẹp một tiểu đao màu bạc, hần đem độc ám khí ném trở lại, điềm nhiên nói:

“Tuyền Dung Hương, nơi này còn chưa tới phiên người làm càn!”

Dung Hương mỉm cười xoay người, mai tiểu đao rơi xuống, nàng lạnh lùng nhìn Lưu Vân, sau một lúc lâu, mới nói:

“Thôi, hôm nay ta còn có việc, tạm thời không cùng các người so đo. Đoan Mộc Dung Tuệ, chúng ta mười tám tháng tư tại đỉnh Thái Sơn hội ngộ.”

Nói xong, nàng cả người giống như con điều màu trắng, lập tức thoát ra ngoài cửa, đập cánh tung hoành, lập tức biến mất, khinh công như thế, thật sự làm cho người ta lưu luyến.

Đoan Mộc dung tuệ hít một hơi, gỡ bao tay kỳ da xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Vân, nàng tuy rằng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cũng vẫn còn có tinh thần, mắt to kinh ngạc trừng nhìn hần.

“Lần sau, không thể lỗ mãng như vậy.”

Hần nhẹ nhàng nói xong, bỗng nhiên nâng tay, dịu dàng vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng như một làn gió vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Từ lúc đó về sau dọc theo đường đi, Tập Ngọc không còn nói một chữ. Lưu Vân thấy nàng rầu rĩ không vui, liền cũng trầm mặc theo, Niệm Hương sắc mặt khó hiểu, không biết đang suy nghĩ gì, Đoan Mộc vốn là một người trầm mặc, lại sẽ không nói, trong lúc nhất thời trong xe ngựa không khí rất nặng nề.

Thật lâu sau, Hàn Dự Trần rốt cục nhẹ nhàng nói:

“Tư Mã cô nương, về sau người làm việc chỉ bằng cẩn thận chút. Trên giang hồ người tài ba dị sĩ phần đông, người nếu luôn lỗ mãng, khó bảo toàn không có một ngày gặp bất trắc.”

Tập Ngọc sợ run sau một lúc lâu, bỗng nhiên thấp giọng nói:

“Người . . . . . Biết đến sự tình không ít. Nói cho ta biết, Ngọc phong cùng sư phụ ta là có chuyện gì?”

Tuyền Dung Hương người kia, nói riêng đã làm nàng hoảng sợ, cũng làm cho nàng sinh ra nghi hoặc. Nàng chưa từng có nghĩ tới sư phụ của mình là người như thế nào, đối với hần qua lại cũng một chút cũng không biết, có lẽ nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra, sư phụ sẽ cùng Ngọc phong có liên hệ gì. Tô Cán Hương, Đỗ Văn Sanh. . . . . Rốt cuộc là ai?

Hàn Dự Trần do dự một chút, mới nói:

“Ta cũng không rõ, nhưng là Tô Cán Hương. . . . . Đó là người mẹ đã mất của Niệm Hương, Tuyền gia tổng cộng có Tam tỷ đệ, mỗi người tên đều có một chữ Hương, có thể thấy được Tuyền lão cung chủ sủng ái thế tử của mình cỡ nào. Mẫu thân Niệm Hương sinh hạ hần, hai năm sau bởi vì thân thể suy yếu qua đời. . . . . Nhưng, ta còn nghe được. . . . . Nghe nói nàng bị người ép chết, người nọ cưỡng bức bắt thành, đã thương nàng, Tô Cán Hương chết đi, đến nay Tuyền lão cung chủ cũng không có nói gì, Tam tỷ đệ Niệm Hương kỳ thật cũng không rõ ràng. Hôm nay Dung Hương tiểu thư nói này, ta cũng vậy lần đầu tiên nghe nói. . . . .”

Hần dừng một chút, lại nói:

“Đỗ Văn Sanh là Tứ Xuyên Thương Hải phái tông sư, năm đó Thương Hải phái hình chương môn nhân thu vô số đệ tử, cuối cùng thành tài chỉ có bốn, nàng với người đó là sư huynh muội. Nghe nói nàng từ trước đến nay mạnh mẽ xinh đẹp, khiến chương môn nhân vui mừng. Nhưng mười chín tuổi năm ấy nàng bỗng nhiên tính tình đại biến, cự tuyệt vô số người cầu hôn, thậm chí cắt nửa bộ tóc tuyên bố nếu lại ép nàng lập gia đình nàng liền xuất gia làm ni cô. Từ nay về sau không còn người dám ép nàng, Đỗ Văn Sanh năm nay đã bốn mươi, cả đời không lấy chồng, là Thương Hải phái tọa tả đường thủ tông sư.”

Tập Ngọc không nói gì, Lưu Vân nghiêng ngả nửa ngày, mới sợ hãi nói:

“Này. . . . . Nghe qua hình như là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. . . . . Đỗ Văn Sanh chung tình cho Hồ Dương, Hồ Dương lại chung tình Tô Cán Hương? A, tập ngọc, người đừng tức giận! Ta chỉ là nói lung tung!”

Nàng thấy Tập Ngọc bỗng nhiên ngừng đầu nhìn mình, không khỏi nhanh biện bạch.

Tập Ngọc lắc lắc đầu, nàng nhẹ nhàng nói:

“Kỳ thật, ta cũng nghĩ như vậy. Ta ba tuổi đi theo sư phụ luyện võ, hần cơ hồ cũng không cùng ta nói chuyện, chính là đem chiêu thức luyện hai lần, rồi để ta tự luyện, đến nỗi hiện tại quyền pháp của ta loạn thất bát tao. . . . . Chuyện hần thường làm nhất chính là ngồi ở hành lang dài gần người, không biết đang suy nghĩ gì. Sinh nhật mười lăm tuổi của ta, hần tặng ta đoản kiếm, nói với ta rất nhiều. Hần nói, người cả đời này, có thể giết rất nhiều người, nhưng không được có người yêu. Người tha rằng giết người, lại bị kẻ thù một đao giết, cũng tốt hơn bị người ở trong lòng chặt lên trăm triệu đao, lại chết không xong. Ta thực ngu dốt, không thể hiểu được hần nói cho ta những thứ đó để làm gì. Nhưng, khi ta mang theo Niệm Hương kiên quyết rời nhà đi, chưa bao giờ nghĩ sư phụ ta lại cản lại ta, muốn ta về sau không hối hận. Ta nghĩ, hần ước chừng vốn là hi vọng ta cả đời đều không có người yêu, cho nên tình nguyện can quấy ta. Ta lại làm cho hần thất vọng rồi.”

Nàng nhìn không được nâng tay đi vuốt ve tóc Niệm Hương, trong mắt yêu thương hơn người:

“Ta suy nghĩ, cho dù thật sự bị người ở trong lòng chặt lên trăm triệu đao, ta cũng vậy không cần. . . . .”

Cùng hần cùng một chỗ, thật sự làm người ta run rẩy mà hạnh phúc, trong nháy mắt vui sướng đó, đủ để ngăn cản sự đau nhức của lưỡi đao cắm vào da thịt người.

Hần dự bụi thấy nàng như thế, biết rõ mình rốt cuộc khuyên nàng thế nào cũng không xong. Ánh mắt của nàng, cùng ba năm trước đây giống như của Tuyên Dung Hương, ôn nhu, sáng ngời, cứng cỏi. Yêu một người, rốt cuộc là như thế nào? Hần có lẽ vĩnh viễn cũng tìm không thấy đáp án, trở mắt nhìn bọn họ yêu, cười, nước mắt, tuyệt vọng, tìm không thấy một chút lý trí.

Hần thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lại nói đông đi xuân tới, mắt thấy đã là ba tháng rồi, Đoàn Mộc một đường du sơn ngoạn thủy, đi rồi một tháng tới biên Liên Sơn. Ngày hôm đó lập xuân, xe ngựa chạy chậm chậm, rốt cục đi vào Tế Nam. Đây là một thành nhỏ, tựa hồ an bình ôn hòa, trên đường người đi đường đều không chút hoang mang, Ngọc Đái tự nhiên cũng rong ngựa chạy chậm chậm, một bên đánh giá chung quanh, lớn tiếng nói:

“Công tử! Bây giờ trời còn sớm, chúng ta đến khách điểm tìm nơi ngủ trọ rồi du ngoạn một phen?”

“Đại hội tỷ thí Thái Sơn sắp bắt đầu, người đến hội càng ngày càng nhiều, để tránh kín người hết chỗ, chúng ta hay là tìm trước khách, hết thầy nói sau.”

Hần Dự Trần không đợi Đoàn Mộc lên tiếng, mở miệng trước, quay đầu hướng Đoàn Mộc cười nói:

“Muốn ở Tế Nam tìm nơi ngủ trọ, là đến thành nam Bảo Đức khách điểm Đoàn Mộc huynh, đó là khách điểm của thế gia nhà huynh?”

Đoàn Mộc Dung Tuệ lãnh đạm nói:

“Đều là gia mẫu lo liệu, ta rất ít hỏi đến.”

Ngọc Đái quay đầu ngựa, hướng thành nam chạy tới, không đến nửa canh giờ, đã thấy trước mắt sáng loáng, góc đường nơi đó thật rộng lớn, phủ kín màu xanh mại nước, đề ý không nhiễm một hạt bụi, một cái nhà tứ giác cao, như Phụng Hoàng giương cánh. Khách điểm đứng sừng ở trước mắt, rất khí phái. Khách điểm trước cửa xa mà lạc dịch không ít, chỉ nhìn qua, cũng không ít giang hồ nhân sĩ.

Ở cửa vài tiểu nhị đang đón tiếp, vừa thấy xe ngựa liền chạy nhanh lại, lập tức chuẩn bị mười hai vạn phần ân cần, dẫn ngựa, mở cửa, nhón nhíp một đoàn. Đoàn Mộc Dung Tuệ xuống xe trước, hỏi:

“Cao chương quỹ sao rồi?”

Tiểu nhị chạy nhanh bồi cười nói:

“Tam công tử quay về, Cao chương quỹ lão nhân gia gần đây không thoải mái, nghe nói là kiệt lý, bây giờ là con trai Cao chương quỹ tạm thời thế thân.”

Đoàn Mộc thở một tiếng, cất bước hướng đại sảnh khách điểm đi đến, ai ngờ lại nghe quày nơi đó một người kêu lên:

“Không có tiền còn nghĩ đến vào Bảo Đức nghỉ trọ? ! Mau mau! Đi ra ngoài đi ra ngoài! Các người nói Bảo Đức khách điểm là loại người nào cũng có thể vào sao? Đi mau đi mau! Bểng không cần thận ta không khách khí!”

Mọi người đều trông qua, đã thấy sau quầy một nam tử áo xám đang đứng, dáng người cao gầy, một đôi mắt nhỏ khí thế kiêu ngạo trừng mắt trước hai người, hần còn cao giọng nói:

“Sớm nói qua, xem các người bộ dạng vô cùng bẩn, ở được nơi thượng khách này? Các người trở ra đi, ta còn sợ các người làm dơ phòng! Thái Sơn luận võ đại hội sắp bắt đầu, chúng ta cấp cho chư vị đại hiệp hết khách phòng rồi. Đi đi! Đi nhà khác đi!”

Trước quầy hai người đang đứng, một cao một thấp, trên quần áo đều bám đầy bụi, dường như đi đường xa, trên mặt trên tóc đều bám bụi. Người ọc dáng thấp bỗng nhiên lấy ra một thỏi hoàng kim, nói nhỏ:

“Nói đến nói đi, ngươi bắt quá trông mặt mà bắt hình dong thôi. Nếu ta hai người quần áo hoa lệ, ngươi cũng sẽ không vô nghĩa như vậy. Đây, hai lượng hoàng kim, cũng đủ thuê một phòng khách của các ngươi?”

Người này thanh âm thanh lệ uyển chuyển, lại là nữ tử, chính vì trên mặt đều bám đen bụi, nhìn không ra dung mạo. Bên người nàng người thanh niên cao kéo nàng tay áo, thấp giọng nói:

“Tỷ! Thôi đi! Người ở đây cao ngạo vô cùng! Chúng ta đi nhà khác đi! Tội gì tiêu tiền uống phí!”

Người kia không buông, thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh,

“Chường quấy, ngươi đúng không có mắt nhìn người. Bắt quá trông mặt mà bắt hình dong thôi! Hừ, hai lượng hoàng kim, hẳn là mấy ngày liền có thể ở phòng khách? Nếu chúng ta quần áo ngăn nắp, chỉ sợ ngươi tất nhiên đổi thái độ. Hôm nay, ta muốn ở lại đây, ngươi xem làm thế nào chứ!”

Chường quấy nhìn nàng lấy khối hoàng kim, vốn đã tức, giờ phút này lại bị nàng vừa nói như vậy, lại không khỏi điên người, lạnh lùng nói:

“Đi! Đi! Ngươi nói nơi này là chỗ nào mà ngươi có thể ở? Nơi này là khách điểm Đoan Mộc thế gia! Đoan Mộc thế gia! Ngươi biết không? Chúng ta bằng lỗ mũi cũng có thể thổi bay ngươi! Không đi, ta gọi người đến đuổi!”

Nói xong hắn dùng lực đẩy một phen tiểu cô nương, nàng không ngờ được người này nói động thủ liền động thủ, lúc này đứng không vững lùi về sau mấy bước. Nàng chợt thấy trên vai bị người nhẹ nhàng đỡ, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một khuôn mặt thanh niên tuấn tú đối nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt ôn hòa, nàng ngẩn ngơ, nhanh tránh ra, sửa sang tóc, cũng lịch sự nhìn hắn thờ dài nói lời cảm tạ:

“Đa tạ công tử viện thủ.”

Hàn Dự Trần thấy nàng rõ ràng người mệt mỏi, lại còn muốn duy trì lễ độ, rất có điểm ý tứ toan nho, không khỏi nở nụ cười, ôn nhu nói:

“Cô nương không có việc gì là tốt rồi.”

Hắn nhìn sắc mặt không tốt của Đoan Mộc, nói:

“Đoan Mộc huynh, ta đã thấy được thế lực Đoan Mộc thế gia.”

Đoan Mộc đi lên trước, nhẹ nhàng ném mười hai hoàng kim, lạnh nhạt nói:

” Đây là phí ăn ở của tỷ đệ họ. Ngươi tên là Cao Đại có phải không? Hiện tại ngươi có thể đi rồi, tiền lương ta sẽ nhường trưởng phòng tính hào, một phần không ít cho ngươi. Ta không hy vọng lại thấy ngươi ở Tế Nam. Rõ chưa?”

Cao Đại không nghĩ Tam công tử đến đây, sớm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, giờ phút này nghe hắn nói như thế, làm sao còn dám cầu xin tha thứ, chỉ xám xịt dập đầu, đứng lên xoay người rồi đi, đầu cũng không dám ngẩng.

Đoan Mộc dung tuệ đi đến trước mặt tỷ đệ kia, nói nhỏ:

“Quấy nhiễu hai vị khách nhân, là tại hạ sơ sẩy. Thành hai vị đi lên phòng chữ Thiên nghỉ ngơi, xin nhận, phí dụng giống nhau để ta trả.”

Thiếu niên kia không khỏi vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ, yên lặng nhìn Đoan Mộc Dung Tuệ, nhỏ giọng nói:

“Tỷ! Tỷ! Ngươi xem! Hắn là Đoan Mộc Dung Tuệ! Hắn và chúng ta nói chuyện nha! Ta không phải đang nằm mơ?”

Hàn Dự Trần thấy thiếu niên này chân chất đáng yêu, không khỏi cười ra tiếng, nhưng không ngờ tiểu kiều nữ lại nói:

” Như thế nào được? Tìm nơi ngủ trọ là tìm nơi ngủ trọ, nhận là nhận, hai việc khác nhau. Công tử thỉnh đem tiền thu hồi, cái gọi là quân tử chi giao đàm như nước, tâm ngài chúng tôi xin lĩnh.”

Nàng nói rõ từng chữ, đứng đắn hơn nữa còn thật sự nhất phái toan nho phong phạm. Xem tuổi nàng, hẳn là cũng bắt quá mười bảy mười tám, cư nhiên nữ tử mềm mại thiện chân không có, lại lão khí hoành thu giống như nho sinh. Người như vậy, ngay cả Đoan Mộc Dung Tuệ cũng không biết như thế nào cho phải, tro mắt nhìn nàng quay đầu nói:

“Lê Vi, lấy mười hai hoàng kim, chúng ta trước thanh toán tiền thuê nhà. Phòng chữ Thiên.”

Nàng giống như già dặn trước tuổi nhưng vừa nói lại làm cho người ta cảm thấy nàng là một tiểu nha đầu. Hàn Dự Trần nhìn không được bật cười.

Cô gái kia thanh toán tiền thuê nhà, nhìn Đoan Mộc bọn họ vái chào, nói:

“Ta gọi là Lê Cảnh, đây là em Lê Vi. Nghe về Đoan Mộc Tam công tử đại danh đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống bình thường. Tất cả mọi người đều hành tẩu giang hồ, ngày sau mong rằng chiếu ứng nhiều hơn. Ta hành lễ trước.”

Nàng vừa nói vừa đỏ mặt tựa tim nháy loạn xạ. Đoan Mộc Dung Tuệ dờ khóc dờ cười, chấp tay:

“Lê cô nương, tại hạ còn có chuyện quan trọng, cáo từ.”

Mấy người bọn họ nín cười tưởng đến nội thương, vội vã trốn lên lầu, mơ hồ còn nghe Lê Vi ở dưới nhỏ giọng nói xong:

“Hắn thật sự chính là Đao Mộc Dung Tuệ nha! Thật là lợi hại! Đi sau ai cũng đẹp đề hết! Tỳ, đây không phải chính cha thường xuyên nói đại nhân vật không giống người thường?”

Lưu Vân cơ hồ cười đau sốc hông, dựa vào người Tập Ngọc kêu đau bụng, một mặt lại nói:

“Thật sự là tuyệt! Nguyên trên đời lại có toan nho như vậy! Hôm nay để cho ta mở rộng tầm mắt!”

Hàn Dự Trần cũng cười một hồi, mới nói:

“Nghe khẩu âm bọn họ, hẳn là từ Hồ Nam tới. Hồ Nam Nhạc Dương có một song đao Lê gia, chủ nhân Lê Thần Nhân nửa đường vứt bỏ võ theo văn, về sau lại hối hận, cũng là nho sinh nhân vật. Nói vậy tỷ đệ đây chính là nhi tử song đao Lê Thần Nhân.”

Tập Ngọc cũng không thể che hết miệng mỉm cười, nói nhỏ:

“Bọn họ cũng là đến Thái Sơn xem cuộc chiến luận võ đại hội sao?”

“Tất nhiên như thế. Năm nay luận võ đại hội, tất cả mọi người xem trọng Thẩm Tiểu Giác. Tục ngữ nói anh hùng xuất thiếu niên, trên giang hồ mọi người chờ xem Thái Sơn bốn tông đoạt lại vị trí chưởng môn nhân. Nói như thế, càng thêm náo nhiệt.”

Hàn Dự Trần nói xong, đẩy cửa sổ, ánh mặt trời nhất thời đổ bóng vào, trong phòng ánh lên như ngọc.

“Thời tiết tốt như vậy, không bằng đi ra ngoài du ngoạn. Hai ngày này nghe nói có hội chùa, không bằng đi xem?”

Hắn nhìn Tập Ngọc, ôn nhu hỏi.

Tập Ngọc còn chưa có trả lời, một bên Niệm Hương sớm tính trẻ con kêu lên:

“Tốt tốt! Tập Ngọc, cùng đi được không?”

Tập ngọc đành phải gật đầu:

“Được rồi, nhưng Niệm Hương người lần này không được chạy loạn, nhất định phải đi theo ta. Rõ chưa?”

Lần trước buổi tối đi chơi hội chùa, kết quả Niệm Hương không biết chạy tới chỗ nào chơi, hại nàng tìm hơn nửa đêm, kết quả lúc tìm được người, hắn còn về mặt thiên chân ăn hạt thông đường xem hoa đăng, tuyệt không gấp gáp.

Niệm Hương cười dài nói:

“Nhất định nhất định! Ta thích Tập ngọc, cho nên nhất định sẽ đi theo người!”

Tập Ngọc nhất thời mặt đỏ lên, cũng không dám xem bên cạnh vẻ mặt bọn họ bên cạnh, nhỏ giọng nói:

“Niệm Hương! Người lại nói vậy rồi! Câm miệng cho ta!”

Niệm hương tròn tròn cặp mắt, ngạc nhiên nói:

“Ta nói sai sao? Nhưng ta ngày hôm qua còn nghe thấy Đao Mộc huynh cùng Lưu Vân nói như vậy! Hắn nói hẳn là bởi vì thích nàng, cho nên mới đi theo nàng. . . . .”

Hắn lời còn chưa nói hết, đã bị Tập Ngọc mặt xanh mét che miệng lại. Hắn nhìn về mặt đỏ như mông khi của Lưu Vân, nhìn lại thần sắc xấu hổ của Đao Mộc Dung Tuệ, lại nhìn xem về mặt liễu mạng nín cười của Hàn Dự Trần, cuối cùng nhìn lại sắc mặt xanh mét của Tập Ngọc.

Hắn thủy chung không hiểu, mình rốt cuộc nói sai cái gì. Thật là kỳ quái, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Quả nhiên là đại hội Thái Sơn luận võ danh dương thiên hạ, cách mười tám tháng tư còn có một nhiều tháng, Tế Nam nơi này lại sớm tụ tập rất nhiều người trong giang hồ, chỉ đợi thời cơ thích hợp, liền đồng loạt xuất phát đi Thái An.

Đoạn đường này đang có hội chùa, hàng ăn không ít, cũng không ít náo nhiệt, cơ hồ đi hai ba bước sẽ gặp được vài cái danh môn đệ tử ngạo nghễ, cũng hoặc là giang hồ lỗ mãng. Thoạt nhìn, những tông sư danh vọng đều chưa đi vào Tế Nam.

Năm người đi dạo một vòng, đang muốn tìm cái quán ngồi xuống uống chút trà, đã thấy góc đường đối diện nữ tử vây quanh rất nhiều, đều ló ló nhìn lựa cái gì, nguyên nơi đó là một loạt sạp bán châu báu trang sức. Nữ tử từ trước đến nay thích chưng diện, vô luận là hương đả thôn phụ hay là giang hồ hiệp nữ, Tập Ngọc cùng Lưu Vân cũng không ngoại lệ, vừa thấy có sạp bán đồ, lập tức trà cũng không uống, hai người tay trong tay chạy tới nơi chọn trăm hoa.

Đoan Mộc Dung Tuệ ngại nơi đó tranh cãi ầm ĩ, liền cùng Niệm Hương ở lại trong quán trà, Hàn Dữ Trần từ trước đến nay quen sấn sóc nữ tử, liền cười dài theo đi. Hẳn xưa nay phong lưu, cùng đại ca hần tính tình có chút giống, thích lưu luyến đôi son phấn. Đối với Đoan Mộc mà nói, một nữ nhân tranh cãi ầm ĩ có thể bỏ qua, một đám nữ nhân tranh cãi ầm ĩ chính là đáng sợ, nhưng ở Hàn Dữ Trần, nữ tử xinh đẹp đáng yêu chân phương hiện tại đang nơi này. Hắn gặp sạp bán vài đồ nhưng, mặt trên bày la liệt trăm hoa đẹp đẽ, cảm thấy không khỏi tán thưởng, nơi này mặc dù là cái tiểu địa phương, nhưng tay nghề thực khá tốt.

Hắn đang muốn cầm lấy một cây nỏ ti triền ngọc kim châm cài lên xem, chợt nghe bên cạnh một cái sạp tựa hồ rùm beng, giọng một nữ tử không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

“Thiên Vân châu trai ta đã thấy qua, không phải thô ráp như vậy. Ngọc trai sáng bóng mượt mà, ngươi chỉ có cây châm khảm nạm hạt ngọc thô này, tại sao có thể là Thiên Vân trai?”

Hàn Dữ Trần vừa nghe thanh âm này liền nhin không được muốn cười, lại là nàng! Toan nhô cô nương Lê Cảnh. Nàng chẳng lẽ không biết cái gì là biến báo sao? Cùng tiểu thương cãi nhau, có ý nghĩa gì? Quả nhiên tiểu thương kia bị nàng vậy, hết lớn nói:

”Cô nương ra vẻ hiểu chuyện! Thiên Vân trai đích thực bao nhiêu hoàng kim một viên? Hạt châu của ta bao nhiêu bạc một viên? Hơn nữa, hạt châu của ta là chính mình mài, tuyệt đối mới! Ngươi có xem đồ nữa không?!”

Lê Cảnh cũng không tức giận, đứng đắn nói:

“Tuyệt đối không phải mới, hạt châu mới vô luận gì chất lượng cũng tốt hơn, mặt trên ó sáng bóng. Chỉ sợ đây không phải ngọc trai, mà là giả mạo. Làm nghề đó, làm sao có thể lừa gạt? Đây là đạo lý gì?”

Tiểu thương kia bị nàng nói trúng, mặt tối lại, xung quanh các cô nương đều nở nụ cười, hần nhin không được tức tối, một phen đoạt lấy cây châm trên tay Lê Cảnh, lầu bầu nói:

“Muốn mua liền mua, không mua dứt ngay! Lão Tử còn không hiếm loại người như ngươi đến mua đâu!”

Lê Cảnh giống như không nghe được, phản thủ cầm lấy một cái trăm hoa khác, nhìn một hồi, mới nói:

“Viên này cũng không phải châu thật. Lão bản, tên sạp của ngươi nên hạ xuống, đây tuyệt đối không phải Thiên Vân trai gì đó, ngươi không thể mạo danh. . . . .”

Nàng nói còn chưa dứt lời, trăm hoa trên tay lại bị tiểu thương đoạt lại, hần đây nàng một phen, lạnh lùng nói:

“Ngươi nhiều lời cái gì? ! Mau dứt! Cẩn thận Lão Tử tấu ngươi!”

Nguyên rất nhiều người vây quanh sạp hần, chỉ vì phía sau hần dựng một lá cờ lớn, bên trên ghi năm chữ “Thiên Vân trai ngọc trai”. Thiên Vân trai là châu báu lớn nhất của thương nhân, là ngọc trai tốt nhất, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, làm nữ tử vui mừng. Hần mượn điều này, dẫn rất nhiều người đến xem

Lê Cảnh bị hần đẩy, thiếu chút nữa té xuống, nàng vẫn đứng đắn nói:

“Quân tử dùng miệng không động thủ, ngươi rất lỗ mãng!”

Nàng trên vai lại bị người vừa, sau đó Hàn Dữ Trần ở phía sau ôn nhu nói:

“Hình như ta mỗi lần gặp ngươi, ngươi đều là sắp ngã sắp xuống. Lê cô nương, cẩn thận, cẩn thận.”

Lê Cảnh vừa thấy hần, nhanh sửa sang lại tay áo hành lễ, Hàn Dữ Trần bỗng nhiên mỉm cười cầm tay nàng, xoay người nhìn tiểu thương nói:

”Ngươi giả danh, còn cho hợp tình hợp lý, ngọc trai này, ta xem so với tảng đá còn không bằng.”

Hần nhặt lên một cây cây châm, ngón tay gảy một cái, viên hạt châu nhẹ rơi vào bàn tay, hần nắm ngón tay nhất chà xát, cư nhiên lập tức liền chà xát thành bột phấn!

Hàn Dữ Trần đem bột phấn ném vào mặt tiểu thương trước mặt, nắm tay Lê Cảnh xoay người rời đi, một mặt nói nhỏ:

“Lê cô nương đừng lỗ mãng, đừng cãi nhau với tiểu thư nơi này, người ngay cả là trắng cũng sẽ bị hấn nói thành đen. Đối phó với bọn họ, chỉ cần nhẹ một ít, bọn họ liền không dám lại làm càn.”

Lê Cảnh kinh ngạc bị hấn nắm đi đến bờ sông, gật đầu nói:

“Quả nhiên có đạo lý, trên sách nói đề phòng tiểu nhân, không thể không đề phòng miệng lưỡi lợi hại, ta cứ nhiên đã quên. Cảm ơn Hàn công tử nhắc nhở.”

Hàn Dự Trần thấy nàng vẫn giữ đứng đấy, không khỏi nở nụ cười. Hấn từ trong tay áo chậm rãi lấy ra một trâm hoa, nhẹ nhàng cài lên bên tai nàng, nhìn một hồi, ôn nhu cười nói:

“Đây mới thực sự là Thiên Vân trai ngọc trai. Ngọc trai đưa mỹ nhân, hợp nhau lại càng thêm đẹp.”

Nàng ước chừng là ở khách phòng tắm rửa qua, trên mặt không còn nửa điểm mệt mỏi, nay lại mặc quần áo đẹp, tóc như mây xoắn ra bên hai gò má trắng tuyết, hai hàng lông mày thon dài thanh lệ, hai mắt trong suốt đen láy, môi son hồng nhuận, cũng là một đại tiểu thư xinh đẹp văn tú. Nay bên tai cài trâm hoa, càng lộ vẻ quyến rũ.

Chỉ tiếc nàng dung mạo đẹp đẽ, thể nhưng nửa điểm phong tình cũng không có. Lê Cảnh chạy nhanh lấy trâm hoa xuống, hai tay trả lại, một mặt nói:

” Không công không thưởng, Hàn công tử, lễ vật này quá quý trọng! Lê Cảnh không dám nhận!”

Hàn Dự Trần ngăn tay nàng, cười nói:

“Ngọc trai là của ta, ta muốn đưa ai sẽ đưa ai. Nó bây giờ là của người, người giữ gìn, hay đánh mất, đều là vật của người.”

Hấn tung hoành giang hồ mười năm, gặp qua vô số nữ tử, nhưng chưa từng thấy qua người như Lê Cảnh, không khỏi nhất thời ngoạn tính nổi lên, nhin không được đưa hai câu.

Quả nhiên, Lê Cảnh khó xử cực kỳ, cầm trâm hoa không biết nên làm như thế nào. Hàn Dự Trần thấy nàng hơi cúi thấp đầu, phía sau cổ da thịt trắng nõn như son, bởi vì khó khăn suy nghĩ, hàm răng của nàng nhẹ nhàng cắn môi, đôi mắt đen đầy do dự. Trong lòng hấn không khỏi rung động, lấy trâm hoa bên tai nàng, cài lại bên tai.

“Trâm hoa vốn là làm cho người ta cài, vô luận nó quý giá hay rẻ mạt. Không có người mang, nó cũng chỉ là một khối tảng đá vô dụng, không có giá trị. Nó thực thích hợp với người, người thật sự muốn phụ tâm ý ta sao?”

Hấn ôn nhu hỏi, Lê Cảnh làm sao gặp qua cảnh tượng như thế, nàng từ nhỏ đều đắm chìm trong sách vở, đối với đời hiểu không hiểu nhiều lắm, nay một nam tử tuấn tú vẫn ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ như vậy, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rung động, không khỏi kinh hoàng, chỉ có thể gật gật đầu, mặt lại đỏ lên. Bên này Hàn Dự Trần cùng Lê Cảnh sống tình rung động, bên kia Lê Vy còn đang vội vàng nhìn xung quanh đám nữ tử đang riu rít để tìm tẩu tẩu. Lê Vi năm nay chỉ có mười sáu, nửa điểm kinh nghiệm giang hồ cũng không có, bình thường lại rất ít ra ngoài, thấy nữ tử thì đỏ mặt, nay người ở trong đám nữ nhân, có kêu trời cũng mất hết linh giác, đi chưa tới hai bước chỉ sợ huyếch con gái người ta, vội vàng rút vai cúi đầu, khoe mắt cũng không dám ngo xung quanh chỉ nhìn xuống.

Trên lưng bỗng nhiên bị người đụng phải, sau đó là một cái thanh âm nũng nịu như nước chảy nói xin lỗi:

“Ôi! Xin lỗi! Quá nhiều người, đụng phải ngài!”

Lê Vi vội vàng quay đầu, đã thấy một khuôn mặt xinh đẹp vô ngần ngẩng đầu nhìn mình, hấn chỉ cảm thấy như có ánh sáng, nhin không được nhưng lại ngây người, ai ngờ kia mỹ nhân nhìn mình một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Đây không phải Lê gia tiểu đệ sao? Tỷ tỷ người đâu? Như thế nào một người đi ra ngoài?”

Lê Vi không biết người này là ai, không dám lung tung trả lời, chỉ có thể nói quanh co hai tiếng. Lưu Vân liền hỏi hai lần, thấy hấn ngơ ngác, không khỏi thờ dãi:

“Người thật đúng là cái tiểu hài tử, nói cũng không nói sao? Đi thôi, cùng chúng ta đi uống trà, đợi cùng nhau quay về khách sạn, tỷ tỷ người nhất định ở khách sạn chờ người đâu!”

Nàng không nói gì nắm tay Lê Vi, đưa hấn vào trong quán trà, Đoan Mộc thấy nàng bận rộn nửa ngày, không có mua gì, lại đem Lê Vi về mặt ngu ngơ về theo, không khỏi ngạc nhiên nói:

“Người làm cái gì vậy? Sao lại mang người tới.”

Lưu Vân đưa hấn ẩn ngồi xuống, cười nói:

“Tiểu tử này đi lạc, ta xem hấn đáng thương, đợi cùng nhau quay về khách sạn.”

Lê Vi thấy Đoan Mộc Dung Tuệ, hai mắt nhất thời tỏa ánh sáng, nhìn qua tựa hồ rất muốn cùng hấn nói cái gì, lại không dám, chỉ có thể giương mắt vung

trộm ngắm hán một hồi rồi hạ xuống, trong ánh mắt tràn đầy khâm phục ngưỡng mộ. Đoan Mộc bị hán nhìn xem có chút không thoải mái, cao giọng hỏi:

“Lệnh tôn. . . . . Là người Hồ Nam song đao Lê Thần Nhân Lê lão tiên bối sao?”

Lê Vi kích động nói:

“Đúng vậy! Đoan Mộc công tử nguyên cũng biết cha ta! Cha ta thường kể cho ta võ lâm điển cố! Nói đến Đoan Mộc thế gia đều là khen ngợi, nói Tam công tử là người trung long phượng, nói tỷ đệ chúng ta chỉ cần có một nửa tư chất người, liền sẽ không bị bắt nạt!”

Hán oa oa nói được một lần, hiển nhiên mở miệng, lại nói:

“Đoan Mộc công tử, người là như thế nào học tập võ công? Cha ta dạy ta võ công của bốn phái, mười mấy lần cũng học không được. Ta nghĩ, người nhất định thực thông minh, cha người nhất định vui mừng vì người.”

Đoan Mộc vốn không muốn cùng hán đáp lời, nhưng có thể thấy được thiếu niên đầy mình tự ti, không khỏi nói nhỏ:

“Không ai sinh hạ liền thông minh tuyệt đỉnh, ta mười mấy tuổi cũng rất ham chơi, võ công cũng bất chúc không tốt. Nhưng người một khi yếu đi, sẽ gặp có người trèo trên đầu. Phải làm một người đập trời đội đất, ngoài miệng nói ra không đủ, sẽ có một ngày người rõ đạo lý này.”

Lê Vi lại cùng hán nói chuyện, đều là Lê Vi nói, Đoan Mộc nghe, hán cư nhiên vui vẻ, xem Đoan Mộc bằng ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái tuyệt đối, nghiêm nhiên xem hán làm đại ca của mình.

Một lát sau, chợt nghe Lư Vân nở nụ cười:

“Hán công tử! Nguyên là người đem giai nhân lừa đi! Làm cho nhân gia tiểu đệ không dễ tìm!”

Lê vi nhanh quay đầu, đã thấy Hàn Dư Trần mang theo Lê Cảnh cười dài thẳng bước đi lại, nói nhỏ:

“Vây cũng thật là xin lỗi, ta không nghĩ tới.”

Lê Vi nhìn thấy tỷ tỷ, nhanh nhảy dựng lên, giống như gà con đi lạc vừa nhìn thấy gà mái, khanh khách kêu, ai ngờ hán chạy mau quá, một cước đá vào một chân bàn bên cạnh, đem ấm chén trên bàn rơi xuống hết, vang lên những âm thanh âm ỹ.

Bàn kia lập tức có người nhảy dựng lên:

”Người đi làm sao vậy? Mù à?!”

Nói xong người nọ kéo cổ áo Lê Vi, Lê Vi chỉ cảm thấy tay hán sức lực lớn, ghim mình không thờ nổi, không khỏi cảm thấy thất kinh.

Lê Cảnh vừa thấy đệ đệ bị nhục, lập tức muốn lên lý luận, ai ngờ bàn kia một cái người bịt mặt bỗng nhiên nói nhỏ:

“Quên đi, Tiểu Bát, người ta không phải cố ý, không được hung hãn như vậy. Mau thả người ta.”

Thanh âm của hán khàn khàn, giống nhau đi đường nhiều, mang theo mệt mỏi.

Cái người tên là Tiểu Bát lập tức ngoan ngoãn buông Lê Vi, miệng lầu bầu hai câu, xoay người thu thập mảnh vỡ, gọi tiểu nhị lại thay trà mới. Hàn Dư Trần thấy hai người hán đều là mặc áo dài lớn màu xanh, cổ tay áo có hình bát quái, không khỏi giật mình, nguyên là người Võ Đang! Võ Đang có bảy đại đệ tử, tục xưng Võ Đang thất hiệp, người này lại không biết là ai trong thất hiệp?

Lê Cảnh trấn an Lê Vi một chút, tiến lên từng bước chấp tay nói nhỏ:

”Đệ đệ lỗ màng làm phiền các vị, xin hãy tha lỗi.”

Người kia ngồi ở ghế trên hoàn lễ, ôn nhu nói:

“Không liên quan đến hán, đều là con của tiểu đệ Thái Hương ta động thủ. Cô nương chớ trách.”

Hàn Dư Trần thấy hán thân thủ sắc bén, tay phải bị mất ngón giữa, người hán giống như điện quang hỏa thạch, nguyên là hán! Hàn Dư Trần quay đầu nhìn thoáng qua Đoan Mộc, Đoan Mộc khẽ gật đầu, Hàn Dư Trần từng bước tiến lên, xoay người hành lễ, cất cao giọng nói:

“Nguyên là Võ Đang thất hiệp Trịnh lão tiên bối! Văn bối Hàn Dư Trần hữu lễ!”

Lão gia này đúng là Võ Đang thất hiệp đệ tam hiệp Trịnh Tan Thành Thúc, hán nguyên không phải Võ Đang đệ tử, là nửa đường bá sư. Nửa đường bá sư, từ trước đến nay khó sửa đổi tập cũ, khó có thể thành tài, hán lại không như thế, làm thanh danh vang dội Võ Đang thất hiệp, sư huynh đệ đều đối với hán khâm phục nhiều thêm. Trịnh Tan Thành Thúc tính tình ôn, rất ít tham dự tranh chấp giang hồ, năm nay không biết làm tại sao cư nhiên đến xem cuộc chiến Thái Sơn luận võ đại hội, thật sự làm người khác tò mò.

Lập tức Đoan Mộc Dung Tuệ cũng đứng lên, đối diện với võ lâm tiên bối hành lễ bá kiến. Trịnh Tan Thành Thúc lãnh đạm nói:

“Các vị không cần đa lễ, ta không muốn xuất đầu lộ diện, hôm nay có thấy, cũng là duyên phận thôi.”

Nói xong, hần trà cũng không uống lên, đứng lên, đối mọi người vái chào, nói nhỏ:

“Đoan Mộc công tử, thay ta thăm hỏi lệnh đường lệnh tôn. Hàn công tử. . . . . Thay ta thăm hỏi Hạc công tử. Lê cô nương Lê công tử, thay ta thăm hỏi lệnh tôn.”

Hần nhất nhất nói một lần, cũng không thấy phiên toái, nói xong xoay người rời đi, tay áo màu xanh trong gió chậm rãi phát phơ, chỉ chốc lát rồi cùng người tên Tiểu Bát đệ tử biến mất trong đám người.

Hàn Dự Trần im lặng sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói nhỏ:

“Hần làm sao đến? Hay là đến xem Thảm Tiểu Giác xưng anh hùng?”

Nếu đến đây, vì sao không cùng Vô Đang chưởng môn Chu Quảng kết đồng hành? Chu Quảng kết cùng Đoan Mộc giống nhau, năm nay làm chủ trì công đạo tông sư, hẳn có biết Tam sư huynh của mình cũng tới không? Hần nhìn qua tựa hồ đầy bụng tâm sự, nói cũng không nói, phong cách vội vàng.

Lại nói mọi người ở trong quán trà nói chuyện phiếm vài câu, liền quay trở về khách sạn. Sau nửa ngày, Bảo Đức khách sạn lại rất nhiều người tìm nơi ngủ trọ, tiểu nhị vừa thấy Đoan Mộc Dung Tuệ đã trở lại, lập tức ân cần đón chào, bồi cười nói:

“Tam công tử, ngài đã về rồi! Hôm nay khách sạn chúng ta có rất nhiều đại nhân vật nha!”

Đoan Mộc khẽ gạt đầu, không quan tâm, lại nghe Luru Vãn cười hỏi:

“Đều có đại nhân vật nào nha? Người nói xem.”

Tiểu nhị thấy cô nương xinh đẹp bên công tử cười hỏi, lập tức chuẩn bị tinh thần, thuộc như lòng bàn tay nói ra:

“Như là Tuyết Sơn Phái Luru Hoa đại hiệp, Kim Long bang Tiền đại hiệp. . . . . Còn có Vô Phong sơn trang trang chủ nha! Tam công tử, Đặng lão trang chủ mới vừa rồi gọi tiểu nhân hỏi ngài nha!”

Đoan Mộc dung tuệ nhãn thần hơi động một chút, dần dần trở nên ôn hòa,:

“Đặng bá bá cũng tới? Các người có hậu chiêu đấy?”

Tiểu nhị chạy nhanh gạt đầu:

“Đó là đương nhiên! Nước trà khăn mặt tuyệt đối không dám thiếu! Đặng lão gia tử ở Nhất Hào phòng.”

Nói xong, hần chợt nhớ tới cái gì, lại nói:

“Đúng rồi, Tứ Xuyên Thương Hải phái Đỗ Vân Sanh Đỗ nữ hiệp cũng tới!”

Mọi người chợt vừa nghe ba chữ Đỗ Vân Sanh, đều sững sờ. Tập ngọc theo bản năng cầm đoản kiếm trong tay áo, trong lòng suy nghĩ đủ điều. Nàng thật muốn nhìn xem, nữ tử nào có thể mê hoặc sư phụ, đến tột cùng là dung mạo như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Rốt cục khi nhìn thấy Đỗ Vân Sanh đã là ba ngày sau. Sau khi cơm nước xong, Luru Vãn nói ra đi dạo, kết quả đoàn người rời khỏi khách sạn, lại không biết khi nào thì đã tách ra. Luru Vãn cùng Đoan Mộc hai người đã sớm chạy tới chỗ nào nói chuyện yêu đương rồi, cả người tính tình ôn hòa như Hàn Dự Trần cũng mang Lê Cảnh đi đâu mất, còn lại Lê Vi cảm thấy không có tí sức lực nào, quay về khách sạn ngủ.

Tập Ngọc kéo cánh tay Niệm Hương, chậm rãi đi tới bờ sông. Lúc này đã là mùa xuân ba tháng, Tề Nam mùa xuân từ trước đến nay đều đến sớm, cây liễu cũng đã ra những mầm non, những bông hoa đào hồng nhạt cũng nở, gió đêm chậm rãi thổi qua, bên trong tựa hồ cũng mang theo hương vị ấm áp.

Trên đường người đi đường tấp nập năm tấp ba, đều nhân nhả ngắm cảnh. Tập Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng một cảm giác an bình, hít một hơi thật sâu, vừa muốn nói cái gì đó, đã thấy Niệm Hương lẳng lặng nhìn dưới bóng liễu rủ mềm mại, nói nhỏ:

”Tháng ba bờ sông liễu, mười tám nữ nhi eo.”

Tập Ngọc cả kinh, kinh ngạc nhìn hấn, Niệm Hương khẽ cười nói:

“Ta đột nhiên nhớ tới một câu như vậy nói, giống như trước kia có nghe qua, nhưng là như thế nào cũng nhớ không nổi. Nhưng Tập Ngọc, eo của ngươi có thể sánh với dương liễu đẹp hơn nhiều.”

Tập Ngọc không khỏi đỏ mặt, khẽ gắt một tiếng:

“Nói cái gì nha! Biết được một chút, đã hỗn trướng nói.”

Miệng hấn cười ôn nhu, dường như không còn giống Niệm Hương ngây ngốc ngày nào, hấn có thể nhớ ra càng ngày càng nhiều, trong mắt linh khí cũng càng ngày càng nặng, nàng không biết là vui hay lo, nhất thời cũng không biết nói cái gì, chỉ có thể ôm chặt lấy cánh tay của hấn, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, nàng bỗng nhiên nghe tiếng gió phía sau, làm như có người vội vàng lao đến, nàng theo bản năng nghiêng về phía bên cạnh mình cười nói làm cho, ai ngờ người nọ lại quát to một tiếng, giống như bị cái gì vậy ngăn trở, té xuống thật mạnh, Tập Ngọc bị hấn va chạm, thiếu chút nữa ngã sấp xuống theo, Niệm Hương chạy nhanh đỡ lấy nàng, hai người nhìn lại, đã thấy là một nam tử áo xanh, khuôn mặt kinh hoàng, nhảy dựng lên định tiếp tục chạy.

Tập Ngọc căm tức, nâng tay hướng vai hấn chụp tới, một mặt nói:

“Ngươi đụng vào người, chẳng lẽ không xin lỗi?!”

Người nọ đột nhiên vươn ra, kêu lên:

“Đàn bà thú vị bỏ lo chuyện người!”

Người kia vùng tay lên, có gì đó từ trong tay áo rút đi ra, Tập Ngọc nhẹ nhàng tiếp được, là một cái bao, mặt trên thêu hoa sen và lá sen thật tinh mỹ, như là một vật phẩm của nữ tử. Người nọ vừa thấy Tập Ngọc bắt được cái bao, lập tức lao đến, vội la lên:

“Trả lại cho ta!”

Tập Ngọc ngáng chân hấn, thừa dịp hấn ngã xuống một phát bắt được lưng của hấn, lạnh lùng nói:

“Ngươi là trộm của người ta!”

Người nọ bị bắt, vô luận như thế nào cũng không giãy dụa, mới biết gặp cao nhân, chỉ biết chửi bậy, cái gì tiểu kỹ nữ thôi. ...

Kêu được vài câu, trên mặt hấn bị mười mấy cái bạt tay, nhất thời sưng phồng lên, Tập Ngọc lạnh nhạt nói:

“Ngươi mắng nữa đi?”

Người nọ hai bên hai má vừa đau lại vừa sưng, làm sao còn có thể nói chuyện, chỉ có thể tự nhận xui.

Tập Ngọc kéo hấn, đang muốn đưa đi nha môn, đã thấy đầu đường có người đuổi theo, trong miệng một mặt kêu:

” Bắt kẻ trộm! Bắt kẻ trộm!”

Vừa thấy Tập Ngọc bắt được nam tử kia, nàng chạy nhanh chạy tới, cũng không nói chuyện, nâng tay làm một quyền, đem đánh nam tử kia bay đi, bất tỉnh nhân sự.

Cô gái này tuổi không quá mười bảy mười tám, ra tay lại rất nhanh, hiển nhiên là luyện công phu, Tập Ngọc thấy nàng còn muốn đánh, không khỏi nói:

“Hấn đã ngất đi rồi, hơn nữa cũng không phải người luyện võ, ngươi lưu tình đi! Hà bao ở đây, ngươi nhìn xem có thiếu gì không.”

Nàng kia vội vàng xoay người hành lễ, vội la lên:

“Tạ ơn cô nương xuất thủ tương trợ! Ta nhất thời không đề phòng gặp tặc tử!”

Nàng tiếp nhận hà bao, kiểm tra một chút, cười nói:

“Không có thiếu, may mắn cô nương bắt được hấn! Bằng không ta sẽ bị sự phụ trách tội! Cô nương phương danh? Cũng là đến xem cuộc chiến Thái Sơn luận võ đại hội đấy sao?”

Nàng là người vô cùng thoải mái, hỏi một đồng, mới đột nhiên lại nói :

“Đứng rồi! Ta xưng tên ra trước! Ta là Tứ Xuyên Thương Hải phái môn, đệ tử thứ mười bốn của đại sư phụ Đỗ Văn Sanh ! Ta gọi là Tôn Quế Phương! Cô nương còn người?”

Tập Ngọc đầu tiên là chấn động, kinh ngạc nhìn nàng. Nàng là đệ tử Đỗ Vân sanh ? Nàng mày rậm mắt to, khuôn mặt rất có anh khí, là một người vô cùng thoải mái, cảm thấy không khỏi có cảm tình, nói nhỏ:

“Ta gọi là Tư Mã tập ngọc, đây là tướng công ta Niệm Hương. Chúng ta là đi du ngoạn .”

Tôn Quế Phương đang muốn cười dài nói, chợt nghe phía sau một thanh âm hiền lành vang lên:

“Quế Phương, tặc tử bắt được chưa?”

Nàng vội vàng quay đầu hành lễ, cung kính đáp:

“Điều quân trở về phụ, là vị Tư Mã cô nương này hỗ trợ bắt được tặc tử, trong ví tiền không mất!”

Tập Ngọc vừa nghe là sư phụ nàng, không khỏi cả người chấn động, vội vàng giương mắt nhìn lên, đã thấy đối diện đi tới là ba bốn nữ tử, đều mặc màu xanh đậm, trên lưng đai lưng màu đỏ thẫm, đa số là cô gái trẻ, cầm đầu cũng là một nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, mặt mũi hiền lành, tuổi chừng bốn mươi.

Nàng chính là Đỗ Vân Sanh? Tập ngọc kinh ngạc nhìn nàng, chỉ cảm thấy ánh mắt nàng ôn nhu lại sâu thẳm, làm người ta không tự chủ được liền nhẹ tâm tính, không dám làm càn. Đỗ Vân Sanh nhìn nàng một hồi, cười nói:

“Vị tiểu thư này nhìn không giống người trong giang hồ, lại có thân thủ tốt như vậy, thật làm người ta bội phục.”

Tập Ngọc trầm mặc, không biết nên nói cái gì. Tôn Quế Phương hi hi nở nụ cười,:

“Sư phụ, nàng tên Tư Mã Tập Ngọc, bên cạnh là tướng công nàng nha! Bọn họ là đi du ngoạn !”

Đỗ Vân Sanh trêu mếu sờ mái tóc của đồ đệ bước bình, nói nhỏ:

” Ngươi cũng biết nhiều thật! Hà bao bị người đánh cắp như thế, trở về cần phải phạt ngươi, rất không cảnh giác .”

Tôn Quế Phương thề lưỡi, thần sắc không hề nao núng.

Tập Ngọc thấy các nàng sư phụ hiền lành đồ đệ đáng yêu, không khỏi nói không ra lời. Đỗ Vân Sanh ôn nhu nói:

“Tư Mã cô nương, nếu không chê, đem tặc tử đưa đi nha môn sau, cùng ta uống trà? Làm như là thầy trò chúng ta tạ lễ.”

Tập Ngọc gật gù đầu, nàng thầm nghĩ nhìn nàng một hồi, tựa hồ riêng nhìn hình dạng này, có thể hiểu sao năm đó nàng cùng sư phụ và Tô Cán Hương có chuyện. Vì thế mọi người xoay người hướng nha môn đi đến, còn chưa đi hai bước, Tôn Quế Phương bỗng nhiên kêu lên:

“Tư Mã cô nương! Khoan, cái này hình như cô làm rồi!”

Tập Ngọc vừa quay đầu lại, đã thấy Tôn Quế Phương cầm trong tay nàng chuỗi đoản kiếm, nguyên mới vừa rồi tặc tử kia va chạm, làm đoản kiếm rơi ra. Nàng vội vàng quay đầu, đưa tay đón lấy, ai ngờ Đỗ Vân Sanh bỗng nhiên bước nhanh lên, một phen đoạt lấy kiếm, nhìn ngắm thật kỹ, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Ngươi . . . . .”

Nàng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tập Ngọc, trong ánh mắt có gì đó muốn tràn ra, Tập Ngọc phân không rõ nàng là vui sướng, là cảm khái, là khiếp sợ, hay là phẫn nộ, nàng chưa bao giờ thấy một người trên mặt lại có vẻ phức tạp như thế.

“Ngươi là. . . . . Đệ tử của hắn?”

Đỗ Vân Sanh nhẹ nhàng hỏi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đoản kiếm, mỗi một đạo rãnh hồng đều tinh tế lướt qua, giống như âu yếm tình nhân. Tập ngọc gật gù đầu:

“Ta là đệ tử Hồ Dương.”

Tên này vừa nói đi ra, Đỗ Vân Sanh sắc mặt đột nhiên tái đi, nhưng lại giống như bị sét đánh trúng.

“Hắn. . . . . Hiện thế nào?”

Đỗ Vân Sanh thì thào hỏi, bỗng nhiên quay người một phát bắt được ống tay áo Tập Ngọc, thần thái vội vàng, vừa rồi còn là thần thái của trưởng tông sư, hiện cũng như một nữ tử hốt hoảng bình thường.

Tập Ngọc không ngờ được qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn tình thâm như vậy, chỉ nói nhỏ:

“Hắn tốt lắm . . . . . Chỉ là thường xuyên thích ngán người.”

Chỉ là thường xuyên thích ngắm người. . . . . Mấy chữ này giống như cái đỉnh, hung hăng đóng vào đáy lòng Đỗ Văn sanh, nàng nhìn không được nước mắt trào ra. Nhiều năm như vậy rồi, hấn vẫn lại y nguyên. Trước mắt nàng giống nhau xuất hiện cảnh tượng huyền ảo, bọn họ vẫn còn trẻ, tồn tại cảnh tượng trong trí nhớ, vĩnh viễn là hấn yên lặng ngắm người, nàng chỉ có thể nhìn bóng lưng của hấn không nói gì. Cuối cùng, hấn lưu lại của mình lại là: “Ta đi rồi, người bảo trọng. Người là người tốt, ngày sau tất nhiên võ học rất có tiến triển, trở thành nhân vật tông sư. Ánh sáng như vậy, loại tục nhân này chỉ có thể nhìn lên thôi.”

Hấn vĩnh viễn cũng không biết, nàng muốn làm nhất, không phải tông sư, nàng cũng không cần võ nghệ cao cường. Nàng chỉ muốn làm một nữ tử bình thường, cùng nam nhân ngày xuân âu yếm dặt tay dạo bơi hồ, ngày hè sóng vai hóng mát, ngày mùa thu cù ản tè mi, vào đông tiểu cùng nhau ngắm tuyết. Mơ ước của nàng giản dị như vậy, nhưng không ai có thể thành toàn. Nàng hận hấn, cũng thương hấn, cuối cùng chỉ có thể yên lặng nhìn bóng lưng của hấn rời xa. Cái loại cảm giác buồn bã này, vẫn lưu lại ở trong mộng, không thể biến mất.

Mộng đẹp của hấn, bắt đầu tại ba chữ Tô Cán Hương; mộng đẹp của nàng, ngưng hấn bởi ba chữ Tô Cán Hương. Tô Cán Hương đã chết, so với còn sống còn đáng sợ hơn, nàng vĩnh viễn ở lại trong lòng hấn, một khắc, cũng là nàng không thể đựng vào miệng vết thương.

Đỗ Văn Sanh hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói:

“Hấn ở nơi nào?”

Tập Ngọc sững sốt một chút:

“Ta. . . . . Không thể nói.”

Nàng không thể để cho người ta biết thân thế, cũng không thể tiết lộ chuyện sư phụ, chẳng sợ người yêu cầu là Đỗ Văn Sanh.

Đỗ Văn Sanh vội vàng cầm lấy tay áo của nàng, kêu lên:

“Người nói cho ta biết! Hấn ở nơi nào? Thỉnh nói cho ta biết!”

Thương Hải phái nữ đệ tử thấy sư phụ bình thường ôn nhu đột nhiên trở nên như thế vội vàng xao động, không khỏi cảm thấy hoảng sợ, cũng không dám khuyên. Tập Ngọc thở dài một hơi:

“Đỗ nữ hiệp, thỉnh không cần khó xử ta.”

Đỗ Văn Sanh nước mắt chảy ra, lời cuối cùng hấn nói. . . , nàng nghe theo, làm một đại tông sư, trên giang hồ trở thành nữ hiệp tiếng tăm lừng lẫy, vô số người kính ngưỡng. Nhưng, nàng muốn nhất chính là người ấy, lại không chiếm được. Thiếu nữ ôm ấp tình cảm, mỗi tình đầu ngọt ngào, nàng vĩnh viễn cũng không quên được.

Nàng suy sụp buông tay áo Tập Ngọc, nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Nàng đã không nhớ rõ chính mình có bao nhiêu năm không khóc, một khi bùng nổ, liền không thể vãn hồi, dường như muốn đem nước mắt cả đời tuôn ra.

Tập Ngọc kinh ngạc nhìn nàng, không biết nên nói cái gì, Niệm Hương có chút sợ hãi cầm thật chặt tay nàng, nàng cầm lại, đột nhiên cảm giác được, hấn đang bên người mình, là hạnh phúc. Vô luận về sau thế nào, ít nhất hiện tại, nàng có được người này.

Không biết qua bao lâu, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng sâu kín thờ dài:

“Người tội gì si tình. . . . .Si tình, si tình!”

Mọi người đồng loạt quay đầu, đã thấy bên bờ sông một người chậm rãi đi tới, áo dài màu xanh, thêu hắc bạch Bát Quái. Người này râu tóc bạc phơ, hai mắt mờ mờ thâm thúy, lại là Võ Đang đệ tam hiệp Trịnh Tan Thành Thúc. Đỗ Văn sanh vừa thấy hấn, không khỏi ngây người, sau một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói:

“Người. . . . . Sư huynh. . . . . Không, Trịnh tam hiệp. . . . .”

Trịnh Tan Thành Thúc đi đến trước mặt nàng, nói nhỏ:

“Vẫn là gọi ta sư huynh đi, ta đã có rất nhiều năm không nghe người kêu ta như vậy.”

Đỗ Văn Sanh lau đi nước mắt, trên mặt một chút vui mừng:

“Người mấy năm nay ở trên giang hồ danh tiếng nổi lên, mấy năm trước sư phụ còn vẫn nhắc tới người! Phái Võ Đang. . . . . So với Thương Hải phái được chứ? Người lúc trước, tại sao muốn rời đi?”

Trịnh Tan Thành Thúc cũng không đáp, nhìn nàng một hồi, mới nói nhỏ:

“Người già , ta cũng già . Chuyện tình lúc còn trẻ, còn muốn dây dưa đến nay? Chẳng lẽ người còn tính mang theo vào mộ phần sao? Đường đường Thương Hải phái tả đường thủ tông sư, ở trên đường lại khóc sụt sùi, còn thể thống gì?”

Đỗ Văn Sanh bị hấn vừa nói như vậy, không khỏi xấu hổ, nhanh lau nước mắt, chỉnh thần sắc, đang muốn nói chuyện, chợt thấy ngón giữa bàn tay phải của hấn bị đứt, không khỏi kinh hãi, vội la lên:

“Sư huynh! Ngón tay của người. . . . .!”

Trịnh Tan Thành Thúy lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt của hấn sâu như nước, đoán không ra trong tim của hấn suy nghĩ. Đỗ Văn Sanh bị hấn xem có chút kinh hoàng, không biết nên nói cái gì, thật lâu sau, hấn thờ dài một tiếng:

”Quên đi, không phải việc của người, cầu cũng cầu không thể. Chúng ta đều già đi, phong hoa tuyết nguyệt gì đó, để cho người trẻ tuổi đi. . . . . Ta bản không muốn cùng người gặp lại, lần này gặp nhau cũng là duyên phận. Ta và người tạm biệt đi. . . . .”

Đứt lời hấn xoay người muốn đi, Đỗ Văn Sanh vội vàng kêu lên:

“Sư huynh! Người gãy, là vì. . . . . Bởi vì. . . . . Thua hấn sao?”

Trịnh Tan Thành Thúy quay lưng về phía nàng, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói:

“Ta gãy ngón tay, là vì quên một người. Nhưng, nó chặt đứt nhiều năm như vậy, miệng vết thương sớm khép lại, lại luôn đau đớn. Thua bởi hấn. . . . . Ta không lời nào để nói. . . . . Người bảo trọng.”

Gãy ngón tay, gãy tình. Người kia, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, ước chừng vĩnh viễn cũng sẽ không biết. Miệng vết thương đau đớn bốn mươi năm, còn muốn đau bao lâu?

Đỗ Văn Sanh kinh ngạc nhìn bóng lưng của hấn biến mất ở góc đường, trong lòng kỳ lạ, lại không thể nào nói lên. Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tập Ngọc, sau một lúc lâu, mới nói

“Tư Mã cô nương, mới vừa rồi mạo phạm người, xin đừng trách tội. Chúng ta cáo từ đi, mười tám tháng tư Thái Sơn đình tái tụ, đến lúc đó, nhất định mời người uống một chén trà ngon.”

Tập Ngọc gật gù đầu, mắt thấy đoàn người các nàng áp tặc từ hướng nha môn đi đến. Niệm Hương sờ sờ tóc của nàng, lẩm bầm nói:

“Tập Ngọc, người đang khổ sở?”

Nàng mỉm cười, ôm cánh tay của hấn:

“Không “

Nàng nhẹ nhàng nói :

“Ta chỉ cảm thấy, hiện tại đây, ta rất hạnh phúc.”

Có được hấn mỗi ngày đều là hạnh phúc, không cần lo lắng về sau, không có về sau. Nàng bây giờ, trong thiên hạ là người hạnh phúc nhất. Đầu tháng tư, Thái Sơn luận võ đại hội rốt cục sắp khai chiến, các nhân vật giang hồ cũng đều tụ tập đến cái thành Thái An nhỏ này. Trừ ba vị chủ trì công đạo tông sư, người xem chú ý tới nhất là phái Nga Mi cùng Tuyết Sơn Phái. Hai phái đều này một phái đều là nữ tử xinh đẹp, một phái đều là nam tử phương quyết trẻ tuổi, đều ở nơi núi cao phải leo khó nhọc mà tới.

Nghe đồn phái Nga Mi cùng Tuyết Sơn Phái từ trước đến nay bất hòa, lần này dẫn dắt Nga Mi mười tám đại đệ tử đến đang xem cuộc chiến là Thúy Vân sư thái, là một trong ba đại cao thủ của phái Nga Mi, nàng tuy rằng hiền lành, nhưng cũng là một nữ hiệp vô cùng tự phụ người, nghe nói mười năm trước một lần nhân duyên trùng hợp, cùng Tuyết Sơn Phái chưởng môn Lưu Từ Hoa sinh xung đột, trăm chiêu không phân bại trận, Nga Mi từ đó về sau cùng Tuyết Sơn thế bất lưỡng lập, giống như cừu địch đối đầu.

Nhưng thế sự như thế thật hoang đường! Hai phái phần lớn là thiếu niên nam nữ, nơi đó có cừu hận gì vừa nói, mấy năm nay phái Nga Mi không biết bị Tuyết Sơn Phái lừa đi bao nhiêu đệ tử, vất vả nuôi dưỡng đồ đệ mười tám năm, kết quả là trở thành lão bà của người ta. Vì vậy cấm tiệt đệ tử hai phái có quan hệ, Thúy Vân sư thái càng thêm nghiêm khắc giáo đồ, một khi phát giác có động tĩnh gì, không hỏi căn do, lập tức trục xuất sư môn. Nhưng tình yêu nam nữ vốn là nước chảy, càng cấm càng dễ dàng làm vỡ đê, mắt thấy Tuyết Sơn Phái Lưu Từ kia tươi cười đắc ý, Thúy Vân sư thái trong lòng càng tức giận.

Lại nói còn có ba ngày sẽ bắt đầu luận võ đại hội, đình Thái Sơn lời đài cũng đã đáp xong, trang hoàng khắp nơi bằng lụa đỏ, thật là hoa lệ. Phái Thái Sơn bốn tông cùng tông phái đệ tử cũng đều lộ diện, tuy nói bốn phái cùng tông phái chỉ là luận võ, người hai phái chỉ là giao hữu nhưng mười phần không đúng, dù hai phái cười cười nói nói, chưởng môn nhân luôn giữ lễ độ với nhau, nhưng tình hình này cũng giống thế như nước lửa Nga Mi Tuyết Sơn hoàn toàn bất đồng.

Đoàn người Tập Ngọc đã ở trên đỉnh núi nghỉ ngơi, Lưu Văn vẫn âm ỹ muốn tới xem Thảm Tiểu Giác là bộ dạng như thế nào, Đoan Mộc thật sự không thể chịu nổi nữa, chỉ lạng lẽ chỉ vào một thanh y thiếu niên:

“Hấn, người hãy nhìn cẩn thận. Không cần nói ta lừa người.”

Lưu Văn vội vàng theo tay hấn trông qua, đã thấy bên cạnh lời đài đứng một thiếu niên áo xanh thấp bé, nhìn qua thậm chí chỉ có mười bốn mười lăm

tuổi, trán thật rộng, da tay găm đen, thật sự là bình thường cực kỳ, chỉ là Lê Vi ngơ ngác ngác cũng đẹp hơn hẳn nhiều phần.

Lưu Vân mân mê miệng:

“Ngươi gạt người! Hẳn căn bản chỉ là tiểu hài tử!”

Đoan Mộc nở nụ cười:

“Ngươi vẫn là thích trông mặt mà bắt hình dong! Hẳn nguyên quán Ba Thục, vốn là dáng người thấp bé. Huống chi bộ dạng mình như thế nào, cũng không phải mình có thể quyết định. Thâm Tiểu Giác có thể bị mọi người thấy thấp bé nhưng lại tài mạo phi phạm. Ngươi xem hẳn hành động, tay chân mềm mại, một chút lông ngóng cũng không có, có thể thấy được là trải qua tu luyện nghiêm khắc. Trên đỉnh núi này, chỉ sợ không có một người nào có thể cùng hẳn so sánh với.”

Lưu Vân “Nha” một tiếng, tới sát lan can đỉnh núi, không có háo hức nữa. Nàng nguyên tưởng rằng cho dù không phải thiếu niên đẹp trai, cũng tất nhiên là thân cao tám thước đích thực nam nhi, ai ngờ Thâm Tiểu Giác thật là tiểu giác, hoàn toàn là tiểu hài tử. Đoan Mộc đem nàng nhẹ nhàng kéo trở về, nói nhỏ:

“Không cần tới sát trên lan can, cẩn thận té xuống.”

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hẳn lạnh lùng anh tú, bỗng nhiên nhin không được cười nói:

“Ngươi luôn khen người ta, tại sao không nói mình nha, Đoan Mộc đại hiệp? Ta xem mặt ngươi dung mạo tuấn tú, võ nghệ cao cường, chẳng phải là người trung long phượng? Quả nhiên, trong người trên núi này, ngươi cực kỳ có tư chất. Nhìn xem . . . . . Nói đó thật nhiều hiệp nữ nhìn lên ngươi!”

Đoan Mộc Dung Tuệ trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt khê biến thành vi đỏ lên, sắng giọng:

“Lắm mồm! Nên đánh! Ngươi chừng nào thì có thể im lặng một chút không nói chuyện lung tung nữa?”

Lưu Vân ngạc nhiên nói:

“Ta đâu có nói lung tung! Ngươi xem nha, Nga Mi tiểu nữ hiệp đối diện đều nhìn lên ngươi, lại còn cười.”

Đoan Mộc nâng tay gạt ánh mắt của nàng, lạnh nhạt nói:

“Không được nhìn! Không liên quan đến chuyện của ta và ngươi.”

Lưu Vân càng muốn cùng hẳn tranh cãi, tránh cánh tay hẳn, khê nói:

“Kỳ quái, cái gì gọi là chuyện của ta và ngươi? Đoan Mộc đại hiệp, ta là kỹ nữ, nào dám cùng ngài đánh đồng. . . . .”

Nàng nói còn chưa dứt lời, cảm đã bị Đoan Mộc nắm rồi, giọng nói của hẳn trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai:

“Ngươi lại cùng ta đấu võ mồm, dù sao Đoan Mộc Dung Tuệ ở trên giang hồ cũng không còn cái gì là hảo thanh danh, làm cái gì, ai cũng không thể xen vào.”

Lưu Vân vốn là người nóng vội, bị hẳn uy hiếp như vậy, không khỏi tức giận, nàng càng muốn đi, vội la lên:

“Ngươi buông! Nơi này người nhiều như vậy, làm cho người xem náo nhiệt sao? ! Ngươi không có hảo thanh danh, cũng đừng liên lụy ta đây kỹ nữ nha. . . . . Ta. . . . .”

Nàng lời còn chưa nói hết, trên lưng bỗng nhiên cứng lại, bị hẳn bế lên trên không, ôm chặt trong lòng, môi của hẳn cũng xoa nhẹ lên môi nàng. Lưu Vân đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra này khối băng sẽ ở đám đông lớn mật như thế, sợ tới mức cảm thiếu chút nữa rớt xuống. Đoan Mộc nhân thể tiến vào, hôn thật sâu.

Hắn tay áo rộng thùng thình, dáng người thon dài, cổ ý đem Lưu Vân chìm vào trong, từ phía sau thoát nhìn, hẳn tựa như ở cúi đầu ngắm phong cảnh, một chút dị trạng cũng không có. Lưu Vân chỉ cảm thấy ngón chân đều như nhũn ra, dùng sức đẩy ra hẳn, lại không thể, dần dần đuối sức, chỉ có thể dựa vào lòng hẳn, mặc kệ cho hẳn hôn.

Không biết qua bao lâu, nàng cuối cùng cũng hít thở được không khí, trước mắt bùng sáng, nàng thờ dốt, chỉ cảm thấy trên mặt cơ hồ muốn đỏ lên, tuy rằng cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, tuy nhiên nó như thế nào cũng không rõ lắm. Là hẳn không nên hôn mình? Hay là hẳn không nên chỉ hôn nàng? A, khi gió! Mấy cái lễ giáo gạt người! Cảm giác này tuyệt vời như thế, nàng tại sao muốn lừa gạt mình?

Đoan Mộc chậm rãi vuốt ve tóc nàng, môi theo tóc nàng hôn tới trên lỗ tai, sau đó lại theo gương mặt hôn tới cổ, nụ hôn mềm nhẹ giống như gió xuân, như nàng là thứ quý giá nhất, cần vô cùng yêu thương chiều chuộng. Trên giang hồ, Đoan Mộc Dung Tuệ có tên khác là Lãnh Khốc, đối với người nào đều khinh thường không chú ý, tự cao tự đại, nhưng không biết từ lúc nào, nữ tử xinh đẹp thích mặc đồ đỏ đã đập vào mắt. Nàng kịch liệt như lửa, mềm mại đáng yêu như nước, lại thiện chân vô cùng, nàng không tuân thủ nguyên tắc, mặc kệ mình có lãnh mạc hay không vẫn đến quấy rầy làm loạn, hẳn bắt đầu không tự chủ được dời mắt theo nàng, trở thành một đấng đồ từ [kẻ si tình]. Là ai nói, giai nhân khó tìm? Giai nhân của hẳn, giờ phút này đang ở trong lòng. . . . .

“Ngươi . . . . . Ngươi lần sau nếu bá đạo như vậy. . . . . Ta. . . . . Nhất định tức giận!”

Cao hứng vẫn là cao hứng, nàng vẫn muốn ra vẻ rụt rè, quệt mồm nhìn qua tuyệt không giống đang tức giận, mà càng giống mang theo giả hoạt câu dẫn.

Đoan Mộc Dung Tuệ thờ dài một tiếng, nhưng là nghe qua càng giống cười khê. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai của nàng, ngón tay đặt trên má nàng bồi hồi, luyến tiếc rời đi. Thật lâu sau, hắn mới thấp giọng nói:

“Đoan Mộc Dung Tuệ chỉ tại một người trước mặt làm đáng đồ tử, ngươi liền nhận mệnh đi.”

Lưu Vân cầm tay áo của hắn, bỗng nhiên nghiêm trang trừng mắt hắn, từng chữ từng chữ hỏi:

“Tại sao là ta? Ngươi lúc trước không phải thực chán ghét ta sao? Ngươi nếu trả lời không được, ta nhất định sẽ tức giận, hơn nữa cũng không để ý tới ngươi nữa!”

Đoan Mộc bỗng nhiên có thể hiểu lời Hàn Dự Trần trước kia nói rồi, hắn nói nữ nhân là một loại người vô cùng vô lý, các nàng có thể một khắc trước nhu tình như nước, cũng có thể một khắc sau cùng ngươi trở mặt. Nàng biến sắc mặt cực nhanh, quả thực không thể tưởng tượng. Đường đường Đoan Mộc thế gia Tam công tử, giờ phút này rốt cục cũng nghẹn ra một chút mồ hôi lạnh.

Sửng sốt nửa ngày, hắn rốt cục thờ dài:

“Thích liền thích, cần lý do sao?”

Muốn nói như thế nào đây? Lần đầu tiên bắt đầu? Hắn là người cao ngạo, bình thường làm sao có thể cùng một kỹ nữ so đo, vì sao lần đó hắn nhìn không được? Thích một người, dĩ nhiên là không có lý do, cho dù nàng có một đôi khuyết điểm, cũng trở thành đáng yêu. Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ cần một câu ——”Ta thích ngươi, không có nguyên nhân.”

Lưu Vân lại mê mị miệng, hiển nhiên đáp án này làm nàng không hài lòng, nhưng ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, làm sao vẫn rất lạnh lùng? Nàng không phải là không có ảo tưởng, có một người thật tình yêu mình, dắt tay mình đến già. Nay người này xuất hiện, nàng lại nhìn không được muốn hỏi chính mình: thật là hắn? Chính là hắn sao? Lưu Vân ngươi sẽ không hối hận?

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, nắm lấy mái tóc dài trên bờ vai hắn, ôn nhu nói:

“Như vậy cũng tốt, Tam thiếu gia ngươi hoàn toàn quý gối ở dưới quần của ta, bị ta chinh phục!”

Không, hối hận là lấy cớ yếu đuối, nàng vừa thầm nghĩ vừa ôm hắn, chưa từng nghĩ về sau, không có về sau.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Bên này Lưu Vân cùng Đoan Mộc nùng tình mật ý, bên kia Nga Mi cùng Tuyết Sơn cũng là thủy hỏa bất dung, chỉ vì Thúy Vân sư thái ở đỉnh núi bên cạnh lời dài bất được một Tuyết Sơn Phái đệ tử nói chuyện tâm tình cùng đệ tử phái Nga Mi, đương trường giận dữ lời đỉnh, lập tức sẽ đem đệ tử không biết liêm sỉ kia trục xuất sư môn.

Người phái Nga Mi đều khuyên can, đệ tử phái Nga Mi bị phát hiện sắc mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất, một bên là Tuyết Sơn phái đệ tử bị Thúy Vân sư thái một chương đá thương, sự tình truyền đi Lưu Từ Hoa nghe được, vừa nghe đệ tử bị đánh đá thương, như thế nào chịu làm ngơ, lập tức dẫn theo người chậm rãi tới, đã thấy Thúy Vân sư thái về mặt giận dữ, mà Tuyết Sơn Phái đệ tử trẻ tuổi, khỏe miệng đỏ máu, nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Lưu Từ Hoa cảm thấy tức giận, trên mặt cũng không động thanh sắc, cười dài đi tới, chấp tay vái chào, cười nói:

“Thúy Vân sư thái, lâu không gặp, lão nhân gia ngài vẫn tinh thần quắc thước. Không biết tiểu đồ như thế nào đắc tội quý phái, trước cho ta xin lỗi! Việc này đều là trẻ con không biết điều, ngài già rồi đừng chấp trẻ con, chỉ là trò đùa thôi!”

Thúy Vân sư thái hừ ra một hơi, lạnh nhạt nói:

“Lưu chương môn, mặt mũi lớn! Nga Mi đệ tử há có thể từ nào bị dã nam nhân này làm bẩn! Tiểu hài tử? Hắc hắc! Làm ra chuyện không nhỏ! Ta là ngu dốt, không biết Tuyết Sơn Phái dạy đệ tử thế nào, hay là cả ngày chỉ dạy việc vô sỉ!?”

Lưu Từ Hoa không khỏi giận dữ, biến sắc, định há mồm cùng nữ nhân này lý luận, nhưng nghĩ mình là nam nhi, lại cùng một nữ lưu đầu vô mồm, không khỏi lưu chuyện không hay, hắn cười gượng hai tiếng:

“Thúy Vân sư thái, danh tiếng này quá lớn, ta nhưng không dám mang. Mọi người có việc gì nên nói chuyện, có gì đã thương người?”

Thúy Vân sư thái lạnh lùng nói:

“Ta chính là đã thương người! Người muốn làm gì? !”

Lưu Từ Hoa về mặt biến sắc:

“Ta coi người là lão nhân gia, gọi người một tiếng sư thái! Ta và người đều là nhất phái tôn trọng, như thế nào nói năng lỗ mồm?! Trương Thúy Vân, một nữ nhân vẫn cần giữ những lễ nghi! Trở về soi gương đi, để ý lại mình xem, râu trên mặt đã sắp mọc ra rồi!”

Hắn lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn không được cười vang, bất quá nở nụ cười không được hai tiếng, đều trầm mặc. Thúy Vân sư thái trên mặt giống nhau bao phủ một tầng mây đen, nàng lạnh lùng nhìn Lưu Từ Hoa, sau một lúc lâu, mới nói:

”Tốt lắm! Người tốt lắm! Lưu Từ Hoa, mười năm trước người kiêu ngạo như thế, mười năm sau người vẫn thói cũ không thay đổi! Hôm nay ta vì Nga Mi phân cao thấp lấy lại công đạo!”

Nàng rút ra bảo kiếm, lớn tiếng quát:

“Ra chiêu! Để cho ta biết thế nào là Tuyết Sơn Phái chó đất lẫn lộn!”

Nguyên Tuyết Sơn Phái có một chiêu thức thành danh tên là sư tử nhỏ xoay người, giờ phút này lại bị nàng bóp méo thành chó đất lẫn lộn. Lưu Từ Hoa làm sao còn kiếm chế được, hai người này đều là tính tình dữ dội, bình thường chính là không có việc gì cũng phải tìm chỗ gây sự, một khi đã nổi giận, liền hết sức căng thẳng

Lưu Từ Hoa phản thủ cầm chuôi đao, hai người lạnh lùng nhìn nhau, chỉ đợi đối phương vừa động, lập tức đuổi theo kịp. Nga Mi cùng Tuyết Sơn Phái lại nói cũng không am tường tấn công, đều là thủ nhiều hơn đánh, bởi vậy hai người nhìn nhau nửa khắc, lại không thấy người nào động, hai phái đệ tử cũng đều âm thầm nhón nháo một phen, đều sợ sư tôn của mình bị thua.

Đang căng thẳng, không ngờ một bên đột nhiên truyền tới tiếng cười của một nam tử, hắn ôm cổ một đệ tử phái Nga Mi, cười nói:

“Tập Ngọc! Nguyên người chạy tới nơi này! Để cho ta đi tìm!”

Đệ tử nữ kia bị hắn nhất ôm, sợ tới mức kêu lên, Thúy Vân sư thái vốn chán ghét nam tử, giờ phút này người này dám trước mặt mình đùa giỡn đệ tử của mình, nàng lạnh lùng nói:

“Hảo tặc tử! Người thật to gan!”

Nàng thả người bay lên, một chưởng bổ tới kia nam tử áo, nàng chỉ nói là một tên vô lại, bởi vậy dùng hai phần nội lực, thăm nghĩ làm cho hắn chịu chút đau khổ thôi, ai ngờ một chưởng bay lên lại giống như bổ bông lý, đi qua hắn, trượt xuống. Nàng sững sờ.

Người nọ bị đánh một chưởng, lập tức nhảy dựng lên, phản thủ đi sờ sau lưng của mình, sau đó. . . . . Lên tiếng khóc lớn! Mọi người thấy hắn quần áo đẹp đẽ, cũng là khuôn mặt tuấn tú văn nhã, nhưng trên mặt có nét ngờ nghệch, rõ ràng là cái kẻ ngu, hắn một bên khóc một bên kêu:

“Tập Ngọc! Tập Ngọc! Người đang ở đây chỗ nào?”

Thúy Vân sư thái chỉ thấy hắn già ngây già dại, chính mình mới vừa rồi một chưởng kia cũng là không hiểu sao trượt ra ngoài, cảm thấy không khỏi đại nghi, lớn tiếng kêu lên:

“Người là người nào? ! Hãy xưng tên ra!”

Trong tay nàng kiếm chuyển động, cũng là nhất chiêu như mặt trời mọc vùng lên rồi ào ào xuống. Niệm Hương cũng không biết trốn, chính là ngơ ngác nhìn kiếm, mắt thấy mũi kiếm sẽ đâm vào ngực hắn, tất cả mọi người nhìn không được kinh hô lên!

Điện quang hỏa thạch, chỉ nghe “Đình” một tiếng, Thúy Vân sư thái chỉ cảm thấy trên tay mình chợt nhẹ, chuôi của đình vân kiếm bị cắt làm hai đoạn rơi xuống đất! Nàng nhìn không được đầy lòng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một cái thanh y nữ tử đứng ở trước mặt mình, yếu đuối nhỏ nhắn và cao cao, giống nhau thôi một hơi sẽ bay mất, là một quan gia thiên kim. Nhưng trên mặt nàng thần sắc đàng đàng sát khí, trong ánh mắt đã tràn ngập sát khí, nàng lạnh lùng nhìn Thúy Vân sư thái, thật lâu sau, mới nói:

“Lão bà tử người, làm gì với tướng công ta? !”

Thúy Vân sư thái nhất thời nói không ra lời, kinh ngạc nhìn chuôi đoản kiếm trong tay nàng. Sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên thở dốc vì kinh ngạc, chỉ vào mũi Tập Ngọc, khàn giọng nói :

“Người. . . . . Thập bước giết một người là gì của người? !”

Chương 28

Tập Ngọc không để ý nàng, hừ mũi một hơi, lạnh nhạt nói:

“Mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi là ai! Còn dám hỏi ta!”

Thúy Vân sư thái nhất thời giận dữ, nàng tính tình từ trước đến nay dữ dội, giờ phút này Tập Ngọc tỏ thái độ cao ngạo giống như lửa cháy đổ thêm dầu, nàng lại càng không nhiều lời, vung tay một chiêu tiến tới! Một mặt kêu lên:

“Ngươi đồ đệ của tặc tử kia! Cũng không phải thứ tốt!”

Tập Ngọc thấy nàng nói động thủ liền động thủ, hoàn toàn không nói đạo lý, hơn nữa chiêu phong gào thét, nội lực dị thường cao thâm, không khỏi cẩn thận, đem đoản kiếm vung lên khoảng không, dẫn theo Niệm Hương đằng sau rút lui mấy bước, dùng sức đẩy hấn dôi đi, mới xoay người cùng Thúy Vân sư thái đối nghịch.

“Sư phụ ta là loại người nào, không tới phiên ngươi tới nói! Ngươi là lão bà không biết điều! Ý vào võ nghệ cao cường có thể tùy tiện khi dễ người sao? ! Ngươi không xứng một đại tông sư! Quả thực không còn mặt mũi!”

Tập Ngọc cùng Lưu Vân ở chung lâu, mắng người cũng lưu loát dị thường, Thúy Vân sư thái bị người trẻ tuổi như thế nhục mạ quá, tức giận đến cả người phát run, một phen đoạt lấy kiếm trên lưng đại đệ tử, nhanh một tiếng rút ra, lạnh lùng nói:

“Hôm nay phải dạy dỗ loại võ lâm biến chất này!”

Nàng huy kiếm lên, ai ngờ nửa đường đột nhiên sấp lại đẩy một người, lấy đao chặn kiếm của nàng, trầm giọng nói:

“Sư thái vì sao lỗ mãng như thế! Nàng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi! Ngươi muốn để lại cho hậu bối ác danh sao? !”

Thúy Vân sư thái đột nhiên dừng lại, đã thấy Lưu Từ Hoa che ở trước mắt, nàng mặc dù nổi giận bên trong, đầu gối cũng là một đại tông sư, bị hấn nói như vậy, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, nhất thời bình tĩnh lại. Thúy Vân sư thái dùng sức đẩy đao của hấn, trầm giọng nói:

“Ta tự biết! Không khiến ngươi nhắc nhở!”

Lưu Từ Hoa cười gượng hai tiếng, đem đao rút về, xoay người nhìn đoản kiếm trong tay Tập Ngọc, sau một lúc lâu mới thờ dãi nói:

“Đã bao nhiêu năm! Nay lại thấy thanh kiếm này, nó vẫn giống như trước! Cô nương, tôn sư thật là thập bước giết một người Hồ Dương sao?”

Tập Ngọc thấy người này ngôn ngữ ôn hòa, lập tức cũng là thành thật trả lời:

“Đúng vậy.”

Lưu Từ Hoa nghiêm mặt nói:

“Ta xem bộ dáng của ngươi cũng không phải người trong giang hồ, tuổi còn nhỏ, không thể nói dối! Thập bước giết một người là loại người nào, như thế nào dạy dỗ đồ đệ như ngươi vậy?”

Nguyên mới vừa rồi Tập Ngọc một kiếm gọt gãy đỉnh vân kiếm, hấn đã nhìn ra thân pháp của nàng, tuy rằng kỳ quái, nhưng động tác có phần vụng về, nhớ năm đó đỉnh núi Băng Ngọc Hồ Dương giết người vô số, công lực đó, đệ tử của hấn như thế nào lại vụng về như thế!

Tập Ngọc lạnh nhạt nói:

“Ngươi tin cũng thế, không tin cũng thế, nào có can hệ đến ta? Ta chỉ là tới tìm tướng công ta mà thôi.”

Mọi người vừa nghe nói của nàng tướng công là thằng ngốc kia, không nói gì. Tập Ngọc đem kiếm thả lại trong tay áo, xoay người muốn đi, ai ngờ Thúy Vân sư thái lạnh lùng nói:

“Ngươi nha đầu kia ngừng lại cho ta! Ta không so đo ngươi vừa rồi vô lễ, nhưng Hồ Dương là giang hồ ác nhân, chính phái nhân sĩ thế tru diệt hấn! Ngươi nói mau! Hấn bây giờ đang ở chỗ nào? !”

Tập Ngọc hừ một tiếng:

“Nói cho người biết, sau đó cho người đi giết hân? Người muốn ta giúp diệt sư phụ của ta sao? !”

Thúy Vân sư thái bị nàng đáp trả như vậy, sững sốt một lúc lâu, sau nói:

“Người còn là một tiểu nha đầu, ngày sau đường còn dài! Vì sao phải che chở này ác nhân? ! Từ xưa đến nay, chính tà luôn đối nghịch, ta khuyên người tốc tốc cải tà quy chính, bỏ gian tà theo chính nghĩa cho thỏa đáng! Nếu không người sẽ giống sư phụ người, trở thành kẻ thù của võ lâm!”

Tập Ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, quay đầu liếc xéo nàng, chậm rãi nói:

“Người bá đạo muốn ta làm vậy, rất không phân rõ phải trái, lãnh huyết vô tình chính phái nhân? Như vậy ta tình nguyện cả đời bị coi như ác nhân!”

Thúy Vân sư thái sắc mặt đột nhiên thay đổi, điềm nhiên nói:

“Ta đã bỏ qua cho người một lần! Người nếu còn nói ra những lời đó, mặc kệ có bị hậu bối coi thường, ta cũng phải giáo huấn người!”

Tập Ngọc lẳng lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu, mới nói nhỏ:

“Người là người dùng vũ lực uy hiếp người khác, thực sự kiêu ngạo như vậy sao? Nhân giả vô địch, người lớn tuổi như vậy, đạo lý ấy cũng không hiểu. Người nói năng lỗ mãng vẫn là người, tùy ý ra tay đã thương người cũng là người. Ý vào võ nghệ cao mà coi thường người khác, ta không khỏi đỏ mặt thay người!” Thúy Vân sư thái mân mê lên môi, lạnh nhạt nói:

“Lần thứ ba rồi!”

Nàng đem kiếm đưa đến, hai chân nhảy lên, tạo bóng dáng giống như tiên hạc bay đến, một kiếm nhanh như tia chớp! Tông sư phái Nga Mi, quả nhiên lợi hại. Tập Ngọc thậm chí không lấy kịp kiếm trong tay áo, trơ mắt nhìn một hàn quang bổ tới trước mắt!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tập Ngọc chỉ cảm thấy vai bị người kéo, nhưng lại không hề có khả năng chống cự, bị kéo bay rớt ra ngoài, tiếp theo lại bị nhẹ nhàng đỡ lên, đứng vững. Nàng có chút khó hiểu ngẩng đầu lên, đã thấy một người nam tử trung niên mặc màu đen áo choàng đứng ở bên cạnh mình, mà Thúy Vân sư thái bị một kiếm của huyền y nữ tử khác cản.

Thúy Vân sư thái vội vàng thu kiếm, trên mặt vừa kinh sợ vừa ân hận, huyền y nữ tử kia một kiếm cản trở, lập tức thu kiếm, chấp tay cười nói:

“Thúy Vân sư thái, lão nhân gia ngài tinh thần quắc thước như cũ. Phái Thái Sơn vinh hạnh, làm phiền ngài đại giá quang lâm đến đang xem cuộc chiến luận võ đại hội, thật sự là rất vinh hạnh.”

Thúy Vân sư thái sợ run một hồi, mới chậm rãi nói:

“Anh hùng xuất thiếu niên, phái Thái Sơn đừng mãi phi thường hậu bối, cũng coi như võ lâm nhân tài mới xuất hiện, Nga Mi há có không đến cổ động đạo lý. Huyền Anh nữ hiệp, kiếm thuật của người càng ngày càng điêu luyện!”

Nguyên huyền y nữ tử này đúng là chương môn nhân phái Thái Sơn bổn tông Lâm Huyền Anh, nàng tuổi chừng bốn mươi, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng cũng tông sư được coi trọng trên giang hồ. Lập tức nàng mỉm cười, ôn nhu nói:

“Sư thái đến đây vừa vặn, phái Nga Mi nữ đệ tử người người kiếm pháp tuyệt diệu, mấy ngày trước đây ta còn cùng Huyền Trung đại ca nói về người! Hôm nay khó được tất cả mọi người tụ nơi này, sao vì tiểu bối làm tổn thương hòa khí? Đi, sư thái! Chúng ta đi đến hạc đình uống trà nói chuyện.”

Thúy Vân sư thái gặp hai chương môn phái Thái Sơn hòa giải, nể mặt lập tức đi theo Lâm Huyền Anh xuống núi. Lâm Huyền Anh đi đến trước mặt Lâm Huyền Trung, nhìn hân mở trừng hai mắt, nói:

“Ta mời sư thái uống trà, đại ca người trấn an tiểu cô nương này một chút đi!”

Nguyên lai phái Thái Sơn bổn tông cùng tông phái hai chương môn nhân là huynh muội, khó trách bổn tông hai nhà chưa từng có oán hận, luận võ là luận võ, hòa khí lại không thể bị phá vỡ.

Tập Ngọc khó hiểu nhìn huyền y nam tử kia, hân cúi đầu như nhìn thanh kiếm trong tay mình suy nghĩ, cũng không nói chuyện. Tập Ngọc hít một hơi thật sâu, chấp tay nói:

“Đa tạ tương trợ! Ngài là. . . . .?”

Lâm Huyền Trung ôn hòa nở nụ cười hạ xuống:

“Lại nói tiếp, ta trước kia đã từng thấy qua người một lần, Tư Mã tiểu thư. Vốn phải quý xuống, gọi người quận chúa, nhưng người tại giang hồ, cũng không cố được quý củ nhiều như vậy.”

Tập Ngọc bị hân một câu nói toạc ra thân phận, không khỏi hoảng hốt, nói cũng nói không được. Lâm Huyền Trung ôn nhu nói:

“Ba năm trước đây, ta từng đi một chuyến tới Hàng Châu, ngày đó rất nhiều quan gia thiên kim đi đến Tây Hồ chơi xuân. Ta không muốn người ta phát

giác thân phận mình, biến thành một tên ăn mày, dọc theo bên hồ ăn xin. Tất cả quan gia thiên kim đều né tránh, chỉ có người cho ta một thỏi mười hai nguyên bảo, còn lạnh như băng bảo ta đi tìm việc, một người hán tử sao có thể luân lạc ăn xin trên phố.”

Hắn nở nụ cười:

“Sau ta biết người là thiên kim Tư Mã Tề tướng, Tư Mã Tề tướng cương trực ghét đua nịnh, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử. Tư Mã quận chúa, ngày đó mười hai hoàng kim, ta vẫn chưa có sử dụng, hôm nay, ta đem nó trả lại cho người.”

Nói xong, hắn từ trong tay áo lấy ra một thỏi mười hai hoàng kim, Tập Ngọc kinh ngạc tiếp nhận, đã thấy đấy thỏi hoàng kim còn có khắc chữ Đại Tổng, đúng là hoàng kim năm đó nài cho.

Lâm Huyền Trung thở dài một hơi, nhẹ giọng nói:

“Tôn sư, lão nhân gia có khỏe không? Rất nhiều năm không thấy, thế sự nguy biến, chính là phong thái hắn ngày xưa, lại như cũ ở trước mắt.”

Tập Ngọc thấp giọng nói:

“Các người. . . . . biết hắn?”

Lâm Huyền Trung lắc lắc đầu, buồn bã nói:

“Hắn là thân phận cao nhân, lúc ấy chúng ta quả thực giống như khác nhau một trời một vực. Hắn làm cho người ta cảm giác là chim điều bay lượn trên cao, chưa bao giờ dừng lại xem. Người có thể làm đệ tử của hắn, thật là thực may mắn.”

Nói xong, hắn vỗ vỗ bả vai Tập Ngọc, giống như một bậc cha chú,

“Lần này luận võ đại hội người giang hồ đến phần đông, người trăm ngàn cẩn thận. Lần này chuyện thật sự nguy hiểm, Thủy Vân sư thái tính cách dữ dội người làm tiểu bối nhường cho một chút cũng được. Nhớ lấy không cần quá lộ liễu, võ công của người mặc dù không tệ, vẫn thiếu kinh nghiệm, để tránh cho mình đưa tới họa sát thân. Lời nói như thế, ta còn có việc, đi trước một bước. Cáo từ.”

Hắn nhìn bên cạnh Lưu Từ Hoa đang chữa thương cho đệ tử, nói nhỏ, xoay người rời đi, Tập Ngọc yên lặng nhìn bóng lưng hắn, trong lòng không khỏi kỳ lạ. Sư phụ của nàng, nàng giống như lại khó hiểu hắn một ít. Nàng xoay người, nhìn Niệm Hương tươi cười:

“Chúng ta đi thôi, vừa rồi phía dưới có tiệm cơm, chúng ta ăn một chút gì đi.” Mười tám tháng tư ngày ấy, mưa dầm, phảng phất có tiếng đóng gõ, mây đen dày đặc, lúc trước mưa vẫn tích tạnh, dần dần thành lớn. Lối đi ở trên đỉnh núi, chung quanh đều là mây mù lượn lờ, cách xa nhau năm bước, liền thấy không rõ người đối diện.

Nhưng những điều này không có thể ảnh hưởng đến tâm trạng hưng phấn của mọi người, sáng sớm, đi xem cuộc chiến võ lâm các phái nhân sĩ đều tập trung ở lối đi đỉnh núi, lối đi đối diện cao lâu, ba tông sư được mời đến chủ trì công đạo ngồi ngay ngắn bên trong.

Sương mù quá lớn, Lưu Vân thấy không rõ trong lầu mặt Đoan Mộc, nàng thở dài một hơi, lầm bầm nói:

“Như thế nào, hắn ngồi chỗ ở cao tầng, ta đột nhiên cảm giác được cao không thể chạm nha. . . . .”

Tập Ngọc sờ sờ đầu của nàng, nói nhỏ:

“Hắn không thể cả đời ở cao tầng, sẽ có lúc xuống dưới. Người đừng lòng dạ hẹp hòi nghĩ nhiều như vậy.”

Lưu Vân đỏ mặt, vội la lên:

“Ai nói ta nghĩ! Hắn thế nào cũng không liên quan đến ta đâu!”

Lời nói cứng rắn, ánh mắt vẫn nhìn không được hướng chỗ của hắn nhìn, Tập Ngọc chỉ có thể cười vỗ vỗ nàng:

” Lưu Vân, nhớ lời ta nói không? Người là nữ tử tốt nhất, đáng giá nam nhân tốt nhất.”

Lưu Vân kiêu ngạo ngẩng đầu lên:

“Ta đương nhiên là tốt nhất! Nhưng hắn có phải tốt nhất hay không, còn cần nghiên cứu thêm!”

Lời này nói tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Giữa trưa, sương mù không tiêu, ngược lại càng đậm rồi, trong đám người bỗng nhiên một trận xao động, người nguyên Thái Sơn bốn tông hai phái đến, lần này luận võ đại hội, là hai phái lựa chọn ra hai người một nam một nữ cao thủ, lên đài tỷ thí. Bốn người đồng loạt lên lối đi, Thẩm Tiểu Giác là lùn nhất, không chút nào thu hút, cùng đồng môn sư huynh đệ so sánh, quả thực giống một bóng người mơ hồ, nhưng ánh mắt mọi người đều rơi trên người hắn, hắn nhận nhiều cái nhìn chăm chăm, cư nhiên không bối rối, thần sắc thản nhiên, lòng dạ kiêu này, đủ để cho nhân bội phục.

Lâm thị huynh muội lên đài cao giọng tuyên bố luận võ bắt đầu, đệ nhất hiệp không có Thẩm Tiểu Giác, chỉ là hai nữ đệ tử tỷ thí. Tuy rằng các nàng kiểm

pháp đều thấp phần tinh diệu, nhưng lại không có chút hấp dẫn nào, không quá một khắc, liền phân thắng bại, nữ đệ tử bạch y thắng lợi.

Thẩm Tiểu Giác ra sân, nguyên có chút mạnh mẽ, đám người giờ phút này bỗng nhiên an tĩnh lại, mỗi ánh mắt đều nhìn hắn, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hắn. Niệm Hương có chút bị loại không khí này làm sợ, cảm thật chặt tay Tập Ngọc. Một bên Lê Vi âm mộ thấp giọng nói:

“Thật sự là lợi hại. . . . . Nếu ta bị nhiều người nhìn như vậy, nhất định ngay cả đường cũng không biết đi như thế nào! Hắn cư nhiên mặt không đổi sắc!”

Lê Cảnh vỗ vỗ đầu của hắn, nói nhỏ:

“Người cô gắng tu luyện mười năm nữa, nhất định có thể vượt qua hắn.”

Nàng vừa dứt lời, đã thấy trên đài hai người đã muốn động. Thật có thể dùng nhanh như gió để hình dung, tạm thời bất luận đối thủ Thẩm Tiểu Giác như thế nào, nhất quyền nhất cước của hắn giống như đều mang một loại đặc thù mị lực, mỗi động tác đều tinh chuẩn nhanh chóng. Ngay cả trên cao tầng Võ Đang chuông môn Chu Quảng cũng nhìn không được vượt hóm rầu liên tục gật đầu, quay đầu nhìn Viên Không đại sư thấp giọng nói:

“Quả nhiên hậu sinh khả úy, kẻ này qua mười năm, tất nhiên là oai phong một cõi!”

Viên Không đại sư nói một tiếng Phật hiệu, gật đầu nói:

“Quả thật như thế, phái Thái Sơn có một hảo đồ đệ nha! Chỉ phán từ nay về sau võ lâm bách gia tranh giành tươi đẹp, có thể làm ra, tạo ra một thế hệ chưa từng có.”

Chu Quảng nhìn thoáng qua sắc mặt trầm tĩnh của Đoan Mộc Dung Tuệ, cười nói:

“Đoan Mộc công tử, người xem thiếu niên này như thế nào?”

Đoan Mộc Dung Tuệ trầm giọng nói:

“Quyền cước sinh gió, lực đạo vừa phải, thân thể mềm mại, chứng thật là cái võ học kỳ tài. Chỉ cần tôi luyện thêm, ngày sau tất nhiên thành châu báu.”

Chu Quảng vốn định áp chế nhuệ khí thanh niên này, ai ngờ hắn nửa điểm cũng không thay đổi. Nghĩ đến Đoan Mộc Dung Tuệ cũng so với Thẩm tiểu giác không lớn hơn mấy tuổi, chẳng lẽ nhân tài mới xuất hiện thật sự có thể đuổi kịp và vượt qua võ lâm tiền bối là người này sao?

Vừa nghĩ tới, trên đài tỷ thí đã chấm dứt, không ngoài sở liệu, Thẩm Tiểu Giác thắng, không cần tốn nhiều sức. Nam đệ tử và nữ đệ tử tỷ thí chọn ra người thắng, người thắng liền cùng Thẩm Tiểu Giác tiến hành tỷ thí cuối cùng.

Lúc nam đệ tử và nữ đệ tử tỷ thí, đám người lại bắt đầu xao động, nháo nhào vì chuyện của người trên đài. Lại nói nữ đệ tử này tên là Triều Tuyết Nga, năm vừa mới hai mươi sáu, vốn là bốn tông kiếm hảo thủ, kiếm pháp thay đổi nhanh chóng, nhưng hôm nay kiếm pháp của nàng tuy rằng tinh diệu, lại giống thiếu một điều gì đó.

Lâm Huyền Anh huynh muội đều nhìn ra, chỉ nói nàng quá mức khẩn trương, mắt thấy nàng ở trên đài bị kia bại trận bị nam đệ tử bức tới góc chết, Lâm Huyền Anh nhìn không được thờ dài:

“Tuyết Nga vẫn là kinh nghiệm không đủ, lúc này hắn là dùng nhất chiêu mặt trời lặn phía tây để hóa giải. . . . .”

Nàng vừa dứt lời, đã thấy Triều Tuyết Nga thân hình nhoáng lên một cái, nhưng lại giống như quỷ mị, lập tức xuất hiện phía sau nam đệ tử, cũng không biết nàng dùng động tác gì, chỉ cảm thấy tay áo vung lên, nam đệ tử lập tức ngã sấp xuống, bất tỉnh nhân sự. Tất cả mọi người là kinh hãi, không dự đoán được sẽ có như thế biến cố, Lâm thị huynh muội lại kinh ngạc, nàng mới vừa rồi dùng là thần pháp. . . . Là cái gì? Tuyệt đối không phải võ công của phái Tuyết Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếu Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lại nói Triều Tuyết Nga dùng nhất chiêu cổ quái đích thủ pháp đem so với người đánh bại, làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, lập tức sớm có người nói phái Thái Sơn nguyên nhân tài đông đúc, một nữ đệ tử bình thường nguyên thân pháp lại tốt như thế.

Lâm Huyền Anh tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói Tuyết Nga vụng trộm học công phu mới, thừa dịp lúc nghỉ ngơi trấn an nàng vài câu, Tuyết Nga lại thủy chung cúi thấp đầu không nói lời nào. Lâm Huyền Anh nghĩ đến nàng đang lo lắng, vì thế lại trấn an vài câu, liền mời nàng đi xuống.

Lần này dù nói vẫn là lần tỷ thí, nhưng là từ bốn tông người đến quyết chiến, thật sự ngoài dự liệu của mọi người, xem ra lần này vị trí chương môn nhân, là nhất định bốn tông tới đón đầu. Lập tức mọi người cảm hứng càng cao, ngay cả Chu Quảng cũng nhận không được nữa đi thăm dò, ý đồ thấy rõ ràng một ít.

Lâm thị huynh muội tuyên bố tỷ thí bắt đầu, Thẩm Tiểu Giác không đợi Triều Tuyết Nga hành động, giành trước công tới. Hấn vóc dáng tuy rằng thấp bé, động tác lại hết sức hữu lực, đem Triều Tuyết Nga lập tức liên bức tới góc, mọi người âm âm trầm trầm khen ngợi, Thẩm Tiểu Giác khoe miệng cũng lộ ra vẻ mỉm cười —— hấn thắng định rồi!

Hấn biến chương, đang muốn điểm yếu huyết trên vai Triều Tuyết Nga, lại không biết từ chỗ nào truyền đến một thanh âm của tiếng huyết sáo vang lên, người huyết saod thực tại nội lực thâm hậu, trung khí mười phần, tiếng huyết sáo liên miên không dứt. Mọi người tìm kiếm khắp nơi người huyết sáo, Lâm Huyền Anh bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

“Tiểu Giác! Chú ý ——!”

Thẩm Tiểu Giác ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy đầu ngón tay một trận đau nhức, hấn quát to một tiếng, đột nhiên đem cánh tay lùi về, đã thấy trên ngón giữa cắm một cây đinh tám thước, đáng sợ hơn chính là đầu ngón tay hấn từng trận run lên, bắt đầu biến thành màu đen! Là độc?! Đường đường phái Thái Sơn tỷ thí lại có người dụng độc? !

Không đợi hấn há mồm trách cứ, Triều Tuyết Nga thân hình bỗng nhiên nhoáng lên một cái, cùng mới động tác tưởng như hai người, Thẩm Tiểu Giác chỉ cảm thấy gáy bị người dùng lực chạm vào, nhất thời choáng váng ngã xuống. Mọi người thấy vậy kinh biến, không khỏi đều ngây ngẩn cả người. Kinh ngạc nhìn Triều Tuyết Nga theo trên lối đài nhảy xuống, một phen kéo xuống mặt nạ trên mặt, lộ ra một khuôn mặt trắng tuyết lạnh lùng.

Tuyền Dung Hương? ! Tập Ngọc đại giết mình, thật sự không thể tưởng được sẽ ở lúc này gặp được nàng! Mất thấy nàng hướng lại đây, mục tiêu tất nhiên là Niệm Hương. Tập ngọc đang muốn tiến lên ngăn trở Niệm Hương, ai ngờ Dung Hương bỗng nhiên đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhưng lại giống như khinh phiêu bay lên không trung bình thường, khinh công thật sự rất cao. Nàng ở giữa không trung xoay lưng áo, thân thủ liên trào, Niệm Hương không hề phòng bị nàng bất lấy phía sau lưng, chạy được vài thước.

Tập Ngọc đuổi theo, một mặt vội la lên:

“Niệm Hương! Mau bắt lấy tay ta!”

Niệm Hương bị Dung Hương dẫn theo phía sau lưng bên chạy, nhất thời gấp gáp, chỉ có quay đầu liếc mạng bắt lấy tay Tập Ngọc. Tập ngọc dần dần đuổi theo, mắt thấy cô tay hấn bị bắt về

Chợt nghe bên vách núi một người khẽ cười một tiếng, ôn nhu nói:

“Niệm Hương, một mình ngươi đi dạo lung tung hơn nửa năm, còn không muốn về nhà sao? Cha rất nhớ ngươi.”

Niệm Hương chợt vừa nghe thanh âm này, cả người đều cứng lại, hấn kinh ngạc trông qua, đã thấy bên vách núi một nam tử áo đen đứng thẳng, trên mặt đội một cái mặt nạ, là mặt quỷ dữ tợn. Hấn mở trừng hai mắt, ánh mắt dần dần bắt đầu kịch liệt dao động, tựa hồ vô cùng thống khổ, vừa tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Thật lâu sau, hấn bỗng nhiên nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

“Đại ca. . . . .”

Ai ngờ vừa mới dứt lời, sắc mặt nhất thời trắng bệch, há mồm phun ra một búng máu, thần sắc hấn rực rỡ, ánh mắt lại càng ngày càng sáng, yên lặng nhìn vách đá cái kia mang mặt nạ nam tử, lại bảo một tiếng:

“Đại ca?”

Hấn ngẩn đầu lại nhìn một chút Dung Hương cầm lấy chính mình chạy như điên, lẩm bẩm nói:

“Nhị tỷ?”

Dung Hương khuôn mặt băng tuyết rốt cục có kích động, nàng cười nói:

“Ngươi rốt cục nhớ ra chúng ta sao? Chúng ta tìm ngươi đã lâu ! Lần này chính là đưa đến ngươi về nhà !”

“Quay về. . . . . Về nhà?”

Hấn có chút nghi ngờ nói, lẩm bẩm, bỗng nhiên phát giác đằng sau một thanh y nữ tử đuổi theo, sắc mặt như tuyết, hoảng sợ nhìn mình, hấn hơi hơi nhú mày:

“Ngươi. . . . . Ngươi là. . . . .?”

Một câu khinh phiêu nghi hoặc, cơ hồ đem toàn bộ thế giới của Tập Ngọc đều đánh nát, lòng của nàng khấp đột nhiên đau xót, đột nhiên cảm giác được rốt cuộc không thể thờ. Hấn nhớ ra rồi! Hấn muốn rời đi! Nàng đột nhiên dừng bước lại, phía trước Dung Hương cũng đột nhiên ngừng lại, bởi vì Lâm thị

huynh muội đã ngăn đón trước, DungHương xoay người thay đổi cái phương hướng, đã thấy mặt sau đều bị các phái nhân sĩ chắn.

Nàng cũng không sợ, lẳng lặng đứng ở trong vòng vây, lạnh lùng nhìn người chung quanh. Sau một lúc lâu, mới có người kinh hãi kêu lên:

”Ngọc phong . . . . ! Bọn họ là người ly hỏa cung ! Bọn họ có Thiên thanh kiếm quyết!”

Thiên thanh kiếm quyết vừa vừa nói đi ra, đám người lại một trận xao động, mọi người đều lấy ra binh khí, tính đem Dung Hương bọn họ. Dung hương cũng không sợ, không nhúc nhích, chính là lẳng lặng đứng ở đó, trong tay vẫn như cũ cầm lấy lưng Niệm Hương .

Tập ngọc kinh ngạc nhìn Niệm Hương, hấn về mặt nghi hoặc nhưng dần dần sáng tỏ cái gì, hồ nghi nhìn người chung quanh, khóe miệng thường ngo ngác ngây ngô cười cũng dần dần thu liễm, mày cũng nhíu lại, trên mặt lộ ra linh khí cùng trầm ổn. Nàng chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới cách mình càng ngày càng xa, trong lỗ tai dần dần thanh âm gì cũng nghe không rõ, nàng trong mắt chỉ có hai tròng mắt ngăm đen. Người kia từng có những ánh sáng trong suốt bao quang, nay toàn bộ bị nuốttrong bóng tối, cũng tìm không được một chút ánh sáng.

Nàng cả người rét run, chỉ cảm thấy cả người từ trong ra ngoài dần dần bắt đầu phát run, như thế nào cũng không chế không được.

Lâm Huyền Anh lạnh lạnh nhìn Dung Hương, thật lâu sau, mới trầm giọng nói:

”Người Ngọc phong không khỏi quá kiêu ngạo! Nghĩ đến toàn bộ võ lâm bị các ngươi đùa bỡn cho trong bàn tay sao? Ngươi có ý đến phá hư luận võ đại hội, là dụng tâm gì? !”

Dung Hương lạnh nhạt nói:

“Ta không nghĩ tìm phiền toái, cho nên dùng phương pháp đơn giản nhất trà trộn vào. Ta chỉ là vì tìm đệ đệ, không có tìm phiền toái , các ngươi tốt nhất không nên ép ta.”

Thúy Vân sư thái làm sao nhẫn nhịn , lập tức lạnh lùng nói:

“Thật cuồng vọng khẩu khí! Để cho ta biết ngươi rốt cuộc là kẻ lợi hại như thế nào đi!”

Lâm Huyền Trung nâng tay ngăn cản Thúy Vân sư thái, hấn nhìn Dung Hương một hồi, bỗng nhiên nói nhỏ:

“Trên giang hồ mỗi người truyền rằng bầu Thiên thanh kiếm quyết ở Ngọc phong, các ngươi lại vẫn dám chọn đi tìm cái chết. Nhưng thôi, nếu dừng ở phái Thái Sơn, tất nhiên không thể tha các ngươi bình yên rồi đi. Dem Thiên thanh kiếm quyết giao ra đây đi!”

Dung Hương vẫn thản nhiên, nói nhỏ:

”Như các ngươi, muốn tu luyện kiếm quyết thượng võ công, còn sớm tám đời.”

“Làm cần gì đó!”

Lâm Huyền Anh rút cục nhịn không được lớn tiếng rống lên, rút kiếm bước trên:

“Ra chiêu đi! Hôm nay chính là chết ở chỗ này cũng không cần oán hận!”

Quanh Dung Hương bỗng nhiên sóng gió nổi lên, nàng thì thảo nói:

“Ta nói không nên ép ta, ta đã đồng ý không rước lấy phiền phức. . . .”

Nàng vừa nói xong, lại nghe mặt sau cái kia vẫn đứng ở vách núi giữ đội mặt nạ quý nam tử cười nói:

“Dung Hương, lần này ngoại lệ. Tùy ngươi cao hứng đi! Trở về ta cùng cha nói!”

Trên mặt nàng bỗng nhiên giống như phá băng tan rã, lập tức lộ ra vui mừng tươi cười, đột nhiên quay đầu, nhìn người nọ:

“Ngươi là nói thật? Không phải gạt ta?”

Người nọ gật đầu,:

“Đại ca khi nào đã lừa gạt ngươi?” Dung Hương bỗng nhiên khoát tay, đem Niệm Hương vớt ra ngoài! Tất cả mọi người là cả kinh, đã thấy niệm hương khinh phiêu bay về phía vách núi, bị nam tử mang mặt nạ một phen tiếp được, không biết cần bao nhiêu khéo lực, ly hỏa cung võ nghệ quả nhiên lợi hại! Trên tay nàng không biết khi nào xuất hiện một đoản kiếm tinh xảo, chỉ thấy nàng bóng dáng màu trắng bỗng nhiên nhẹ nhàng vừa chuyển, tựa như cùng đóa hoa bách hợp nở rộ, chỉ nghe một trận leng keng tiếng động, nàng dạo qua một vòng, binh khí của người vây quanh nàng bị chặt đứt! Mọi người thấy nàng thân thủ như thế, cũng không dám vọng động, nhưng vẫn như cũ bao vây, không cho nàng đào tẩu.

Tập Ngọc mắt thấy Niệm Hương cách mình càng ngày càng xa, rốt cục nhịn không được vươn tay ra, ý đồ bắt lấy bóng dáng màu xám kia! Hấn một khắc còn bị chính mình nắm thật chặt ở trong tay! Thật sự nói đi là đi rồi? Từ nay về sau không gặp lại? Nàng không rõ, tuy rằng đã vô số lần chuẩn bị, hấn nhớ tới sự tình trước kia, nàng cũng nói với chính mình nói chẳng sợ hấn khôi phục thần trí, cũng muốn trước tiên làm cho hấn hiểu được sự hiện hữu

của mình. Nhưng, nàng vĩnh viễn không ngờ được một việc có thể phát sinh bao nhiêu biến hóa! Hẳn cứ như vậy bị người mang đi, thời gian liếc mắt nhìn nàng cũng không có? !

“Niệm Hương!”

Nàng cho là mình khàn giọng kêu, nhưng thanh âm của nàng cũng run run mỏng manh, giống nhau một trận gió, lập tức sẽ không có bóng dáng.

Hàn Dự Trần bọn họ từ phía sau đuôi theo, Lưu Vân vừa thấy nữ nhân đáng ghét kia ném Niệm Hương ra ngoài, nhất thời nhin không được xông đi lên cả giận nói:

“Lại là ngươi! Ngươi xem không quen người ta có phải hay không? ! Chia rẽ người ta vợ chồng rất vui về sao? ! Ngươi quả thực là tên khốn kiếp!”

Dung Hương đột nhiên quay đầu, lạnh lạnh trừng mắt nàng, Lưu Vân bị ánh mắt đáng sợ của nàng nhìn sợ tới mức lui hai bước, sau đó lại quật cường đứng vững, hung tợn cho nàng trừng trở về:

“Ngươi xem cái gì xem? ! Ngươi mù la sát! Mau đưa Niệm Hương trả lại cho Tập Ngọc!”

Nàng lời còn chưa nói hết, chỉ nghe chung quanh kinh hô vài thanh âm, ngực nàng đột nhiên chột lạnh, bỗng nhiên có chút khó thở. Lưu Vân khó hiểu cúi đầu, đã thấy đoản kiếm trong tay Dung Hương lạnh lùng sát nàng ngực. Nàng trong khoảnh khắc đó, thậm chí đã quên đau đớn, chỉ cảm thấy vớ vẩn cực kỳ.

Dung Hương điềm nhiên nói:

“Dám nói nhục ta, hẳn phải chết!”

Nàng một tay lấy bật kiếm, Hàn Dự Trần thuận thế chưởng phong đánh úp, lại nghe người mang mặt nạ trên vách núi nơi đó kêu lên:

“Dung Hương, không ó thời gian chơi, mau trở về!”

Nói xong thấy một sợi thừng con từ trên trời giáng xuống, nàng nâng tay bắt lấy dây thừng i, cả người giống như đại điều màu trắng, cực kỳ nhanh xẹt qua đầu mọi người.

Lâm Huyền Anh làm sao có thể làm cho nàng trốn, một phen đoạt lấy bội kiếm của đệ tử bên người, hai chân bay lên, mũi kiếm thẳng lưng Dung Hương đâm! Lại nghe “Đinh” một tiếng giòn vang, nàng chỉ cảm thấy cổ tay chấn động, nhất thời không còn cầm kiếm, trong tay kiếm lập tức rơi xuống, nàng không đuổi kịp bóng dáng Dung Hương. Chỉ nghe giọng nói Dung Hương lạnh lùng truyền tới,:

“Thiên thanh kiếm quyết hai mươi năm trước đã bị thập bước giết một người Hồ Dương cướp đi! Các ngươi muốn tìm kiếm quyết, đi hỏi đồ đệ hẳn đi! Ngọc phong từ nay về sau cùng Thiên thanh kiếm quyết không có bất kỳ can hệ!”

Nói xong, Dung Hương cùng nam tử mang mặt nạ kia tung hoành, thế trên vách núi nhảy xuống! Nguyên bọn họ ở trên vách núi đỉnh thả dây thừng, ý vào khinh công cao, không sợ ngã, theo trên vách núi tuột xuống! Mọi người vừa nghe lời này, nhất thời giống như nổ tung, đều kêu lên. Tập Ngọc cái gì cũng không nghe thấy, nàng trong mắt chỉ có Lưu Vân ngực không ngừng phun ra máu tươi, chúng giống như không có chừng mực, vẫn hướng ra phía ngoài phun tới . . . . .

Nàng bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu, chạy vội đi qua, thân thủ muốn ôm lấy sắc mặt trắng bệch đã hôn mê của Lưu Vân, muốn bế nàng lên, nhưng Lưu Vân đã bị Đoan Mộc Dung Tuệ nhanh tay đoạt mất, nâng tay ở ngực nàng cấp điểm mấy chỗ yếu huyệt cầm máu, sau đó hất vội vàng xé góc áo, đem miệng vết thương của nàng từng vòng băng bó lại, xử lý xong, hẩn nhẹ nhàng đem nàng ôm ngang, cẩn thận không đụng vào miệng vết thương, xoay người rồi đi đỉnh núi.

Lại nghe bên cạnh truyền tới một vội vàng tiếng khóc:

“Đoan Mộc công tử! Xin chờ một chút! Có thể không. . . . . Đem nữ nhi cho chúng ta?”

Đoan Mộc dung tuệ lạnh lùng quay đầu, đã thấy A Từ phu nhân cùng trang chủ ngũ Thánh sơn trang đứng bên người, bọn họ tựa hồ là cái trang đi tới, nhìn qua tựa như bình thường nông dân vợ chồng, không còn một chút phong thái.

Ngũ Thánh sơn Trang trang chủ Tần vĩ nghĩa vội vàng tiến lên, nói:

“Không quan hệ, còn cứu! Mau đưa nó cho ta! Ta sẽ chữa trị cho nó!”

Đoan Mộc trên mặt tuy rằng bình tĩnh, kỳ thật tâm đã đại loạn, nghe được bọn họ nói có thể cứu chữa, lập tức sẽ đem Lưu Vân giao đi. Ai ngờ tay áo của hẩn bỗng nhiên bị nàng nhẹ nhàng lôi kéo, Đoan Mộc giống như bị chạm điện kinh ngạc nhìn xuống, đã thấy Lưu Vân khó khăn mở to mắt, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu, yên lặng nhìn mình, lẩm bẩm nói:

“Ta. . . . . Ta không cần đi. . . . . Ta muốn. . . . . Cùng với ngươi ở đây. . . . . Muốn nhất. . . . .”

Nàng không thể thờ dốc, câu nói kế tiếp rốt cuộc nói không nên lời. Đoan Mộc chỉ cảm thấy có một cái cửa ở ngang ngực, một chút một chút cắt vào máu thịt của hẩn, đau nhức vô cùng, lại không ngừng dừng lại. Hẩn gơ tay lại điểm nàng mấy chỗ yếu huyệt, mới ngẩng đầu lạnh nhạt nói:

“Không, ta Đoan Mộc Dung Tuệ cho dù liều mạng, cũng sẽ bảo vệ nàng chu toàn! Thịnh đem nàng giao cho ta!”

A Tử khóc không thành tiếng, chỉ sợ nói lâu chậm trễ trị liệu, chỉ dùng sức gạt đầu, Tần Vĩ Nghĩa còn muốn nói gì nữa, lại bị nàng ngăn cản.

“Lão gia! Đứa nhỏ liền giao cho Đoan Mộc công tử đi! Ta. . . . . Ta cùng với nó, cuối cùng là vô duyên thôi! Chỉ cần nó hạnh phúc. . . . . Ta. . . . . Ta cũng an tâm. . . . .”

Tần vĩ nghĩa thấy nàng nói như thế, cũng đành phải từ bỏ, lập tức Đoan Mộc mang theo Lưu Vân bay nhanh xuống núi, rất nhanh sẽ không có bóng dáng. Một hồi luận vô đại hội, thế nhưng phát triển trở thành như vậy, thật là khiến người cảm thấy không thể tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Tư Mã cô nương!”

Giống như có người đang gọi tên của nàng, nhưng nghe qua như vậy mơ hồ, giống như cách thật xa. Tập Ngọc cái gì cũng nhìn không thấy, trước mắt chỉ một màu đỏ, đó là máu của Lưu Vân phun ra, nhuộm đỏ bùn đất trước mặt; tay nàng ai cũng không thể bắt lấy, làm cho bóng dáng áo xám kia lặng lẽ rời đi.

Nàng, có phải hay không đều mất đi tất cả? Ngay trong nháy mắt, nàng cố gắng vươn tay, cũng không giữ được hạnh phúc của nàng

. “Tư Mã cô nương!”

Có người vỗ nhẹ nàng, Tập Ngọc khó hiểu ngẩng đầu lên, đã thấy Hàn Dự Trần vội vàng nhìn mình, trên người hắn vài giọt máu bắn tung tóe, là của Lưu Vân. Tập Ngọc trong nháy mắt, chỉ cảm thấy ngực đột nhiên đau xót, cơ hồ muốn khom lưng ngã xuống. Nàng vẫn còn quá yếu, ai cũng bảo vệ không được, ngay cả khát vọng hạnh phúc nhỏ nhỏ cũng dễ dàng mất đi. Nàng vẫn tự cho mình là đúng, để làm gì?! Để làm gì?!

“Tư Mã cô nương! Người không sao chứ? Nói không ra lời sao? Không có việc gì rồi! Lưu Vân cô nương được cứu rồi! Niệm Hương huynh cũng nhất định có thể tìm trở về! Người đừng quá thương tâm!”

Lê Cảnh vội vàng an ủi nàng, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, mặt không chút thay đổi, không khỏi chân tay luống cuống.

Hàn Dự Trần đang muốn trấn an, chợt thấy chung quanh vây lại rất nhiều người, đều là cẩn thận chuyên chú nhìn Tập Ngọc, giống như phải thấu xương thấu da nàng. Là vì Tuyền Dung Hương lúc gần đi đã nói câu kia sao? Thiên thanh kiếm quyết không ở lý hóa cung, mà hai mươi năm trước bị Hồ Dương đoạt đi rồi! Vô luận nàng nói lời kia là thật là giả, chỉ sợ Tập Ngọc cũng đừng tưởng dễ dàng từ Thái Sơn thoát thân.

Lâm Huyền Trung do dự sau một lúc lâu, rốt cục vẫn phải mở miệng nói:

“Tư Mã. . . . . Cô nương, Tuyền nhị tiểu thư nói lời có thật không? Thiên thanh kiếm quyết. . . . . là ở lệnh sư?”

Tất cả mọi người trầm mặc chờ đợi Tập Ngọc trả lời, nhưng qua thật lâu, nàng không nói gì. Hàn Dự Trần thấy nàng tâm thần đại loạn, nói không ra lời, từng bước tiến lên đem nàng che đi phía sau, cất cao giọng nói:

“Đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thiên hạ anh hùng thật tính vì Thiên thanh kiếm quyết mà cùng đi cưỡng bức một cô bé sao? Tuyền nhị tiểu thư trong lời nói là thật là giả ai cũng không biết, không thể nghe người ta nói!”

Lâm Huyền Trung vốn khó xử cực kỳ, bị hắn vừa nói như vậy, cũng là thật sao nói lại, nhưng bảo hắn cứ như vậy thả Tập Ngọc đi, cũng là trăm triệu cái không thể, không cần nói chính mình luyến tiếc, chính là các nhân sĩ nơi Thái Sơn đình này, chỉ sợ cũng không chịu. Đang do dự thì lại nghe Thúy Vân sư thái lạnh lùng nói:

“Vô luận là thật hay giả, nha đầu này cũng không thể chạy! Hồ Dương là giang hồ đại ác nhân, nếu lại có thêm Thiên thanh kiếm quyết, chẳng phải là càng thành tai họa?! Hôm nay nếu không phải đem sự tình nói rõ ràng, ai cũng đừng nghĩ xuống núi!”

Nàng lời vừa nói ra, mọi người đều phụ họa, cũng có người kêu lên:

“Đem nha đầu kia bắt lại! Trăm ngàn không thể để nàng đào tẩu! Bỏ đói nàng ba bốn ngày, cũng không tin nàng không nói!”

Hàn Dự Trần sắc mặt trầm xuống, đang muốn trách cứ các đồ sư vô sỉ, lại nghe trong đám người vang lên một cái thanh âm nhu hòa:

“Lời ấy sai rồi, tất cả mọi người là giang hồ hào kiệt, làm gì khó xử một tiểu cô nương? Đây chẳng phải là vứt bỏ thể diện, để nhân gia về sau chê cười

sao? Hồ Dương là Hồ Dương, Tư Mã cô nương bắt quả chỉ là đệ tử của hắn, huống chi ta lúc trước từng cùng nàng có duyên gặp mặt một lần, võ công của nàng cùng Thiên thanh kiếm quyết không có một chỗ tương tự, nói vậy cũng biết là không phải chút nào. Chư vị hào kiệt thỉnh bình tĩnh, không thể bởi vì tham luyện võ học cảnh giới, mà đánh mất thân phận của mình.”

Hàn Dư Trần tập trung nhìn vào, kẻ lên tiếng là Thương Hải phái Đổ Vân Sanh, nàng ở trên giang hồ rất có danh vọng, lập tức không ít người không lên tiếng, ngoan ngoãn cầm miệng. Hàn Dư Trần nhìn nàng mỉm cười nói, cảm tạ nàng trọng nghĩa nói thẳng, nói tiếp:

“Đỗ nữ hiệp lời nói thật phải, các vị đều là giang hồ tiền bối, cần gì phải khó xử một vấn đề! Huống chi Tư Mã cô nương bị y kinh biến, tâm thần đại loạn, các vị nhẫn tâm đá xuống giếng sao?”

Hắn bày ra nhân tình tổ khúc, quả nhiên lại có rất nhiều người trầm mặc lại. Hàn Dư Trần mỉm cười, đem Tập Ngọc đỡ lên, đang muốn mang nàng rời đi, lại nghe Thúy Vân sư thái nói:

“Đợi chút! Tương cứ như vậy đi?! Ta mặc kệ cái gì tâm thần đại loạn! Nói mau, Hồ Dương ở nơi nào?! Thiên thanh kiếm quyết ở nơi nào? ! Cùng giang hồ biến chất nói cái gì đạo nghĩa, quả thực là chê cười! Ta hôm nay chính là bắt nạt bắt nghĩa rồi, ngươi dám chống ta?!”

Hàn Dư Trần giận dữ, trở lại chỉ vào Thúy Vân sư thái, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tập Ngọc nhẹ nhàng nói:

“Ta không biết, Thiên thanh kiếm quyết cái gì. . . . . Nghe cũng không còn nghe qua. Sư phụ ta là người như thế nào, còn chưa tới phiên ngươi tới đánh giá!”

Nàng lạnh lùng nhìn Thúy Vân sư thái, tuy rằng thương tâm muốn chết, lại như cũ duy trì ngạo khí, nói nhỏ:

“Ngươi có phải muốn đem ta giam vào địa lao, nghiêm hình tra tấn? Ngươi. . . . . làm như vậy, cùng mình khinh bỉ giang hồ biến chất có cái gì khác nhau?”

Nàng lời còn chưa nói hết, chỉ thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, Thúy Vân sư thái tạo sắc áo choàng phiến mềm mại, nàng thậm chí chỉ kịp thấy nàng tay áo vung, sau đó trên vai chính là chợt lạnh —— nàng động thủ? ! Tập Ngọc một phát bắt được chuỗi kiếm đâm vào vai, dùng hết tất cả khí lực đem nó rút ra, sau đó tay phải vung lên! Đinh một tiếng, thanh kiếm trên tay Thúy Vân sư thái bị chặt đứt!

Thúy Vân sư thái vừa sợ vừa giận nhìn Tập Ngọc, nàng đang dùng lực che vết thương trên vai, sắc mặt tái nhợt đến cơ hồ trong suốt, lại như cuộn chặt lấy vai mình. Hàn Dư Trần lạnh lùng nói:

“Ta cơ bản không muốn gây chuyện, nhưng ngươi thật sự quá đáng! Đến! Để cho ta lãnh giáo một chút Nga Mi kim đỉnh thần công!”

Hắn biến chỉ trào, thả người tiến lên, Thúy Vân sư thái tay áo phát một cái, lại đem hơn phân nửa đoạn tay áo đều đập vỡ vụn! Tiếp theo thuận thế, luồn vào trong tay áo nàng lấy đoản kiếm, Thúy Vân sư thái chỉ cảm thấy ngón tay chấn động, đoản kiếm không tự chủ được rời khỏi tay.

Phân nửa cánh tay bị lộ ra ngoài, Đại Tổng nữ tử làn da tuyết trắng không thể lộ ra ngoài, Hàn Dư Trần chiêu thức ấy, đã muốn bỏ qua cực hạn nhục nhã. Thúy Vân sư thái giật mình giận dưới, rút lui, phía sau Nga Mi đệ tử sớm có người đưa tới nhất kiện áo choàng thay nàng che khuất lộ ra cánh tay. Hàn Dư Trần cười nói:

“Nguyên lai ngươi cũng là có da người, ta còn cho ngươi là kẻ lông rậm dã thú!”

Thúy Vân sư thái sắc mặt từ hồng đôi xanh, lúc sau lục biến hồng, rốt cục cắn răng hận nói :

“Động thủ. . . . . ? ! Các ngươi còn chờ cái gì? ! Không khoan nhượng!”

Phía sau Nga Mi mười tám đại đệ tử đều thủ kiếm ra, đã thấy mỹ nhân như hoa, kiếm khí như cầu vồng, quả nhiên là loá mắt cực kỳ. Hàn Dư Trần mỉm cười, không thèm để ý chút nào. Nga Mi nữ đệ tử quát một tiếng, đã thấy mười tám thanh bảo kiếm tách ra, tựa như cùng đóa nở rộ, mười tám người làm thành một vòng, đem Hàn Dư Trần bức tới giữa, trong lúc nhất thời chỉ thấy kiếm quang bay tứ tung, giống như cuộn sóng.

Hàn Dư Trần cảm trong tay chuỗi đoản kiếm của Thúy Vân sư thái, thế nhưng không chút nào phân vân, bóng dáng màu đen cùng kiếm quang như uy long, huy sai tự nhiên, kiếm quang vô luận thay đổi như thế nào, nhưng cũng đã thương không đến hắn nửa phần. Thúy Vân sư thái lạnh lùng nói:

“Còn chờ cái gì? ! Biến trận!”

Vừa dứt lời, đã thấy những cô gái kia tốp năm tốp ba một đội, trận hình hốt biến, giống như một đóa hoa mai ngũ giác. Giữa những mũi kiếm, Hàn Dư Trần ngửa đầu cho qua, ai ngờ phía sau mọi người nháy mắt đuổi kịp, mười tám đạo kiếm quang, giống như mười tám điều ngân long, theo bốn phương tám hướng gào thét mà lên. Hàn Dư Trần tránh cũng không thể tránh, mắt thấy sẽ bị đâm trúng! Lê Cánh cả kinh thanh âm đều không phát ra được rồi, lại nghe Hàn Dư Trần cười lớn một tiếng, thân thể nhất tưng lên, giống như tiên hạc giương cánh bay cao.

Mười tám đạo kiếm quang đi về phía trước, mắt thấy sẽ đuổi theo, Hàn Dư Trần cười nói:

“Thiện thư người không chọn yên phận, dạy các ngươi nhìn xem lợi hại là cái gì!”

Hắn uốn lưng, trong tay vẫn nắm chuỗi đoản kiếm Thúy Vân sư thái, dạo qua một vòng, chỉ nghe “Đinh đinh đang đang” một trận loạn hưởng, Nga Mi mười tám đại đệ tử kiếm trên tay đều rơi hết! Mọi người thấy hắn thân thủ tốt như vậy, không khỏi đều giật mình.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đoạn kiếm trong tay, đã thấy mặt trên vết kiếm loang lổ, chỉ sợ không thể dùng, hắn đem kiếm ném đi, đang muốn nói chuyện, lại nghe không biết là ai hô:

“Động thủ! Đoàn người lên...! Còn chờ cái gì? ! Đem tiểu nha đầu kia bắt lấy, lấy Thiên thanh kiếm quyết!”

Các giang hồ nhân sĩ cơ bản sẽ không tưởng buông tha cơ hội này, vốn chính là ngại trước mặt Đỗ Văn Sanh mới ẩn nhẫn không phát, lúc này thấy phái Nga Mi lập trường kiên quyết, lại bị người như vậy nhất kích sợ động, làm sao còn nhẫn, lập tức mọi người đều lên, ngay cả Hàn Dư Trần dù cho bản sự, cũng ngăn không được người đông, bị bức phải lui thật xa, trên người bị không biết bị bao nhiêu lãnh đạo kiếm quét làm bị thương.

Lê Cảnh Lê Vi thấy mọi người đều lên, lập tức đều lấy ra binh khí đầu thành một đoàn. Vô luận Đỗ Văn Sanh khuyên thế nào, cũng khuyên không thể, Lâm Huyền Trung vốn định ngăn cản, nhưng vừa bước ra vài bước, lại do dự, sau một lúc lâu lại lui về, quay đầu đi, làm bộ như không phát hiện. [“Tur Mã cô nương!”

Giống như có người đang gọi tên của nàng, nhưng nghe qua như vậy mơ hồ, giống như cách thật xa. Tập Ngọc cái gì cũng nhìn không thấy, trước mắt chỉ một màu đỏ, đó là máu của Lưu Vân phun ra, nhuộm đỏ bùn đất trước mặt; tay nàng ai cũng không thể bắt lấy, làm cho bóng dáng áo xám kia lạng lẽ rời đi.

Nàng, có phải hay không đều mất đi tất cả? Ngay trong nháy mắt, nàng cố gắng vuron tay, cũng không giữ được hạnh phúc của nàng

. “Tur Mã cô nương!”

Có người vỗ nhẹ nàng, Tập Ngọc khó hiểu ngẩng đầu lên, đã thấy Hàn Dư Trần vội vàng nhìn mình, trên người hắn vài giọt máu bắn tung tóe, là của Lưu Vân. Tập Ngọc trong nháy mắt, chỉ cảm thấy ngực đột nhiên đau xót, cơ hồ muốn khom lưng ngã xuống. Nàng vẫn còn quá yếu, ai cũng bảo vệ không được, ngay cả khát vọng hạnh phúc nhỏ nhỏ cũng dễ dàng mất đi. Nàng vẫn tự cho mình là đứng, để làm gì?! Để làm gì?!

“Tur Mã cô nương! Ngươi không sao chứ? Nói không ra lời sao? Không có việc gì rồi! Lưu Vân cô nương được cứu rồi! Niệm Hương huynh cũng nhất định có thể tìm trở về! Ngươi đừng quá thương tâm!”

Lê Cảnh vội vàng an ủi nàng, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, mặt không chút thay đổi, không khỏi chân tay luống cuống.

Hàn Dư Trần đang muốn trấn an, chợt thấy chung quanh vây lại rất nhiều người, đều là cẩn thận chuyên chú nhìn Tập Ngọc, giống như phải thấu xương thấu da nàng. Là vì Tuyền Dung Hương lúc gần đi đã nói câu kia sao? Thiên thanh kiếm quyết không ở lý hòa cung, mà hai mươi năm trước bị Hồ Dương đoạt đi rồi! Vô luận nàng nói lời kia là thật là giả, chỉ sợ Tập Ngọc cũng đừng tưởng dễ dàng từ Thái Sơn thoát thân.

Lâm Huyền Trung do dự sau một lúc lâu, rốt cục vẫn phải mở miệng nói:

“Tur Mã. . . . . Cô nương, Tuyền nhị tiểu thư nói lời có thật không? Thiên thanh kiếm quyết. . . . . là ở lệnh sư?”

Tất cả mọi người trầm mặc chờ đợi Tập Ngọc trả lời, nhưng qua thật lâu, nàng không nói gì. Hàn Dư Trần thấy nàng tâm thần đại loạn, nói không ra lời, từng bước tiến lên đem nàng che đi phía sau, cất cao giọng nói:

“Đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thiên hạ anh hùng thật tính vì Thiên thanh kiếm quyết mà cùng đi cưỡng bức một cô bé sao? Tuyền nhị tiểu thư trong lời nói là thật là giả ai cũng không biết, không thể nghe người ta nói!”

Lâm Huyền Trung vốn khó xử cực kỳ, bị hắn vừa nói như vậy, cũng là thật sao nói lại, nhưng bảo hắn cứ như vậy thả Tập Ngọc đi, cũng là trăm triệu cái không thể, không cần nói chính mình luyến tiếc, chính là các nhân sĩ nơi Thái Sơn đình này, chỉ sợ cũng không chịu. Đang do dự thì lại nghe Thúy Vân sư thái lạnh lùng nói:

“Vô luận là thật hay giả, nha đầu này cũng không thể chạy! Hồ Dương là giang hồ đại ác nhân, nếu lại có thêm Thiên thanh kiếm quyết, chẳng phải là càng thành tai họa?! Hôm nay nếu không phải đem sự tình nói rõ ràng, ai cũng đừng nghĩ xuống núi!”

Nàng lời vừa nói ra, mọi người đều phụ họa, cũng có người kêu lên:

“Đem nha đầu kia bắt lại! Trăm ngàn không thể để nàng đào tẩu! Bỏ đói nàng ba bốn ngày, cũng không tin nàng không nói!”

Hàn Dư Trần sắc mặt trầm xuống, đang muốn trách cứ các đồ sư vô sỉ, lại nghe trong đám người vang lên một cái thanh âm nhu hòa:

“Lời ấy sai rồi, tất cả mọi người là giang hồ hào kiệt, làm gì khó xử một tiểu cô nương? Đây chẳng phải là vứt bỏ thể diện, để nhân gia về sau chê cười sao? Hồ Dương là Hồ Dương, Tur Mã cô nương bắt quả chỉ là đệ tử của hắn, huống chi ta lúc trước từng cùng nàng có duyên gặp mặt một lần, võ công của nàng cùng Thiên thanh kiếm quyết không có một chỗ tương tự, nói vậy cũng biết là không phải chút nào. Chư vị hào kiệt thỉnh bình tĩnh, không thể bởi vì tham luyến võ học cảnh giới, mà đánh mất thân phận của mình.”

Hàn Dư Trần tập trung nhìn vào, kẻ lên tiếng là Thương Hải phái Đỗ Văn Sanh, nàng ở trên giang hồ rất có danh vọng, lập tức không ít người không lên tiếng, ngoan ngoãn cầm miệng. Hàn Dư Trần nhìn nàng mỉm cười nói, cảm tạ nàng tượng nghĩa nói thẳng, nói tiếp:

“Đỗ nữ hiệp lời nói thật phải, các vị đều là giang hồ tiền bối, cần gì phải khó xử một văn bối! Huống chi Tur Mã cô nương bị y kinh biến, tâm thần đại loạn, các vị nhẫn tâm đá xuống giếng sao?”

Hắn bày ra nhân tình tỏ khúc, quả nhiên lại có rất nhiều người trầm mặc lại. Hàn Dữ Trần mỉm cười, đem Tập Ngọc đỡ lên, đang muốn mang nằng rồi đi, lại nghe Thuyết Vân sư thái nói:

“Đợi chút! Tường cứ như vậy đi?! Ta mặc kệ cái gì tâm thần đại loạn! Nói mau, Hồ Dương ở nơi nào?! Thiên thanh kiếm quyết ở nơi nào? ! Cùng giang hồ biến chất nói cái gì đạo nghĩa, quả thực là chê cười! Ta hôm nay chính là bất nhân bất nghĩa rồi, ngươi dám chống ta?!”

Hàn Dữ Trần giận dữ, trở lại chỉ vào Thuyết Vân sư thái, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tập Ngọc nhẹ nhàng nói:

“Ta không biết, Thiên thanh kiếm quyết cái gì. . . . . Nghe cũng không còn nghe qua. Sư phụ ta là người như thế nào, còn chưa tới phiên ngươi tới đánh giá!”

Nằng lạnh lùng nhìn Thuyết Vân sư thái, tuy rằng thương tâm muốn chết, lại như cũ duy trì ngạo khí, nói nhỏ:

“Ngươi có phải muốn đem ta giam vào địa lao, nghiêm hình tra tấn? Ngươi. . . . . làm như vậy, cùng mình khinh bỉ giang hồ biến chất có cái gì khác nhau?

Nằng lời còn chưa nói hết, chỉ thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, Thuyết Vân sư thái tạo sắc áo choàng phiến mềm mại, nằng thậm chí chỉ kịp thấy nằng tay áo vung, sau đó trên vai chính là chợt lạnh —— nằng động thủ? ! Tập Ngọc một phát bắt được chuỗi kiếm đâm vào vai, dùng hết tất cả khí lực đem nó rút ra, sau đó tay phải vung lên! Đỉnh một tiếng, thanh kiếm trên tay Thuyết Vân sư thái bị chặt đứt!

Thuyết Vân sư thái vừa sợ vừa giận nhìn Tập Ngọc, nằng đang dùng lực che vết thương trên vai, sắc mặt tái nhợt đến cơ hồ trong suốt, lại như cuộn chặt lấy vai mình. Hàn Dữ Trần lạnh lùng nói:

“Ta cơ bản không muốn gây chuyện, nhưng ngươi thật sự quá đáng! Đến! Để cho ta lãnh giáo một chút Nga Mi kim đỉnh thần công!”

Hắn biến chi trao, thả người tiến lên, Thuyết Vân sư thái tay áo phát một cái, lại đem hơn phân nửa đoạn tay áo đều đập vỡ vụn! Tiếp theo thuận thế, luồn vào trong tay áo nằng lấy đoản kiếm, Thuyết Vân sư thái chỉ cảm thấy ngón tay chấn động, đoản kiếm không tự chủ được rời khỏi tay.

Phân nửa cánh tay bị lộ ra ngoài, Đại Tổng nữ tử làn da tuyết trắng không thể lộ ra ngoài, Hàn Dữ Trần chiêu thức ấy, đã muốn bỏ qua cực hạn nhục nhã. Thuyết Vân sư thái giật mình giận dưới, rút lui , phía sau Nga Mi đệ tử sớm có người đưa tới nhất kiện áo choàng thay nằng che khuất lộ ra cánh tay. Hàn Dữ Trần cười nói:

“Nguyên lai ngươi cũng là có da người, ta còn cho ngươi là kẻ lông rậm dã thú!”

Thuyết Vân sư thái sắc mặt từ hồng đỏ xanh, lúc sau lục biến hồng, rốt cục cắn răng hận nói :

“Động thủ. . . . . ? ! Các ngươi còn chờ cái gì? ! Không khoan nhượng!”

Phía sau Nga Mi mười tám đại đệ tử đều thủ kiếm ra, đã thấy mỹ nhân như hoa, kiếm khí như cầu vồng, quả nhiên là loá mắt cực kỳ. Hàn Dữ Trần mỉm cười, không thèm để ý chút nào. Nga Mi nữ đệ tử quát một tiếng, đã thấy mười tám thanh bảo kiếm tách ra, tựa như cùng đóa nở rộ, mười tám người làm thành một vòng, đem Hàn Dữ Trần bức tới giữa, trong lúc nhất thời chỉ thấy kiếm quang bay tứ tung, giống như cuộn sóng.

Hàn Dữ Trần cầm trong tay chuỗi đoản kiếm của Thuyết Vân sư thái, thể nhưng không chút nào phân vân, bóng dáng màu đen cùng kiếm quang như uy long, huy sai tự nhiên, kiếm quang vô luận thay đổi như thế nào, nhưng cũng đã thương không đến hắn nửa phần. Thuyết Vân sư thái lạnh lùng nói:

“Còn chờ cái gì? ! Biến trận!”

Vừa dứt lời, đã thấy những cô gái kia tốp năm tốp ba một đội, trận hình hốt biến, giống như một đóa hoa mai ngũ giác. Giữa những mũi kiếm, Hàn Dữ Trần ngửa đầu cho qua, ai ngờ phía sau mọi người nhảy mất đuôi kịp, mười tám đạo kiếm quang, giống như mười tám điều ngân long, theo bốn phương tám hướng gào thét mà lên. Hàn Dữ Trần tránh cũng không thể tránh, mắt thấy sẽ bị đâm trúng! Lê Cảnh cả kinh thanh âm đều không phát ra được rồi, lại nghe Hàn Dữ Trần cười lớn một tiếng, thân thể nhất tung lên, giống như tiên hạc giương cánh bay cao.

Mười tám đạo kiếm quang đi về phía trước, mắt thấy sẽ đuổi theo, Hàn Dữ Trần cười nói:

“Thiện thư người không chọn yên phận, dạy các ngươi nhìn xem lợi hại là cái gì!”

Hắn uốn lưng, trong tay vẫn nắm chuỗi đoản kiếm Thuyết Vân sư thái, dạo qua một vòng, chỉ nghe “Đỉnh đỉnh đang đang” một trận loạn hưởng, Nga Mi mười tám đại đệ tử kiếm trên tay đều rơi hết! Mọi người thấy hắn thân thủ tốt như vậy, không khỏi đều giật mình.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đoản kiếm trong tay, đã thấy mặt trên vết kiếm loang lổ, chỉ sợ không thể dùng, hắn đem kiếm ném đi , đang muốn nói chuyện, lại nghe không biết là ai hô:

“Động thủ! Đoàn người lên. . . ! Còn chờ cái gì? ! Đem tiểu nha đầu kia bắt lấy, lấy Thiên thanh kiếm quyết!”

Các giang hồ nhân sĩ cơ bản sẽ không tưởng buông tha cơ hội này, vốn chính là ngại trước mặt Đỗ Văn Sanh mới ần nhẫn không phát, lúc này thấy phải Nga Mi lập trường kiên quyết, lại bị người như vậy nhất kinh sợ động, làm sao còn nhẫn, lập tức mọi người đều lên, ngay cả Hàn Dữ Trần dù cho bản sự, cũng ngăn không được người đông, bị bức phải lui thật xa, trên người bị không biết bị bao nhiêu lãnh đạo kiếm quệt làm bị thương.

Lê Cảnh Lê Vi thấy mọi người đều lên, lập tức đều lấy ra binh khí đấu thành một đoàn. Vô luận Đỗ Văn Sanh khuyên thế nào, cũng khuyên không thể, Lâm Huyền Trung vốn định ngăn cản, nhưng vừa bước ra vài bước, lại do dự, sau một lúc lâu lại lùi về , quay đầu đi, làm bộ như không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trịnh Tan Thành Thúy huy kiếm à lên, một thanh trường kiếm như vậy, khi trên tay hấn vận dụng tự nhiên, linh hoạt vô cùng. Chỉ thấy một đạo ngân quang đập vào mặt, Hồ Dương kêu lên:

“Hảo! Động tác của ngươi so với trước kia nhanh hơn rất nhiều!”

Hắn cũng không nhường cho, từng bước tiến lên, chỉ nghe ‘Đinh’ một tiếng, hai thanh kiếm chạm vào nhau, một dài một ngắn, cư nhiên không thể lấy đó so đo.

Trịnh Tan Thành Thúy nhất tung, trước tiên lui từng bước, Hồ Dương cũng không chờ hắn quay lại, uốn lưng, tay áo hốt giương, cả người liền giống như một con chim lớn, đoàn kiếm giấu ở dưới cánh chim, hạ xuống, cắt đứt một đoạn tay áo của Trịnh Tan Thành Thúy. Hồ Dương nhất chiêu đắc thủ, liền cười nói:

”Ngươi bây giờ, vẫn là giống hai mươi năm trước, nửa điểm sát khí cũng không! Kiếm chỉ dùng để giết người, ngươi cho là chỉ cần vung lên nhảy nhót sao? !”

Trịnh Tan Thành Thúy sắc mặt không thay đổi, chỉ cúi đầu nhìn thoáng tay áo, thật lâu sau, mới nói:

“Ngươi vẫn là đáng đáng sát khí, người luyện võ, chú ý cường thân kiện thể, không dùng để giết người.”

“Lừa mình dối người!”

Hồ Dương quát lạnh một tiếng, dưới chân bỗng nhiên nhanh hơn, chạy lại trước mặt Trịnh Tan Thành Thúy, bỗng nhiên đem thân thể nhất tung, phản thủ đánh xuống, lần này lại bị hấn chặn. Hồ Dương cũng không nhường, đem kiếm vừa chuyển đề nén xuống, một mặt lạnh lùng nói:

“Ngươi nếu là cường thân kiện thể, làm gì dùng thiết kiếm! Ngươi nếu là cường thân kiện thể, làm gì để ý Thiên thanh kiếm quyết! Lão Từ cuộc đời này không quen nhìn loại người như ngươi! Một bụng ý nghĩ xấu, trên mặt còn tỏ bộ lương thiện!”

Hắn nói xong, đột nhiên nhấc chân, ngực trái Trịnh Tan Thành Thúy bị hấn đá, rút lui mấy bước, khoe miệng chậm rãi chảy máu.

“Sư huynh!”

Đỗ Văn sanh rút cục nhìn không được kêu lên, nhấc chân vừa muốn tiến lên, Trịnh Tan Thành Thúy lại chậm rãi nâng tay, ngăn trở nàng. Hắn lau máu bên miệng, thân sắc vẫn như cũ như thường, chính là thân nhiên nói:

“Ngươi sai rồi, ta tới Thái Sơn không phải là vì Thiên thanh kiếm quyết. Ta là tới xem một người, ta biết nàng năm nay nhất định sẽ, ta chỉ là kim lòng không nổi.”

Hồ Dương cười lạnh một tiếng, lần này ngay cả đoàn kiếm cũng không cần, tiến lên một quyền, thẳng đánh tới mặt hắn, lạnh nhạt nói:

“Vô nghĩa! Lão Từ không cần biết ngươi kim lòng không nổi!”

Trịnh Tan Thành Thúy vẫn thân nhiên nhìn hắn, ánh mắt lại giống nhau xuyên thấu hắn, nhìn không biết là nhìn gì, lâm lâm nói:

“Khi đó, ta rất yếu đuối, không muốn gặp người nữa, cho nên ta chạy trốn. Huống chi ta lại thua ngươi, từ đó về sau, ta càng không thể xuất hiện trước mặt nàng.”

Hắn gơ tay nắm tay Hồ Dương, nhưng không ngờ Hồ Dương lại là một cước, đá hắn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Trịnh Tan Thành Thúy lao đảo hai cái, vẫn đứng vững vàng.

Hồ Dương quát:

“Lão Từ không thích nghe ngươi nói những lời vô nghĩa buồn nôn! Về nhà cùng lão bà ngươi nói đi! Câm miệng cho ta!”

Hắn một quyền đánh tới khoe miệng Trịnh Tan Thành Thúy, Trịnh Tan Thành Thúy thân thể chấn động, ho hai tiếng, phun ra một búng máu, bên trong

còn có hai răng nanh bị gãy.

Hắn nói nhỏ:

“Ta cũng vậy biết bản lĩnh của ta, cả đời cũng không thắng được ngươi. Ngươi là chim diều nơi bầu trời, vĩnh viễn tự do tự tại, kiệt ngạo bất tuân. Ta cùng nàng bất quá là yến tử dưới mái hiên thôi, nhưng nàng lại yêu tự do của ngươi, ta đây chỉ là Yến tử, vĩnh viễn cũng thành không được chim diều. . . “

” Chó má!”

Hồ Dương một chương quát, ai ngờ Trịnh Tan Thành Thúy bỗng nhiên lạnh lùng nói:

“Ta không phải là vì muốn thắng ngươi! Ta chỉ không muốn thua cái yếu đuối của chính mình! Hồ Dương! Ngươi là thiên đạo vạn quả hồn trưởng!”

Trong tay hắn kiếm bỗng nhiên vung lên, hóa thành vạn đạo cầu vòng quang, gào thét mà đến.

Hồ Dương tránh không kịp, chỉ cảm thấy trên mặt bỗng nhiên đau xót, nhưng là bị kiếm khí lau xuất huyết. Trịnh Tan Thành Thúy kiếm trực chỉ cổ họng của hắn, hai người đứng một chỗ, giống như hai pho tượng. Không biết qua bao lâu, Hồ Dương bỗng nhiên nở nụ cười, trương cuồng như trước, giống như trên cổ mình không phải trường kiếm, mà là một cây chiếc đuă.

“Có bản lĩnh ngươi liền đâm vào ! Lão Tử nói không chừng còn có thể cảm thấy ngươi là nam nhân!”

Hắn lạnh lùng nói xong, Trịnh Tan Thành Thúy giật mình, không nhúc nhích. Đỗ Văn Sanh rút cuộc không cách nào nhịn được nhịn, tiến lên bắt lấy cánh tay Trịnh Tan Thành Thúy, vội la lên:

“Sur huynh! Xin ngươi đã thương hắn!”

Trịnh Tan Thành Thúy quay đầu nhìn nàng, bỗng nhiên nói nhỏ:

“Ngươi. . . . . Ngươi nói cái gì?”

Đỗ Văn Sanh nhẹ nói, không khỏi nước mắt chảy xuống, cầu khẩn nói:

“Cầu ngươi đừng đã thương Hồ đại ca! Sur huynh! Ngươi bây giờ là danh môn tông sư, đệ tử vô số. Hắn. . . . . Hắn cái gì cũng không có. . . . . Van ngươi không đã thương hắn!”

Trịnh Tan Thành Thúy sắc mặt rồi đột nhiên trở nên tái nhợt, giống nhau bị lợi kiếm đâm tới, “Quang” một tiếng, trường kiếm trên tay hắn rơi xuống. Đỗ Văn Sanh thấy hắn thần sắc thâm trầm, không khỏi ngây người, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe hắn sâu thẳm nói:

“Ngươi. . . . . Ngươi nói ta thả hắn. . . . . Năm đó, ngươi cũng như vậy cầu hắn thả ta. . . . . Dạ, dạ, ta cái gì cũng có. . . . . Làm gì còn muốn cái gì ! Hắn cái gì cũng không có. . . . . Ngươi. . . .Thật tốt. . . . . !”

Hắn bỗng nhiên cất tiếng cười to, như si như cuồng, mọi người thấy hắn cười đến đáng sợ, cũng nhịn không được kinh hãi. Trịnh Tan Thành Thúy bỗng nhiên phun ra một búng máu , buồn bã nói:

“Nguyên lai hết thảy đều là lỗi của ta. . . . . Ta hiểu được. . . . .”

(*): lời trong Thiên thanh kiếm pháp

Hắn xoay người rồi đi, Đỗ Văn Sanh muốn gọi hắn, lại nghe Hồ Dương lạnh nhạt nói:

“Ngươi là đồ vô dụng! Hai mươi năm trước cũng thế, hai mươi năm sau vẫn như thế! Ngươi cả đời cũng chỉ xứng bị Lão Tử dẫm nát dưới lòng bàn chân!”

Trịnh Tan Thành Thúy chậm rãi quay đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt, nói nhỏ:

“Không sai, thật sự ta là một đồ vô dụng. Chúng ta đều không công phí thời gian mấy năm, hiện tại, đơn giản làm cho người ta cười nhạo thôi. Hồ Dương, ngươi ngạo nghễ cả đời, tung hoành giang hồ, nhưng ngay cả một chuyện tình cũng không biết, thật sự tiếc nuối!”

Hồ Dương sắc mặt đột nhiên biến đổi, Đỗ Văn Sanh bỗng nhiên cướp lời nói :

“Sur huynh! Thỉnh. . . . . Thỉnh không cần lại kích thích Hồ đại ca! Hắn đã muốn. . . . .”

Lời của nàng chưa nói xong, lại bị Hồ Dương đẩy ra, hắn từ đầu đến cuối không nhìn nàng, ngạo nghễ nói:

“Đồ nữ hiệp, ta sớm nói qua, Hồ Dương cả đời chỉ để tâm một người, thì phải là Tô Cán Hương! Sự yêu thương của ngươi, ta coi vô nghĩa! Sur huynh của ngươi vì ngươi gãy ngón tay, ngươi chẳng lẽ tuyệt không mình bạch chưa?”

Lời này vừa nói ra, Trịnh Tan Thành Thúy cùng Đỗ Văn Sanh đều sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc nói không ra lời. Hồ Dương lại nói:

“Đồ nữ hiệp, ngươi là người tốt, cũng đã thành châu báu. Ta không xứng với ngươi, cũng chưa từng vọng tưởng! Hồ Dương phóng đăng nửa đời, trong lòng thủy chung chỉ có một người! Nàng tử, lòng ta cũng tử!”

Trịnh Tan Thành Thúc kinh ngạc nhìn hấn, bỗng nhiên nở nụ cười khổ, một bên lắc đầu một bên xoay người rời đi, cười nói:

“Hồ Dương, Hồ Dương! Ngươi cũng xứng biện hộ cho. . . . ? Năm đó ngươi làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại đã muốn toàn bộ quên mất sao? Buồn cười, buồn cười! Hào! Ta xem lòng ngươi chết như nào! Ha ha ha!”

Hồ Dương sắc mặt xanh mét, lại không nói chuyện. Đỗ Vân sinh si ngốc nhìn hấn đã lâu, bỗng nhiên nói nhỏ:

“Ta. . . . . Ta chưa từng vọng tưởng. . . . .”

Hắn lạnh nhạt nói:

“Đồ nữ hiệp, Hồ Dương khinh thường người khác cho lòng thương hại! Thành thu hồi!”

Đỗ Vân sinh sắc mặt trắng bệch, bỗng nhiên cắn răng nước mắt nói :

“Dạ! Ngươi là si tình nhân, hấn cũng là si tình nhân! Ta thì sao? Ta là cái gì? ! Ta thích người mình thích, có cái gì sai? ! Ngươi có tư cách gì chỉ trích ta? ! Hồ Dương, ngươi quả thực so với thần Phật còn lạnh hơn mặt!”

Nàng xoay người bỏ chạy, Thương Hải phái đệ tử cũng không biết có nên đi theo hay không, một mảnh hỗn loạn. Mọi người thấy trò khôi hài này giờ, cũng không nói gì, năm đó Ly hỏa Cung thê tử cùng chủ Tô Cán Hương chết rất ly kỳ, tất cả mọi người thấy kỳ quái, nguyên lại cùng Hồ Dương có có liên quan. Việc này chỉ sợ có khó nói, khó trách Tuyền lão cùng chủ ngâm miệng không nói chuyện.

Hồ Dương đứng một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu xoay người ôm lấy Tập Ngọc, nhìn thoáng qua Hàn Dự Trần bên cạnh, lạnh nhạt nói:

“Nhiều năm như vậy, hiện tại ngươi mới lại đây nhận người thân, là đạo lý gì?”

Hàn Dự Trần chỉ có cười khổ, nói không ra lời, Hồ Dương hừ một tiếng:

“Niệm tình ngươi liều mạng cứu đồ nhi, ta cho ngươi một ân tình. Ngươi đi theo ta xuống núi, xem ai dám ngăn cản!”

Hấn vừa dứt lời, lại nghe phía sau Thúc Vân sư thái hét lớn một tiếng:

“Gián phu dám phụ diễn xong trò khôi hài? ! Hồ Dương! Mau đưa Thiên thanh kiếm quyết giao ra đây! Nếu không hôm nay ngươi đừng mơ tưởng xuống núi nửa bước!”

Hồ Dương quay đầu, lạnh nhạt nhìn Thúc Vân sư thái, sau một lúc lâu, hấn lại lạnh nhạt nói:

“Tốt lắm, ngươi không nói lời nào, ta thiếu chút nữa đã quên rồi ngươi. Thương thế bả vai đồ nhi, cũng như thương thế của ta. Hồ Dương từ trước đến nay là so đo tiểu nhân, ta muốn ngươi hoàn trả gấp bội!”

Hấn đem Tập Ngọc nhẹ nhàng ném đi, Hàn Dự Trần giật mình, nhanh chóng đón lấy, trợn mắt nhìn

Hồ Dương bỗng nhiên dựng thẳng kiếm lên trời, lạnh nhạt nói:

“Ta cho ngươi biết thế nào là thiên thanh kiếm quyết chân chính!”

Tiếng nói vừa dứt, hấn bỗng nhiên xoay tròn, cả người giống như một trận cuồng phong, gào thét lao đến hướng Thúc Vân sư thái. Nàng cười lạnh một tiếng:

“Đây là cái gì quỷ kiếm pháp gì! Cười chết người rồi!”

Trước mắt hàn quang chọi lóe, cũng là đoàn kiếm của hấn từ trên đỉnh đầu đánh xuống, Thúc Vân sư thái vừa đỡ, khản một tiếng, lại nghe Hồ Dương lạnh lùng nói:

“U nhân gối bảo kiếm, tha thiết đêm có tiếng.” (*)

Kiếm kia bỗng nhiên vừa chuyển, phát ra tiếng vang như rỗng gầm, dán vào kiếm của nàng, sau đó xoay chuyển.

“Nhân ngôn kiếm hóa rỗng, thẳng hững Phong đình!”(*)

Hấn đem kiếm của nàng hướng lên, phản thủ chém, Thúc Vân sư thái kêu sợ hãi một tiếng, trên vai bị chém trúng. Hồ Dương không đợi nàng phản công, trong tay kiếm ào ào công tới, giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động bình thường.

“Bằng không cầm phần cuồng bất làm nô lệ, xúc động tư hạ thu. Thủ rượt lên lỗi kiếm, chí bảo làm tiềm hành!”(*)

Thúy Vân sư thái chỉ cảm thấy trước mắt kiếm quang tán loạn, nhưng lại giống như toát ra ngân long, nàng nửa đời chưa bao giờ thấy qua kiếm pháp quý dị như thế, trong lúc nhất chân tay luống cuống, chỉ có thể từng bước lùi, không khỏi mất mặt. Ai ngờ kiếm quang hần bỗng nhiên trầm xuống, chuyển tấn công, nàng càng cảm thấy kỳ quái, chỉ liên tục tránh né phân. Hồ Dương ngâm nói :

“Khỏi không biết Vua ? Khi đến từ thi hành.” (*)

Hắn uốn lưng, hiểm ác đánh tới, sát mặt của nàng đi qua.

Thúy Vân sư thái bị hắn làm cho tức giận, lạnh lùng nói:

“Cuồng đồ dám vô lễ! Nhận lấy cái chết!”

Nàng vùng bảo kiếm, ai ngờ này Nga Mi kim đỉnh ba mươi hai kiếm ở trước mặt hắn giống như trò đùa bình thường, mắt thấy hắn tả chân phải ngăn, thế nhưng không tổn sức chút nào, Thúy Vân sư thái cảm thấy lại kinh hãi.

Đột nhiên trước mắt không còn, hắn đột nhiên biến mất . Nàng đang hoảng sợ, chợt nghe bên người truyền tới một thanh âm lãnh khốc:

“Nhất hạp có thừa , hồ vi kêu bất bình? !” (*)

Khỏe mắt nàng thoáng nhìn người này huy kiếm xuống, lúc này nàng kiếm đi chắn, ai ngờ trên vai bỗng nhiên chợt lạnh, nàng cảm thấy thanh kiếm đau, cánh tay phải tự nhiên bị hắn chặt đứt!

Lập tức phái Nga Mi đại loạn, vội vàng đi lên nâng sắc mặt trắng bệch Thúy Vân sư thái, nàng trên vai vết thương máu tươi cuồng phun, quần áo ướt đầm, thở hổn hển một hồi, rốt cục vẫn phải nhận không được đã hôn mê.

Hồ Dương đem thân kiếm đâm máu vùng lên, quay đầu ngang nhiên nhìn quần hùng kinh hãi, điềm nhiên nói:

“Còn có ai nghĩ lên đến cùng Lão Từ đánh? !”

Không người nói chuyện, quần hùng im lặng.

Hồ Dương cười to, đem kiếm nhét trong tay áo, xoay người ôm lấy Tập Ngọc, mang theo Hàn Dự Trần ba người, nhảy xuống núi, không còn bóng dáng.

U nhân gối bảo kiếm, tha thiết đem có tiếng. Nhân ngôn kiếm hóa rồng, thẳng không hướng Phong đình. Bằng không cầm phần cuồng bắt làm nô lệ, xúc động tư hạ thu. Thủ rượu lên lỗi kiếm, chí bảo làm tiềm hành. Khỏi không biết Vua người? Khi đến từ thi hành. Nhất hạp có thừa , hồ vi kêu bất bình?

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Đó là một sáng sớm mùa đông ngày hạ tuyết, bọn hạ nhân ẩm ẩm hương hậu viện mang cái gì đó. Nàng miễn cưỡng nhìn, đi tới xem là cái gì, nguyên trong viện không biết khi nào xuất hiện một hắc y nhân người bê bê máu, hắn đã ngất đi rồi, hạ nhân không biết rõ tình hình cho là hắn đã chết, lại không dám nói cho lão gia, chỉ có thể vội vã đem hắn mang về phía sau viện hẻo lánh tìm nơi chôn chôn.

Nàng nói:

“Mạng người quan trọng, sao có thể đối đãi lỗ mãng như vậy? Mau đem hắn mang vào khách phòng, mời đại phu.”

Bọn hạ nhân không dám kháng mệnh đại tiểu thư , đành phải mang người vào, mời đại phu, còn có người vội vã chạy tới thư phòng tìm lão gia, chờ lúc cha nàng tới, người nọ được bỏ đi quần áo dính máu, bọn nha hoàn mang nước ấm, thay hắn rửa sạch mặt.

Hắn là một cái nam tử trẻ tuổi tuấn tú, mắt nhắm nghiền, trên mặt bình thản, môi nhợt nhạt xanh trắng. Cha nói người này chỉ sợ là cái con cái nhà giàu, không thể chậm trễ, vì thế mời đại phu tới nhất kiến diện. Cha cũng đi hỏi xung quanh xem nhà ai nhi tử bị mất tích.

Buổi tối khi cha về đến nhà, nam tử trẻ tuổi kia các vết thương đều được băng bó kỹ . Đại phu nói hắn gân mạch hỗn loạn, không giống thường nhân, hơn nữa trên ngực trên lưng còn có dấu vết của đao kiếm, nói không chừng là một người luyện võ . Lời này lúc ấy nàng căn bản không để vào trong lòng, cha sau khi trở về nói cho nàng biết, người này chỉ sợ không phải người hoàng thành, vì tránh phiền toái, vẫn là không cần phải lộ ra.

Nàng cũng không để trong lòng, chỉ là phân phó bọn nha hoàn chăm sóc hắn, liền đi tìm sư phụ luyện công.

Hắn ước chừng hôn mê ba ngày, nàng thậm chí cho là hắn cả đời không thể tỉnh lại, hắn lại mở mắt. Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ thật sự là duyên phận. Nàng ba ngày chỉ nhìn hắn một lần, nhưng là, hắn ngay khi nàng nhìn lại mở mắt.

Đó là một đôi mắt như tòa ánh hào quang! Trong suốt, thâm thúy, ôn nhu, tinh khiết n, giống nhau trên thế giới hết thầy hết thầy, trong mắt hắn đều biến thành tốt đẹp. Nàng ngây người nhìn đôi mắt kia, nằm mơ cũng không nghĩ người thân thể băng bó này, lại có được một đôi động lòng người đến thế.

Hắn mở to mắt, ai cũng không nhìn, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt hình như có thiên ngôn vạn ngữ. Sau đó, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, khoe miệng hơi câu dẫn, có điểm cười khê, có điểm lặng yên. Nàng lập tức nghe thấy được âm thanh tim đập, một trận một trận, thỉnh thoảng, ngực thấy đau.

Hắn cười một khắc, giống như mùa xuân bỗng nhiên bước vào, trăm hoa đua nở cũng bù không được cái ôn nhu. Nàng từ lúc chào đời tới nay, đã gặp qua nụ cười xinh đẹp nhất, xinh đẹp nhất. . . . .

Tập Ngọc chậm rãi mở mắt, lọt trong tầm mắt là chiếc màn màu xanh, trên bàn hương khói nhẹ lượn lờ, tản mát ra một hương an tường u nhã.

Nàng hơi động một chút, trên vai bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn. Nàng nhú mày, cúi đầu, đã thấy trên vai băng bó một tấm vải điều, mặt trên chảy ra một chút máu. Đột ngột nhớ ra, giống như thủy triều tràn vào đầu óc. Tập Ngọc bỗng nhiên cả kinh, sư phụ đâu? ! Nếu nàng không phải nằm mơ, hắn là sư phụ cứu nàng!

Cửa gỗ một tiếng rồi mở ra, một người chậm rãi đi đến, trong tay bưng cái gì đó, đi thẳng đi bên giường, vạch trần màn ——

“Sư phụ. . . . . !”

Tập Ngọc yếu đuối kêu lên, ánh mắt phức tạp nhìn lão già vẫn không thay đổi trước mặt.

Hồ Dương thân nhiên liếc nàng liếc mắt một cái, nói nhỏ:

“Uống thuốc trước.”

Nàng có nhiều vấn đề muốn hỏi, cũng có quá nhiều chuyện muốn nói, tuy nhiên không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận bát súp, ngửa đầu đem thứ nước đen ngòm chua xót uống hết. Hồ Dương ngồi trên ghế, chậm rãi nói:

“Ta thay ngươi xả giận, lấy của con tặc bà một cái tay. Về phần tên tiểu tử kia, ta đuổi hắn ra ngoài, bởi vì ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Tập Ngọc đem bát để trên bàn, trong lòng trống trơn, giống như tìm không thấy nơi nào để đứng, phiêu diêu, muôn phần sợ hãi.

“Ta hỏi ngươi, hiện tại ngươi có hối hận?”

Hiện tại hối hận này, quả thực như lưỡi dao đâm vào thân thể đến đau đớn, Tập Ngọc sắc mặt trắng bệch, nước mắt chảy ra, nàng liều mạng áp chế, cả người phát run, một chữ cũng nói không được.

Hồ Dương thở dài một tiếng:

“Ta đang nói chuyện với ngươi, nói cho ta biết ngươi bây giờ đang suy nghĩ gì. Mất đi hết thầy, ngươi đang nghĩ cái gì?”

Tập Ngọc che miệng lại, không để cho mình khóc ra tiếng, nàng hít một hơi thật sâu, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói:

“Ta. . . . . Quá yếu! Ta còn không đủ mạnh! Ta còn không có thể bảo vệ những gì mình muốn!”

Lòng của nàng, thân thể của hắn, giống nhau lửa đốt chất, từng giọt từng giọt máu, chậm rãi tra tấn, nhưng, nàng không muốn từ bỏ tất cả, không muốn!

Hồ Dương nheo lại mắt, ngắt đầu nói:

“Ngươi rốt cục thừa nhận mình rất yếu rồi? Ta hỏi ngươi, ngươi muốn trở nên mạnh mẽ sao? Ngươi cam tâm sao? Ngươi muốn cả đời sống trong bóng ma sao?”

Tập Ngọc đột nhiên ngắt đầu nhìn hắn, ánh mắt của nàng như có hỏa diễm toát ra, giống nhau a đốt cháy thân thể. Nàng buồn bã nói:

“Không, ta không cam lòng! Ta tuyệt đối không cam lòng! Ta muốn trở nên mạnh mẽ!”

Hồ Dương nói nhỏ:

“Ta kỳ thật vì ngươi mà đến, xem biểu hiện của người, để quyết định có nên đem Thiên thanh kiếm quyết truyền thụ cho ngươi. Ngươi nghĩ ta nên làm sao?”

Tập ngọc không đáp, cổ nén đau đớn trên vai, nàng ở trên giường quỳ xuống, dập đầu.

“Thỉnh cầu sư phụ đem kiếm quyết truyền thụ cho ta!”

Hồ Dương đứng lên, quay lưng phía nàng, thật lâu sau mới nói:

“Ngươi là đồ đệ duy nhất của Hồ Dương ta, ta tuyệt không cho phép ngươi bị kẻ nào ăn hiếp! Ly hỏa cung là cái loại chim nhỏ! Phái Nga Mi là cái loại chim nhỏ! Ngươi thương tâm tuyệt vọng, cũng phải sống cho ta hả dạ! Lão Tử cũng không tin, ngươi không thể đem tiểu tử đó cướp về! Người Ly hỏa cung nếu là dám phản đối, ngươi giết hết tất cả thầy cho ta! Hiểu chưa?!”

Tập ngọc cắn răng lạnh lùng nói:

”Rõ rồi! Ta tuyệt không nhường!”

Hồ Dương cười to:

“Hào! Đây mới là đồ đệ Hồ Dương! Ly hỏa cung nợ chúng ta nhiều lắm, khoản nợ này, ngươi thay ta tính toán rõ ràng. Đem nhi tử Tuyền lão nhân đoạt lấy, Lão Tử cũng không tin hẳn có thể kháng cự! Ha ha! Ha ha!”

Hắn đi ra ngoài, mãi cho đến ngoài cửa mới nói:

“Ngươi trước an tâm dưỡng thương, ta thuê nơi này là một chỗ hẻo lánh của nông gia. Sau khi thương thế lành, ta bắt đầu truyện thụ cho ngươi Thiên thanh kiếm quyết! Ta chỉ cho ngươi một quả thánh, thành hoặc bất thành, phải xem bản lĩnh của ngươi. Rõ chưa?”

Tập ngọc thật sâu dập đầu, nhỏ giọng, đối với mình nói:

“... Rõ rồi! Ta nếu không đoạt lại hết thầy, liền không phải Tử Mã Tập Ngọc!” Giữa trưa dương quang ấm áp rơi tại góc cửa sổ, cửa sổ khắc hoa hơi hé mở, theo trong khe nhìn vào, có thể nhìn thấy trên bàn đồng hồ phía ra khỏi xanh, nếu nhìn lệch một chút, có thể nhìn thấy trên tường đeo rất nhiều binh khí, giá sách dựa vào tường, cùng màn lụa tuyết trắng trên giường.

Bên giường một người đang ngồi, cúi thấp đầu xem mạch, khuôn mặt hắn tuần tú cùng ánh mắt đầy chuyên chú. Sau một lúc lâu, hắn rút cục buông cổ tay trắng tuyết mềm mại, nhẹ nhõm thở một hơi, mở mắt.

Chậm rãi vạch màn, hắn lẳng lặng nhìn nữ tử vẫn hôn mê trên giường, ánh mắt giống như băng tiêu tuyết tan, trở nên ôn hòa yêu thương. Nàng gầy nhỏ, không còn cái thần thái dương dương tươi cười như ánh mặt trời, chỉ thích mặc đồ đỏ, nay chỉ mặc áo choàng trắng tuyết, phồng chạm vào vết thương trên ngực. Sắc mặt của nàng trắng như tuyết, tóc dài đen dài tới đầu gối, nhìn qua điềm đạm đáng yêu.

”Luu Vân. . . . .”

Hắn thấp giọng gọi tên của nàng, ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua trên mặt, nhẹ như vậy nhu, giống như sợ sự va chạm nhẹ cũng có thể làm thương làn da trắng mềm của nàng.

Từ cửa sổ truyền đến tiếng cười nhẹ, tựa hồ còn có người xì xào bàn tán ái gì. Đoan Mộc bất đắc dĩ nhún mày, đi đến bên mở chút cửa sổ, hai người dưới bóng cửa không kịp chạy trốn. Hai người, hai mặt, ngốc nghếch ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc, bỗng nhiên nhất tề lấy lòng tươi cười.

“A! Tam đệ, đã lâu không gặp! Diễm phúc thật!”

“A! Nhi tử, đã lâu không gặp! Đào hoa thật đó!”

Đoan Mộc lạnh lùng nhìn hai người đó là đại ca của mình cùng phụ thân, mắt tích hơn nửa tháng, bọn họ rốt cuộc còn biết về nhà sao?

“Tránh ra, đừng làm ồn, đừng làm phiền người này, khiến ta phiền lòng.”

Hắn lạnh lùng nói xong, chực đem cửa sổ đóng lại.

Ai ngờ một bàn tay luôn qua giữ khe cửa, Đoan Mộc lão gia vuốt râu dài, lấy lòng cười nói:

“Dung tuệ! Đừng lãnh đạm như vậy nha! Cha lần này trở về mang theo không ít thứ tốt, ngươi nhất định thích! . . . . . Đúng rồi, cô nương trên giường người kia là ai. . . . .?”

Đoan Mộc mở cánh cửa ra, liếc mắt đánh giá hắn một cái, lạnh nhạt nói:

”Con dâu ngươi, thê tử của ta. Biến!”

“Phanh” cửa sổ liền đóng lại, lần này cầm của Đoan Mộc lão gia bị đụng trúng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn trên cửa sổ khắc hoa.

Đợi chút. . . . . Hắn vừa rồi, nói gì đó? Con dâu. . . . . Con dâu. . . . . Con dâu?! Đoan Mộc lão gia cùng Đoan Mộc đại ca hai người nhìn nhau, đến nửa ngày, rốt cục nói một câu:

“Hỏi. . . . . Hỏi mẹ đi!”

Đoan Mộc đóng cửa sổ lại, phát ra thanh âm của ước chừng là kinh động cô gái trên giường, nàng “Ân” một tiếng, giật mình. Đoan Mộc vội vàng đi tới,

vạch mặt, lập tức nhìn thấy đôi mắt đen của nàng. Nàng tròn mắt nhìn quanh, nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng cố hết sức sờ cái chân mềm mại, rốt cục thở dài một hơi.

“Ta. . . . . Ta biết. . . . . Nhà ngươi nhất định là siêu cấp nhiều tiền. . . . . Thực. . . . . Thật sự là khó chịu!”

Đoan Mộc thật không biết là cười hay giận, dừng một lúc lâu, rốt cục vẫn ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng cầm tay nàng, bàn tay tuy rằng vẫn lạnh lẽo như cũ, nhưng trong lòng bàn tay đã có nhiệt khí thấu i ra. Hắn đem tay nàng áp trên mặt, nói nhỏ:

“Nếu đã tỉnh lại, vậy đừng lo nữa. Ta mời Chu thần y, hắn nói miệng vết thương không sâu, không có thương tổn đến nội tạng, là vạn hạnh. Chỉ cần hảo hảo tu dưỡng, quá hai tháng sẽ không có chuyện gì.”

Lưu Vân tuy rằng ngực vẫn đau, nửa điểm cũng không thể động đậy, vẫn như cũ nhìn hắn khẽ tươi cười:

“Nói ta mạng hảo, chưa từng đi qua di hỏa nạn ngàn năm sao? Muốn cho ta chết, cũng không dễ dàng như vậy đâu!”

Nói xong, nàng bỗng nhiên nhắm mắt, vênh lên miệng nói:

“Nhưng từ nay về sau ngực lưu lại một vết sẹo, không xóa được, nhất định khó coi chết đi được!”

Đoan Mộc rốt cục nở nụ cười, nhẹ nhàng nâng tay nàng hôn, ôn nhu nói:

“Ta thay ngươi bôi thuốc tốt nhất, sau khi thương thế lành chỉ lưu vết sẹo nhạt. Ta cũng không so đo, ngươi so đo làm cái gì? Ta vẫn thích.”

Lưu Vân trên mặt tái nhợt rốt cục có một tia đỏ ửng, nàng lấp bắp nói:

“Ngươi. . . . . Ngươi nói bậy cái gì. . . . . Cái gì nha. . . . . ! Nói thân mật như vậy, ai cùng ngươi có. . . . . Có cái gì rồi! Nói tới, ai cần ngươi bôi thuốc! Cơ thể của ta là ngươi có thể tự ý động sao? Ngươi là đáng đồ tử!”

Đoan Mộc duỗi ngón tay đặt ở môi của nàng, nói nhỏ:

“Ngươi không thể nói nhiều lắm. . . , cẩn thận miệng vết thương. Tóm lại, ngươi hôn cũng bị ta hôn qua, xem cũng bị ta xem qua, sờ cũng bị ta sờ qua. Đời này, ngươi chỉ có thể làm người của ta. Ngươi đừng có hy vọng hảo huyền nữa.”

Lưu Vân nhẹ nhàng cắn hắn, giống như một con nhỏ mèo, lẩm bẩm nói:

“Ngươi cũng đã biết. . . . . Nếu ở Diêu Hồng phường, muốn vừa thấy vừa sờ, phải bao nhiêu bạc sao? Tận mười tám tuổi mới chải tóc chính thức treo biển hành nghề, nhưng ta nửa đường lại trốn thoát. . . . . Mụ mụ nhất định tức chết. . . . .”

Đoan Mộc sờ gương mặt của nàng, thay nàng đem tóc trên trán khảy ra, ôn nhu nói:

“Vì sao lại chạy trốn?”

Lưu Vân nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói:

“Ta gặp Tập Ngọc, đột nhiên cảm giác được làm hoa khôi không được cùng nàng ở một chỗ chẳng hay gì. Hơn nữa, mỗi ngày đều là cùng nam nhân nhàm chán uống rượu ngâm thơ hát khúc, dần dần, cảm thấy có chút ghê tởm. Mụ mụ nói ta treo biển hành nghề đêm đầu tiên giá ít nhất một ngàn lượng, ta đột nhiên cảm giác được mình và thịt heo không có gì khác nhau, bất quá chính là mắc hơn một chút mà thôi. Như vậy, thật là không có ý tứ. . . . .”

Nàng bỗng nhiên mở to mắt, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, kinh ngạc nhìn hắn. Đoan Mộc thấy nàng bỗng nhiên lộ ra thần sắc kinh hoàng như vậy, không khỏi sùng sốt, lại nghe nàng thấp giọng hỏi:

“Nơi này. . . . . Là nhà ngươi? Người nhà ngươi. . . . . Cũng biết rồi? Sond thân ngươi. . . . .”

Đoan Mộc thoải mái nở nụ cười:

“Không cần lo lắng, ngươi là người của ta, không phải người Đoan Mộc thế gia. Trừ ta, ai cũng không thể khi dễ ngươi.”

Lưu Vân có chút mệt mỏi nói:

“Không. . . . . Ta chỉ. . . . . Không thích cuộc sống thế gia. Ta không nghĩ cảm giác mình. . . . . Giống như một con điều bị giam. . . . .”

Đoan Mộc nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng, cúi đầu hôn tóc nàng, ôn nhu nói:

“Ngươi mệt rồi, ngủ đi, không cần nói. Ngươi muốn cái gì, ta cũng có thể cho ngươi, yên tâm đi. . . . .”

Lưu Vân không nói gì nữa, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiệc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Cứ cho rằng Đoan Mộc Dung Tuệ chưa muốn đưa nàng đến baid kiến cha mẹ, nhưng nàng dù sao cũng là ở nhà người ta đường thương, cho nên khi một đám người đến xem nàng, Luru Vân cũng không khỏi giật mình.

Vết thương ở ngực nàng đã bắt đầu lên ra non. Đoan Mộc đi ra ngoài không biết làm cái gì, Luru Vân một mình ngủ trên giường, cả người không thoải mái. Lúc vết thương đau, còn có thể nhẫn nại, nhưng một khi nó bắt đầu ngứa, thì không cách nào nhịn được nhịn. Nhưng ngứa cũng không thể gãi, chỉ sợ vết thương bị toạc ra, Luru Vân bị hành hạ đến dữ dội, ở trên giường lăn qua lăn lại, thậm chí muốn xuống giường.

Vừa vạch chăn, đột nhiên có người gõ cửa, Luru Vân tưởng Đoan Mộc, liền tức giận kêu lên:

“Mau vào ! Gõ cửa cái gì!”

”Cách” một tiếng, cửa mở, lại không thấy người tiến vào, sau một lúc lâu, hai cái đầu vụng trộm dò xét, chỉ đem ánh mắt lúng liếng nhanh như chớp đảo dáo, tò mò nhìn Luru Vân trên giường. Nàng hoảng sợ, nói nhỏ:

“Các người. . . . . Là ai. . . . .?”

Hai cặp ánh mắt lại chớp chớp, híp mắt lên, tựa hồ đang cười. Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu đau, chỉ nghe một giọng nói nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Không có thể thống, để gia nhân chê cười chúng ta! Đứng thẳng cho ta, hảo mà tiến vào!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy từ cửa đi vào hai bóng người cao lớn, một già một trẻ.

Cứ việc nam tử trung niên kia trên mặt tươi cười, không có bộ dạng uy nghiêm, nhưng nhãn lực của Luru Vân có thể lập tức liền nhìn ra người này khí chất tôn quý, hần dưới hàm có chòm râu đậm, lông mi cùng ánh mắt đều cười, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra hần cùng với Đoan Mộc hình dáng tương tự. Bên cạnh người tuổi trẻ kia nhìn qua so với Đoan Mộc lớn hơn năm sáu tuổi, nếu không phải giờ phút này hần cười ngốc nghếch giống cha hần, Luru Vân thực nghĩ đó là Đoan Mộc dung tuệ.

Nàng kinh ngạc nhìn hai người này đi tới, ngồi trên ghế, cũng không nói chuyện, nhìn nàng mỉm cười, sau đó nam tử trung niên kia cười nói:

“Dung Tuệ thật sự là có ánh mắt tốt, tìm được phu nhân xinh đẹp như vậy! Ta lúc trước còn lo cho hôn sự của nó! Bây giờ không cần lo lắng !”

Nói xong hai người kia nhìn nhau cười, vui vẻ cực kỳ.

Luru Vân vốn thông minh, lập tức liền đoán được thân phận của bọn họ, nàng trong lòng đích sợ hãi, vội vàng vạch chăn, xuống giường định đối bọn họ hành lễ, ai ngờ nàng bỗng nhiên bị người đỡ lấy, trước mũi người được mùi thơm, ngẩng đầu nhìn lên, lại không biết khi nào thì một phụ nhân mặc áo trắng đứng bên giường, tay nàng đặt trên vai nàng, đem nàng nhẹ nhàng ép trở lại giường.

“Cô nương có thương tích trong người, không nên tùy tiện xuống giường.”

Phụ nhân kia thanh âm của trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như địa hạ mười chín tầng nước suối, chợt vừa nghe làm người ta nhịn không được liền rung mình một cái, nhưng Luru Vân đáy lòng tự dung đáng lên cảm giác thân thiết.

Nàng quả thực cùng Đoan Mộc không có sai biệt. Áo trắng, tóc đen, dung nhan bắn tuyết, vị này phụ nhân có lẽ không phải đại mỹ nhân, nhưng đã nhìn thấy nàng khó có thể quên. Luru Vân đã gặp qua vô số nữ nhân xinh đẹp, nhưng không có ai có khí chất như vị phụ nhân này. Ánh mắt của nàng sâu như nước, sáng ngời, giống như ánh sao trong đêm lạnh, nhưng tuyệt không làm cho người ta cảm thấy thấu xương. Trên mặt nàng mặc dù không có gì biểu lộ gì, nhưng Luru Vân lập tức rõ cái gì gọi là tuyệt đại tao nhã. Đây không phải là mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành, mà là khí độ cùng tư thái.

Luru Vân trong nháy mắt nhịn không được liền muốn cúi đầu xuống bái trước mặt nàng, nàng trong nháy mắt đã rõ thân phận của phụ nhân ấy, nhưng không biết bọn họ hôm nay đến vì mục đích. Đoan Mộc phụ nhân giúp đỡ nàng xong, liền buông tay ra, xoay người nhẹ nhàng ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn nàng.

Luru Vân từ trước đến nay không phải người vững vàng, nàng há mồm nói nhỏ:

“Thỉnh Đoan Mộc lão gia, phu nhân, Đoan Mộc đại công tử tha thứ, tiểu nữ tử có thương tích trong người, không thể hành lễ.”

Đoan Mộc lão gia vừa thấy nàng lập tức nói ra thân phận của mình, không khỏi trừng ánh mắt lên, ngạc nhiên nói:

“Làm sao người biết ta là cha Dung Tuệ? Nha đầu kia! Thật là thông minh nha!”

Lưu Vân cắn môi, không để cho mình cười lộ lên, nhìn Đoàn Mộc phu nhân, nàng lạnh nhạt như vậy, thật sự hoàn toàn đoán không ra nàng đang suy nghĩ gì. Người như vậy, Lưu Vân từ trước đến nay không am hiểu ứng phó, huống chi nàng là mẫu thân Đoàn Mộc, nàng càng không thể giống lúc trước đối đãi với Đoàn Mộc cùng Tập Ngọc lỗ mãng như vậy.

”Phương danh cô nương?”

Đoàn Mộc phu nhân nhẹ nhàng hỏi, nhìn qua tựa hồ cũng không có cái gì ác ý. Lưu Vân thấp giọng nói:

“Ta. . . . . Ta gọi là Lưu Vân.”

Đoàn Mộc phu nhân lại không nói, chỉ nhìn nàng. Lưu Vân bị nhìn thấy cả người sợ hãi, nàng từ trước đến nay không thể chịu đựng được loại không khí này, thật muốn cười để bớt đi không khí, lại không dám. Nàng thấy mình thế nào? Nàng có cảm thấy mình không ngay ngắn? Có thấy nàng là một cô nương tùy ý theo nam nhân về nhà? Lưu Vân càng nghĩ mồ hôi càng lạnh, ngực cũng không thấy ngứa nữa.

“Đoàn Mộc thế gia. . . . .”

Đoàn Mộc phu nhân đột nhiên lại nói.

“Là vô lâm danh môn, Lưu Vân cô nương nhất định là biết. Dung Tuệ năm nay đã muốn hai mươi tư rồi, chúng ta vẫn vì hôn sự của nó mà lo lắng. Chúng ta danh môn như vậy, nếu không phải môn đương hộ đối, tiểu gia cô nương chỉ sợ sẽ bị chúng ta hù sợ. Cô nương xuất thân phương nào? Quý phủ là ở đâu? Người đi theo Dung Tuệ trở về, cha mẹ không lo lắng sao?”

Những lời này tuy rằng nàng hỏi khách khí, nhưng là ngu ngốc cũng có thể nghe ra hàm nghĩa bên trong. Nàng là dùng thanh danh Đoàn Mộc thế gia để dọa sao? Bề ngoài hình như là hỏi nàng cha mẹ, trên thực tế là khuynh thị nàng theo gia nhân chạy đi. . . . . ?

Lưu Vân sắc mặt trắng nhợt, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói:

“Ta. . . . . Ta. . . . . Ta là cô nhi. . . . . Không có cha mẹ, không có quý phủ. . . . .”

Hơn nữa trước kia còn đã làm kỹ nữ. Nàng đột nhiên cảm giác được có chút buồn cười, nói cái này làm gì? Tự rước nhục sao?

Đoàn Mộc phu nhân thanh âm của bỗng nhiên lạnh xuống, nếu như nói mới vừa rồi vẫn là trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước suối, hiện tại biến thành đỉnh núi băng tuyết, đủ để đem làm chết người

”Lưu Vân cô nương như vậy, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi cảm thấy mình xứng với Dung Tuệ nhà ta sao? Một cô nhi không cha không mẹ, đột nhiên gả vào nhà giàu có, xem như bầu trời rớt xuống bảo khố mỹ kim. Đối với ngươi mà nói, đây có lẽ là vượt quá phúc đi.”

Lưu Vân chỉ cảm thấy con tức ứa ra, nàng nhin, không nói gì. Đoàn Mộc thế gia tốt lắm sao! Nói nàng hình như là con cóc muốn ăn thịt thiên nga ! Buồn cười, khi nàng làm hoa khôi, quan lại quyền quý có gì không thấy có! Chỉ là một Đoàn Mộc thế gia, chỉ sợ lúc trước nàng khoe mất cũng không nhìn tới!

Lưu Vân! Ngươi nhẫn nại cho ta! Nàng dưới đáy lòng liều mạng hô. Ngươi là người của Đoàn Mộc Dung Tuệ! Không phải Đoàn Mộc thế gia!

Nhẫn nại! Nhẫn nại! ! Nhẫn nại! ! !

Đoàn Mộc phu nhân dừng một chút, tựa hồ cũng không đợi nàng trả lời, lại chậm rãi nói:

“Trên thực tế, không dối gạt cô nương, ta đã thay Dung Tuệ xem xét một cái thế gia tương đương, nữ hài tử tài đức gồm nhiều mặt. Có lẽ nàng xinh đẹp không bằng cô nương, bất quá lâu ngày sinh tình, huống chi Dung Tuệ cưới nàng, Đoàn Mộc thế gia rất có ích lợi. Lưu Vân cô nương, ngươi mỹ mạo như vậy, cũng là tâm cao ngất, Đoàn Mộc thế gia nhỏ nhoi chỉ sợ ngươi không cho trong mắt. Như vậy đi, Đoàn Mộc Gia cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi ra một cái giá, chỉ cần ngươi có thể rời xa Dung Tuệ, hết thấy đều tốt.”

Nàng còn chưa nói hết, tay áo đã bị Đoàn Mộc lão gia lặng lẽ lôi kéo, hẩn nhìn nàng ý nhị, tựa hồ là nói nàng nói quá nặng. Đoàn Mộc phu nhân trừng mắt lạng lạng, Đoàn Mộc lão gia ngoan ngoãn rút về sờ sờ cái mũi, không dám bắt cứ ý kiến gì.

Nhẫn nại! Nhẫn nại——!

Lưu Vân đột nhiên cảm giác được trong đầu mình một cây đàn như bị đứt dây, con tức phá tan đỉnh đầu, nàng lạnh nhạt nói:

“Phu nhân thật sự là giỏi tài ẩn nói! Ta nghĩ chuyện đón dâu hay là hỏi con trai của ngươi một chút đi! Người nói, Đoàn Mộc thế gia ta không bỏ trong mắt! Ta cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ ở cùng một chỗ, không phải là vì gia thế của hắn! Xin người rõ ràng! Dùng tiền tài để tạt nhân, thật là nhảm chán rồi! Ta biết ta không có bối cảnh hiển hách, có lẽ trong mắt người ta chẳng ra gì! Nhưng vậy thì có gì không đúng? Ta thích hắn! Chúng ta đều thích nhau! Tại sao muốn dùng ánh mắt hèn mọn xem ta! Ta thích hắn! Ta thích Đoàn Mộc Dung Tuệ! Ta muốn cùng hắn cùng một chỗ! Ta như vậy có gì sai sao? !”

Nàng rống xong, bỗng nhiên ngây người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

Chết—— rồi!

Ngồi đối diện là người nhà Đoan Mộc nha! Lưu Vân, người tính tình táo tợn, khi nào thì có thể thay đổi? ! Bị người kích liền nhảy dựng lên, quả thực chính là thùng thuốc súng sao!

Lưu Vân sợ hãi ngẩng lên đầu trông qua, đã thấy Đoan Mộc phu nhân mặt không chút thay đổi, mà phía sau nàng hai người kia cảm đã muốn rớt ra, ngờ ngác nhìn chính mình. Nàng bỗng nhiên cười hắc hắc một chút nhỏ giọng nói:

“Cái kia. . . . . Này. . . . .? Ta mới vừa nói cái gì sao?”

Vừa dứt lời, lại nghe Đoan Mộc lão gia khi khi bật cười, một bên cười một bên kêu lên:

“Hảo! Ta thích! Phu nhân, người đừng dọa người ta nữa! Cần thận Dung Tuệ cùng người trở mặt nha! Tiểu tử đó khi giận dữ người cũng không phải không biết!”

Nói xong hần liền ôm lấy Đoan Mộc phu nhân, không đứng đắn cuốn lấy nàng, giống như bạch tuộc. Lần này đến phiên Lưu Vân rớt cảm xuống, Đoan Mộc phu nhân cao nhả lạnh như băng cư nhiên cũng cười! Cư nhiên, cư nhiên cũng ôm lão nhân kia, không thêm quan tâm chút nào hình tượng của mình bị hao tổn! ?

Lúc Đoan Mộc phu nhân cười rộ, tất cả ôn nhu, chẳng còn tí nào ngoài hình dáng. Nàng nhìn Lưu Vân, sau một lúc lâu, mới nói:

“Người có cái kiêu ngạo rất tốt, ta trước kia, còn không bằng người. Thích một người, muốn quần quít lấy, không khuất phục không bỏ qua. Người về sau có rảnh nên biết về Dung Tuệ một ít, có gì cứ hỏi ta!”

Lưu Vân đầu óc rõ ràng phản ứng không kịp rồi, nàng ngờ ngác nhìn Đoan Mộc lão gia cười nói:

“Phu nhân, người đây là hướng con dâu tương lại truyền thụ bí kíp năm đó sao?”

Đoan Mộc phu nhân hừ một tiếng:

“Bất quá là bị thương bị bắt tới nhà chúng ta, ta còn chưa biết nàng thế nào! Không hỏi xem, làm sao mà biết nàng có thích Dung Tuệ? Ta không cần cái loại con dâu khúm núm, tam tòng tứ đức! Một chút cảm giác làm bà bà đều không có.”

Đoan Mộc lão gia cọ người nàng:

“Phu nhân, tiểu sinh mãi cho đến hôm nay đều nhớ rõ người năm đó tư thế oai hùng nha! Ngàn dặm xa xôi đuổi đến nhà của ta, ở cửa ngủ nửa tháng thiếu chút nữa làm mẹ ta tức chết, người đến bây giờ nhắc đến tên người còn biến sắc nha!”

Đoan Mộc phu nhân nói nhỏ:

“Đừng nha, trước kia ta là ác con dâu, hiện tại lại là ác bà bà.”

Đoan Mộc lão gia cuốn lấy không rời:

“Ai nói ! Người là hảo lão bà của ta là được rồi! Ta nói phu nhân, biểu chiều mát mẻ thế này bỏ thời gian đến dọa con dâu, thật lãng phí! Chúng ta hơn một tháng không gặp, nhĩ hảo nhĩ tâm!”

Lưu Vân nhin không được nữa, cười ra tiếng, cười đau bụng, nếu không phải cố giữ hình tượng, nàng thật muốn ở trên giường lăn lộn. Đoan Mộc lão gia trừng nàng:

“Tiểu nha đầu cười cái gì? Không nghe lời, phu nhân đánh mông người!”

“Không! Không phải!”

Lưu Vân cười nói:

“Ta chỉ là rớt cục hiểu được, vì sao Đoan Mộc lại thành cái bộ dáng ấy!”

Khó trách hần đối với chính mình không có cách nào tránh, khó trách hần đột nhiên muốn đi cùng mình, nguyên lai đây là gia truyền quần quít bí kíp! Nàng vẫn cho là mình quần quít lấy Đoan Mộc, nguyên lai rõ ràng, là hần vẫn quần quít lấy chính mình nha! Thật sự là. . . . . Rất, rất có cảm giác thành công rồi! Lưu Vân, người tuyệt nhất!

Vẫn không nói gì Đoan Mộc đại ca bỗng nhiên cười nói:

” Thế này thì hai lão ta yên tâm rồi ? Hôn sự Lão Tam rớt cục cũng đến, về sau đừng ép ta cùng Dung Thêu ! Dung Thêu bị hai người ép đến phát điên rồi, hôm qua còn nói muốn rời nhà đi!”

Đoan Mộc lão gia hừ một tiếng:

” Lúc trước nói rồi, một năm một cỡ. Sang năm không phải người cũng là Dung Thuê, ta đem việc hôn nhân định ra ! Bằng không Lão Từ áp người hỏi

phủ, cho người đi tìm vợ!”

Đoan Mộc đại ca kêu lên, Lư Vân ngạc nhiên nói:

”Sao? Bình thường đều là trưởng tử thành gia trước nha! Chẳng lẽ Đoan Mộc thế gia không như thế?”

Đoan Mộc phu nhân cười nói:

“Ai cần cái thế tục ấy, ta cho phép nhi tử nhỏ hơn thành thân! Nha đầu, người còn quá nhỏ! Còn nhiều thứ phải học!”

Lư Vân gọi lên khoe miệng, đang muốn cười, chợt thấy Đoan Mộc vội vàng đi đến, hấn sắc mặt hiển nhiên khó coi, vừa nhìn thấy cha mẹ của hắn đều ngồi đối diện Lư Vân, ánh mắt của hắn lại tối sầm lại, bước nhanh đi đến bên giường, một tay ôm lấy Lư Vân vào lòng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đoan Mộc lão gia, sau một lúc lâu mới nói:

“Lại là các người. Lần này là muốn làm cái gì? Vội vàng điều ta ra ngoài, nguyên là để bày ra việc này!”

Đoan Mộc lão gia bị hấn hăm dọa, nhất thời rụt về lại không dám nói tiếp nữa. Đoan Mộc phu nhân nói nhỏ:

“Dung Tuệ, đừng khi dễ cha người. Là người chính mình không đứng, dẫn theo con dâu trở về, vì sao không cho chúng ta biết? Như thế nào, sợ ta ăn hiếp nàng?”

Đoan Mộc không dám cùng mẫu thân tranh luận, hấn quay đầu nhìn Lư Vân, đang muốn hỏi, ai ngờ nàng cứ nhiên về mặt tươi cười, so với bình thường vui vẻ rất nhiều, hấn không khỏi sững sốt, ngạc nhiên nói:

“Người . . . . . Đây là . . . . . ? Sao vui vẻ như vậy?”

Ở sinh sôi cười thần bí, nhẹ nhàng đập ngực của hắn, giờ mặt lên đặc ý nói nói :

“Đoan Mộc Tam công tử, người đời này ở trong tay Lư Vân ta! Bản thân mình tự nhận xui xẻo đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thời tiết đầu hạ, vạn mộc phồn hoa, ngay cả vạn trượng núi cao như viên ngọc gãy, cũng là một mảnh xanh dạt dào.

Dây hoa từ vi ở trên mái đình từng đợt từng đợt hạ xuống, che giấu trong đình dung mạo hai người. Bóng loáng trên bàn đá, nước trà xanh biếc có khói trắng lượn lờ bay lên, lướt qua một ngón tay mảnh mai trắng nõn. Ngón tay nhẹ nhàng trên dây cầm, xoẹt một tiếng, uyển chuyển. Người nọ chậm rãi gảy vài âm thanh, không ngờ điệu đột nhiên trầm xuống, âm rối loạn.

“Thanh huy không thể chuyển như vậy.”

Một cái thanh âm nhu thấp nhẹ nhàng nói, sau đó một bàn tay thon dài vuốt mặt, đột ngột chạm vào dây, phát ra âm dài ngắn, đi theo một đường thượng huyền, âm sắc kia hoạt bát, mang sức sống tới.

Dung Hương thờ dãi một hơi:

“Cha nói không sai, ta quả nhiên cái gì cũng không được trôi cho. Theo người học cầm ba năm, vẫn không thể đánh tốt.”

Cái nhu thanh âm kia nói nhỏ:

“Không phải là trời không cho, chỉ vì người không có tâm. Người đang ở đây, tâm không ở, làm sao có thể học được.”

Dung Hương giận tái mặt, dừng sau một lúc lâu, mới lạnh nhạt nói:

“Ta sớm nói qua, không cần nhắc tới việc này. Ta đã nghe theo cha hết thầy an bài, còn muốn bức bách ta như thế nào?”

Người nọ tựa hồ nở nụ cười, đem đàn cổ đẩy ra trước mặt mình, khẽ vuốt, phát ra một âm sắc vội vàng, hấn thấp giọng nói:

“Người cảm thấy tất cả mọi người đều về phe cha, chuyên cùng người đối nghịch. Không quên Hạc công tử là chính người, tùy tiện muốn nghi thần thích

quý cũng là người. Không bỏ được, phải đi tìm hân, chuyện này có đáng gì?”

Hân vừa dứt lời, âm sắc bỗng nhiên trượt ra, phát ra âm sắc giết chóc. Ngón tay của hân lẳng lẳng đè xuống dây một lát, thật lâu sau, mới nói:

“Người quả thực một phen đao kiếm, đằng đằng sát khí, tiếp ễ thứ nhân. Xem, tiếng đàn đều bị người điểm ô.”

Dung Hương lạnh lạnh trừng mắt nhìn hân sau một lúc lâu, rốt cục vẫn phải hòa hoãn sắc mặt, ngồi trở lại trên mặt ghế đá, nàng lạnh lùng nói:

“Ta còn tưởng rằng người một hồi tẩu hỏa nhập ma, đem sự tình trước kia đều đã quên. Ta đã bao nhiêu năm không có nghe được người kêu hai tiếng nhị tỷ. Lúc ấy người vừa gọi như vậy, ta thật sự cao hứng.”

Người nọ cũng không nói chuyện, một lát sau, hân đứng lên. Đầu hạ ánh sáng mặt trời như dát ngọc vào tà áo trắng và mái tóc đen của hân, chậm rãi xoay đầu lại, đôi mắt hân trong sáng, mi dài che bởi tóc mai, thực là một phong thần tuấn nhã tuấn mỹ nam tử, có một chút hàn khí, có một chút hơi thở một mối, nhưng đều bị che lấp bởi nụ cười ôn hòa, giống như xuân phong ấm áp.

Hân nhìn Dung Hương thật lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

“Nếu gọi người nhị tỷ, người có thể đem chuyện của ta một năm trước kể cho ta nghe, nếu được ta sẽ gọi người vô số lần, một mực gọi đến khi người chán ghét mới thôi.”

Dung Hương giật mình một cái, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nàng thấp giọng nói:

“Niệm Hương, người không cần làm ta khó xử. Tính cha, người không phải không rõ ràng. Hân ra lệnh mọi người đều quên chuyện người tẩu hỏa nhập ma một năm, như vậy chuyện này chính là tuyệt đối cấm.”

Niệm Hương gọi lên khoe môi, cười đến lười biếng:

“Một khi đã như vậy, ta cũng không cần biết. Ta đi hỏi cha, cha cũng không chịu nói cho ta biết, là sợ ta cảm thấy hối hận sao? Ly hỏa cung tiểu cung chủ tẩu hỏa nhập ma sau đánh mất thần trí, chỉ sợ xấu đi không ít. Người lúc ấy nhìn thấy ta, có phải rất ngốc không?”

Dung Hương chút cũng không cảm thấy hân đang dò hỏi, lập tức thành thật gật đầu:

“Là phi thường ngốc, chỉ biết là tránh sau lưng nàng kia, giống như tiểu Cầu. . . . .”

Nàng bỗng nhiên che miệng lại, oán hận trừng mắt nhìn Niệm Hương:

“Người lại muốn dò hỏi ta! Chê ta bị cha trừng phạt là chưa đủ sao? !”

Nàng đột nhiên đứng lên, xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước, lại vòng trở về, ôn nhu âm nói:

“Niệm Hương, cha đối với người kỳ vọng lớn nhất, cho nên trong tỷ đệ ba người chỉ có người tu đầy ly hỏa bát kiêu. Tuy rằng luyện đến thức thứ tám, người tẩu hỏa nhập ma, nhưng bây giờ không phải đã phá tan cửa ải khó khăn? Người vì sao không thể giống như trước chuyên tâm tập võ, không hỏi thể sự?”

Niệm Hương lẳng lẳng nhìn đám sương mù vây quang đỉnh núi như dát ngọc, chứng hình thù kỳ quái, tuy nhiên chứng tổng hội khâu thành một nhân hình, người kia, hân cảm thấy tựa hồ đối với chính mình quan trọng phi thường. Nhưng vô luận như thế nào, hân cũng không nhớ rõ mặt của nàng, đối với nàng hết thấy cũng không một chút ấn tượng. Nhưng nghĩ tới, đáy lòng sẽ có dòng nước âm lạnh lẽ chảy qua, xa lạ, cũng rất gần gũi, giống nhau một viên kẹo ngọt, ngọt ngào, đột nhiên lưu lại.

Dung Hương nói ” Nàng kia, có thể thấy được nàng đích xác tồn tại. Nàng là ai? Nàng bao nhiêu tuổi? Nàng dung mạo ra sao? Khoảng thời gian một năm, hân đã trải qua những gì? Hân muốn biết, nhưng ai cũng không nói, hỏi cũng như không, không bằng dùng phí sức lực.

Tương tự như vậy, hân cũng là đối với một cái ảo ảnh tương tự như vậy, nếu nàng nhìn hân vờn tay, hân sẽ đi theo sao. . . . . ? Dung Hương bỗng nhiên thần sắc nghiêm nghị đứng lên, nhìn phía sau hân xoay người hành lễ:

“Phụ thân.”

Niệm Hương đứng lên, chậm rãi quay đầu, đã thấy Tuyền lão cung chủ đi đến, chòm râu màu bạc ở trước ngực lác lác, hai mắt đầy nét tự uy. Đã bao nhiêu năm, hân chỉ cần bị đôi mắt này nhìn, liền không dám có chút lơ lửng. Hân cúi đầu thật mạnh, hành lễ:

” Phụ thân.”

Tuyền lão cung chủ nhìn hân một hồi, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười hiền lành, ôn nhu nói:

“Niệm Hương, gặp người thật tốt, ta thật sự vui mừng cực kỳ. Ly hỏa bát kiêu tu luyện như thế nào?”

Hân không dám sơ sẩy, trầm giọng nói:

“Đa tạ cha thay ta quân cung, thức thứ tám rốt cục phá tan. Chính là vẫn non sót như cũ, không có biện pháp đạt tới cảnh giới của cha.”

Tuyền lão cung chủ cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, ấn hắn ngồi trên mặt đá, giống nhau căn bản không có nhìn đến Dung Hương hành lễ, cười nói:

“Ngươi còn trẻ, mới hai mươi ba. Ta hai mươi ba ngày cả thức thứ tư cũng chưa phá tan đâu! Từ từ sẽ được, tư chất ngươi tốt, một ngày nào đó có thể vượt qua ta. Ly hỏa cung ngày sau phải nhờ vào ngươi phát dương quang đại rồi! Niệm Hương, ngươi không để cho ta thất vọng.”

Niệm Hương nữ mất xuống, nhẹ nhàng đáp ứng. Tuyền lão cung chủ hài lòng gật đầu, rốt cục chú ý tới Dung Hương, hắn dừng cười, trầm giọng nói:

“Dung Hương, không có cùng đệ đệ của ngươi nói lung tung đấy chứ.”

Dung Hương sắc mặt tái nhợt, còn chưa tới kịp nói, lại nghe Niệm Hương cười hỏi:

“Cha, các ngươi có chuyện gì gạt ta sao? Nhị tỷ có thể cùng ta nói lộn xộn cái gì? Nàng xuống núi số lần đâu có nhiều.”

Tuyền lão cung chủ thoải mái nói:

“Cũng đúng, nhị tỷ ngươi từ trước đến nay lỗ mãng quật cường, đơn thuần cực kỳ, dạy người lừa còn không biết. Ngươi tạm thời bắt chước giống nó đi.”

Hắn lại nói nhàn thoải, bỗng nhiên chính thần sắc. Nói:

“Đúng rồi, ta có việc muốn giao cho hai người đi làm. Đại ca các ngươi có việc không thể ngừng lại, Cát trưởng lão công lực cũng không đủ, chỉ có hai người các ngươi có thể làm.”

Niệm Hương sớm biết cha không có việc gì tuyệt đối sẽ không cùng bọn họ nói một câu nhàn thoải, lần này đi đến tất nhiên có này dụng ý, lập tức chỉ trầm mặc gật đầu, không biết hắn lại muốn nhắc sóng gió gì lên. Tuyền hào kiệt, không hổ tên hào kiệt, ly hỏa cung nhân hoặc là không hạ sơn, muốn xuống núi tất nhiên sẽ ở trong chốn võ lâm làm một phen đại sự. Mười năm trước đại ca Minh Hương xuống núi, ba năm trước đây Dung Hương xuống núi, đều làm toàn bộ võ lâm lâm vào rung động.

Hắn đến nay mới chính thức bị cha khiến phải xuống núi, bình thường hắn xuống núi bất quá là đi ra ngoài du ngoạn từng trải, cha đối với hắn so với những người khác đều dung túng một ít, duy chỉ có hắn xuống núi không cần hỏi đến. Lần này, hắn rốt cục muốn chính thức khiến phải hắn ra ngoài sao? Chuyện ở đại hội Thái Sơn luận võ, kỳ tâm toan tính, ước chừng có thể đoán một hai điều. . . . .

Quả nhiên, Tuyền lão cung chủ trầm giọng nói:

“Lần này Thái Sơn luận võ đại hội bị Dung Hương cùng Minh Hương nhiễu loạn rồi, chỉ sợ toàn bộ võ lâm mọi người sẽ đối với Ngọc phong sinh ác cảm. Bất quá, cũng không được! Ngọc phong từ trước đến nay không phải hạng người tham hư danh! Nhưng lần này phái Thái Sơn hai cái chương môn nhân tựa hồ đối với Ngọc phong chúng ta có thành kiến rất lớn. . . Dung Hương, ngươi cùng thiếu niên Thẩm Tiểu Giác đầu tháng, nói cho ta nghe cảm giác.”

Dung Hương lạnh nhạt nói:

“Cốt cách thanh kỳ, lực lĩnh ngộ cao, phản ứng kỳ khoái, thật là võ học kỳ tài. Chỉ cần hắn khổ luyện năm năm, ngay cả đại ca cũng sẽ không phải đối thủ của hắn.”

Tuyền lão cung chủ loát chòm râu gật gật đầu, ánh mắt lộ ra ánh sáng lạnh, thấp giọng nói: “

Năm năm. . . . Năm năm! Ta không có cái kiên nhẫn chờ đợi! Lần này cùng phái Thái Sơn có chuyện xấu, ngày khác hắn tất nhiên trả thù. Trừ cây phải trừ trước khi thành đại thụ, muốn nhanh chóng phải trừ tận gốc! Niệm Hương, ngươi hiểu được ý của ta.”

Niệm Hương lông mi chưa hạ xuống, cúi đầu nói :

“Hiểu được. Cha là muốn toàn thân, vẫn là đầu người?”

Tuyền lão cung chủ lạnh nhạt nói: “Không cần mạng của hắn! Ngươi thay ta phế võ nghệ của hắn đi, khảm một cái cánh tay mang về. Phái Thái Sơn có ai dám ngăn trở, toàn bộ giết, để bọn họ biết đến chủ nhân Ngọc phong, còn sớm tám trăm năm!”

Niệm Hương cúi đầu đáp ứng, lông mi thật dài chặn ánh mắt, ai cũng nhìn không ra thần thái trong mắt hắn.

Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng lật sách thanh. Có ngọn gió ấm áp thổi tới trên mặt, mang theo mùi hoa ngọt ngào, còn có mùi nước trà thơm ngát cùng mùi thơm mực nước. Hàn Dự Trần có chút mê mang mờ to mắt, tựa hồ không thể hiểu được mình đang ở nơi nào. Hắn giật mình, màn xanh trên đỉnh đầu rung hai cái, trên người các vết thương phát ra cảm giác đau đớn, nhưng cũng không khó chịu. Hắn sờ lên, trên người đã được băng bó bằng vải trắng, thực kỳ lưỡng.

Hắn muốn nói chuyện, nhưng vừa lên tiếng, lại thấy cổ họng cơ hồ muốn bốc hỏa, phát ra âm thanh khàn khàn, nhẹn không được ho hai tiếng, tác động miệng vết thương, một trận đau đớn.

“Hàn công tử, ngươi tỉnh lại !”

Một thanh âm thanh thúy từ bên cạnh truyền tới, hần vội vàng quay đầu, đã thấy Lê Cảnh bỏ sách xuống, thẳng bước đi lại đây, tự nhiên ngồi bên giường, sờ lên trán của hần, nói nhỏ:

“Tốt lắm, rốt cục không phát sốt . Hiện tại cảm thấy như thế nào?”

Hần khó khăn khàn giọng nói :

”Nước. . . . . Cho ta một ít nước. . . . .”

Lê Cảnh vội vàng bưng một chén nước trà hơi lạnh, đỡ phía sau lưng của hần, chậm rãi cho hần uống. Hần Dữ Trần uống một mạch hết phân nửa, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, Lê Cảnh nhẹ nhàng vỗ về lưng hần, ôn nhu nói:

“Chậm một chút uống, cẩn thận sặc.”

Cổ tay nàng trắng tuyết hiện ngay trước mắt, thân mình gần hần, tản mát ra mùi thơm, trong ánh mắt tràn đầy thương hại.

Hần nhất thời động tình, hôn nhẹ cổ tay nàng, lẩm bẩm nói:

“Đã làm phiền ngươi, cảm ơn. . . . .”

Lê Cảnh sừng sốt một chút, hiển nhiên không hiểu được cái hôn kia, nàng buông bát trà, chậm rãi nói:

“Không cần cảm tạ, đây là đạo lý. Mọi người xuất môn xông xáo ngoài giang hồ, cho nhau chiếu cố mới là đạo lý.”

Nếu không phải trên người vải trắng cuốn lấy hần không thể thở, Hần Dữ Trần thật muốn bật cười, nàng tựa hồ đối với việc cảm ơn luôn tìm cách thoái thác. Không cười xong, chợt nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi:

“Tur Mã cô nương đâu? ! Còn có Hồ Dương lão tiên sinh. . . . .”

Lê Cảnh vỗ vỗ lồng ngực của hần, nhẹ giọng nói:

“Đừng nóng vội, ta lập tức nói cho ngươi biết, ngươi không nên kích động. Ngày đó là như vậy. . . . .”

Nguyên Hần Dữ Trần bọn họ đi theo Hồ Dương xuống núi s, ước chừng bởi vì miệng vết thương mất máu rất nhiều, Hần Dữ Trần ở giữa sườn núi liên té xỉu . Hồ Dương cũng không có để ý tới, chỉ đem Tập Ngọc nên rời đi trước, hai tỷ đệ Lê Cảnh đem Hần Dữ Trần khiêng xuống núi, lại không dám đi khách sạn, sợ vũ lâm nhân sĩ tìm, chỉ ở nông gia thuê một gian phòng ốc. Dàn xếp xong xuôi, Lê Vi rời đi Thái An, trở về Hồ Nam Nhạc Dương, hướng phụ thân Lê Thần Nhân kể chuyện luận võ đại hội, mặt khác nhiều hơn nữa muốn một vàng, chỉ vì bọn họ lần đầu tiên bước chân vào giang hồ, không nhìn được lòng người hiểm ác, ban đầu bị người lừa đi hơn phân nửa.

Vết thương trên người Hần Dữ Trần cũng không sâu, nhưng mất nhiều máu, Lê Cảnh lại ngại không nổi đại phu, chỉ có thể chính mình thay hần băng bó bôi thuốc, cũng may nàng mưu lược thông y thuật, không có gì sai lầm. Ai ngờ đêm đó hần mà bắt đầu phát sốt, sốt đến ba ngày, cho tới buổi sáng hôm nay mới đỡ hơn.

“Ngươi có thể tỉnh lại thật sự là quá tốt, ta vẫn lo lắng, chỉ sợ là mình chế sai được vật.”

Lê Cảnh nhẹ nhàng nói xong, thấy hần trên trán còn có một chút mồ hôi, liền dùng tay áo thay hần chà lau, thần thái tự nhiên, không có một chút bối rối.

Giai nhân không có nhị tâm [ngượng ngùng], Hần Dữ Trần cũng là tâm viên ý mã, nhìn không được sa vào lòng nàng, đầu hướng trên người nàng đưa tới, giả bộ đáng vô lực, tới sát ngực nàng. Lê Cảnh chỉ nghĩ hần bệnh nặng mới khỏi, huống chi nàng đổi chuyện nam nữ hoàn toàn không biết, nhất phải thiên chân, được người ta động lòng cũng không biết.

“Nếu Tur Mã cô nương bị Hồ Dương lão tiên sinh mang đi, ta đây cũng không vì nàng lo lắng. Chính là Niệm Hương bị người mang đi, Lưu Vân cô nương sinh tử chưa biết, thật sự khiến người quan tâm.”

Hần thở dài một hơi.

Lê Cảnh chợt nói:

“Niệm hương huynh cát nhân đều có thiên tương, Lưu Vân cô nương cũng vậy, nhất định không có chuyện gì. Huống chi Lưu Vân cô nương được Đoan Mộc công tử mang đi, người nếu thật sự lo lắng, sau khi vết thương khỏi, chúng ta liền cùng tìm Đoan Mộc công tử trong nhà xem.”

Hần Dữ Trần thấp giọng nói:

“Chúng ta. . . . . ? Ngươi nguyện ý đi theo ta sao?”

Lê Cảnh có chút kỳ quái giờ lên mây:

“Vi sao không muốn? Nhiều người vẫn dễ dàng hơn, đây là cha nói cho ta biết.”

Hàn Dự Trần nhắm mắt lại:

“Ta không phải. . . . Ý kia. Người thật sự không rõ sao?”

Lê Cảnh khó hiểu nhìn hấn, tựa hồ rõ ràng cái gì, lại vẫn như không rõ ràng, vùi đầu suy nghĩ, lại theo thói quen bắt đầu cắn môi. Hàn Dự Trần hít một tiếng, về sau chỉ sợ hấn sẽ rất cực khổ. Hấn đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào môi của nàng, ôn nhu nói:

“Đừng cắn, trắng ra rồi. Lê Cảnh, người nên chăm sóc cho ta.”

Lê cảnh”A” một tiếng:

“Hàn công tử, hay là Lê Cảnh có cái gì chỗ đặc tội? Cứ nói đừng ngại!”

Hàn Dự Trần xa xăm nói:

”Người ta người cũng xem rồi, người chẳng lẽ không nên chăm sóc? Trừ mẹ ta, còn chưa có nữ tử xem qua đâu. Người không muốn chăm sóc ta, về sau ta sẽ thế nào?”

Lê cảnh chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, hấn nói rất đúng, lại giống như có cái gì không đúng, nàng là con một sách, bị hấn vừa nguy biến nói bắt đầu hồ thẹn.

”Ý. . . . Một khi đã như vậy, Lê Cảnh nhất định phụ trách!”

Nàng cấp cấp gạt đầu, hoàn toàn không biết mình đã bán chính mình. Hàn Dự Trần cười giống hồ ly:

“Nếu Lê cô nương kiên trì chịu trách nhiệm, tại hạ từ chối thì bất kính. Quấy rầy quấy rầy.”

“Nga, hồ thẹn hồ thẹn! Hàn công tử hảo hảo dưỡng thương đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Nàng thay hấn dịch dịch chân, trấn an hấn ngủ, sau đó trở về án tiền đọc sách.

Nàng cảm thấy có gì không đúng, nhưng rốt cuộc chỗ nào không đúng, nàng lại không nghĩ ra được. Cúi đầu nhìn trang sách trong tay, đáp án có thể theo trong sách tìm được không? Cha từng nói qua, trong sách đều có tất cả, nàng vẫn là ngoan ngoãn vùi đầu lật sách xem.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Giết người trong đêm phải chọn đêm không trăng.

Đêm nay không có trăng, tầng mây rất dày. Hậu viện im ắng, chỉ có âm thanh lau kiếm rất nhỏ. Các sư huynh đệ đều ngủ rồi, hấn lại ngủ không được, hơn một tháng trước cảnh tượng ở đại hội luận võ còn rõ mồn một. Ngón tay bị đả thương, vết sẹo vẫn còn. Đau đớn, khó chịu cũng vẫn còn.

Trong tay hấn nắm một khối da dày, chậm rãi chà sát kiếm của mình. Kiếm, tên là Tường Dương, là chương môn nhân phái Thái sơn Lịch Đại Đơn truyền bảo kiếm, cho dù bóng đêm thật dày, nó vẫn tỏa ra hào quang sắc bén.

Tấm da trên tay hấn chợt rung lên, hấn trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, đem ngón tay lên miệng dùng sức cắn. Lại bắt đầu rồi, từ khi bị cô gái lạ dùng độc đinh đả thương ngón tay, mỗi ngày vào nửa đêm, gốc ngón tay đều đau nhức vô cùng, làm người ta phải điên cuồng đau đớn.

Nhưng hấn không kêu ra tiếng, chỉ là dùng sức cắn, cắn. Không biết qua bao lâu, đau đớn rốt cục đi qua, hấn mệt mỏi thả tay xuống, gương mặt ngang bướng đầy mồ hôi, trong ánh mắt đã tràn ngập mệt mỏi nhẩn nại.

Luận võ đại hội bị người Ngọc phong phá hủy, nhưng bốn tông hai chương môn đều nhất trí chứng chương môn từ nay do hấn đảm nhiệm. Đây là một tín nhiệm, lại là một gánh nặng, hấn rất rõ ràng, hấn mới là thiếu niên hai mươi tuổi, chưa có chút khảo nghiệm nào.

Có lẽ tối nay sẽ đến.

Tiếng gió gào thét, một thanh băng lạnh đẽ vào cổ hấn, sau đó một nhu âm còn lạnh hơn thanh kiếm vang lên phía sau hấn:

“Thảm Tiểu Giác?”

Thảm Tiểu Giác chậm rãi buông tấm da, mặt không đổi sắc, trầm giọng nói:

“Là ta. Các hạ chẳng lẽ là người Ngọc phong?”

Kiểm không động, người nọ nói nhỏ:

” Quay lại.”

Thảm Tiểu Giác nắm chặt Trường Dương kiếm trong tay, chậm rãi quay lại. Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn! Giống như tầng mây đi để lộ ánh trăng, trước mắt hắn đứng một thẳng quang đích nam tử trẻ tuổi, ngọc thụ lâm phong, hắn dùng kiếm kề vào cổ của mình, thoát nhìn lại giống như đánh đàn chơi cờ bình thường nhàn nhã.

“Ta là Tuyền Niệm Hương.”

Hắn thân nhiên nói ra tên mình:

“Ngươi biết ta đến vì gì không?”

Thảm Tiểu Giác trầm mặc một hồi, mới lên tiếng:

“Tôi giết ta . Ngọc phong nhân đắc tội phái Thái Sơn, lại kiêng kị tương lai ta sẽ trả thù, cho nên sớm đến trừ bỏ ta. Tuyền tiên sinh, ta nói đúng chứ?”

Niệm Hương nhìn hắn, nói nhỏ:

“Nếu biết, vì sao không trước trốn đi? Những buổi tối liên tục ở đình viện hẻo lánh, là chờ chúng ta sao?”

Thảm Tiểu Giác mấp máy môi, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

“Bởi vì ta có lý tưởng của ta! Ta không muốn chết cùng tiếng la hét và báo thù sau này! Ta nghĩ dùng phương pháp đơn giản để giải quyết!”

Niệm Hương nhún mày mỉm cười :

“Ngươi nghĩ dùng phương pháp gì?”

Thảm Tiểu Giác trầm giọng nói:

“Ta biết mình bây giờ không phải là đối thủ của ngươi, nhưng là ta tình nguyện quang minh chính đại so tài với ngươi! Ta nếu thua, ngươi giết ta cũng được, nhưng thỉnh không cần tìm phái Thái Sơn gây phiền toái! Ta nếu thắng, cũng muốn người Ngọc phong từ nay về sau đừng tới đây dựa phái Thái Sơn! Ta chính là nghĩ như vậy!”

Niệm Hương bỗng nhiên nở nụ cười:

“Quả nhiên là biện pháp đơn giản! Ngươi cảm thấy ta sẽ đáp ứng sao?”

Thảm Tiểu Giác nghiêm mặt nói:

“Ta chán ghét cái loại lục đục với nhau, ta luyện võ, chỉ vì theo đuổi cảnh giới! Cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới muốn đi xâm phạm bất luận kẻ nào! Ngươi sẽ đáp ứng! Bởi vì nếu ngươi không nghĩ sẽ buông tha ta liền sẽ không cùng ta nói chuyện!”

Hắn vừa nói xong, trên cổ kiếm liền đầu mất. Niệm Hương đưa kiếm trở lại ngực, thân nhiên nhìn hắn:

“Tốt lắm, ta đồng ý. Đến đây, quang minh chính đại tỷ thí.”

Thảm Tiểu Giác kỳ thật cũng không nghĩ hắn sẽ đáp ứng, nhất thời ngây dại, đang muốn nói chuyện, lại nghe trên đỉnh đầu truyền đến giọng nữ lạnh như băng:

“Niệm hương, không cần kéo dài thời gian. Làm việc của phân phó đi.”

Hắn vội vàng ngẩng đầu, đã thấy trong đình viện trên câu hòe lớn không biết từ bao giờ bạch y nữ tử đã ngồi, khuôn mặt giống như băng tuyết tạo nên, đúng là nữ tử ngày đó dùng đinh độc với mình!

Niệm hương lạnh nhạt nói:

“Ta có chủ ý của ta, không cần ngươi tới xen mồm.”

Dung Hương sắc mặt trầm xuống, vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng. Thảm Tiểu Giác giờ tay cầm kiếm, trước đối với hắn làm vài chào, nói nhỏ:

“Ta tới rồi! Tuyền tiên sinh.”

Niệm Hương không đợi hắn nói xong, kiếm quang đột nhiên chột lóe, đâm thẳng của hắn mặt! Nhất kích nhanh như tia chớp! Nhưng hắn mau, Thảm Tiểu Giác nhanh, lập tức giờ kiếm vừa đỡ, “Đỉnh” một tiếng, đỡ lấy thanh kiếm ngang mặt. Ai ngờ Niệm Hương dán thân kiếm trên kiếm của hắn trượt đi, lại hướng mắt trái hắn đâm.

Thảm Tiểu Giác vội vàng nghiêng đầu, hai chân dng ra, xoay một vòng, phản thủ một kiếm đâm tới! Một kiếm này cư nhiên vô ích! Niệm Hương chẳng biết lúc nào đã ở phía sau hắn, Thảm Tiểu Giác thậm chí có thể cảm nhận được tiếng gió của thân kiếm trong tay hắn đâm xuống, còn có hàn khí. Hắn đột nhiên trầm hông, dĩ nhiên té ngã, dù là như thế, vẫn chậm một bước, bị hắn xé một mảng tóc lớn.

Thảm Tiểu Giác chưa kịp hoàn hồn, người này kiếm thuật vị tất nhất lưu, thân pháp cũng là kỳ quái, hắn quả thực không thể đuổi kịp. Lập tức vừa đứng lên, Niệm Hương sớm đuổi lại, uốn lưng, lại ra một kiếm! Thảm Tiểu Giác chỉ có thể luống cuống tay chân chống đỡ, dần thấy sẽ bị thua. Niệm Hương đột nhiên ra chiêu vội vàng, lộ ra một sơ hở, Thảm Tiểu Giác mừng rỡ, lập tức đuổi theo, vài cái động tác mau lẹ, liếc thấy sơ hở bên hông định đâm. Ai ngờ chiêu thức chưa tới, Niệm Hương bỗng nhiên phản thủ lại, “Lâm” một tiếng, kiếm của hắn văng ra ngoài!

Thảm Tiểu Giác hoảng hốt, tro mắt nhìn kiếm quang trong tay hắn đâm tới cổ họng mình. Xong rồi! Mạng ta xong rồi! Hắn còn chưa tới kịp nhắm mắt lại, chột nghe cửa đình viện truyền đến một trận ồn ào náo động, từng đột tiếng bước chân nhẹ vô cùng, lại hỗn độn vội vàng. Có người đến đây? !

Trên vai hắn bỗng nhiên cứng lại, lại bị Niệm Hương bắt được, Thảm Tiểu Giác kinh hãi mờ to mắt, đã thấy Niệm Hương trầm giọng nói:

“Không được nói, có người đến đây! Mau tránh đi chỗ tối!”

Nói xong hắn một tay bắt hắn lên, vài cái tung hoành, nhẹ nhàng khiêu thượng ngọn cây, cùng Dung Hương biến mất sau cành lá mặt.

Thảm Tiểu Giác sau lưng yếu huyết bị điểm, không thể động đậy, chỉ có thể giữ im lặng bò tới thân cành, nhìn xuống phía dưới. Chỉ chốc lát, bỗng nhiên một người áo đen chạy tới, tuy rằng bóng đêm dày, nhưng người này vòng eo tinh tế mềm mại, hai vai nhỏ, rõ ràng là nữ tử. Nàng có mái tóc đen dài, nửa mặt đều dùng miếng vải đen che khuất, càng kỳ dị là, hai tay nàng đều quấn đầy băng vải, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, trong tay còn đang nắm một cây đoản kiếm.

Nàng chạy hai bước, hiển nhiên là không quen thuộc địa hình nơi này, không khỏi có chút do dự, phía sau có người vội đuổi theo. Thảm Tiểu Giác vừa thấy người đuổi theo, không khỏi thờ hốt vì kinh ngạc, đây không phải là các đệ tử tông phái sao! Bọn họ sao lại đuổi đến bốn phía này? !

Lại nghe mấy người đệ tử kia lạnh lùng nói:

“Ngươi là người nào? ! Đêm khuya đến phái Thái Sơn lên lút muốn làm cái gì? Mau ra đây! Bằng không dạy ngươi mạng tang là như thế nào!”

Nàng kia lại lạnh lùng hừ một tiếng, thanh âm mềm mại uyển chuyển, Thảm Tiểu Giác bỗng nhiên thấy phía sau thân thể Niệm Hương chấn động, hắn cũng không còn để ý, chỉ nghe nàng kia ngạo nghễ nói:

“Bằng mấy người các ngươi sao? Chớ nằm mộng ban ngày! Ta chỉ hỏi các ngươi, phòng ngủ Lâm Huyền Trung ở chỗ nào? Nhanh chút nói cho ta biết!”

Nàng c nói chuyện kiêu ngạo như vậy, cao cao tại thượng, giống như căn bản không đem người cái chủng người kia bỏ vào trong mắt... Tự cao tự đại, cố tình lại để cho người cảm thấy đúng lý hợp tình. Hiển nhiên thái độ của nàng chọc giận tông phái đệ tử, một người trong đó cả giận nói:

“Khẩu khí thật lớn! Để cho ta dạy ngươi tặc nha đầu!”

Hắn rút kiếm, mắt thấy muốn chém trúng thân thể mảnh khảnh của nàng, ai ngờ nàng kia thân hình đột nhiên vừa động, giống như quý my, uốn lưng, nhẹ nhàng linh hoạt tránh một kiếm kia. Trong tay nàng đoản kiếm căn bản cũng không ra khỏi vỏ, chỉ là ngăn kiếm người nọ, một mặt lạnh nhạt nói:

“Ta vốn không muốn nháo sự! Mau nói cho ta biết Lâm Huyền Trung ở đâu!”

Mấy người đệ tử vừa thấy áp chế nàng không được, làm sao còn nhẫn nhịn, cả đám đều kêu lên: “

Có bản lĩnh đem chúng ta đều đá bại! Nếu không đừng nghĩ nhìn thấy chương môn nhân!”

Ba bốn người đồng thời đánh lên, đem nàng vây ở giữa, kiếm quang lóe ra, nàng xem giống bị nhốt ở hàn quang trong đích Hắc Hồ Điệp, cực kỳ nhanh tả thiêm, động tác dị thường khó coi, nhưng vô cùng nhanh chóng.

Nàng kia hiển nhiên bị bọn họ cuốn lấy, một phen rút ra trường kiếm bên hông, lại đem đoản kiếm vào trong tay áo, lạnh nhạt nói:

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Hảo! Ta hôm nay không nên để các ngươi dẫn đường cho ta!”

Khanh một tiếng, nàng rút kiếm, cả người bỗng nhiên quay tròn giống như con quay, kiếm kia khiêu vũ thành ngân long, theo nàng cao thấp xoay quanh. Thảm Tiểu Giác chột vừa thấy nàng sử xuất cổ chiêu, không khỏi đại chấn, lăm bầm nói:

“Này. . . . . Đây không phải Thiên thanh kiếm quyết sao? !”

Niệm Hương một phát bắt được lưng của hấn tâm, thấp giọng nói:

” Thiên thanh kiếm quyết? ! Ngươi xác định! ?”

Thẩm Tiểu Giác gật đầu:

“Luyện võ đại hội ngày đó, Hồ Dương đến náo loạn tràng, một kiếm chém tới cánh tay Nga Mi Thúy Vân sư thái, dùng chính chiêu này! Tuyệt đối không sai! A, ta nhớ ra rồi! Cô gái này là đồ đệ Hồ Dương!”

Niệm Hương không nói gì thêm. Trong lúc nói chuyện, nàng đã đánh bại mấy đệ tử kia, mỗi người trên cổ tay đều có máu điểm, chắc là bị nàng nhảy mất đâm đến. Nàng thu kiếm, một phen nhấc một nam tử gãy yếu, lạnh nhạt nói:

” Dẫn ta tới phòng ngủ Lâm Huyền Trung!”

Người nọ cổ tay bị nàng đâm thủng, rốt cuộc cảm không được kiếm, đau nhức vô cùng, chỉ phải liên tục gật đầu, bị nàng một tay thô lỗ dẫn theo, đi xuống chân núi. Nguyên nàng không biết đường, Thái Sơn tông phái sơn ở giữa sườn núi, bốn phái ở mặt trên, nàng đầu tiên là đi tới tông phái, lạc đường nửa ngày, lại bị những người này phát giác, mới một đường trốn đi lên .

Thẩm Tiểu Giác thấy nàng đi rồi, vừa muốn nói chuyện, ai ngờ Niệm Hương bỗng nhiên dẫn theo hấn nhảy xuống cây, lạnh nhạt nói:

“Chúng ta đuổi theo xem!”

Dung Hương kinh hãi, vội la lên:

“Niệm Hương! Ngươi muốn làm gì? ! Chuyện cha phản phò làm sao bây giờ? Ngươi. . . . . Ngươi chẳng lẽ. . . . . ?”

Nàng sớm nhìn ra nàng kia là Tư Mã Tập Ngọc, chẳng lẽ Niệm Hương vẫn nghĩ tới nàng sao?

Niệm Hương đột nhiên quay đầu, Dung Hương chỉ cảm thấy đáy mắt hấn có gì đó đang kịch liệt chấn động, hấn nhẹ nhàng nói:

” Chuyện cha giao ta sẽ làm. Nhưng ta muốn đi trước nhìn xem cô gái này. . . . . Nàng. . . . . Ta cảm thấy . . . . . Tóm lại ngươi đừng trông nom ta!”

Nói xong hấn không quay đầu lại, vội đuổi theo, Dung Hương chỉ gấp đến độ liên tục dặm chân, thật sự không thể, cũng chỉ có thể theo sau. Nàng không thể ra tay ngăn cản, không riêng bởi vì ánh mắt của hấn, càng bởi vì nàng không phải đối thủ Niệm Hương, hấn chỉ cần quyết định làm cái gì, nàng cần bản không thể ngăn cản.

Mất thấy Tập Ngọc dẫn theo người nọ xuống núi, ở trong sân tông phái đi lòng vòng, rốt cục đi tới phòng ngủ Lâm huyền. Nàng đem người nọ đánh ngất xui ném đi một bên, rút kiếm trực tiếp xông vào, tính cách lỗ mãng này, ngay cả Dung Hương cũng so ra kém.

Niệm Hương dẫn theo Thẩm tiểu giác nhảy xuống xà ngang thượng, đẩy ra một mảnh gỗ, nhìn kỹ lại. Tập ngọc một cước đá văng cửa, lạnh nhạt nói:

“Lâm Huyền Trung! Đứng lên cho ta!”

Ai ngờ nàng vừa dứt lời, trước mắt bỗng nhiên một đạo hàn quang hạ xuống, thẳng mặt nàng, tốc độ cực nhanh. Tập Ngọc đại giật mình, lập tức lui về phía sau, uốn lưng, đỡ lấy kiếm kia, nhưng bởi vì động tác quá mạnh, nàng làm cây trâm rút, mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống.

Lâm Huyền Trung sớm nghe đến động tĩnh, vẫn rút kiếm chờ đợi, ai ngờ nhất kích không trúng, hơn nữa người tới lại là nữ tử trẻ tuổi, hấn không khỏi sùng sốt, lập tức vượt kiếm qua ngực, lạnh lùng nói:

“Người là ai? Tôi làm gì? !”

Tập Ngọc bắt lấy tóc của mình, vắt lại sau lưng, lạnh nhạt nói:

“Là ta. Phụng sư mệnh đến lấy tính mạng ngươi.”

Lâm Huyền Trung thật sự không thể tưởng được người thiếu nữ này còn dám tới phái Thái Sơn, không khỏi trầm giọng nói:

“Tư Mã cô nương! Ngươi không có đạo lý! Đêm khuya tới chơi, thì không phải gian xảo tức là đạo chích. Huống chi ngươi nói năng lỗ mãng! Ngươi thực muốn trêu đùa thầy trò phái Thái Sơn? !”

Tập Ngọc điềm nhiên nói:

“Lớn mặt! Ai cho ngươi gọi tên ta ?!”

Khí phách của nàng đậm mùi quý tộc, Lâm Huyền Trung mặc dù là đại phái chương môn, nhưng trong khoảnh khắc đó cũng hành lễ. Hấn hít một hơi, nói nhỏ:

“Tur Mã. . . . . Quận chúa.”

Quận chúa?!

Trên nóc nhà ba người đều giật mình, nàng dĩ nhiên là thân phận cao quý như thế? !

Tập Ngọc lạnh nhạt nói:

“Không sai, ngươi còn nhớ rõ thân phận của ta! Người trong võ lâm biết thân phận ta chỉ có ngươi! Bởi vậy ta nhất định phải giết ngươi! Đờ phải có tiểu nhân mượn cớ này làm bản thanh danh cha ta!”

Lâm Huyền Trung thấy nàng rất không phân rõ phải trái, lại làm như mình đúng, không khỏi nở nụ cười khổ:

“Quận chúa “

Hắn ôn nhu nói:

“Lâm mỗ thề, kiếp này tuyệt không đem thân phận ngươi để lộ ra đi. Lâm mỗ tốt xấu là nhất phái tông sư, chẳng lẽ còn chưa đủ để lấy cho ngươi tin tưởng ta sao?”

Tập Ngọc dừng một chút:

“Ta. . . . . Ta cũng vậy không muốn giết ngươi! Nhưng sư phụ bảo ta nhất định phải tới!”

Nàng tu luyện một tháng, sau Hồ Dương nói với nàng câu nói đầu tiên là:

“Giết Lâm Huyền Trung. Hắn biết thân phận của ngươi, rồi rình mò Thiên thanh kiếm quyết, ngày sau khó tránh khỏi dùng cái này áp chế. Chi bằng trăm thảo trừ căn!”

Nàng lập tức phản đối, kiên quyết không đồng ý, vì thế Hồ Dương giận dữ, thầy trò hai người một cuồng, một kiêu ngạo, ai cũng không chịu ai, cuối cùng thế nhưng đánh nhau. Nàng đã thương mặt Hồ Dương, hai cánh tay của mình cũng bị hắn đá vô số vết thương. Cuối cùng nàng thua, không thể không tuân thủ lời hứa giết người.

Lâm Huyền Trung hít một tiếng, bỗng nhiên quỳ xuống, giờ ba ngón tay lên nói:

“Ta, Lâm Huyền Trung, hôm nay lúc này thề. Ngày sau nếu tiết lộ một chữ về thân phận Tur Mã Tập Ngọc, sinh thời bị ngũ lôi oanh đỉnh, không chết từ tể được! Sau khi chết xuống địa ngục chịu nạn cắt lưỡi, trọn đời thoát thân không được!”

Sau đó hắn lấy kiếm cắt ngón tay, nhất thời máu phun ra. Hắn ngẩng đầu nhìn Tập Ngọc, chậm rãi nói:

“Như thế, quận chúa còn chưa tin tại hạ?”

Tập Ngọc thấy hắn chân thành, chỉ buông kiếm, nói nhỏ:

“Kia. . . . . Ta đây sẽ không giết ngươi! Ngươi tuyệt đối không thể đổi ý! Bằng không ta thật sự muốn đem ngươi giết!”

Lâm Huyền Trung thấy nàng xoay người phải đi, không khỏi vội la lên:

“Quận chúa!”

Tập Ngọc quay đầu:

” Sao? Ngươi muốn đổi ý?”

Nàng lập tức rút kiếm, cảnh giới nhìn hắn. Lâm Huyền Trung trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên nói nhỏ:

“Ngươi. . . . . Đã tập Thiên thanh kiếm quyết rồi?”

Tập Ngọc ngang nhiên nói : ” Như thế thì sao?”

Lâm Huyền Trung dường như có gì đó muốn nói, ngẩng đầu thấy nàng tuy rằng che mặt, cũng là bộ dáng nhất phái đoan trang, hắn không khỏi nhớ tới ba năm trước đây bên Tây Hồ tiểu cô nương đã cho mình vàng.

“Quận chúa, cho ta xem mặt ngươi được không?”

Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên đưa ra một yêu cầu hoang đường.

Tập ngọc ngần ngừ, bất quá vẫn theo lời lọt lóp vài bộ xuống. Ánh trăng bỗng nhiên từ trong tầng mây đi ra, nàng kia dưới ánh trăng tựa như một tảng

lựa mọng, là tú nhả xinh đẹp như thế. Trên nóc nhà Niệm Hương trong nháy mắt đó, chỉ cảm thấy trái tim bị cái gì dùng sức đánh trúng, đột nhiên dừng lại, sau đó toàn thân máu cũng bắt đầu đảo lưu, hần chỉ có thể ngơ ngác nhìn dung nhan của nàng, một chữ cũng nói không được.

Nàng là ai? Nàng là ai? Nàng là ai? !

Hần hỏi chính mình, nhưng không ai cho hắn đáp án. Thân thể hắn, tất cả ý thức, đều vì người kia mà thức tỉnh. Nhưng hắn không biết nàng là ai.

Lâm Huyền Trung kinh ngạc nhìn nàng, hồi tưởng lại một năm kia gặp nhau, nàng nghiêm túc như vậy, nghiêm túc đưa cho chính mình một khối mười hai lượng vàng, sau đó nghiêm trang bảo hắn:

”Hào nam nhi sao có thể ăn xin trên phố? Rất không có chí khí! Tiền này ta cho ngươi mượn trước, cầm làm điểm sinh, chờ kiếm tiền có thể nuôi sống mình đừng quên trả ta gấp bội!”

Hắn tự nhiên không phải tên hành khất cái, tuy nhiên tiếp nhận nó như một tấm chân tình của nàng. Ân đức như thế, hắn thế nào hồi báo ? Hắn mở hời ướm dằm mà nghĩ một tháng trước trên đỉnh Thái Sơn, hắn lâm trận lùi bước. Lúc tất cả mọi người đối địch nàng, hắn vì một tia tham niệm rút lui.

Lâm Huyền Trung bỗng nhiên vỗ áo, cung kính quỳ xuống, giờ ba ngón tay chỉ lễ, trầm giọng nói:

“Quận chúa, Lâm mỗ cuộc đời này cho dù lặn mũi gãy lưỡi, cũng quyết sẽ không tiết lộ thân phận quận chúa một chữ!”

Tập Ngọc thấy hắn bỗng nhiên đứng đắn như thế, không khỏi thân nhiên cười, nói nhỏ:

“Được rồi, ta tin ngươi! Một người nam nhân, sao có thể tùy tiện quỳ xuống? Mau đứng lên!”

Một nụ cười thật sao giống nhau trăm hoa đua nở, kiều diễm cực kỳ. Lâm Huyền Trung nước mắt đã lặn, cúi xuống thật sâu, thật lâu không nói gì.

Niệm hương kinh ngạc nhìn nàng xoay người rồi đi, bóng dáng màu đen giống như một con bướm, rất nhanh liền bay xa. Hắn chỉ cảm thấy tim của mình đập càng lúc càng lớn, giống như, lập tức sẽ nhảy ra khỏi ngực vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Niệm Hương? . . . . . Niệm Hương? !”

Dung hương ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng kêu, hắn đột nhiên hoàn hồn, lại nguyên không biết khi nào đã dẫn theo Thẩm Tiểu Giác về nơi sơn hẻo lánh.

Nơi này vẫn còn vương chút máu, là nàng kia mới vừa rồi đâm bị thương cổ tay phải Thái Sơn đệ tử. Niệm hương kinh ngạc nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên dùng chân đi vết máu, dùng bùn đất lấp chúng đi.

“Ngươi đi đi.”

Hắn nhẹ nhàng nói xong, đem Thẩm Tiểu Giác thả ra. Thẩm Tiểu Giác rút lui mấy bước, bắt khả tư nghị nhìn hắn, tựa hồ không thể lý giải hắn mới vừa nói cái gì.

Niệm hương lãnh đạm nói :

”Thẩm Tiểu Giác, ngươi mới vừa nói, là thật tâm nói? Người luyện võ, chỉ vì theo đuổi cảnh giới, không phải là vì thương tổn người khác. Ta tin tưởng lời ngươi. . . , cho nên ta cam đoan không giết ngươi.”

Thẩm Tiểu Giác sợ run thật lâu sau, chậm rãi nói:

“Ngươi. . . . . Thật sao nguyện ý tin tưởng? Không sợ một ngày kia ta đổi ý, phản công Ngọc phong các ngươi?”

Niệm Hương mỉm cười, trên vàng trán vẻ ngạo nhiên vội hiện, hắn nói nhỏ:

“Vậy cũng muốn xem ngươi có thể đến đâu, ta hôm nay có thể giết ngươi, mười năm sau cũng có thể giết ngươi.”

Thẩm Tiểu Giác trừng mắt nhìn , chậm rãi, hắn cũng cười, nắm chặt tay, cất cao giọng nói:

“Ta nếu dễ dàng khiến cho ngươi giết, liền không gọi Thẩm Tiểu Giác!”

Hai người nhìn nhau cười một hồi, trong mắt chỉ có hai chữ hòa hoãn. Niệm Hương nhìn hấn khẽ gật đầu, xoay người vừa muốn đi, lại nghe Dung Hương lạnh nhạt nói:

”Niệm Hương, ta đã dễ dàng tha cho ngươi hai lần! Tùy hứng cũng có một hạn độ! Cha phân phó, há có thể cho phép ngươi tùy ý làm như trò đùa? !”

Nàng giờ cổ tay lên:

”Ngươi không động thủ, liền để ta làm đi!”

Nàng từ lòng bàn tay chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một tiểu đao, chỉ thấy thật dài, à hàn quang lóe ra, nhìn qua dị thường sắc bén, nàng lạnh lùng nói:

“Ta không chỉ muốn cánh tay, trăm thảo trừ căn, là muốn mạng của hấn!”

Nàng giờ tay áo tung một quển, trong lòng bàn tay một đạo hàn quang thẳng hướng cổ Thẩm Tiểu Giác vạch tới. Thẩm Tiểu Giác thật sự không thể tưởng được nữ nhân này nói động thủ liền động thủ, lập tức rút lui mấy bước, trên cổ chợt lạnh, vẫn bị đao của nàng làm thương da thịt, một trận đau đớn lạnh như băng. Dung Hương nhất kích không thể thủ, kích lưng áo uốn éo, phản thủ lại một đao. Ai ngờ cổ tay bỗng nhiên cứng lại, Dung Hương đột nhiên quay đầu, là Niệm Hương đứng sau bắt được tay nàng.

“Chuyện của cha, ta sẽ giải thích, không nhọc ngươi quan tâm.”

Niệm Hương lạnh lùng nói xong, ngón tay kẹp lấy, đem tiểu đao trong lòng bàn tay nàng nhanh cướp đi. Dung Hương trầm giọng nói:

“Ngươi là muốn liên lụy ta? Ngươi biết rõ cha sùng nhất ngươi, xảy ra vấn đề, hấn chỉ biết đến trách phạt ta!”

Nàng tay trái khẽ cong, ba ngón tay nhếch lên, nhẹ nhàng linh hoạt hướng cổ tay Niệm Hương bắt lấy.

Một chiều này là sở trường trong nháy mắt của Dung Hương, chỉ cần bị nàng bắt lấy, cánh tay đều đã run lên, Niệm Hương không dám chậm trễ, chỉ phải buông tay ra, một tay kia cũng không nường, hai ngón đưa lên, nhanh như tia chớp bắt lấy vai nàng. Dung Hương nửa người nhất thời không thể nhúc nhích, hai vai sụp xuống.

Nàng lạnh lạnh trừng mắt Niệm Hương, sau một lúc lâu, mới nói:

“Ngươi không được hối hận!”

Niệm Hương nhú một chút mày, nhẹ nhàng nói:

”Ngươi trước kia không phải một cái động là đánh giết người, hiện tại vì sao đem mạng người coi như chuyện vặt? Không một lời cùng sẽ giết người, đây mới là chỗ cha không thích ở ngươi!”

Dung Hương cắn chặt răng, oán hận trừng mắt hấn, ánh mắt sắc bén lạnh như băng giống như đao kiếm, lại giống như hỏa diễm. Niệm Hương nhìn nàng hồi lâu, rốt cục ôn nhu nói:

“Chuyện Hạc công tử đã qua ba năm rồi, ngươi rõ ràng không thể buông, rõ ràng trong lòng cực kỳ hận cha, vì sao còn cố tình để hấn điều khiển ngươi?”

“Im miệng!”

Dung Hương bỗng nhiên thấp giọng rống lên, nàng dùng một ngón tay khác ấn vào tay Niệm Hương.

“Tùy ngươi!”

Nàng lạnh lùng nói xong, xoay người rời đi, căn bản không nhìn đến vách tường cao, thân thể nhẹ nhàng nhất tung, giống như một đại điều tuyết trắng, lập tức xông lên, không còn bóng dáng.

Niệm Hương nhẹ nhàng hít một tiếng, quay đầu nhìn Thẩm Tiểu Giác đang run sợ làm vái chào, trầm giọng nói:

“Bảo trọng! Cáo từ!”

Thẩm Tiểu Giác lẳng lặng yên nhìn bóng dáng của hấn biến mất trong bóng đêm, vết thương trên cổ còn tại tê tê đau, hấn cũng không biết trong lòng là cái gì. Nghĩ kỹ lại, chuyện đêm nay quả thực tựa như mộng. Xuất hồ ý liệu, hấn vẫn không biết sợ hãi, vẫn còn một tia hưng phấn, một chút kích động. Hấn xoay người, hướng phòng ngủ của mình đi đến, bước chân rắn chắc, tựa hồ một lần nữa cổ lấy dũng khí cùng tin tưởng. Hấn nhất định sẽ càng mạnh, càng mạnh!

Niệm Hương rất nhanh liền đuổi theo Dung Hương, nàng đã không còn bồn chồn, chậm rãi đi trên đường nhỏ trên núi. Ánh trăng mờ mờ lung xuyên thấu qua cành lá rậm rạp, ở trên người nàng loang lổ quang ảnh. Mái tóc nàng thật dài sau lưng, bóng lưng gầy yếu nhìn qua lại có một hương vị bi thương tiêu điều. Niệm Hương trong nháy mắt cũng có một loại cảm giác, giống như chỉ cần dùng ngón tay nhẹ chạm vào, nàng sẽ giống như tan ra, sẽ tìm không thấy một chút dấu vết.

Hắn nhìn không được hồi tưởng lại ba năm trước đây nàng lệ rơi đầy mặt trở lại Ngọc phong, khi đó ánh mắt của nàng cuồng loạn thoát phá . Cha đóng cửa không cho nàng vào, nàng ước chừng quý ba ngày, cơ hồ như chết đi, sau giữa trưa đại ca đem nàng bế vào, chính hắn đi cầu xin cha, cuối cùng cha mới một lần nữa nhận nàng, đem nàng giam ở núi Ngọc Thai, nghiêm cấm nàng đi ra nửa bước.

Nàng xuống núi không riêng gây đại họa, là cùng nam nhân bỏ trốn, bất cứ mệnh lệnh gì của cha nàng cũng không nghe, cả ngày chính là cùng Hạc công tử ở tại Triều hạc cung. Hắn từng vụng trộm đi vào đó thăm một lần, bọn họ thủy chung ở bên nhau, giống như thần tiên quyến lữ. Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết đến tột cùng nàng cùng Hạc công tử lúc đó xảy ra chuyện gì, giai ngẫu biến vợ chồng bất hoà, nàng hiện tại thậm chí ngay ba chữ Hạc công tử cũng không muốn nghe đến.

Niệm Hương bước nhanh hơn, nghĩ đuổi theo kịp nàng, ai ngờ nàng bỗng nhiên ngừng lại, lẳng lặng quay đầu nhìn hắn. Ánh mắt của nàng là thâm thúy bình tĩnh giống như vẽ mặt, làm hắn giật mình.

“Niệm Hương, ngươi sẽ không hiểu. Không phải ta đầu hàng cha, mà là ta đầu hàng chính mình. Ta cũng vậy không phải hận cha, ta là hận chính mình. Đôi mắt của ta, nó rất vô dụng. . . . .”

Nàng thờ dài.

Niệm Hương không biết nên nói cái gì, khuôn mặt tái nhợt của Dung Hương dưới ánh trăng kia giống hoa bách hợp, làm cho hắn không khỏi lại nghĩ tới cô gái áo đen kia, nhất thời suy nghĩ dâng lên, rốt cuộc nói không ra lời. “Thái cực đông dưới rào, du nhiên gặp Nam Sơn. Ai, Đào công thật sự là hảo tính tình! Đây mới là cao nhân ẩn cư!”

Lê Cảnh một bên đọc sách, một mặt tán thưởng, nhìn không được ngẩng đầu nhìn đồng ruộng ngoài cửa sổ, thờ dài một hơi:

“Ta ước chừng là vĩnh viễn cũng không còn tư chất thể hội ý cảnh này Vừa nghĩ tới muốn mỗi ngày tự mình hạ điền làm cỏ, phong cảnh nhân nhả cũng bị mất. Thật không rõ, Đào tiên sinh mỗi ngày cấy ruộng sẽ không cảm thấy phiền toái sao? Đây còn có thể thái cực xem Nam Sơn?”

Nàng làm bầm lâu bầu , không để phòng một bàn tay bỗng nhiên đưa đến, đem sách của nàng nhẹ nhàng rút đi. Lê Cảnh nhanh quay đầu, đã thấy Hàn Dự Trần mỉm cười bay xem sách bìa sách, nhẹ nhàng thì thầm:

“Đào Uyên Minh thi tập? Nguyên ngươi thích loại này. Tuổi còn trẻ, khó trách cùng lão nhân khó dung hòa, một chút tinh thần cũng không có.”

Lê Cảnh há mồm vừa muốn phản bác, Hàn Dự Trần lại dùng ngón tay điểm ở môi của nàng, cười nói:

“Ngươi đừng cùng ta biện, chúng ta tốt xấu nói sẽ không lại nhau. Thương thế của ta tốt rồi, chúng ta khi nào thì đi Đoan Mộc thế gia? Ngươi đừng quên rồi, ngươi đã sớm đáp ứng đi cùng ta .”

Lê Cảnh nói: “

Phải đợi lê vi tới rồi mới có thể rời đi nha, bằng không hắn đến đây, chúng ta không ở đây, một mình hắn nên làm cái gì bây giờ?”

Hàn Dự Trần lắc lắc đầu:

“Hắn cũng mười sáu tuổi rồi chứ? Đến lúc hắn phải trưởng thành rồi, hắn cũng không thể ở nhà dựa vào phụ thân che chở, xuất môn dựa vào tỷ tỷ che chở. Nam tử hán đại trượng phu, hành tẩu giang hồ vốn là nên một người, bằng không vĩnh viễn không thể thành tài.”

Lê Cảnh hít một tiếng:

“Ngươi nói có đạo lý, nhưng là trong mắt của ta, Lê Vi vẫn chỉ là đứa bé, muốn một mình hắn hành tẩu giang hồ, thật sự khiến người lo lắng. . . .” Nàng dùng một chút, bỗng nhiên ngạc nhiên nói:

“Hàn công tử, ý tứ của ngươi chẳng lẽ là ta cũng vậy nên một mình bước chân vào giang hồ, không nên phiền toái ngươi?”

Hàn Dự Trần dờ khóc dờ cười, hắn mở ra hai tay, bỗng nhiên đem nàng bế lên, ôm đi trong lòng.

” Gọi ta Trần, không cần Hàn công tử Hàn công tử , nghe qua rất khách sáo.”

Hắn thấp giọng nói xong, nhìn chăm chăm nàng bỗng nhiên mặt nàng đỏ lên.

“Cái kia. . . . . Hàn công tử. . . . . Trên sách nói quân tử giao đàm như nước. . . . . Ngươi, ngươi có thể trước buông. . . . .”

Nàng thì thảo nói xong, trong lòng có một cảm giác ngứa ngáy, trong lỗ mũi người được hơi thở của hắn, nhìn không được tâm thần đại loạn, vội vàng muốn duy trì hình tượng, lại lực bất tòng tâm.

Hàn Dự Trần cười nói:

“Ngươi gọi tên ta cái gì?”

Lê cảnh kinh hoàng, không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn, đành phải kinh ngạc nhìn miệng của hắn, nín nửa ngày mới nghẹn ra một cái nho nhỏ

thanh âm:

“.....Trần.....”

Vừa dứt lời, môi nàng mềm nhũn, hần nhẹ nhàng hôn lên, dán vào môi nàng, nhẹ nhàng vuốt phẳng. Đây là hôn, Lê Cảnh lại ngây ra như phỗng, bỗng nhiên đem đầu sau này hướng lên, gấp đến độ lấp bắp:

“Hàn..... Hàn công tử! Trên sách nói quân tử.....”

“Ai cùng người trên sách nói quân tử.....”

Hàn Dự Trần đề gáy nàng, dùng sức hôn lên đi, dạy nàng biết cái gì gọi là tình yêu nam nữ. Nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó chậm rãi cạy mở gấn bó, quần xoắn quăn quanh, ôn nhu thân mật. Trong lòng Lê Cảnh lạnh run, cơ hồ đứng không nổi. Hần đem nàng ôm nhẹ nhàng ấn lên tường, cúi đầu quyền luyến hôn nàng. Trên người nàng có mùi nước trà thơm ngát, càng nhiều hơn là Mặc Hương, cực kỳ thanh nhã.

Thật lâu sau, lâu đến Lê Cảnh nếu không hít thở sẽ chết đi, hần rút cục buông ra môi của nàng, dùng đầu lưỡi mon trớn môi nàng, nói nhỏ:

“Ta cho tới bây giờ cũng không nhận mình là quân tử, sao lại thêm quân tử trong sách nói với ta?”

Lê cảnh”A” một tiếng, bỗng nhiên có chút tổn thương, rừ mắt xuống, lông mi vụt sáng, không biết nên nói cái gì.

Hàn Dự Trần ghé vào tai nàng, ôn nhu nói:

“Ta chỉ muốn người thật thành nữ tử, cho nên chúng ta nên gấp rút một chút. Ta mạn phép cùng với người nũng nịu như mật.”

Lê cảnh lại”A” một tiếng, dù nàng là con một sách, cũng rốt cuộc hiểu rõ những lời tán tỉnh của hần, nhất thời xấu hổ cổ cũng ửng hồng, vội vàng đẩy ra hần, nhưng không thể vượt ra, gấp đến độ nàng kêu nhỏ:

“Hàn công tử!”

Hàn Dự Trần cực thích vẻ mặt như thế, rõ ràng đã xấu hổ mà ỨC, còn cố ý vấn hồi hình tượng của mình, nàng không biết rằng, nàng tuyệt không giống thanh cây hoa cúc kiều ngao cô tịch, nàng là một đóa thược dược kiều diễm, lại hoàn toàn không biết về đẹp của mình. Thấy nàng cắn môi, lại lộ ra vẻ mặt không biết làm sao, trong lòng hần rung động, bắt lấy cổ tay của nàng, cúi đầu hôn.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng động của tay áo, Hàn Dự Trần lập tức cảnh giác đem Lê Cảnh che đi phía sau, quay đầu lạnh nhạt nói:

“Người tới là người nào?”

Ngoài cửa sổ tiếng vang nhỏ, tựa hồ là có người quỳ xuống, sau đó một thanh âm trong trẻo và lạnh lùng của nữ tử vang lên:

“Nhị công tử, đại công tử có thư đưa lên.”

Hàn Dự Trần có chút kinh ngạc, hần đi đến bên cửa sổ, chỉ thấy một người mặc áo trắng, nhưng cổ tay áo cùng cổ áo đều màu đen, một nữ tử trẻ tuổi quỳ dưới đất. Đúng vậy, đây là trang phục Húc công tử nói, hần quả thực có một đôi quý nhãn, chuyện gì cũng biết. Hần gật gật đầu:

Mơ hồ đoán được tâm tư của hần, nữ tử trẻ tuổi lại nói:

“Đại công tử muốn thuộc hạ nói cho nhị công tử, người mặc dù tại Triều Húc cung, nhưng tâm trong giang hồ, nhị công tử vô luận ở nơi nào, hần đều nhớ lấy.”

Hàn Dự Trần gọi lên khoe miệng, thật sự là những lời điển hình Húc công tử nói, hần quả thực có một đôi quý nhãn, chuyện gì cũng biết. Hần gật gật đầu:

”Đưa thư đây, người có thể trở về.”

Nàng kia đáp lại, sau đó một phong da đen phong thư bay tới bàn, nàng kia đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Hần lấy ra xem, xem hết nhin không được bật cười, một bên cười một bên lắc đầu, gõ gõ giấy viết thư:

“Muốn lười làm ra ngoài du ngoạn, còn muốn tìm cơ nhiều như vậy! Không biết có phải cơ thiếp đồng đúc náo loạn, làm cho hần phải trốn đi một hồi!”

Nguyên trên thư viết hồi lâu không thấy Nhị đệ, rất là nhớ, cho nên hẹn ước đầu tháng sáu gặp trong thành Lạc Dương Thiên Hương tửu lâu, mặt sau còn bỏ thêm một câu không gặp không về, dùng mực nước qua loa buộc vòng quanh một tiên hạc nho nhỏ, có chút sinh động.

Hàn Dự Trần đem tín bỏ vào trong áo, quay đầu chợt thấy Lê Cảnh thần sắc khó hiểu, chính là kinh ngạc nhìn mình, hần không khỏi sùng sốt, nói nhỏ:

“Làm sao vậy?”

Lê Cảnh lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

“Nguyên lai. . . . . Ngươi là người Hường hạc cung.”

Hàn Dự Trần đi tới nhẹ nhàng nắm bả vai của nàng, nói nhỏ:

“Hường hạc cung thì sao? Ngươi không thích?”

Lê Cảnh hít một tiếng, nhẹ nhàng đẩy ra, chấp tay làm vái chào:

“Hường hạc cung là danh môn tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, ta lúc trước vẫn không biết, đắc tội Hàn công tử. . . . .”

Nàng lời còn chưa nói hết, đã bị Hàn Dự Trần tức giận kéo về:

“Ngươi lặp lại lần nữa?”

Lê Cảnh nhẹ nhàng nói:

“Lúc ra cửa, cha từng báo cho quá, nhìn thấy danh môn đệ tử nhất định phải tôn trọng, tuân thủ nghiêm ngặt ngôn hành của mình. . . . . Ta, ta lúc trước có nhiều chỗ đắc tội, không có nghe theo cha. . . . . Ngươi, ngươi sẽ không trách ta?”

Hàn Dự Trần nắm người của nàng, thở dài:

“Còn tưởng là ngươi muốn nói gì! Người với người kết giao, bỏ qua thân phận đi? Ngươi là binh dân nữ tử cũng tốt, kim chi ngọc diệp cũng tốt, ta đều không để ý. Ta chính là thích ngươi!”

Lê Cảnh mặt đỏ lên, vội la lên:

“Ngươi. . . . . Làm sao ngươi có thể nói như vậy! Ngươi vẫn là giang hồ danh môn! Lại không có lễ nghĩa?”

Hàn Dự Trần ha ha cười:

“Ta là không biết cái gì là lễ nghĩa!”

Hắn một tay bế nàng, vòng vài vòng, cười nói:

“Ta chỉ biết, ta thích một nữ tử, ta liền muốn phi lễ với nàng!”

Lê Cảnh sợ tới mức lớn tiếng kêu lên, hình tượng cũng không còn. Hàn Dự Trần hôn nhẹ má nàng, ôn nhu nói:

“Đội không được đệ đệ của ngươi rồi, chúng ta ngày mai sẽ xuất phát đi Lạc Dương, trước tiên gặp đại ca của ta, lại thuận đường đi Đoan Mộc thế gia. Được chứ?”

Lê Cảnh thấy mình không đáp ứng cũng sẽ bị hắn bắt đáp ứng, đành phải gật đầu, lập tức để lại một phong thư tại nông gia, muốn bọn họ chờ Lê Vi đến thì chuyển giao. Hai người ngày hôm sau bắt đầu khởi ngày, hướng Lạc Dương đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Tháng sáu Lạc Dương, cảnh tượng nhất phái phồn hoa, trong thành Thiên Hương lầu lớn nhất đang rất đông khách. Hàn Dự Trần cùng Lê Cảnh vừa vào cửa, lập tức tiểu nhị nhiệt tình ra đón, kêu thức ăn và rượu.

“Lầu 3 Tường Thụy sớm đã có người bao rồi?”

Hàn Dự Trần hỏi, nếu hắn nhớ không lầm, đại ca bảo sẽ đợi ở lầu 3 Tường Thụy Thiên Hương lầu Lạc Dương, bởi vì nơi đó vị trí tốt nhất, phong cảnh cũng tốt nhất.

Tiểu nhị”A” một tiếng, trên mặt thần sắc kính nể:

“Ngài nhất định là Hàn công tử! Vị khách nhân kia đã đợi ba ngày ! Đã sớm phân phó tiểu nhân thấy người đến mời lên lầu!”

Dứt lời hần lập tức vỗ áo đi trước, cung kính mời hai người lên lầu 3, còn chưa đi đến cửa thang lầu, chợt nghe từ Tường Thụy vang tới tiếng nữ tử, xen lẫn âm thanh của tỳ bà, làm tâm người ngửa ngáy. Hàn Dự Trần nhin không được bật cười:

“Hần mời ca nữ?”

Tiểu nhị vỗ rất giỏi nói, lập tức bồi cười nói:

“Vị gia này thích náo nhiệt, mấy người ca nữ kia cũng là những ca nữ nổi tiếng nhất Lạc Dương, mấy chi khúc thật cũng không sai.”

Hàn Dự Trần âm thầm lắc đầu, người này! Ước chừng vĩnh viễn cũng không đổi được tật xấu phóng đãng đó! Ở nhà tham luyến sơn phán i, xuất môn lại còn muốn trêu chọc một phen, thật hết thuốc chữa!

Hần quay đầu nhìn Lê Cảnh có chút khản trương:

“Đại ca của ta là một người lỗ mãng, lời hần nói, toàn bộ không đúng. Ngươi chỉ làm như vẫn nghe là được.”

Lê Cảnh điểm gậy đầu, trong lòng lại nghĩ sao có thể làm như không phát hiện, không nói hần là đại ca Hàn Dự Trần, tốt xấu hần cũng là trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Hạc công tử, ngay cả có lỗ mãng, cấp bậc lễ nghĩa vẫn không thể thiếu .

Hàn Dự Trần đẩy cửa Tường Thụy, đã thấy bên trong những tiếng nữ tử oanh oanh yến yến, phấn hồng vàng nhạt, tỳ bà vang lên, giữa một nam tử áo đen, tả vòng phải lầu, hảo bất khoái ý. Một nữ tử áo hồng rót rượu cho hần, hần mới uống đến một ngụm, ngẩng đầu thấy Hàn Dự Trần đứng ở cửa, không khỏi lập tức nở nụ cười.

“Ngươi rốt cuộc đã tới, ta còn tưởng ngươi trên đường đánh cướp! Trễ như vậy! Hại ta phải chờ!”

Người kia cười đứng lên, thanh âm trầm thấp hữu lực, khiến người ta thấy uy quyền, cùng cái đáng vẻ phong lưu của hần bây giờ thật không hợp.

Hàn Dự Trần đi tới, hai huynh đệ đập nhẹ vai nhau một cái, cười nói vài câu nhàn thoải. Lê Cảnh gặp người này thân hình cao lớn, tướng mạo oai hùng cực kỳ, hiển nhiên là nam tử phương Bắc vĩ đại, cùng Hàn Dự Trần nho nhã tuấn tú không có chút tương tự, cảm thấy không khỏi rất kinh ngạc. Hơn nữa hần nhìn qua ước chừng có hơn ba mươi tuổi rồi, hai mắt nhìn quanh như điện, tuy rằng xen lẫn trong một đám nữ nhân không chút thể thống, nhưng không có một tia dâm loạn, làm người ta liếc mắt một cái liền nghĩ đến trường kiếm giang hồ, khoái ý ân cứu hiệp sĩ.

Lê Cảnh yên lặng quan sát, bỗng nhiên người nọ xoay đầu nhìn nàng, nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của hần như điện, bị hần nhìn như vậy, sau lưng lông tơ đều dựng đứng lên, không tự chủ được đứng thẳng lưng, không dám khinh nhờn.

Hạc công tử nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên cười nói:

“Ngươi tiểu tử này, ta nói làm sao tới trễ như vậy! Nguyên trên đường có mỹ nhân làm bạn!”

Hần hướng Lê Cảnh đi tới, nửa điểm lỗ mãng cũng không có, chính đứng đắn vái chào, ôn nhu nói:

“Không biết phương danh cô nương? Nhị đệ của ta trên đường đi phiên toái ngươi chiếu cố, cảm tạ!”

Lê Cảnh vội vàng hoàn lễ:

“Đâu có đâu có! Hạc công tử thật sự là quá khách khí! Mọi người xuất môn bên ngoài, đều là chiếu ứng lẫn nhau ! Tiểu nữ họ Lê, tên một chữ cảnh. Đã nghe đại danh công tử, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là anh hùng hào kiệt! Làm người ta ngưỡng mộ!”

Nàng lại theo thói quen cũ hành động, Hạc công tử trong ánh mắt hiện lên một ý cười, vẻ mặt như vậy làm hần nhìn qua như vừa bị bức nhân, nhưng lại mang cái tính trẻ con kỳ lạ. Hần học Lê Cảnh hoàn lễ, sau đó học nàng làm điệu đứng đắn trầm giọng nói:

“Hò thẹn hò thẹn! Chính là mông danh, không đáng nhắc đến! Lê cô nương chẳng lẽ là hậu nhân Hồ Nam Lê Thần Nhân? Quả nhiên thần thái bất phàm, hồ phụ sinh hồ tử!”

Lê Cảnh lần đầu tiên gặp được người hoàn lễ, vội vàng vừa muốn trả lại, lại bị Hàn Dự Trần lôi cánh tay ngồi trên ghế, hần thở dài:

“Các ngươi xong chưa? Đại ca! Ngươi tính tình này không thể sửa? Lê Cảnh cũng không phải là người tùy tiện lấy đùa giỡn được!”

Hạc công tử lúc này mới đứng lên, trong ánh mắt còn ý cười, sờ sờ cái mũi ngồi trở về, một tay nắm mỹ nhân, miệng hé ra, lập tức có mỹ nhân đút một viên anh đào vào. Hần một bên vừa ăn, một bên cười nói:

“Khó nghĩ ngươi lại mang nữ tử bên người, như thế, chẳng lẽ đại ca hơi chút quan tâm cũng không có thể? Mẹ cũng không ở trước mặt ta lại nhai cả ngày! Tai ta cuối cùng cũng có thể thanh tịnh một chút!”

Hàn Dự Trần vừa nghe hần nói tới mẹ, trên mặt rốt cục lộ ra thần sắc ôn nhu , nói nhỏ:

” Mẹ có khỏe không? Phong thấp còn phát tác sao?”

Hạc công tử gật gật đầu, lại nuốt vào một viên anh đào, mới nói:

” Mẹ có Thúy Thúy chăm sóc rồi, phong thấp cũng không vấn đề gì! Chính là cả ngày ở trước mặt ta lải nhải về người, còn ngờ ta nuôi một đám nữ nhân tại Triều hạc cung, mỗi ngày thúc giục ta đem các nàng đưa trở về, ta bị lải nhải đau đầu, đành phải trốn đi!”

Hàn Dự Trần cười nói:

“Nên! Đám nữ nhân của người, ta xem đau đầu! Làm khó người cả ngày, lại còn muốn hưởng thụ không đi!”

Hạc công tử thờ dài một tiếng, nghiêng thân mình tới sát bên cạnh đôi vai mềm mại của một mỹ nhân, sờ hai má trắng nõn, nói nhỏ:

“Nữ tử là tuyệt vời nhất trong thiên tử, tiểu tử người biết cái gì? Ta chưa từng có ý nghĩ khinh nhờn các nàng, bất quá hưởng thụ một chút ôn hương nhuyễn ngọc, chẳng lẽ không có thể sao?”

Hàn Dự Trần hít một tiếng. Rất nhiều năm trước, đại ca dẫn theo hai nữ tử ở kỹ viện trở về, còn làm cho mẹ vui mừng một trận, cho là hắn rốt cục thông suốt rồi, mình có thể ôm cháu. Ai ngờ hắn từ nay về sau liên tiếp mang nữ tử trở về, không phải bán mình chôn cất thân, chính là ép lương vì nữ tử đáng thương, hắn thậm chí hoài nghi đại ca mỗi lần xuống núi căn bản không phải làm việc, mà là chuyên môn chú ý những cô gái, mỗi lần trở về đều phải mang mây nữ nhân, dần dần, Hưong hạc trong nội cung nữ tử càng ngày càng nhiều. Đại ca mỗi ngày đều ở trong đó mỹ nhân hầu hạ mặc áo ăn cơm tắm rửa, trừ những thứ đó, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không chạm vào các nàng, thật là khiến người không thể lý giải.

Hắn từng nghĩ, đại ca là vì không hiểu yêu là gì, cho nên thích mọi người, đối với người nào đều đối xử bình đẳng, tuy rằng cười hi hi đùa giỡn, cũng không đề cập dâm loạn. Nhưng, mãi cho đến Tuyền Dung Hương xuất hiện, hắn mới biết người như Hạc công tử cũng có lúc điều đứng.

Hắn cười, nàng không cười; hắn đi tán tỉnh, nàng không rung động; hắn đi trêu chọc, nàng huy kiếm liền thượng. Nhiều lần đại ca đều thiếu chút nữa chết ở trong tay Dung Hương.

Hắn ước chừng có thể lý giải, với những nữ nhân ôn nhu mà nói, Tuyền Dung Hương là một tồn tại khác thường, hắn yêu thích nàng, lại không thể trêu chọc, lại không cam lòng. Như vậy mỗi ngày đều trêu chọc nàng, mãi cho đến Hà Nam đích tôn phái vũ nhục Tuyền Dung Hương, nàng căm phẫn lên giết môn đồ bọn họ hơn năm mươi người, đại ca mới lần đầu tiên phẫn nộ. Hắn hung hăng giáo huấn Tuyền Dung Hương một chút, vô ý đem nàng đá thương, hối hận không thôi, phải mang về Hưong hạc cung thay nàng chữa thương.

Hai người bọn họ cuối cùng vẫn là mền nhau, ngày đó, đại ca cơ hồ mỗi ngày cùng Dung Hương ở một chỗ, làm cho cơ thiếp rảnh rỗi đã lâu. Dung Hương cùng đại ca quyết liệt đến tận cùng là vì cái gì, hắn đến bây giờ cũng không rõ ràng, thời gian kia đại ca thực suy sút, mỗi ngày cùng cơ thiếp đãi cùng một chỗ, mỗi ngày chính là uống rượu, chuyện gì cũng không trông nom. Hắn đi hỏi Thúy Thúy, Thúy Thúy cũng chỉ là khóc, cái gì cũng không nói.

Sự tình gì, làm cho vợ chồng giai ngẫu bất hoà? Ngày đó gặp được Tuyền Dung Hương, nàng nói không tí mị, hỏi đại ca, chỉ sợ hắn cũng sẽ không nói. Hàn Dự Trần nhìn đại ca đang ngửa đầu cho giai nhân rót rượu, hắn khôi phục như cũ, Tuyền Dung Hương cũng khôi phục như cũ, bất quá so với trước càng thêm lãnh khốc tàn bạo. Vì chuyện Dung Hương, năm đó Niệm Hương còn tìm đến, hỏi hắn Hạc công tử đến rốt cuộc đã làm gì cái gì, hắn cũng không rõ ràng, hai người chỉ có thể ngồi than thở, không phải người trong cuộc, thật sự khó có thể dùng lẽ thường giải thích. “Đại ca, người gọi ta tới đây, sẽ không chỉ vì uống rượu mua vui?”

Chờ Hạc công tử uống cạn một bình Bạch lê hoa, Hàn Dự Trần rốt cục ngồi không yên:

“Người rốt cuộc có chuyện gì?”

Hạc công tử buông cái chén, trầm tư một chút, mới nói:

“Cũng thế, là nên nói chính sự.”

Hắn néo néo mặt một mỹ nhân, cười nói:

“Các người đi xuống trước đi! Buổi tối đừng quên thời gian chỗ cũ!”

Những cô gái kia ba ngày đến cùng hắn ở chung đã quen thuộc, biết người này ra tay khoát xức, hơn nữa cũng không muốn chiếm tiện nghi, cảm thấy đối với hắn đều có hảo cảm, không ai nói không, một đám cười dài đáp ứng lui xuống. Lập tức, trong Trường Thụy các chỉ còn ba người bọn họ, an tĩnh hơn rất nhiều.

Hạc công tử trầm ngâm, rốt cục chậm rãi nói:

“Ta nghe nói, người Ngọc Phong. . . . . Cùng phái Thái Sơn đã xảy ra chuyện, phải không? Nghe nói là. . . . . Đại cung chủ nhị cung chủ hai người phá hủy luận võ đại hội.”

Hàn Dự Trần sững sốt, không thể tưởng được hắn sẽ chủ động nhắc tới chuyện Dung Hương, lập tức gật đầu:

“Đúng là như thế, Tuyền Minh Hương cùng Tuyền Dung Hương chẳng những phá hủy luận võ đại hội, còn ngang nhiên đá thương Thẩm Tiểu Giác, đâm bị thương một nữ tử. Việc này vô lâm các phái thập phần oán giận, nhưng phỏng chừng bọn họ cũng không so đo. Bởi vì sự tình liên quan đến Thiên

thanh kiếm quyết, ai cũng hành động thiếu suy nghĩ.”

Hạc công tử nhẹ nhàng thở dài một hơi, thật lâu sau, mới nói nhỏ:

“Nàng. . . . . Vẫn là như vậy, chưa bao giờ coi trọng sống chết của người khác.”

Bỗng nhiên hắn lại cười, trên vầng trán tối tăm sắc rất nhanh tản ra, cười nói:

”Ngọc phong lần này cũng là giáo hoạt, phải sợ hãi Thẩm Tiểu Giác về sau trả thù, rõ ràng tiên hạ thủ vi cường. Ta nhận được tin tức, nói Tuyền lão cung chủ đã phái người xuống núi đối phó Thẩm Tiểu Giác . Đây cũng là nguyên nhân ta tới Lạc Dương.”

Hàn Dự Trần cả kinh, vội la lên:

“Thật sự?! Thẩm Tiểu Giác công lực cũng không mỏng, há lại nói giết có thể giết?! Tuyền lão gia tử quá nóng lòng! Thật muốn cùng với người trong thiên hạ đối nghịch sao?”

Hạc công tử khước miệng có chút quái dị:

“Hỏi thật hay, tuyền lão gia tử làm việc từ trước đến nay cẩn thận, không phair việc cần làm quyết không làm. Muốn giết Thẩm Tiểu Giác, tất nhiên phải tìm người giết hắn. Không biết người của hắn phái tới là lão Tam hay lão Nhị. Vô luận là ai, lần này ta cũng sẽ không buông tha! Ta muốn bắt sống áp đi Thái Sơn xử trí! Người Ngọc Phong đắc ý quá sớm! Thật cho là võ lâm không có người đến sao? Còn việc Hồ Dương, ta cũng nhất định phải trông nom!”

Hàn Dự Trần nghĩ một hồi:

“Bọn họ nói vậy sớm đắc thủ, theo Thái Sơn chạy đi quan đạo, tất nhiên phải đi qua Lạc Dương, cho nên người ở nơi này chờ bọn hắn?”

Hạc công tử vỗ vỗ bờ vai của hắn:

“Đúng là như thế. Lúc này đây, ta tuyệt không mềm lòng!”

Khóe miệng của hắn có chút nghiêm khắc, rốt cục trở lại thần thái nhàn tản, lộ ra anh duệ.

Hai người vừa hàn huyên vài câu, chợt nghe dưới lầu truyền đến một trận ồn ào náo động, tựa hồ là cái gì vậy bị đánh vỡ, có người ở la to. Chỉ chớp lát, tiểu nhị té chạy tới, há mồm đã kêu:

“Hàn gia! Hàn gia cứu mạng ! Muốn giết người !”

Hạc công tử mở cửa, cau mày nói:

“Chuyện gì xảy ra? Từ từ nói!”

Tiểu nhị nước mắt nước mũi chảy về mặt, vội la lên:

“Mới vừa rồi hai người đến đây, chừng quây đi đến tiếp đón bọn họ. Nàng kia kiên quyết muốn Tường Thụy các, tiểu nhân nói tất cả Tường Thụy các sớm bị người bao hết xuống dưới, nàng không nghe. Cuối cùng không một lời đem tai của chừng quây cắt đi! Hàn gia! Cứu mạng a!”

Hạc công tử sắc mặt trầm xuống, cũng không nói chuyện, đẩy tiểu nhị lạnh run ra, lập tức xuống lầu, Hàn Dự Trần hai người vội vàng đuổi kịp. Vừa đi xuống lầu một, chợt nghe một cái thấp nhu thanh âm của nói:

“Người còn muốn náo loạn đến khi nào? ! Ra tay đã thương người không biết võ công, người sẽ không cảm thấy xấu hổ? !”

Hàn dự bụi vừa nghe thanh âm này, không khỏi sửng sốt, vội vàng bước nhanh xuống, đã thấy đại sảnh lầu một bàn ghế loạn thất bát, tất cả mọi người trốn dưới mặt bàn không dám ra , chừng quây ôm nửa bên mặt kêu đau, máu tươi từ giữa ngón tay chảy ra. Mà chính giữa đại sảnh hai người đang đứng, dĩ nhiên là Niệm Hương cùng Dung Hương! Hắn cầm lấy cánh tay Dung Hương, sắc mặt âm trầm cực kỳ.

Dung Hương thân nhiên nói:

“Bọn họ không biết võ công, chẳng lẽ ta nên thương hại? Ai bảo bọn họ từ nhỏ yếu đuối! Bị người di dưới lòng bàn chân cũng là xứng đáng!”

Niệm Hương giận dữ, sắc mặt xanh mét nhìn nàng, nắm tay nàng thật chặt, thoạt nhìn tựa hồ là tính ra tay giáo huấn nàng. Hàn Dự Trần rốt cục nhịn không được vội la lên:

“Niệm Hương. . . . . ! Người. . . . . Người đã khôi phục sao? !”

Niệm Hương vội vàng quay đầu, đã thấy Hàn Dự Trần vội vàng đã đi tới, hắn chấp tay thở dài, cất cao giọng nói:

“Nguyên lai là Hàn huynh! Đã lâu không gặp!”

Hàn Dự Trần thấy hấn trên vàng trán nhất phái thanh minh, nói chuyện rõ ràng, hiển nhiên sớm khôi phục, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Đoạn đường này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hấn cũng không biết từ đâu nói lên, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn, bị động đáp lễ:

“Đã lâu không gặp! Niệm . . . . . Tuyền huynh! Các ngươi sao đến đến Lạc Dương?”

Niệm Hương vừa muốn nói chuyện, lại nghe trên lầu bỗng nhiên truyền tới một trầm thấp thanh âm hùng hồn:

“Là từ phái Thái Sơn tiện đường tới đây? Bản thân ta có một vấn đề muốn hỏi một chút các ngươi, Thẩm Tiểu Giác thế nào? !”

Dung Hương sắc mặt đột nhiên thay đổi, giống như gặp quỷ đột nhiên quay đầu, chỉ thấy trên thang lầu chậm rãi đi xuống một người, áo trắng phiêu phiêu, cô áo cùng cô tay áo đều màu đen, oai hùng bức nhân trên mặt tràn đầy nghiêm nghị thần sắc. Nàng như gặp phải sấm sét, nhin không được lui từng bước, giống như chịu không được áp lực, hai vai bắt đầu lạnh run.

Hạc công tử thân nhiên quét nàng liếc mắt một cái, cũng không làm gì, sau đó ánh mắt liền rơi trên mặt Niệm Hương, nói nhỏ:

“Trả lời vấn đề của ta, Tuyền lão tam.”

Niệm Hương trong lòng biết người này tất nhiên là đại ca Hàn Dự Trần, hấn đối với người này ngưỡng mộ đã lâu rồi, hôm nay vừa thấy quả nhiên chính khí nghiêm nghị, là một quang minh dương cương nhân, cảm thấy không khỏi đại thị thần phục, nhin không được liền nổi lên ý thân cận, vì thế cũng không so đo sự chất vấn của hấn, há mồm đang muốn giải thích, ai ngờ Dung Hương bỗng nhiên nói chuyện.

Thanh âm của nàng nghe qua sắc nhọn chói tai, giống như bị cái gì kích thích, cũng đang vội vàng dè dặt:

“Thẩm Tiểu Giác bị ta giết! Tháo thành tám khối, ngươi muốn thế nào?!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“Đại ca, ngươi gọi ta tới đây, sẽ không chỉ vì uống rượu mua vui?”

Chờ Hạc công tử uống cạn một bình Bạch lê hoa, Hàn Dự Trần rốt cục ngồi không yên:

“Ngươi rốt cuộc có chuyện gì?”

Hạc công tử buông cái chén, trầm tư một chút, mới nói:

“Cũng thế, là nên nói chính sự .”

Hấn néo néo mặt một mỹ nhân, cười nói:

“Các ngươi đi xuống trước đi! Buổi tối đừng quên thời gian chỗ cũ!”

Những cô gái kia ba ngày đến cùng hấn ở chung đã quen thuộc, biết người này ra tay khoát xức, hơn nữa cũng không muốn chiếm tiện nghi, cảm thấy đối với hấn đều có hảo cảm, không ai nói không, một đám cười dài đáp ứng lui xuống. Lập tức, trong Tường Thụy các chỉ còn ba người bọn họ, an tĩnh hơn rất nhiều.

Hạc công tử trầm ngâm, rốt cục chậm rãi nói:

“Ta nghe nói, người Ngọc Phong . . . . . Cùng phái Thái Sơn đã xảy ra chuyện, phải không? Nghe nói là . . . . . Đại cung chủ nhị cung chủ hai người phá hủy luận võ đại hội.”

Hàn Dự Trần sùng sốt, không thể tưởng được hấn sẽ chủ động nhắc tới chuyện Dung Hương, lập tức gật đầu:

“Đúng là như thế, Tuyền Minh Hương cùng Tuyền Dung Hương chẳng những phá hủy luận võ đại hội, còn ngang nhiên dả thương Thẩm Tiểu Giác, đâm bị thương một nữ tử. Việc này vô lâm các phái thập phân oán giận, nhưng phỏng chừng bọn họ cũng không so đo. Bởi vì sự tình liên quan đến Thiên thanh kiếm quyết, ai cũng hành động thiếu suy nghĩ.”

Hạc công tử nhẹ nhàng thở dài một hơi, thật lâu sau, mới nói nhỏ:

“Nàng. . . . . Vẫn là như vậy, chưa bao giờ coi trọng sống chết của người khác.”

Bỗng nhiên hấn lại cười, trên vàng trán tối tăm sắc rất nhanh tản ra, cười nói:

”Ngọc phong lần này cũng là giáo hoạt, phải sợ hãi Thẩm Tiểu Giác về sau trả thù, rõ ràng tiên hạ thủ vi cường. Ta nhận được tin tức, nói Tuyền lão cung chủ đã phái người xuống núi đối phó Thẩm Tiểu Giác. Đây cũng là nguyên nhân ta tới Lạc Dương.”

Hàn Dự Trần cả kinh, vội la lên:

“Thật sự?! Thẩm Tiểu Giác công lực cũng không mỏng, há lại nói giết có thể giết?! Tuyền lão gia tử quá nóng lòng! Thật muốn cùng với người trong thiên hạ đối nghịch sao?”

Hạc công tử khoe miệng có chút quái dị:

“Hỏi thật hay, tuyền lão gia tử làm việc từ trước đến nay cẩn thận, không phair việc cần làm quyết không làm. Muốn giết Thẩm Tiểu Giác, tất nhiên phải tìm người giết hấn. Không biết người của hấn phái tới là lão Tam hay lão Nhị. Vô luận là ai, lần này ta cũng sẽ không buông tha! Ta muốn bắt sống áp đi Thái Sơn xử trí! Người Ngọc Phong đặc ý quá sớm! Thật cho là võ lâm không có người đến sao? Còn việc Hồ Dương, ta cũng nhất định phải trông nom!”

Hàn Dự Trần nghĩ một hồi:

“Bọn họ nói vậy sớm đắc thủ, theo Thái Sơn chạy đi quan đạo, tất nhiên phải đi qua Lạc Dương, cho nên người ở nơi này chờ bọn hấn?”

Hạc công tử vỗ vỗ bờ vai của hấn:

“Đúng là như thế. Lúc này đây, ta tuyệt không mềm lòng!”

Khỏe miệng của hấn có chút nghiêm khắc, rốt cục trở lại thần thái nhàn tản, lộ ra anh duệ.

Hai người vừa hàn huyên vài câu, chợt nghe dưới lầu truyền đến một trận ồn ào náo động, tựa hồ là cái gì vậy bị đánh vỡ, có người ở la to. Chỉ chớp lát, tiểu nhị té chạy tới, há mồm đã kêu:

“Hàn gia! Hàn gia cứu mạng! Muốn giết người!”

Hạc công tử mở cửa, cau mày nói:

“Chuyện gì xảy ra? Từ từ nói!”

Tiểu nhị nước mắt nước mũi chảy về mặt, vội la lên:

“Mới vừa rồi hai người đến đây, chừng quầy đi đến tiếp đón bọn họ. Nàng kia kiên quyết muốn Tường Thụy các, tiểu nhân nói tất cả Tường Thụy các sớm bị người bao hết xuống dưới, nàng không nghe. Cuối cùng không một lời đem tai của chừng quầy cắt đi! Hàn gia! Cứu mạng a!”

Hạc công tử sắc mặt trầm xuống, cũng không nói chuyện, đẩy tiểu nhị lạnh run ra, lập tức xuống lầu, Hàn Dự Trần hai người vội vàng đuổi kịp. Vừa đi xuống lầu một, chợt nghe một cái thấp nhu thanh âm của nói:

“Người còn muốn náo loạn đến khi nào? ! Ra tay đã thương người không biết võ công, người sẽ không cảm thấy xấu hổ? !”

Hàn dự bụi vừa nghe thanh âm này, không khỏi sùng sốt, vội vàng bước nhanh xuống, đã thấy đại sảnh lầu một bàn ghế loạn thất bát, tất cả mọi người trốn dưới mặt bàn không dám ra, chừng quầy ôm nửa bên mặt kêu đau, máu tươi từ giữa ngón tay chảy ra. Mà chính giữa đại sảnh hai người đang đứng, dĩ nhiên là Niệm Hương cùng Dung Hương! Hấn cảm lấy cánh tay Dung Hương, sắc mặt âm trầm cực kỳ.

Dung Hương thần nhiên nói:

“Bọn họ không biết võ công, chẳng lẽ ta nên thương hại? Ai bảo bọn họ từ nhỏ yếu đuối! Bị người đi dưới lòng bàn chân cũng là xứng đáng!”

Niệm Hương giận dữ, sắc mặt xanh mét nhìn nàng, nắm tay nàng thật chặt, thoạt nhìn tựa hồ là tính ra tay giáo huấn nàng. Hàn Dự Trần rốt cục nhìn không được vội la lên:

“Niệm Hương. . . . . ! Người. . . . . Người đã khôi phục sao? !”

Niệm Hương vội vàng quay đầu, đã thấy Hàn Dự Trần vội vàng đã đi tới, hấn chấp tay thờ dài, cất cao giọng nói:

“Nguyên lai là Hàn huynh! Đã lâu không gặp!”

Hàn Dự Trần thấy hấn trên vàng trán nhất phái thanh minh, nói chuyện rõ ràng, hiển nhiên sớm khôi phục, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Đoạn đường này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hấn cũng không biết từ đâu nói lên, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn, bị động đáp lễ:

“Đã lâu không gặp! Niệm. . . . . Tuyền huynh! Các người sao đến Lạc Dương?”

Niệm Hương vừa muốn nói chuyện, lại nghe trên lầu bỗng nhiên truyền tới một trầm thấp thanh âm hùng hồn:

“Là từ phái Thái Sơn tiện đường tới đây? Bản thân ta có một vấn đề muốn hỏi một chút các ngươì, Thẩm Tiểu Giác thế nào? !”

Dung Hương sắc mặt đột nhiên thay đổi, giống như gặp quỷ đột nhiên quay đầu, chỉ thấy trên thang lầu chậm rãi đi xuống một người, áo trắng phiêu phiêu, cổ áo cùng cổ tay áo đều màu đen, oai hùng bức nhân trên mặt tràn đầy nghiêm nghị thần sắc. Nàng như gặp phải sấm sét, nhin không được lui từng bước, giống như chịu không được áp lực, hai vai bắt đầu lạnh run.

Hạc công tử thân nhiên quét nàng liếc mắt một cái, cũng không làm gì, sau đó ánh mắt liền rơi trên mặt Niệm Hương, nói nhỏ:

“Trả lời vấn đề của ta, Tuyền lão tam”

Niệm Hương trong lòng biết người này tất nhiên là đại ca Hàn Dự Trần, hán đối với người này ngưỡng mộ đã lâu rồi, hôm nay vừa thấy quả nhiên chính khí nghiêm nghị, là một quang minh dương cương nhân, cảm thấy không khỏi đại thị thần phục, nhin không được liền nổi lên ý thân cận, vì thế cũng không so đo sự chất vấn của hắn, há mồm đang muốn giải thích, ai ngờ Dung Hương bỗng nhiên nói chuyện.

Thanh âm của nàng nghe qua sắc nhọn chói tai, giống như bị cái gì kích thích, cũng đang vội vàng đè nén:

“Thẩm Tiểu Giác bị ta giết! Tháo thành tám khối, ngươì muốn thế nào?!” Từ khi vết thương của Lưu Vân khỏi hẳn, Đoan Mộc liền không còn có ngày yên tĩnh, nàng căn bản không thể im lặng ở trong phòng, cả ngày phải ra khỏi môn ngoại. Tính tình này giống hệt Đoan Mộc lão gia, hai người thậm chí bắt đầu thương lượng rồi bên đi tìm cái gọi là tiền sơn.

Cái này làm cho Đoan Mộc Dung Tuệ lo sợ, tân nương tử còn chưa qua cửa, cư nhiên liền dính lấy cái tật đáng sợ của cha hắn, thật là không ổn? Vạn bất đắc dĩ, hắn chỉ có mang theo Lưu Vân rồi đi Đoan Mộc thế gia, để nàng cách xa cha mình một chút.

Lưu Vân rõ vui sướng, cười giống như con mèo ăn no. Nàng nhẹ nhàng vạch rèm cửa sổ, nhìn cây xanh núi cao ven đường, cười nói:

"Chúng ta đi đâu? Trước ngươì nói mang ta đi hảo ngoại, là cái gì?"

Đoan Mộc có chút chột dạ nâng chung trà lên, lúc trước vì lừa nàng rồi đi Đoan Mộc thế gia, hắn không thích nói, lại bị dồn hỏi, hắn chỉ phải ở trong bụng khổ sưu lấy cớ để đi, đường đường Đoan Mộc thế gia Tam công tử, lại bị nữ tử làm cho đỏ mặt hồi lạnh.

"Uy, nói chuyện đi."

Lưu Vân tiến sát vào, gỡ gỡ mái tóc dài của hắn, nàng chính là làm nũng như một con mèo. Hắn nhẹ nhàng chiếm lấy Miêu Trảo con, đem nàng ôm trong lòng, cuối cùng thêu dệt được cái cớ:

"Chúng ta trước đi Lạc Dương biệt phủ, về phần hảo ngoại, ngươì về sau sẽ biết."

Lưu Vân mân mê miệng, có chút hoài nghi nhìn hắn:

"Thật chứ? Ta cảm thấy ngươì đang gạt ngươì? Ngươì không dám nhìn mắt của ta!"

Đoan Mộc giương mắt nhìn nàng, nàng mở trừng hai mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, "Tính ", nàng duỗi lưng một cái, nằm xuống nệm êm:

"Cho dù có thật hay không, ta cũng vậy không thêm để ý. Chỉ cần có thể đi ra hít thở không khí, cũng rất vui vẻ."

Đoan Mộc nâng tay nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng, nàng thoải mái tới sát hắn trên đùi, tóc đen buông trên tà áo trắng tuyết của hắn, hắn tỉnh tể nhậ lên, thay nàng tết thành bím tóc, trong xe một mảnh an tường yên tĩnh, chỉ có trên bàn nước trà theo xe ngựa chậm rãi rung rinh, tân mắt ra sương khói thân nhiên.

Lưu Vân nhắm mắt lại, cơ hồ muốn ngủ, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, trong xe hai người đều là hơi kinh hãi, Đoan Mộc trầm giọng nói

: "Ngọc ái, làm sao vậy?"

Tiểu Đồng ngọc ái ở bên ngoài vội la lên:

"Công tử! Phái . . . . Là Tư Mã cô nương!"

Lưu Vân vội vàng mở cửa xe nhảy ra ngoài, bên ngoài ánh nắng như ngọc, tháng sáu nắng gắt, đâm vào tròng mắt ngươì, nàng gặp trước xe ngựa một cự nữ đen đứng sững, một bạch y nữ đang cười, ánh mắt nàng so với bầu trời đêm còn như sâu hơn, thẳng nhìn mình.

"Tập. . . . . Tập Ngọc!"

Lưu Vân lăm bầm kêu một tiếng, Tập Ngọc nhìn nàng hồi lâu, rốt cục lộ ra một nụ cười ôn nhu vui mừng, Lưu Vân cũng nhin không được nữa, hét lớn:

"Tập Ngọc! Tập Ngọc! Ngươì đi đâu vậy? ! Vì sao không đến tìm ta?"

Tập Ngọc nhảy xuống ngựa, một chút cát bắn lung tung, sắc mặt nàng có chút trắng bệch, mặt cũng gầy rất nhiều, càng lộ vẻ một đôi mắt giống như nước hồ trong suốt thâm thúy. Nàng cúi đầu ôn nhu nhìn Luru Vân khóc lóc, sau đó nâng tay thay nàng lau nước mắt.

"Ta chỉ là muốn tới liếc mắt thăm người một chút, nhìn người hạnh phúc, ta rốt cục an tâm."

Nàng thấp giọng nói xong, trong ánh mắt có chút ướt. Mấy ngày nay, nàng cơ hồ mỗi ngày đều bị ác mộng làm bừng tỉnh, trong mộng, chỉ có bóng dáng màu xám của hán bay đi, cùng Luru Vân máu đỏ tươi chảy ra từ ngực.

"Người sống tốt vậy, ta thật sự rất vui vẻ."

Tập Ngọc sờ sờ tóc của nàng.

Luru Vân hít hơi, vội la lên:

"Người không ở đây, ta tuyệt không tốt! Người đừng đi! Chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ! Ta cùng người đi tìm Niệm Hương, đem hán cướp về! Tập Ngọc! Tập Ngọc! Mấy ngày nay người ở chỗ nào?"

Tập Ngọc mỉm cười:

"Nói thì dài dòng, Luru Vân, người vẫn trẻ con như vậy, nhanh lập gia đình, về sau ôn nhu một ít."

Luru Vân thấy nàng vô luận nói chuyện hay mỉm cười đều có một cảm giác hư vô mờ mịt, cảm thấy không khỏi đại sợ, vội la lên:

"Người làm sao vậy? Tập Ngọc? Ta. . . . . Ta không rõ người muốn nói gì!"

Tập Ngọc ngửa đầu nhìn nhìn trời, nhẹ nhàng buông nàng ra, ôn nhu nói: "Ta muốn đi, đi Ngọc phong. Luru Vân, chúc phúc cho ta."

Luru Vân muốn ôm nàng, lại bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra:

"Luru Vân, nếu ta có thể bình an trở về, chúng ta nhất định vĩnh viễn cũng không tách ra. Ta đi tới đây, là ôm cái chết!"

Nàng nhẹ nhàng nói xong, nhẹ nhàng nhất tung, lập tức khiêu thượng lưng ngựa.

Ánh nắng chói mắt, Luru Vân mơ hồ thấy trên mặt nàng có lóe ra nước mắt, lại khán bất chân thiết.

"Ta, hiện tại đã không có đường lui. Ta đã cùng phụ thân xa nhau, người duy nhất không xuống được chính là người. Luru Vân, người nhất định so với kẻ nào cũng đều phải vui vẻ hơn!"

Tập Ngọc dùng sức tung dây cương, cự mã phát ra đầu đống, bóng dáng của nàng cũng ánh mặt trời, Luru Vân trong mắt hình thành một hình ảnh, thật lâu thật lâu về sau, ta sẽ không quên Tập Ngọc giờ khắc này quyết tuyệt không chút do dự.

". . . . . Bảo trọng!"

Cự mã dạt ra bốn vó, hất bụi mà đi. Luru Vân ngờ ngác đứng tại chỗ, mờ mịt, lại cảm thấy có một cảm giác bi thương, trong lòng đau đớn, làm nàng nước mắt không ngừng được.

Đoan Mộc nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, ôn nhu nói:

"Lên xe đi, sẽ có ngày gặp lại."

Huống chi, hán cùng với Ngọc phong, còn có một món nợ phải tính toán rõ ràng đâu!

Tập Ngọc vẫy tay đá mã tiên, nhanh bên chạy, như vậy, gió làm nước mắt nàng khô lại. Nàng đã không có đường lui rồi, ở Kim Lăng gặp được phụ thân nàng, hán tức giận cùng lời nói bi thương đến bây giờ nàng không thể quên.

"Người muốn đi tìm hán, từ nay về sau cũng đừng làm nữ nhi của ta rồi! Tư Mã gia không có nữ nhi phản nghịch như người!"

Nàng chỉ quỳ xuống, trán và mặt lạnh như băng, một chữ cũng không nói.

". . . . . Người đi đi! Đi rồi, cũng đừng có lại quay đầu!"

Nàng lệ rơi đầy mặt, chỉ có dùng sức dập đầu lay ba cái, đứng lên xoay người rồi đi. Phụ thân ở phía sau khàn giọng nói:

"Người. . . . . Người không hối hận là tốt rồi! Vứt bỏ cảm y ngọc thực, đuổi theo một huyễn tướng mờ mịt hư vô, người không phải nữ nhi của ta Tư Mã Tập Ngọc!"

Nàng sợ run sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói:

" Bị kẻ vô hình vút bỏ, không khỏi xấu hổ!"

Phụ thân rốt cục nhìn không được nước mắt chảy ra, lại quật cường quay lưng lại không hề nhìn nàng. Nàng nhìn bóng lưng ấy, rất lâu sau đó, rốt cục xoay người rời đi.

Nàng không thể tần hiếu, nàng không thể bảo vệ bằng hữu mình. Nàng có lẽ cái gì cũng làm không được. Nhưng, trừ liễu lĩnh đi về phía trước, nàng thật sự không biết còn có thể làm cái gì. Quay đầu rồi, nàng từ nay về sau cả đời cũng sẽ khinh thường chính mình, vẫn xông về trước, nàng cũng khinh thường chính mình.

Lường nan, nàng lựa chọn một thứ, liền đi tìm hạnh phúc. Trên đời này, quả nhiên không có gì hoàn hảo?

Nàng vĩnh viễn cũng không biết, lúc nàng quyết tâm ôm cái chết tới Ngọc phong, cũng có một người lòng tràn đầy lo lắng sợ hãi đi Hàng Châu. Nhất nam Nhất Bắc, đường chân trời thật dài, thật dài, làm bọn họ ngày càng xa cách, giống như vĩnh viễn không có ngày được ở gần nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Tối nay ánh trăng rất sáng, Niệm Hương ngồi ở phía trước cửa sổ, điểm một ngọn đèn, cùng ánh trăng tỏa sáng, im lặng đọc sách. Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng ve giữa hè đang kêu.

Hắn lật ra một tờ đi qua, ngón tay bỗng nhiên dừng ở trang giấy bên cạnh. Hắn ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi, lại bỗng nhiên thấp giọng nói:

" Khuya như vậy. Có chuyện gì?"

Trên bề cửa sổ chẳng biết lúc nào một cái bóng đen đang đứng, hắn mặc hắc y, nửa bên mặt cũng bị che kín, chỉ có thể nhìn đến một đôi mắt sáng ngời. Hắn bỗng nhiên quý xuống, thấp giọng nói:

" Lão cung chủ có chuyện chuyển đạt, tiểu cung chủ chưa bao giờ qua giang hồ, cho nhân tình thế sự không thông, lại càng không có uy tín. Vì vậy, tiểu cung chủ nội ba tháng không thể quay về xanh ngọc phong."

Niệm Hương nguyên tưởng rằng cha sẽ phái người đến chỉ trích hắn không gây thương tổn cho Thẩm Tiểu Giác, ai ngờ hắn cư nhiên gọi mình trong vòng ba tháng không cần quay về Ngọc phong? Đây là có chuyện gì? Hắn không khỏi sửng sốt một chút, không nói gì.

Người nọ tiếp tục nói:

"Tiểu cung chủ hiện tại người đang ở Kim Lăng, thật sự là thật trùng hợp. Lão cung chủ cho rằng, lần này nếu phải về Ngọc phong, chi bằng mang theo đầu người Giang Nam song sinh, coi như một món quà."

Giang Nam song sinh? Cha không quên lời bốn năm trước bọn họ vô tâm nói? Giang Nam song sinh thượng du Trường Giang nam là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, hai người này vô lâm thư sinh, trong ngày thường không có việc gì liền bịa đặt viết sách, thêu dệt một bộ vô lâm mê sảng, đem danh nhân trong giang hồ trên đầu. Nguyên bản cũng chỉ là toan nhò nhằm chán trên đầu mà thôi, mọi người cười cười cũng trôi qua, ai ngờ bốn năm trước, bọn họ bỗng nhiên viết nhất thiên văn tên là 《 luận Ngọc phong i thần thông quảng đại hoàn toàn chó má 》, bên trong nói về người Ngọc phong, đem Tuyền lão cung chủ bịa đặt thành lòng dạ hẹp hòi, người giết ghen tị, đem chuyện của Tô Cán Hương thêu dệt kì quái, hết sức khoa trương.

Thiên văn này làm cả vô lâm lấy Ngọc phong nói đùa một thời gian, cha lúc ấy mặc dù không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng Niệm Hương hiểu được cách làm người của hắn, Tuyền hào kiệt là một người người không phạm đến ta, ta cũng không phạm đến, huống chi Giang Nam song sinh là chỉ tên nắng mặt. Lựa chọn bốn năm sau động thủ, quả nhiên lợi hại, dạy người đoán không ra là ai đã hạ thủ, ký tiết cảm phần, lại phải sạch quan hệ.

Niệm Hương trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu nhìn kia Hắc y nam tử quý bên ngoài, nhìn một hồi, hắn bỗng nhiên ngạc nhiên nói:

"Cát trưởng lão? Ngươi là Cát trưởng lão? Cha làm sao có thể riêng phái ngươi ngàn dặm xa xôi tới tìm ta?"

Người Ngọc phong nhiều như vậy, Cát trưởng lão tốt xấu cũng coi như trưởng lão cấp bậc cao, loại chạy đua chuyện, làm sao có thể để hắn làm? Niệm Hương đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, chuyện Thẩm Tiểu Giác cha cư nhiên không có nửa điểm chỉ trích, lại bỗng nhiên dặn hắn không cần quay về Ngọc phong, những hành vi này thật sự dị thường, cha trước kia tuyệt đối sẽ không tùy tiện làm việc như vậy!

Cát trưởng lão mâu quang hơi hơi lóe lên một cái, cũng không nói chuyện.

Niệm Hương thấy hắn như thế, liệu định trong đó có quỷ kế, lập tức đứng dậy, cười nói:

"Chuyện phải Thái Sơn ta phải đi nói cùng cha! Không bằng ta về trước Ngọc phong, Giang Nam song sinh lần sau ta lại đến làm."

Cát trưởng lão bỗng nhiên bỏ nhào quỳ xuống, trầm giọng nói:

"Thỉnh tiểu cung chủ không nên tùy tiện làm việc! Lão cung chủ nói nội ba tháng không hy vọng nhìn thấy ngài ở Ngọc phong! Xin ngài không cần tùy hứng!"

Niệm Hương cười nói:

"Ta về nhà vậy là cái gì tùy hứng? Cát trưởng lão, người như vậy ta cũng hiểu, cha chưa bao giờ nói ta không cần trở về. Chẳng lẽ người đang gạt ta?"

Cát trưởng lão vội la lên:

"Thuộc hạ sao dám?!"

Niệm Hương bỗng nhiên giận tái mặt, lạnh nhạt nói:

"Nếu không dám, người còn ngăn đón ta làm cái gì? Lui ra!"

Cát trưởng lão nhắm mắt lại, tựa hồ như suy nghĩ, một lát sau, hần đột nhiên đập đầu, thấp giọng, vội vàng nói:

"Tiểu cung chủ! Thuộc hạ. . . . . Thật sự không đành lòng giấu diếm! Lão cung chủ đã phân phó, tuyệt đối không cho phép người quay về xanh ngọc phong! Chỉ vì, sớm có người báo nàng đến Ngọc phong! Lão cung chủ không hy vọng người gặp gỡ nàng. . . . . Cho nên, phải thuộc hạ đến bẩm trụ người! Thuộc hạ còn có tư tâm! Thật sự không đành lòng gặp Tư Mã cô nương vì tiểu cung chủ thương tâm hao tổn tinh thần. . . . . Tiểu cung chủ, người nếu là nhất định phải đi, như vậy liền đem ta đã thương, rồi đi!"

Niệm Hương kinh hãi, lảo đảo nói:

"Nàng. . . . . Nàng đi Ngọc phong. . . . . ?!"

Cát trưởng lão rõ ràng đã được hần chú ý, vội vàng nói:

"Tiểu cung chủ! Tư Mã cô nương đối với người tình thâm ý trọng! Thuộc hạ đều nhìn thấy! Khi người tẩu hỏa nhập ma, nếu không phải Tư Mã cô nương dốc lòng chăm sóc, chỉ sợ lúc ta đến, người sớm thành bạch cốt! Nàng lần này chạy tới Ngọc phong, vì ai, người nếu không hiểu được, thật sự là phụ tâm nàng! Lão cung chủ có ý dẫn nàng lên núi, sau đó trực tiếp xử lý! Tiểu cung chủ! Thuộc hạ địa vị ti yếu, không xứng nói những lời này, nhưng, thuộc hạ chính là không muốn người không hay biết gì! Thuộc hạ vọng ngôn rồi, thỉnh trách phạt!"

Niệm Hương sợ run sau một lúc lâu, Cát trưởng lão trong lời nói giống như ngũ lôi oanh đỉnh, khiến hần tâm thần đại loạn, trong lúc nhất thời nước mắt vô số chảy ra, hần muốn bắt lại một đoạn ký ức nào đó, lại bắt không được. Nàng, nàng đi Ngọc phong. . . . . Vì hần. . . . . ?

Hần cũng không biết trong lòng mình bây giờ là ý vị gì, phảng phất là mật ngọt, tối khổ hoàng liên, nóng nhất dung nham, lạnh nhất băng, lại ở cùng một chỗ, cuối cùng ra một loại cổ quái tư vị. Hần chậm rãi buông sách, hơi phát run, tim đập một trận mau một trận chậm, trong miệng cũng có chút phát khổ.

"Ta. . . . . Ta lập tức trở lại!"

Hần đem kiếm trên bàn nhấc lên, thả người nhảy ra cửa sổ.

Ai ngờ Cát trưởng lão bỗng nhiên ngăn lại hần, trầm giọng nói:

"Tiểu cung chủ! Thuộc hạ có tần trách. . . . . Liều chết ngăn trở người!"

Niệm Hương đột nhiên nhìn về phía hần, ánh mắt của hần giống như ánh sáng mặt trời trong hồ nước, nhất phái thanh minh, không có một chút do dự. Niệm Hương không khỏi bậm môi, cảm thấy lung tung phức tạp.

Cát trưởng lão thê thanh nói:

"Thuộc hạ đã thất trách, thỉnh tiểu cung chủ trách phạt!"

Niệm Hương nhìn hần một hồi, bỗng nhiên nâng tay một chương hướng ngực hần đánh! Cát trưởng lão không khỏi nhắm mắt lại, chờ đợi chương phong đánh xuống. Ai ngờ trên vai bị vỗ một cái, Niệm Hương thân thể nhất tung, sớm chạy trốn thật xa, thanh âm của hần từ phía trước truyền đến:

"Không cần lấy cái bộ mặt kia nhìn ta! Ta không phải lão cung chủ!"

Cát trưởng lão vội vàng quay đầu, Niệm Hương sớm biến mất dưới bầu trời đêm, nửa điểm dấu vết cũng không có. Cùng ánh trăng, chiếu rọi nam bắc bất đồng, lúc này Tập Ngọc đang lạc đường trong rừng rậm. Nàng ngồi trên lưng ngựa, thường bị cảnh lá buông xuống đánh trúng đầu, cuối cùng chỉ có xuống đất ngựa bước từng bước trong rừng.

Ngọc phong ở nơi nào, nàng căn bản không biết, sự phụ cho nàng bản đồ rất rối, cái gì cũng xem không hiểu, chỉ có thể một đường đi một đường hỏi, tất cả mọi người vừa nghe nàng muốn đi Ngọc phong liền lộ ra thần sắc sợ hãi, chỉ nói cho nàng hướng bắc. . . . . Nhưng nàng đã ở trong rừng cây đi hướng bắc hai ngày rồi, rốt cuộc còn muốn đi đến khi nào ?

Tóc nàng bết lại, suốt ba ngày không có tắm rửa, nàng cảm giác mình vừa thối lại bản, so với tên hành khất không khá hơn bao nhiêu, bụng lại rất không hợp tác kêu lên, nhắc nhở nàng ngày hôm qua lương khô cuối cùng đã ăn xong, trước mắt nàng đã một ngày có chưa ăn đồ. Tập Ngọc hít một hơi thật sâu, chỉ vui đầu dắt ngựa đi lên phía trước, vô ý lại bị một nhánh cây đánh trúng cằm, khiến nàng té xuống.

Một trận gió bỗng nhiên thổi qua, là ai đang có đồ ăn? Người đói khát, cái mũi so với thường nhân linh mãnh, nàng liền ngửi được mùi một thịt nướng, lập tức càng cảm thấy bụng đói kêu vang, vội vàng dắt ngựa hướng mùi truyền đến chạy tới.

Được nửa ngày, phía trước mờ hồ có ánh lửa thoáng hiện, mùi càng đậm. Tập Ngọc đẩy ra cành lá, thẳng đi tới, chỉ thấy phía trước là một mảnh không, hai đoàn đá trên lưng hai nam tử đang ở trên đồng lửa nướng hai thỏ hoang. Hai người kia vừa thấy một cái cô gái đi tới, không khỏi ngẩn ra, nàng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng mà lại đầy người chật vật, hai mắt lại không nhìn người, chỉ nhìn chăm chăm thỏ hoang trên lưng, cơ hồ muốn lộ liễu cướp đi.

Một nam tử vội vàng cười nói:

"Cái kia. . . . . Cô nương, người cũng là người chạy nạn? Không bằng cùng đi ăn? Vừa vặn có thịt thỏ."

Tập Ngọc vừa thấy có người mời, lại càng không rụt rè, cũng không nói lời nào, gật gật đầu bước đi lên, không chút khách khí tiếp nhận chân thỏ đối phương đưa cho, đại khoái cắn ăn. Hai người kia thấy nàng ăn được như vậy, không khỏi đều lộ ra nụ cười chất phác, tên còn lại phần của mình một nửa đưa cho nàng.

Tập ngọc lắc lắc đầu, chỉ gặm một ít thịt thỏ, ăn xong liền lau miệng, ăn no. Hai người kia lại đưa cho nàng nước, nàng cũng không kiêng dè, há mồm uống rất nhiều, rốt cuộc cơm nước no nê, nàng tìm trong áo, lấy ra hai trăm lượng ngân phiếu, để trên tảng đá, đối với hấn gật gật đầu, muốn đứng lên đi.

Một người trong đó vội vàng nói:

"Này tính cái gì? Cô nương, tất cả mọi người là người chạy nạn, giúp đỡ cho nhau là hân mà! Đem tiền cất đi, một con thỏ mà thôi, chúng ta há lại cái hạng người keo kiệt?"

Tập Ngọc lắc lắc đầu:

"Ta không có thể báo đáp gì, ngân phiếu ở trong này tuy rằng vô dụng, bất quá đến chợ nhất định sẽ hữu dụng. Cảm ơn hai vị chiêu đãi."

Người nọ cười nói:

"Nói chuyện gì báo đáp! Rất khách khí! Cô nương, người trả thù lao, chứ không phải là khinh thường hai người chúng ta không có tiền?"

Tập Ngọc thấy bọn họ nói như vậy, chỉ phải đem ngân phiếu thu lại, người nọ lại hỏi:

"Xem cô nương vội vàng, là muốn đi đâu?"

"Ngọc phong. Xin hỏi hai vị biết Ngọc phong ở nơi nào?"

Nàng hỏi lạnh nhạt, nhưng hai người kia lại lập tức thay đổi thần sắc, bất khả tư nghị trừng mắt nàng, sau một lúc lâu, một người trong đó mới lẩm bẩm nói:

"Ngọc phong. . . . . ? Nhìn người tuổi còn trẻ, như thế nào cùng bọn họ quan hệ?"

Tập Ngọc lại không nói chuyện, chính là nhìn bọn họ, chờ đợi đáp án. Hai người kia bắt đầu dĩ, chỉ phải nói:

"Muốn đi Ngọc phong, cô nương đi nhằm phương hướng. Người hướng về đi, ra rừng rậm, nhắm hướng đông đi tới, sẽ tới một cái độ khẩu, qua sông mới có thể đến Ngọc phong!"

Tập ngọc vừa nghe chính mình đi nhằm phương hướng, không khỏi đại hồi hận, vội la lên:

"Kia. . . . . Đại khái còn đi bao lâu mới có thể đến?"

Hai người kia nhìn nhau thoáng qua, một người trong đó do dự mà nói:

"Nhanh thì mười ngày, chậm thì một tháng."

Tập ngọc vừa nghe còn lâu như vậy, lập tức nếu không nói nói, nhìn hai người kia chấp tay nói tạ, dắt ngựa xoay người đi.

Hai người kia đợi nàng đi xa, một người trong đó bỗng nhiên thở dài:

"Quách huynh, ngươi tại sao muốn lừa nàng? Nhắm hướng đông đi cái kia độ khẩu, phải là đi hướng tương phản à?"

Nam tử họ Quách gầy gầy đồng lửa, hần trầm ngâm thật lâu sau, mới nói:

"Ngươi xem bộ dáng của nàng, rõ ràng có oán hận, là muốn đi tìm người Ngọc phong tính toán. Chẳng lẽ muốn ta đem nàng gián tiếp đưa đi đường hoàng tuyền sao? Nàng còn nhỏ? So với nha đầu nhà ta lớn hơn không được bao nhiêu, tuổi còn trẻ, hần là phải về nhà cùng cha mẹ đoàn tụ, không phải chạy đến tự tìm đường chết."

Người nọ nở nụ cười, đem thịt thỏ lấp đầy miệng, một mặt nói:

"Ngươi khen ngược tâm! Chẳng sợ tiểu nha đầu quay đầu hận ngươi!"

Nam tử họ Quách cũng không trả lời, xoay người lại nhặt một ít nhánh cây ném vào đồng lửa, chợt nghe mặt sau truyền tới một thanh âm nhẹ nhàng tinh tế thanh âm phi nam phi nữ, âm trầm:

"Ngươi khen ngược tâm, đem con mồi dưới tay lão cung chủ phóng chạy. Ngươi không cho nàng đi đường hoàng tuyền, không bằng ngươi thay nàng đi trước một bước đi?"

Hai người kia kinh hãi, vừa muốn rút đao chất vấn, bỗng nhiên trên cổ chợt lạnh, vèo hạ xuống, hai cái đầu cứ nhiên cứ như vậy bị cắt xuống! Thi thể gục trừ hỏa đôi thượng, phát ra khét lẹt, đầu quay tròn lần thật xa, bỗng nhiên bị một chân dẫm, chân đi giày gấm, bên cạnh còn thêu hoa, thật là nữ khí.

Theo chân nhìn lên trên, cũng là một người nam tử rất cao, hần mặc áo choàng màu đen, mặt trên thêu rất nhiều hoa hồ điệp, lông mi thon dài, hai mắt xinh đẹp, thể nhưng âm nhu cực kỳ. Trong tay hần cầm hai thanh đao, chính là vừa vung qua vung lại, đem mặt đầy vết máu.

"Thật là, lập tức phải đến núi Ngọc, lại để hai con chó các ngươi phá hư!"

Hần oán giận, chà chà hai tiếng, đem đao thu hồi trong vỏ bên hông, đem đầu người dưới chân đá, sau đó đem tay vào trong miệng, thổi một âm sắc vang vọng. Chỉ chớp lát, chỉ nghe tiếng bước chân từng trận, thậm chí có năm sáu người theo chỗ tối chạy ra, chấp tay vây quanh ở bên cạnh hần.

"Mấy người các ngươi, trở về bẩm báo lão cung chủ, sự cố ngoài ý muốn, Từ Mã Tập Ngọc do ta giải quyết, quyết sẽ không lưu một chút dấu vết. Mấy người các ngươi . . . . Theo ta đi. Không thể để cho nàng ra khỏi rừng rậm!"

Hần vừa nói xong, bên cạnh còn có một người sợ hãi nói:

"Nhưng là. . . . Chu trưởng lão, lão cung chủ muốn nàng sống để hỏi chuyện nàng. . . . Nàng là đồ đệ người kia. . . ."

Chu trưởng lão hơi hơi nhíu mày, thờ dài một hơi:

"Thật sự là phiền toái, ta đã biết! Lập tức ta đi bắt nàng quay về Ngọc phong! Các ngươi đi về trước đợi mệnh!"

Những người đó đáp lại, đều ẩn vào trong bóng đêm. Chu trưởng lão sửa sang tóc, chậm rãi phía đi về trước vài bước, thân thể nhất tung, khiêu thượng lên một thân cây. Nhìn nữ khí như nữ tử, thể nhưng động tác lưu loát cực kỳ, không có chút sai phạm.

Xa xa nhìn thấy Tập Ngọc dẫn ngựa hướng một cái thủy đầm trong rừng đi đến, thoát nhìn tựa hồ là tính tắm rửa một phen, hần mỉm cười, vô thanh vô tức lên vào trong bóng đêm, hướng cái hướng kia đi đến

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tuy rằng lúc này đang giữa hè, trong đầm nước vẫn như cũ lạnh lẽo thấu xương. Tập Ngọc trước tiên đem ngựa cột vào, thay nó tẩy bụi bặm trên người. Sau đó chung quanh nhìn xem, xác định không có người, nàng tháo tóc ra, bỏ đi áo khoác, mặc tiểu y nhảy xuống trong đầm nước.

Nước rất lạnh, nàng rung mình một cái, vội vội vàng vàng nhanh chà xát gội đầu cùng thân thể, lại sợ đột nhiên người tới, lại lạnh. Hắc mã từ trong mũi phun ra nước, thân thiết đem đầu tới sát người nàng. Tập Ngọc đem rửa tét lại, nâng tay sờ nó, đang muốn lên bờ, chợt nghe trong rừng cây truyền đến một tiếng động rung cành lá rất nhỏ.

Tập ngọc lấp bấp kinh hãi, vội vàng tránh vào trong nước, lạnh lùng nói:

"Ai? Đi ra!"

Nàng đem đoàn kiếm nắm trong tay, cảnh giác nhìn chăm chăm mảnh hắc ám, chỉ đợi có cái dị động liền ra tay. Ai ngờ phía sau bỗng nhiên truyền tới

tiếng cười thanh thanh:

"Người định làm gì?"

Tập ngọc thở hốc vì kinh ngạc, bản năng phản thủ một kiếm, tóe lên vô số bọt nước, trước mắt bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện, một người áo đen nhẹ nhàng nhất tung, theo nàng đỉnh đầu vượt qua đi qua, một phát bắt được áo khoác nàng, tùy tay ném đi trong rừng cây. Tập Ngọc rung mình, đã thấy người nọ cười dài đứng ở trên bờ nhìn mình, khuôn mặt kiêu mỹ, cũng là nam tử âm nhu dị thường.

"Tốt lắm, không quần áo nữ nhân thì không thể chạy loạn. Ngoan ngoan cùng ta đi thôi, nghe lời một chút, ta liền không tra tấn ngươi."

Người nọ vỗ vỗ tay, ý bảo nàng đi lên. Tập Ngọc lạnh lùng nhìn hắn sau một lúc lâu, chậm rãi nói:

"Người là ai?"

Chu trưởng lão thở dài một hơi:

"Hỏi thật là vô nghĩa. Người không phải muốn đi Ngọc phong sao? Ngoan ngoan đi theo ta đi, lão cung chủ đang chờ ngươi nha! Người nên may mắn, nếu không phải lão cung chủ có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi mới vừa rồi chết sớm ở chết dưới tay ta."

Tập Ngọc vừa nghe hai chữ Ngọc phong, tim đập đột nhiên nhanh hơn, bỗng nhiên lại nổi lên lòng nghi ngờ, lạnh nhạt nói:

"Người Ngọc Phong đến tìm ta làm gì? Lão cung chủ của các ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta?"

Chu trưởng lão không nhịn được, vội la lên:

"Người hỏi vô nghĩa, cho dù ngươi là nữ nhân, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình rồi! Vốn ngươi là đệ tử Hồ Dương, Ngọc phong gặp chỉ là tất sát! Bây giờ có thể cho ngươi sống lâu mấy canh giờ, đã là thiên đại ân huệ rồi! Người không cần không biết tốt xấu!"

Tập Ngọc bừng tỉnh đại ngộ. Nguyên vì sư phụ! Chỉ sợ cũng vì Thiên thanh kiếm quyết! Nàng trầm ngâm sau một lúc lâu, không nói gì.

Chu trưởng lão dùng sức vỗ tay, lạnh lùng nói:

"Người đứng lên? Không nên ép ta động thủ! Ta không tốt đến nỗi để nữ nhân hô nháo!"

Tập Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng lãnh khốc, chỉ nghe "Hót " một tiếng, nàng từ trong nước đứng lên, tiểu y ướt đầm dính vào trên người, buộc vòng quanh đường cong nàng mềm mại đáng yêu, dưới ánh trăng thoát nhìn là xinh đẹp như thế, ngay cả Chu trưởng lão đối với nữ tử không thêm ngó tới trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp.

"Khanh" một tiếng, nàng rút ra đoản kiếm, ánh trắng xuyên thấu qua nó hơi mờ ánh trên mặt nàng, áy mắt quang mang so với nó còn lạnh hơn.

"Ta có hai lý do giết ngươi. "

Nàng lạnh lạnh nói:

"Nhất, ngươi thật to gan, rình coi ta tắm rửa. Nhị, khẩu khí lớn, dám đến uy hiếp ta."

Nàng chậm rãi hướng trên bờ đi tới, Chu trưởng lão không thể tưởng được nàng không thêm để ý chút nào thân thể bị người xem, không khỏi kinh hoàng, lui từng bước, vội la lên:

"Người muốn làm gì? ! Nữ tử phải biết thẹn! Trần truồng lộ thể! Thật sự phong hóa!"

Tập ngọc bước trên đất, lòng bàn chân lưu lại nước. Nàng vượt kiếm qua ngực, lạnh nhạt nói: "

Không có vấn đề gì, người nhìn đến thân thể của ta, lập tức sẽ tử!"

Nàng lắc lắc nước trên thân kiếm, trên người tiểu y giống nhau tầng làn da thứ hai, không có một chút tác dụng che. Eo nàng uốn éo, trong tay đoản kiếm giống như một cái ngân long, gào thét hướng Chu trưởng lão đi lên.

Chu trưởng lão vừa là kinh hãi vừa xấu hổ, cũng không biết ánh mắt hướng làm sao, luống cuống tay chân rút ra song đao ngăn cản, "Đỉnh" một tiếng, đao và kiếm đụng vào nhau, thân thể Tập Ngọc đột nhiên ép lên, dám áp hắn lui về phía sau, thiếu chút nữa đánh tới một thân cây.

Nàng bỗng nhiên ngừng được trên đao của hắn mùi máu tươi, trong lòng không khỏi rung mình, lạnh lùng nói:

"Người vừa rồi giết người? ! Người giết ai? !"

Chu trưởng lão một chưởng vượt ra khỏi nàng, trong tay song đao bắt đầu chuyển động, nguyên đao của hắn trên chuôi có khóa sắt, tùy thời có thể tung làm như ám khí. Chợt nghe "Sưu" một tiếng, hắn tung một cây đao! Điện quang hỏa thạch, một đao kia kỳ quái! Vô thanh vô tức hướng cổ Tập Ngọc.

Hắn cười nói:

"Bất quá là hai con chó quen thói xen vào chuyện người khác thôi! Kế tiếp chính là người nha đầu không biết liêm sỉ tốt xấu!"

Tập ngọc bỗng nhiên dạo qua một vòng, cũng không biết động tác nàng như nào, Chu trưởng lão đao lại bị văng ra, đổ cắm trên mặt đất lý. Nàng bỗng nhiên đem kiếm cử hướng lên bầu trời, điềm nhiên nói:

"Muốn giết người có ba lý do cái rồi! Tam, vì hai người vô tội kia báo thù!"

Chu trưởng lão đột nhiên mở to hai mắt nhìn, trước mắt hắn không có bóng người, chỉ có một mảnh lại một mảnh kiếm quang, giống nhau vô số ngân long, giương nanh múa vuốt, tùy thời chờ đợi đưa hắn cắn xé, hắn chưa kịp qua loại cổ quái kiếm pháp này, lập tức ngã người, chân tay luống cuống. Lại nghe tập ngọc lạnh lùng nói:

"Chết đi!"

Trước mắt hắn bỗng nhiên một mảnh màu đỏ, một trận đau, hắn há mồm, trước mắt tối sầm, bất kể cái gì cũng nhìn không thấy.

"A! Đôi mắt của ta! Mắt!"

Chu trưởng lão dùng sức bịt mắt, máu tươi từ giữa kẽ tay mặt ồ ồ trào ra. Tập Ngọc quay về, đem trên thân kiếm vài giọt máu tươi vẩy đi, lạnh nhạt nói:

"Chỉ là ta đáp ứng tôn sư không giết người lung tung, hôm nay tạm thời tha người, phé người một đôi mắt vậy là đủ rồi!"

Chu trưởng lão trên mặt đất khóc thét, Tập Ngọc cũng không thèm nhìn tới, bước nhanh vào trong rừng, tìm được bị quần áo, nhanh chóng mặc vào, trở lại vừa tỉnh đi, chợt nghe sau tai gió nổi lên, nàng vội vàng nhường lối, ai ngờ đã muộn từng bước, ở gáy bị một đao, một trận đau nhức kịch liệt. Nàng vừa sợ vừa giận quay đầu, đã thấy Chu trưởng lão trên mặt vẫn là máu, trong tay song đao liễu lĩnh lung tung bay múa, trong miệng thê thanh kêu lên:

"Người tiện nhân này! Hôm nay người không giết ta, ngày khác ta tất nhiên gấp bội trả thù trở về!"

Tập Ngọc sờ cổ của mình, xúc một tay máu ẩm ướt, miệng vết thương tựa hồ chém vào rất sâu. Nàng thấy người hung hăng như thế, chết cũng không hối cải, không khỏi sát khí nổi lên, thật muốn rút kiếm chém thành hai nửa, nhưng lời Hồ Dương lại vọng ở bên tai:

"Ta lúc còn trẻ, chịu rất nhiều đau khổ, chỉ vì ta sát khí quá nặng. Đưa đoàn kiếm cho người, hi vọng người hành tẩu giang hồ có thể không giết một người. Người không nghe ta, không chịu giết Lâm Huyền Trung, kỳ thật ta thực vui mừng. Tập Ngọc, người thả rằng bị người khác đánh thành tàn phế, cũng không dễ dàng giết người, mạng người mang trên lưng, quá nặng."

Chu trưởng lão loạn vong phi đao, chung quanh cảnh lá bị hắn chém hơn phân nửa xuống dưới, bộ dáng hắn nhìn qua đáng sợ cực kỳ. Tập Ngọc cắn chặt răng, nhẹ giọng nói:

"Không giết hắn, ngày sau hắn tất muốn giết càng nhiều người. . . ."

Nàng rất nhanh lấy kiếm, bỗng nhiên vượt qua tiến lên từng bước, đoàn kiếm đột nhiên chém ra ——!

Bỏ nhào xuống, tay phải của hắn bị chặt đứt, Chu trưởng lão kêu đau một tiếng, bỗng nhiên không có thanh âm, một đầu ngã quỵ ngất đi. Tập Ngọc kinh ngạc thu kiếm, sững sờ thật lâu thật lâu, mới vội vàng đi qua kéo y phục của hắn xuống băng bó lại vết thương trên vai hắn

"Ta. . . . . Nghe theo dạy bảo. . . . . Ta không có giết người, sư phụ!"

Nàng thì thầm nói xong, nhưng nàng lần đầu tiên ra tay không thể vẫn hồi thương tổn của người, hai tay của nàng ngay cả kiếm cũng bắt không được. Vội vàng băng bó một phen, nàng phi thân lên ngựa, vội vàng rời khỏi nơi này, dường như muốn thoát đi việc đáng sợ.

Con người, nguyên có thể vô cùng kiên cường, cũng có thể yếu ớt như thế, chỉ cần một kiếm, là có thể tạo thành thương tổn không thể vẫn hồi. Tập ngọc kinh ngạc ngồi trên lưng ngựa, miệng vết thương ở gáy càng phát ra đau đớn, nàng xé tay áo băng bó lại. Nhưng, tay nàng cùng trên cánh tay còn có rất nhiều máu, là mới vừa rồi chém cánh tay hắn bị bắn lên.

Tập ngọc dùng sức xoa tay vào quần áo, trong mắt đau xót, nước mắt dâng lên. Nàng luyện thành thần công, cũng không muốn giết người, nàng vốn chỉ muốn cùng người trong lòng ở cùng một chỗ, nguyện vọng đơn thuần như vậy, cho tới bây giờ thoát nhìn lại vô cùng khó khăn.

Niệm hương, người đang ở nơi nào? Nàng hít một hơi thật sâu, dùng sức đá bụng ngựa, làm nó chạy nhanh. Tóm lại, lên trời xuống đất, đều phải đưa tìm ra hắn! Tuy rằng lúc này đang giữa hè, trong đầm nước vẫn như cũ lạnh lẽo thấu xương. Tập Ngọc trước tiên đem ngựa cột vào, thay nó tẩy bụi bặm trên người. Sau đó chung quanh nhìn xem, xác định không có người, nàng tháo tóc ra, bỏ đi áo khoác, mặc tiểu y nhảy xuống trong đầm nước.

Nước rất lạnh, nàng rung mình một cái, vội vội vàng vàng nhanh chạp xát gội đầu cùng thân thể, lại sợ đột nhiên người tới, lại lạnh. Hắc mã từ trong mũi phun ra nước, thân thiết đem đầu tới sát người nàng. Tập Ngọc đem rửa tét lại, nâng tay sờ nó, đang muốn lên bờ, chợt nghe trong rừng cây truyền đến một tiếng động rung cành lá rất nhỏ.

Tập ngọc lấp bấp kinh hãi, vội vàng tránh vào trong nước, lạnh lùng nói:

"Ai? Đi ra!"

Nàng đem đoản kiếm nắm trong tay, cảnh giác nhìn chăm chăm mảnh hắc ám, chỉ đợi có cái dị động liền ra tay. Ai ngờ phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng cười thanh thanh:

"Người định làm gì?"

Tập ngọc thờ hốt vì kinh ngạc, bản năng phản thủ một kiếm, tóe lên vô số bọt nước, trước mắt bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện, một người áo đen nhẹ nhàng nhất tung, theo nàng đỉnh đầu vượt qua đi qua, một phát bắt được áo khoác nàng, tùy tay ném đi trong rừng cây. Tập Ngọc rung mình, đã thấy người nọ cười dài đứng ở trên bờ nhìn mình, khuôn mặt kiều mỹ, cũng là nam tử âm nhu dị thường.

"Tốt lắm, không quần áo nữ nhân thì không thể chạy loạn. Ngoan ngoan cùng ta đi thôi, nghe lời một chút, ta liền không tra tấn ngươi."

Người nọ vỗ vỗ tay, ý bảo nàng đi lên. Tập Ngọc lạnh lùng nhìn hắn sau một lúc lâu, chậm rãi nói:

"Người là ai?"

Chu trưởng lão thờ dài một hơi:

"Hỏi thật là vô nghĩa. Người không phải muốn đi Ngọc phong sao? Ngoan ngoan đi theo ta đi, lão cung chủ đang chờ ngươi nha! Người nên may mắn, nếu không phải lão cung chủ có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi mới vừa rồi chết sớm ở chết dưới tay ta."

Tập Ngọc vừa nghe hai chữ Ngọc phong, tim đập đột nhiên nhanh hơn, bỗng nhiên lại nổi lên lòng nghi ngờ, lạnh nhạt nói:

"Người Ngọc Phong đến tìm ta làm gì? Lão cung chủ của các ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta?"

Chu trưởng lão không nhịn được, vội la lên:

"Người hỏi vô nghĩa, cho dù ngươi là nữ nhân, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình rồi! Vốn ngươi là đệ tử Hồ Dương, Ngọc phong gặp chi là tất sát! Bây giờ có thể cho ngươi sống lâu mấy canh giờ, đã là thiên đại ân huệ rồi! Người không cần không biết tốt xấu!"

Tập Ngọc bừng tỉnh đại ngộ. Nguyên vì sự phụ! Chỉ sợ cũng vì Thiên thanh kiếm quyết! Nàng trầm ngâm sau một lúc lâu, không nói gì.

Chu trưởng lão dùng sức vỗ tay, lạnh lùng nói:

"Người đứng lên? Không nên ép ta động thủ! Ta không tốt đến nỗi để nữ nhân hổ nháo!"

Tập Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng lãnh khốc, chỉ nghe "Hốt" một tiếng, nàng từ trong nước đứng lên, tiểu y ướt đầm dính vào trên người, buộc vòng quanh đường cong nàng mềm mại đáng yêu, dưới ánh trắng thoát nhìn là xinh đẹp như thế, ngay cả Chu trưởng lão đối với nữ tử không thêm ngó tới trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp.

"Khanh" một tiếng, nàng rút ra đoản kiếm, ánh trắng xuyên thấu qua nó hơi mờ ánh trên mặt nàng, ánh mắt quang mang so với nó còn lạnh hơn.

"Ta có hai lý do giết ngươi. "

Nàng lạnh lạnh nói:

"Nhất, ngươi thật to gan, nhìn coi ta tắm rửa. Nhị, khẩu khí lớn, dám đến uy hiếp ta."

Nàng chậm rãi hướng trên bờ đi tới, Chu trưởng lão không thể tưởng được nàng không thêm để ý chút nào thân thể bị người xem, không khỏi kinh hoàng, lui từng bước, vội la lên:

"Người muốn làm gì? ! Nữ tử phải biết thẹn! Trần truồng lộ thể! Thật sự phong hóa!"

Tập ngọc bước trên đất, lòng bàn chân lưu lại nước. Nàng vượt kiếm qua ngực, lạnh nhạt nói: "

Không có vấn đề gì, người nhìn đến thân thể của ta, lập tức sẽ từ!"

Nàng lắc lắc nước trên thân kiếm, trên người tiểu y giống nhau tầng lần da thứ hai, không có một chút tác dụng che. Eo nàng uốn éo, trong tay đoản kiếm giống như một cái ngân long, gào thét hướng Chu trưởng lão đi lên.

Chu trưởng lão vừa là kinh hãi vừa xấu hổ, cũng không biết ánh mắt hướng làm sao, luống cuống tay chân rút ra song đao ngăn cản, "Đỉnh" một tiếng, đao và kiếm đụng vào nhau, thân thể Tập Ngọc đột nhiên ép lên, dẫm áp hắn lui về phía sau, thiếu chút nữa đánh tới một thân cây.

Nàng bỗng nhiên ngừng được trên đao của hắn mùi máu tươi, trong lòng không khỏi rung mình, lạnh lùng nói:

"Người vừa rồi giết người? ! Người giết ai? !"

Chu trưởng lão một chưởng vượt ra khỏi nàng, trong tay song đao bắt đầu chuyển động, nguyên đao của hắn trên chuôi có khóa sắt, tùy thời có thể tung làm như ám khí. Chợt nghe "Sưu" một tiếng, hắn tung một cây đao! Điện quang hỏa thạch, một đao kia kỳ quái! Vô thanh vô tức hướng cổ Tập Ngọc.

Hắn cười nói:

"Bất quá là hai con chó quen thói xen vào chuyện người khác thôi! Kế tiếp chính là ngươi nha đầu không biết liêm sỉ tốt xấu!"

Tập ngọc bỗng nhiên dạo qua một vòng, cũng không biết động tác nàng như nào, Chu trưởng lão đao lại bị văng ra, đổ cắm trên mặt đất lý. Nàng bỗng nhiên đem kiếm cử hướng lên bầu trời, điềm nhiên nói:

"Muốn giết ngươi có ba lý do cái rồi! Tam, vì hai người vô tội kia báo thù!"

Chu trưởng lão đột nhiên mở to hai mắt nhìn, trước mắt hắn không có bóng người, chỉ có một mảnh lại một mảnh kiếm quang, giống nhau vô số ngân long, giương nanh múa vuốt, tùy thời chờ đợi đưa hắn cắn xé, hắn chưa gặp qua loại cổ quái kiếm pháp này, lập tức ngậy người, chân tay luống cuống. Lại nghe tập ngọc lạnh lùng nói:

"Chết đi!"

Trước mắt hắn bỗng nhiên một mảnh màu đỏ, một trận đau, hắn há mồm, trước mắt tối sầm, bất kể cái gì cũng nhìn không thấy.

"A! Đôi mắt của ta! Mắt!"

Chu trưởng lão dùng sức bịt mắt, máu tươi từ giữa kẽ tay mặt ồ ồ trào ra. Tập Ngọc quay về, đem trên thân kiếm vài giọt máu tươi vẩy đi, lạnh nhạt nói:

"Chỉ là ta đáp ứng tôn sư không giết người lung tung, hôm nay tạm thời tha ngươi, phế ngươi một đôi mắt vậy là đủ rồi!"

Chu trưởng lão trên mặt đất khóc thét, Tập Ngọc cũng không thèm nhìn tới, bước nhanh vào trong rừng, tìm được bị quần áo, nhanh chóng mặc vào, trở lại vừa tỉnh đi, chợt nghe sau tai gió nổi lên, nàng vội vàng nhường lối, ai ngờ đã muộn từng bước, ở gáy bị một đao, một trận đau nhức kịch liệt. Nàng vừa sợ vừa giận quay đầu, đã thấy Chu trưởng lão trên mặt vẫn là mẫu, trong tay song đao liêu lĩnh lung tung bay múa, trong miệng thê thanh kêu lên:

"Ngươi tiện nhân này! Hôm nay ngươi không giết ta, ngày khác ta tất nhiên gấp bội trả thù trở về!"

Tập Ngọc sờ cổ của mình, xúc một tay máu ẩm ướt, miệng vết thương tựa hồ chém vào rất sâu. Nàng thấy người hung hăng như thế, chết cũng không hối cải, không khỏi sát khí nổi lên, thật muốn rút kiếm chém thành hai nửa, nhưng lời Hồ Dương lại tiếng vọng ở bên tai:

"Ta lúc còn trẻ, chịu rất nhiều đau khổ, chỉ vì ta sát khí quá nặng. Đưa đoàn kiếm cho ngươi, hi vọng ngươi hành tẩu giang hồ có thể không giết một người. Ngươi không nghe ta, không chịu giết Lâm Huyền Trung, kỳ thật ta thực vui mừng. Tập Ngọc, ngươi tha rằng bị người khác đánh thành tàn phế, cũng không dễ dàng giết người, mạng người mang trên lưng, quá nặng."

Chu trưởng lão loạn vung phi đao, chung quanh cành lá bị hắn chém hơn phân nửa xuống dưới, bộ dáng hắn nhìn qua đáng sợ cực kỳ. Tập Ngọc cắn chặt răng, nhẹ giọng nói:

"Không giết hắn, ngày sau hắn tất muốn giết càng nhiều người. . . ."

Nàng rất nhanh lấy kiếm, bỗng nhiên vượt qua tiến lên từng bước, đoàn kiếm đột nhiên chém ra ——!

Bỏ nhào xuống, tay phải của hắn bị chặt đứt, Chu trưởng lão kêu đau một tiếng, bỗng nhiên không có thanh âm, một đầu ngã quỵ ngất đi. Tập Ngọc kinh ngạc thu kiếm, sửng sốt thật lâu thật lâu, mới vội vàng đi qua kéo y phục của hắn xuống băng bỏ lại vết thương trên vai hắn

"Ta. . . . . Nghe theo dạy bảo. . . . . Ta không có giết người, sư phụ!"

Nàng thì thầm nói xong, nhưng nàng lần đầu tiên ra tay không thể vẫn hồi thương tổn của người, hai tay của nàng ngay cả kiếm cũng bắt không được. Vội vàng băng bó một phen, nàng phi thân lên ngựa, vội vàng rời khỏi nơi này, dường như muốn thoát đi việc đáng sợ.

Con người, nguyên có thể vô cùng kiên cường, cũng có thể yếu ớt như thế, chỉ cần một kiếm, là có thể tạo thành thương tổn không thể vẫn hồi. Tập ngọc kinh ngạc ngồi trên lưng ngựa, miệng vết thương ở gáy càng phát ra đau đớn, nàng xé tay áo băng bó lại. Nhưng, tay nàng cùng trên cánh tay còn có rất nhiều máu, là mới vừa rồi chém cánh tay hắn bị bắn lên.

Tập ngọc dùng sức xoa tay vào quần áo, trong mắt đau xót, nước mắt dâng lên. Nàng luyện thành thần công, cũng không muốn giết người, nàng vốn chỉ muốn cùng người trong lòng ở cùng một chỗ, nguyện vọng đơn thuần như vậy, cho tới bây giờ thoát nhìn lại vô cùng khó khăn.

Niệm hương, ngươi đang ở nơi nào? Nàng hít một hơi thật sâu, dùng sức đá bụng ngựa, làm nó chạy nhanh. Tóm lại, lên trời xuống đất, đều phải đưa tìm ra hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Tập ngọc nhìn rất lâu sau đó, nàng gắt gao nắm chặt đoản kiếm, bỗng nhiên đi về phía trước từng bước. Tuyền hào kiệt neho mắt lại, thấp giọng nói: "Cao trưởng lão, người đi. Hào giáo nàng biết Nhân thượng có người."

Cao trưởng lão lập tức đáp ứng, xoay người hướng Tập Ngọc đi đến. Niệm Hương như ở trong mộng mới tỉnh, tiến lên từng bước sẽ giữ chặt tay áo Cao trưởng lão, Tuyền hào kiệt ra tay như điện, một phát bắt được cổ tay của hắn, điểm trên thân hắn mười huyết đạo, hắn nhất thời không thể động đậy, giống như cây hình người đứng yên ở đó.

"Cha. . . . ."

Hắn cúi đầu kêu một tiếng, ánh mắt hơi hơi buồn lòng, lông mi tựa hồ đang run rẩy, trên mặt vẫn vô cảm. Tuyền hào kiệt ngừng đầu nói :

"Người còn muốn làm con ta, liền im lặng nhìn. Ta không giết nàng, đã là thiên đại nhân từ ."

Niệm Hương không nói gì thêm, hắn giống như đã biến thành một cây hình người thật, tiếng thở cũng không có. Tuyền hào kiệt điểm yếu huyết trên vai hắn, khiến hắn không thể động đậy. Niệm Hương bình thường tuy rằng nghe lời, nhưng ông cảm giác, không thể nắm giữ hắn như nắm giữ Minh Hương, tưởng rằng ông có ba hải tử, có thể làm cho ông hoàn toàn tín nhiệm , thế nhưng một người cũng không có. Đây thật đáng buồn và đáng sợ?

Tập Ngọc theo hướng Niệm Hương bước đến, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, một nam tử cao gầy đột nhiên ngăn đón trước mặt nàng. Hai mắt hắn lạnh như nước bình tĩnh nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

"Lui ra, không được đi về phía trước."

Tập Ngọc hít một hơi, lạnh nhạt nói:

"Lớn mặt! Người nói ai lui ra? !"

Cao trưởng lão trong lòng cả kinh, nhìn không được liền muốn hướng lui về phía sau nửa bước. Hắn quen biết bao người, tự nhiên liếc thấy khí chất quý phái trên người Tập Ngọc, chỉ sợ là quan gia thiên kim, Ngọc phong từ trước đến nay không cùng quan gia có bất kỳ liên lạc, chỉ sợ không đắc tội được với nàng. Hắn lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua lão cung chủ, đáy mắt hắn là một mảnh sát khí, hơi hơi hướng hắn gật gật đầu. Cao trưởng lão cảm thấy hiểu ý, quay đầu nói :

" Tiến về phía trước một bước, đừng trách kiếm ta vô tình."

Tập Ngọc đưa kiếm trước ngực, lạnh nhạt nói:

"Tránh ra! Ta không lặp lại lần nữa!"

Cao trưởng lão yên lặng rút ra nhuyễn kiếm bên hông, cổ tay vừa chuyển, kiếm kia giống như xà chân, thẳng hướng tiến đến, lay động mũi kiếm. Hắn nhặt kiếm, ánh mắt chìm xuống , hàn quang chiếu đến thân kiếm, hết sức lợi hại.

"Một lần cuối cùng cảnh cáo, không tiến về phía trước một bước."

Hắn thân nhiên nói xong, ai ngờ lời còn chưa nói hết, đã thấy Tập Ngọc uốn lưng, trong tay kiếm giống như một đạo ngân long, vòng mình gào thét mà đến. Trong lòng hắn cả kinh, lại thềm kêu một tiếng hảo, quả nhiên là Thiên thanh kiếm quyết! Thật ngạo thị quần hùng!

Cổ tay hắn một phen động, nhuyễn kiếm đột nhiên mềm mại, đánh cuốn, đem ngân long kia vững vàng bao lấy. Tập Ngọc nhất chiêu không thể thủ, thân mình vừa chuyển, mũi kiếm một điều, ý đồ thoát khỏi cái vòng quấn quanh, ai ngờ hắn cánh tay bỗng nhiên vung lên, hàn quang sắc bén, hướng vai nàng đâm tới.

Tập Ngọc từ khi tập Thiên thanh kiếm quyết tới nay, vẫn chưa có người nào có thể cùng nàng đánh năm chiêu, lập tức thấy người kiếm pháp tinh diệu như thế, nàng cũng nhìn không được nữa có chút sợ, cổ tay trầm xuống, đoản kiếm của hắn đè ép xuống, kích lưng áo chuyển, lần một vòng, ý đồ chiêu thức biến trở về. Ai ngờ cổ tay hắn cũng trầm xuống, theo nàng lật một vòng, lại đem chiêu thức của nàng biến thể. Trong lúc nhất thời hai người lật ra bốn năm vòng, Tập Ngọc một thân áo trắng, tuyết làn da hoa, Cao trưởng lão một thân hắc y, giống như xương khô. Thoạt nhìn đối lập quý dị, nhưng tay áo phiêu phiêu, động tác của hai người đều mau lại hiểm, cảnh đẹp cực kỳ.

Tập Ngọc dù sao tuổi trẻ, kinh nghiệm không đủ, bị hắn đánh vài chiêu, nhìn không được nôn nóng, vội ra chiêu tính thôi lui. Ai ngờ trong tay hắn kiếm bỗng nhiên run lên, phát ra một tiếng “ cát” quát dị, Tập Ngọc chỉ cảm thấy kiếm của hắn giống như nộ hải điên cuồng gào thét rồi đột nhiên thoát ra một bạch xà, mồm to hốt trương, răng nanh trắng hầu trắng trát đi lên. Nàng trốn tránh không kịp, mắt thấy ngân quang hướng trán của mình đâm tới, nàng theo bản năng tránh đi, nào biết kiếm của hắn rồi đột nhiên trầm xuống, đâm vào nàng, một trận lạnh như băng.

Tập Ngọc thờ hốc vì kinh ngạc, phản thủ muốn đi chém kiếm của hắn, Cao trưởng lão phản ứng cực nhanh, cổ tay run lên, nhuyễn kiếm lập tức thu trở về, hầy còn vụn vụn gào thét, giống một con rắn. Hắn thần nhiên nhìn Tập Ngọc sắc mặt tái nhợt, trong mắt bỗng nhiên xuất một tia thương cảm, nói nhỏ:

"Người đi nhanh đi, tại sao phải cố chấp như vậy?"

Tập Ngọc dùng sức đè lại miệng vết thương, không sâu, hơn nữa hắn tựa hồ là cố ý tránh, mặc dù như thế, nàng vẫn là đau đến mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng. Đau đớn cùng nhau hô ứng, vết thương trên gáy cũng bắt đầu mơ hồ đau đớn, thậm chí vết thương hơn hai tháng tiền ở Thái Sơn cũng bắt đầu đau. Đau đớn giống như nọc độc xà chiếm lấy nàng, làm nàng hô hấp cũng bắt đầu khó khăn. Nhưng suy nghĩ cuồng nhiệt của nàng lại áp chế vết thương, đau đớn lắng xuống, tim đập cũng dần dần bình tĩnh.

Tay nàng chỉ vừa động, một tay kia bỗng nhiên cầm bên hông một thanh trường kiếm, hai thanh kiếm, một dài một ngắn, xác nhập thành một cái chữ thập. Cao trưởng lão chưa bao giờ thấy qua tư thế cổ quái, không khỏi ngần ngại, lại nghe nàng nhẹ nhàng nói:

"Nếu như có thể đi, ta sớm đã đi. Tôi gì chờ tới bây giờ!"

Vừa dứt lời, nàng hai chân dang ra, hai kiếm đột nhiên tách ra, Cao trưởng lão chỉ cảm thấy nàng quanh thân giống như lưỡng đạo ngân quang, cao thấp xoay quanh, sau đó, kiếm quang lan tràn ra, giống như trên mặt biển vô số lớn nhỏ lốc xoáy. Chúng gào thét, bay tới trên đỉnh, trong nháy mắt đó, giống như mọi tầng mây trên bầu trời kia đều bị phá. Cao trưởng lão giật mình, rốt cục nhìn không được lắm bấm nói:

"Khó trách. . . . . Tên là Thiên thanh kiếm quyết. . . . ."

Hắn còn chưa nói hết, Tập Ngọc sớm công tới trước, lốc xoáy một quyền, đưa bóng dáng hắn nuốt hết trong đó. Cao trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt ngân quang loạn chuyển, vô biên vô hạn, vừa mới ngăn người, trên vai, ngực, trên đùi đều trúng chiêu, bị nàng hai thanh kiếm gây ra vết thương thật sâu. Hắn kinh hãi muốn nói chuyện, lại nghe Tập Ngọc lạnh lùng nói:

"Người tránh ra cho ta!"

Trên bụng hắn bỗng nhiên bị người dùng lực nhất đá, lùi về sau mấy bước, rốt cuộc nhìn không được ngã xuống, liếc Tập Ngọc liêu lỉnh chạy tới phía trước, nàng dùng hết toàn thân khí lực, kêu lên:

"Tuyền Niệm Hương ——!"

Niệm Hương đột nhiên giương mắt, kiếm của nàng đã đến trước mắt, đè trên cổ hắn. Ánh mắt của nàng giống như hỏa diễm, vừa giống như ngã xuống biển sâu, như vậy chuyên chú nhìn hắn. Sau đó, hỏa diễm dần dần tắt, lưu tinh trụ nhập trong biển, tóe lên vô số ngọn sóng, ở nàng trong mắt chậm rãi ngưng tụ, hóa thành nước mắt trong suốt.

Tập Ngọc nước mắt chảy ròng ròng, nàng gất gao nhìn hắn, từng chữ từng chữ nói:

"Tuyền Niệm Hương, ta thích người! Ta không muốn người đi!"

Hắn không có nói chuyện, lẳng lặng yên nhìn nàng. Thân thể hắn giống như hơi phát run, nhưng là nhìn kỹ lại, lại là không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả lông mi cũng không có động xuống. Hắn chính là trầm mặc, yên lặng nhìn nàng.

Bên cạnh bỗng nhiên một bàn vươn ra, Tuyền hào kiệt một chương phách về phía Tập Ngọc, dù nàng có mười bộ Thiên thanh kiếm quyết, nhưng cũng tránh không thoát. Tập Ngọc giống như không có cảm giác hắn nội lực thâm hậu đang chương đến, nàng giống như cũng không biết một chương kia hạ xuống, nàng lập tức sẽ bị mất mạng, nàng không nhúc nhích.

Niệm hương bỗng nhiên động! Hắn nhanh như tia chớp phát tay vào vai Tuyền hào kiệt, Tuyền hào kiệt sắc mặt rồi đột nhiên trở nên cực độ quái dị, giống như không thể tin được, giống nhau kính hải dị thường, hai bả vai hắn chúi xuống, một chương kia không thể ra. Hắn đột nhiên quay đầu, hai mắt giống như muốn phun ra lửa, gất gao trừng mắt nhìn Niệm Hương.

"Người có biết mình làm cái gì không?"

Tuyền hào kiệt thấp giọng, lạnh lạnh hỏi của hắn.

Niệm Hương chỉ có một cái cánh tay có thể động, hắn mới vừa rồi dùng hết tất cả khí lực, cũng chỉ có thể phá tan huyết đạo nửa người. Hắn nâng cánh tay lên, đem Tập Ngọc ôm vào trong lòng, xoay người hướng độ khẩu đi đến. Tuyền hào kiệt lạnh lùng nói:

"Niệm hương! Người có lời cha? Người cho là mình có thể đào tẩu? !"

Niệm Hương quay đầu mỉm cười, lẩm bẩm nói:

"Cha. . . . ."

Một tiếng cha vừa kêu xong, đã thấy từ độ khẩu chạy vội đến ba bốn Hắc y nhân. Niệm Hương sắc mặt khế biến, là người trong thập trưởng lão! Cha đưa bọn họ toàn bộ mạng đến sao? Chỉ vì đối phó một nữ tử, hắn thật không ngờ!

Tuyền hào kiệt lạnh nhạt nói:

"Ngọc phong không cần kẻ phản bội! Người cùng tỷ tỷ người giống nhau! Để cho ta thất vọng rồi!" Niệm Hương phản thủ đem Tập Ngọc ôm đi trong lòng, cúi đầu nhìn nhìn nàng, nàng vẫn không nói chuyện, chính là yên lặng nhìn mình, giống như khó hiểu, giống như say mê. Hắn dùng tay thay nàng sửa sang tóc, cười nói:

"Chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, trước mắt tình huống thật sự là sát phong cảnh. Người sợ sao?"

Tập ngọc lắc lắc đầu.

Niệm Hương hít một hơi, quay đầu nhìn sắc mặt xanh mét của Tuyền hào kiệt, nói nhỏ:

"Cha, ta ngoan ngoãn nghe lời hai mươi ba năm, đơn giản là ta vẫn không tìm được thứ gì để ý so với Ngọc phong. Năm thứ hai mươi ba, hẳn là đủ rồi? Cho dù ta thực xin lỗi người, người coi như chưa bao giờ có ta là con trai đi! Cáo từ!"

Hắn nói xong, đem thân thể bay nhanh nhất tung, thể nhưng hướng độ khẩu phía dưới nhảy! Tuyền hào kiệt hoảng hốt, vội vàng chạy vội qua, đã thấy dưới độ khẩu chỉ nước Hoàng hà đang gào thét, không còn hai bóng dáng người!

Năm thứ hai mươi ba! Hắn vẫn biết niệm hương không dễ dàng nghe lời, nhưng không có nghĩ đến hắn nói đi là đi! Thập trưởng lão từ phía sau đuổi theo, không người nào dám nói chuyện. Ai cũng không biết, tại Hoàng Hà này, sẽ phát sinh chuyện như thế, bọn họ rốt cuộc là chết hay sống, cũng không có định số.

Tuyền hào kiệt trong khoảnh khắc đó giống như già đi mười tuổi, thập trưởng lão thay hắn giải khai huyết đạo, đỡ Cao trưởng lão đã đi tới, Cao trưởng lão nhẹ nhàng nói:

"Lão cung chủ, này. . . . ."

Tuyền hào kiệt sợ run sau một lúc lâu, bỗng nhiên mặt mày phát phát tay:

"Trở về đi."

Hắn xoay người rời đi, không nữa nói một chữ.

Cán Hương, hắn dưới đáy lòng thì thảo gọi tên, chỉ cảm thấy tràn đầy sấp vị. Hắn sai lầm rồi sao? Vẫn là giống hai mươi năm trước, phạm vào cùng một sai lầm? Hắn không rõ, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể hiểu được .

Người tuổi trẻ kia, có một đôi ánh mắt trong sáng.

Nàng ngồi ở phía trước cửa sổ, bên người là một chậu than ấm áp. Hắn đứng ở ngoài hành lang gấp khúc tuyết đọng, trong tay cầm lấy không biết lấy ở đâu một con gà, ngốc nghếch mỉm cười nói đây là ma tước. Khóe miệng của hắn gọi lên, cười đến vô cùng hạnh phúc, giống như có thể chạm ma tước thật, đúng là chuyện vui sướng, bên trong đôi mắt lóe ra sắc thái thông suốt.

Nàng vẫn nhìn, cảm thấy mặt mày, liền nằm úp trên bệ cửa sổ. Hắn bỗng nhiên quay đầu, thấy nàng nhìn mình, hắn không khỏi sửng sốt, lại cười vui vẻ hơn .

Có cái gì buồn cười ? Hắn sao mỗi ngày đều vui vẻ như vậy? Nàng vốn là định dò hỏi, nhưng khóe miệng cứ nhiên đi theo không tự chủ giương lên, tâm tình trong khoảnh khắc đó cũng trong sáng .

Một bên đại nha hoàn Thêu Hoa ý vị hỏi nàng cười cái gì, nàng nói quanh co nửa ngày nói không nên nguyên do, ngừng đầu lại nhìn hắn, hắn cũng đã đi mất. Một khắc này, nàng không thể không thừa nhận mình thấy mất mát , sau đó tựa như trúng tà, chỉ cần nhìn đến hắn, tâm tình sẽ tốt, nếu có một ngày không thấy được hắn, nàng sẽ không yên, khiến cho bọn hạ nhân cũng không dám cùng nàng nói chuyện.

Sau lại nàng rốt cục nhìn không được bắt đầu tìm kiếm hắn, mỗi ngày quần quít lấy hắn, cũng không nói chuyện, chỉ cần hắn có thể bên mình là tốt rồi. Cùng hắn chăm ma tước, thái quả tùng, đội tuyết trắng. Từng ngày đi qua, lời đồn của bọn hạ nhân cũng càng ngày càng nhiều, rốt cục truyền đến tai nàng, nàng lần đầu tiên nhìn thấy cha giận tím mặt.

Cha đưa hắn đi sai phòng, nghiêm cấm hai người gặp lại.

Sau lại. . . . . Sau lại. . . . . Nàng chỉ nhớ rõ chính mình bỏ chạy, ở trong đêm mưa chạy như điên, đánh bọn hạ nhân trông coi nàng. Chạy tới sai phòng, cảm thật chặt bàn tay lạnh như băng của hắn. Hỏi hắn có sợ không, hắn lắc đầu. Nàng thật sự cảm thấy, chỉ cần có hắn, gặp được khó khăn gì, hoàn toàn không quan tâm, chỉ cần có hắn.

"Người. . . . . Không hối hận là tốt rồi!"

Giọng nói sự phụ rồi đột nhiên ở vang lên bên tai, nàng cả người chấn động, chỉ cảm thấy bên cạnh có đồ vật gì đó bíp bíp vang lên, ấm áp vô cùng. Tập Ngọc chậm rãi mở mắt, khó hiểu nhìn đỉnh đầu tối đen, không biết đang ở nơi nào.

"Tĩnh rồi?"

Một thanh âm nhu thấp vang lên, Tập Ngọc chấn động, trí nhớ giống như thủy triều dâng lên. Nàng vội vàng quay đầu, đã thấy Niệm Hương chống tay, nằm ở bên cạnh mình. Tập Ngọc ngáy người, sau một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói: "

Này. . . . . Nơi này là. . . . ."

Niệm Hương nói nhỏ:

"Một cái son động không biết tên. Chúng ta bị nước Hoàng Hà cuốn trôi tới nơi này. "

Tập ngọc chống tay ngồi dậy, y phục trên người bỗng nhiên tuột xuống, nàng cả kinh, cúi đầu đã thấy y phục của mình không biết khi nào thì bị thoát, chỉ còn tiêu y, mà trên người nàng mới vừa rồi đang đắp áo ngoài của hắn! Nàng đột nhiên mặt đỏ lên, quay đầu không biết nên dùng ánh mắt gì nhìn hắn.

Niệm Hương thực đứng đắn nói:

"Y phục của chúng ta đều ướt, ta đang hong khô. Sau người đang ngừ, ta sợ người giặt mình, cho nên không thay cho người."

Tập Ngọc khó hiểu nhìn hắn, đồng dạng mặt, đồng dạng thanh âm, nhưng là hắn trên vàng trán không còn có trước kia hồn nhiên hàm hậu, chỉ có nhất phái thanh minh. Nhưng là, ánh mắt của hắn thủy chung vẫn xinh đẹp như vậy, mỉm cười, ôn nhu. Nàng giặt mình một phen, quay đầu đi, lẩm bẩm nói:

"Người. . . . . Người kỳ thật cái gì cũng không nhớ rõ. . . . . Đúng không? Ta. . . . . làm phiền người rồi?"

Niệm Hương bình tĩnh nhìn nàng, lông mi của nàng run nhẹ, giống nhau cánh bướm, hắn rốt cục nhìn không được nhẹ nhàng nắm bả vai của nàng, nói nhỏ:

"Ta chỉ nhớ rõ một ít đoạn ngắn, còn tuyệt đối không thể nào quên lời hứa của người."

Tập Ngọc cắn môi, nước mắt chậm rãi theo trong hốc mắt rơi xuống, nàng không lên tiếng, không biết nên nói cái gì.

Niệm Hương bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, dán lỗ tai của nàng ôn nhu nói:

"Ta sẽ nhớ lại, cái gì cũng sẽ nhớ lại. Tập ngọc, người không được rời bỏ ta. Coi như ta và người từ giờ trở đi nhất kiến chung tình, một lần nữa quen biết. . . . . Được không?"

Tập Ngọc hít mũi một cái, bỗng nhiên đẩy ra hắn, xoay người lại, dùng sức lau đi nước mắt. Ánh mắt của nàng cùng cái mũi có chút đỏ lên, bất quá mặt càng đỏ. Dừng một lúc lâu, nàng mới thấp giọng nói:

"Ta. . . Từ Mã Tập Ngọc, mười bảy tuổi, người Giang Nam Hàng Châu. . . . ."

Niệm Hương mỉm cười:

"Ta, Tuyền Niệm Hương, hai mươi ba tuổi, người cực bắc xanh ngọc phong."

Nói xong, hai người đều cảm thấy có chút buồn cười, nhìn không được bật cười lên, mới vừa rồi ngăn cách trong nháy mắt, giống như bất tri bất giác cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Người lần đầu tiên tới nhà của, ta còn tưởng rằng người đã chết. Bọn hạ nhân thiếu chút nữa muốn đem người chôn, sau lại ta thấy người ngực còn thở, mới chạy đi gọi đại phu. . . . ."

Tập Ngọc ôm đầu gối, nhẹ nhàng nói xong. Ánh lửa chiếu vào làn da trắng tuyết của nàng, tản mát ra một tầng phấn hồng ấm áp. Nàng bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Niệm Hương một cái, có chút thẹn thùng cười, bên trong đôi mắt sáng:

"Ta chỉ là cảm thấy người tốt lắm, tốt lắm. . . . . Thật nhiều người đều hỏi ta vì sao, ta cũng vậy không biết. Kỳ quái, thích một người nhất định cần lý do sao?"

Niệm Hương cầm tay nàng, nói nhỏ:

"Thích một người tự nhiên không cần lý do. Người đừng nói, ta hy vọng có thể tự mình nhớ ra hết thấy, ta nhất định có thể nhớ ra . Cho dù mười năm tám năm, ta đều cố gắng."

Hai người nắm tay thật chặt, thật lâu sau, Tập Ngọc mới thở dài một hơi:

"Ta không phải đang nằm mơ? Niệm Hương, ta thật sợ mình đang mơ, người đang ở đây chỗ này với ta sao? Người là đang cùng ta nói chuyện sao?"

Niệm Hương thấy nàng thần sắc hư ảo, trên vàng trán mơ hồ còn đau khổ, trong lòng nhin không được đau xót, mở hai tay đem nàng ôm chặt trong lòng, dán vào tóc của nàng, vuốt hai má, lẩm bầm nói:

"Ta ở chỗ này đây. . . . . Tập Ngọc, ta thích người. . . . . Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì? Chúng ta nhất định phải vĩnh viễn cùng một chỗ. . . . . Ta không bao giờ nữa muốn rời người nữa. . . . ."

Hai người ôm chặt nhau, ai cũng không nghĩ buông tay. Không biết qua bao lâu, Tập Ngọc bỗng nhiên hắt hơi một cái, mặt nàng đỏ lên, vội vàng đẩy ra hẳn:

"Thật có lỗi. . . . ."

Niệm Hương cười đem áo khoác trùm lên vai nàng, sờ sờ tóc của nàng, ôn nhu nói:

"Chờ quần áo khô, chúng ta liền rời đi nơi này. Người nghĩ nên đi chỗ nào?"

Tập Ngọc được sưởi ấm, giờ phút này mặc dù là giữa hè, nhưng sơn động này lại lạnh, nàng rung mình một cái, mới nói:

"Chỗ nào đều tốt. . . . .Nhưng, ta nghĩ trước tiên nên tìm bọn Lưu Vân, cho bọn họ an tâm"

"Lưu Vân?"

Niệm Hương nheo mắt lại bắt đầu hồi tưởng cái tên quen thuộc, Tập Ngọc nói nhỏ:

"Là tỷ muội tốt của ta, chúng ta một đường từ Hàng Châu đồng hành. Còn có Hàn Dự Trần cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ, Lê Cảnh, Lê Vi, tất cả mọi người đều là đồng hành."

Niệm Hương cười nói:

"Hàn Dự Trần cùng Đoàn Mộc Dung Tuệ? Bọn họ muốn đồng hành, chỉ sợ đều là có tâm tư? Ta nhớ ra rồi, Lưu Vân có phải thích mặc đồ đỏ?"

Tập Ngọc cười theo, giống đứa bé:

"Ta có thể tưởng tượng ra, Lưu Vân gặp lại người, sẽ kinh ngạc thế nào."

Bởi vì không biết bọn Lưu Vân ở chỗ nào, Tập Ngọc cùng Niệm Hương chỉ có thể lựa chọn đi biệt phủ Đoàn Mộc ở Lạc Dương tìm vận may. Hai người này không còn gia thế gánh nặng liên lụy, một đường nhân nhả mà đi, càng tán gẫu càng thấy hợp nhau. Tập Ngọc vốn là quan gia thiên kim, nữ công thiêu không được, sách lại đọc không ít, Niệm Hương cũng là người nho nhã, hai người đều đối với đối phương cảm thấy tân kỳ yêu thích, giống như lần đầu tiên nhận thức đối phương, dần dần không còn có bất kỳ băn khoăn nào, cảm tình ngược lại so với trước kia càng thêm thâm hậu.

Không tới mấy ngày, hai người tới Lạc Dương. Đang giữa hè, nắng gắt như lửa, Tập Ngọc ngồi trên lưng ngựa, lấy tay ngăn ánh nắng chói mắt, một mặt nói :

"Nếu ta nhớ không lầm, hẳn là về phía trước quẹo trái. Đoàn Mộc biệt phủ có vẻ hẻo lánh."

Niệm Hương nhìn chung quanh một lần, đã thấy bên sông hàng Dương liễu bao quanh bị nắng gắt chiếu vào cơ hồ cúi đầu xuống, trong lòng hẳn vừa động, nhin không được nói nhỏ:

"Ba tháng bờ sông liễu, mười tám nữ nhi eo. . . . ."

Trong nháy mắt đó, lại có rất nhiều hình ảnh xa lạ một lần nữa chảy vào trong đầu, ánh mặt trời tam điệp liêu lượng, sau giữa trưa tuyết đọng sân, trên môi đau đớn. . . . .

Hắn trên mặt bỗng nhiên đỏ lên, nói không ra nói . Tập Ngọc không phát giác của hắn khác thường, đang cười hắn:

"Lời này người đã nói ! Nguyên lai người thủy chung là như cũ, miệng lưỡi trơn tru."

Đợi nửa ngày, Niệm Hương lại không tiếp lời, Tập Ngọc nhin không được nhìn lại, đã thấy trên mặt hắn ửng đỏ, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, vừa thấy nàng nhìn mình, hắn lại cúi đầu, ra vẻ tự nhiên tránh tầm mắt, còn ho một tiếng, đứng đắn nói:

"A. . . . . Đúng. . . . . Người. . . . . Mới vừa nói cái gì?"

Tập Ngọc ngạc nhiên nói: "

Ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Mặt đỏ, có phải bị cảm nắng rồi? Chúng ta dừng lại, đi trong quán trà ngồi một chút đi!"

Niệm Hương ước gì chạy nhanh đến Đoan Mộc biệt phủ, làm cho hắn không cần ở phía sau xấu hổ thẹn thùng, hắn vội vàng muốn cự tuyệt, ai ngờ Tập Ngọc sớm nhảy xuống ngựa, nắm ngựa hướng một quán trà ven đường đi đến. Hắn nhất thời không thể, đành phải trên lưng ngựa nhảy xuống, rằng nhanh không cẩn thận cắn vào môi, cái loại đau đớn này, cùng trong trí nhớ trùng hợp.

Xúc cảm gần bó quẩn giao ngọt ngào, đáng chết, vì sao hắn sẽ đột nhiên nhớ tới? Thật không đúng lúc. . . . . Hắn suy nghĩ miên man, Tập Ngọc bỗng nhiên ghé trước mặt hắn, lông mi thật dài run nhẹ, nâng xem môi hắn, một mặt nói nhỏ:

"Lại chảy máu rồi? Làm sao vậy?"

Niệm Hương chỉ cảm thấy năng khí chất như lan, trước mắt môi hồng nhẹ nhàng nói chuyện, trong nháy mắt đó, hắn thực nhìn không được muốn hôn nàng, muốn nói cho nàng biết, hắn kỳ thật so với trong tưởng tượng muốn dễ ý nàng một ngàn lần. Không phải trí nhớ, mà là một loại bản năng, thậm chí lúc chưa nhìn thấy nàng, hắn cũng đã yêu nữ tử này sâu đậm.

Tập Ngọc thấy hắn kinh ngạc ngẩn ngơ, không khỏi có chút lo lắng:

"Niệm Hương, ngươi không thoải mái? Không bằng ta đi tìm đại phu. . . . .?"

Nàng xoay người vừa muốn đi, lại bị Niệm Hương kéo lại tay áo:

"Ta không sao."

Hắn nhẹ nhàng nói xong, cầm tay nàng, nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, hắn bỗng nhiên cười nói:

"Môi cũng không đau, lần trước so với này đau hơn."

Tập Ngọc đầu tiên là nghi hoặc, sau đó trầm tư, cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ, chậm rãi đỏ mặt, nhìn không được học động tác của Lưu Vân—— dậm chân. Nếu trên đường không có ai, Niệm Hương thật muốn cười to đi ra, sau đó âu yếm.

Hắn sờ tóc Tập Ngọc, đang muốn ôn nhu nói chuyện, chợt nghe bên cạnh truyền tới tiếng kêu thanh thúy của nữ tử:

"Ông trời của ta! Ta thấy được ai? ! Trời ạ! Ta không phải đang nằm mơ? !" Hai người vội vàng quay đầu, đã thấy trong quán trà đi ra nhiều người, chính giữa một kiều mỵ nữ tử mặc quần áo đỏ rực, không phải Lưu Vân thì có thể là ai?! Phía sau nàng là Đoan Mộc Dung Tuệ cùng Hàn Dự Trần, còn có Lê Cảnh, bọn họ vừa thấy được hai người Niệm Hương, đều ngây dại, nói cũng nói không được.

Lưu Vân phản ứng nhanh nhất, quần áo màu đỏ tung bay, giống như con bướm màu đỏ, hướng Tập Ngọc, ôm cổ nàng, một phen nước mũi một phen nước mắt kêu lên:

"Ngươi nói đi thì đi! Ngươi không lương tâm! Ngươi căn bản là không cần cảm nhận của ta!"

Tình cảnh này, giống như một tướng công vứt bỏ phụ nhân. Tập Ngọc chỉ nắm tay áo của mình thay nàng lau nước mắt, lại bị nàng một phen bỏ ra, đem nước mắt nước mũi cọ vào ngực nàng, thì thào:

"Trong lòng ngươi chỉ có Niệm Hương Niệm Hương! Căn bản không có Lưu Vân! Nếu như vậy, ngươi muốn tới cùng ta cáo biệt gì chứ? ! Ngươi có biết không ta bao nhiêu ngày ngủ không ngon rồi? Ngươi căn bản là tra tấn ta!"

Tập Ngọc bất đắc dĩ thở dài một hơi:

"Lưu Vân, tất cả mọi người đang nhìn nha."

Lưu Vân mút mũi ngẩng đầu, chỉ thấy cửa quán trà chật ních người xem náo nhiệt, nhưng một bên bọn Lê Cảnh thường thấy bộ dạng nàng như vậy, cũng không để ý. Nàng trừng mắt liếc người xem náo nhiệt:

"Nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ? !"

Bị mắng, tất cả mọi người tản ra thật xa, trốn ở sau cửa chắn móc tay tiếp tục xem. Lưu Vân ôm Tập Ngọc cọ cọ, đột nhiên một bên phát giác Niệm Hương đang đứng ngơ ngác nhìn, nàng nhìn không được nhảy dựng lên, chỉ vào mũi hắn vội la lên:

"Đều là ngươi không tốt! Lại còn đứng đấy! Ngươi làm cho Tập Ngọc chịu bao nhiêu đau khổ? ! Ngươi nhìn ta cái gì? Cẩn thận ta cắn ngươi nha!"

Niệm Hương sờ sờ cằm, ho khan một tiếng, không biết như thế nào tiếp lời, trong trí nhớ hình ảnh Lưu Vân bỗng nhiên sống lại, hắn nhìn không được muốn cười. Hàn Dự Trần đã đi tới, nhìn hắn mỉm cười, nói nhỏ:

"Rốt cục cầu đến giai nhân rồi? Tuyền lão gia tử nói như thế nào?"

Niệm Hương lắc lắc đầu:

"Chuyện của ta, cùng Ngọc phong không có vấn đề gì. Ta chỉ theo đuổi thứ mình muốn."

Hàn Dự Trần lòng tràn đầy cảm khái:

"Hai người các ngươi thật sự là. . . . . Ngươi cũng biết phụ thân của nàng cũng là ngoan cố như thế? Đối với lão nhân gia, có một lời nhắn nhủ, dù sao ngươi đem con gái ngươi ta bắt cóc rồi, cho dù ta đồng ý, cha nàng cũng sẽ không đồng ý."

Niệm Hương có chút kinh ngạc nhìn hắn, không rõ lời của hắn là có ý gì, Hàn Dự Trần lại không nói lời nào, chính là mỉm cười nhìn tập ngọc, đáy mắt tràn đầy yêu thương. Niệm Hương nheo mắt lại, ánh mắt như thế là có ý gì?

Náo loạn nửa ngày, Lưu Vân rốt cục ngừng khóc, nàng thân thiết kéo Tập Ngọc, mang theo Lê Cảnh, ba nữ tử chạy tới trong quán trà tìm chỗ hẻo lánh nói lặng lẽ nói. Đoàn Mộc Dung Tuệ nhìn thoáng qua Niệm Hương, nói nhỏ:

"Ngươi vẫn là bộ dạng có thể nhìn được."

Niệm Hương cười khỏ một tiếng, hắn biết, lúc mình tẩu hỏa nhập ma, nhất định sẽ trở thành trò cười cho bọn họ. Ba nam tử ngồi bên bàn, gọi một bình trà, cũng bắt đầu ôn chuyện.

"Kể tiếp, tính đi chỗ nào?"

Hàn Dự Trần uống một ngụm trà, thần nhiên hỏi. Niệm Hương nói nhỏ: "Đi Hàng Châu Tư Mã phủ, ta sẽ thỉnh cầu Tư Mã lão ông đưa nữ nhi gả cho ta."

"Ngươi dựa vào cái gì? Ngươi bây giờ đã không phải người Ngọc phong? Không tiền không thế một tiểu tử nghèo, yếu nhân gia phụ thân như thế nào yên tâm đi nữ nhi giao cho ngươi?"

Hàn Dự Trần có chút sắc bén hỏi.

Niệm Hương trầm ngâm sau một lúc lâu:

"Ta tự nhiên nghĩ mấy vấn đề này rồi, kỳ thật trước kia, ta có một nguyện vọng, nay thoát ly Ngọc phong, vừa vặn có thể thực hiện nguyện vọng này, cũng là chuyện tốt."

"Nguyện vọng gì? Nói rõ một chút, ta có thể hỗ trợ."

Đoàn Mộc Dung Tuệ rất ít nói chuyện, mới mở miệng đó là đồng ý.

Niệm Hương mỉm cười:

"Có Đoàn Mộc huynh giúp đỡ, ta còn có cái gì băn khoăn đâu? Ta nghĩ ở Lạc Dương mở một gian tư thực, dạy người chơi đàn cổ. Tiền tài phương diện không thành vấn đề, chính là quan phủ nơi đó, cần có đất, ước chừng là muốn dựa vào Đoàn Mộc huynh."

"Không thành vấn đề."

Đoàn Mộc dung Tuệ Nhặt khẩu đáp ứng, dừng một chút, bỗng nhiên nói nhỏ:

"Tháng sau, ta muốn thành thân."

"Ba", Hàn dự bụi chén trà trong tay rơi xuống, Niệm Hương đang định ăn lạc bỗng dừng lại, hai người kinh ngạc nhìn Đoàn Mộc mặt không chút thay đổi mặt, hoài nghi lỗ tai mình có nghe lầm hay không. Khối băng này. . . . . Hắn rốt cục tính thành thân sao? ! Tuy rằng Hàn Dự Trần biết hắn cùng Lưu Vân tình thâm ý trọng, nhưng cũng không nghĩ tới người này sẽ mau lấy nàng về nhà như thế, vốn tưởng rằng còn phải đợi thượng mấy năm ! Thoạt nhìn, Đoàn Mộc lại trở thành người sớm thành thân nhất trong ba người.

Đoàn Mộc trên mặt hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói:

"Mùng mười đầu tháng sau là ngày hoàng đạo, ta muốn về nhà thành thân. Thiếp mời đã gửi đi, về phần hai người các ngươi, không cần thiếp mời, trực tiếp theo ta trở về đi."

Niệm Hương nhin không được cười ra tiếng, chấp tay tự đẩy lòng nói:

"Sớm sinh quý tử, bạch đầu giai lão."

Hàn Dự Trần lắc đầu liên tục:

"Bất khả tư nghị! Bất khả tư nghị! Băng sơn cũng có nghĩ thông suốt một ngày! Thôi, chúc hai người các ngươi cảm sát hài hòa, vĩnh kết đồng tâm"

Ba người cảm khái một phen, trong chén trà đã cạn, quay đầu nhìn lại, góc kia ba nữ tử còn thấp giọng nói giỡn, trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Hàn Dự Trần ôn nhu nhìn về mặt Lê Cảnh, nhin không được nói nhỏ:

"Đúng thế! Đó là hổ lừa ta cũng nhảy, chuẩn bị một phần lễ đi Hồ Nam Nhạc Dương, không biết Lê tiên bối thích bản vẽ đẹp vẫn là hảo tửu?"

Đoan Mộc bỗng nhiên trầm giọng nói:

"Đại ca ngươi như thế nào rồi? Gặp hấn chưa? Tuyên Dung Hương đi theo hấn sao?"

Hàn Dự Trần sùng sốt một chút,:

"Ta chưa thấy qua hai người hấn. . . . . Chỉ mong Dung Hương tiểu thư tính tình có thể thay đổi sửa."

Đoan Mộc đem cốc trà uống cạn, thấp giọng nói:

"Ta cùng với nàng, có một món nợ phải tính rõ ràng!"

Niem Hương biết hấn nói chuyện Dung Hương đậm Lưu Vân, hấn cũng không nên khuyên bảo, chỉ nói:

"Nhị tỷ ta tỷ khí xác thực cổ quái, về lý nên chịu chút giáo huấn. Nhưng nàng bản tính kỳ thật không xấu, chính là cha từ nhỏ giáo huấn nàng kẻ yếu hấn phải chết, theo lời nói, làm nàng đối với mạng người từ trước đến nay không coi trọng, muốn giết cứ giết, cũng không thấy được mình có cái gì sai. Sau nàng xuống núi chọc rất nhiều họa, cha mới phát giác chính mình bồi dưỡng ra được đứa nhỏ không cách nào khống chế, vì thế mới đưa nàng nhốt tại Ngọc Thai, không cho nàng trở ra nữa bước. Ta nghĩ, chỉ cần có một người dẫn đường, nàng nhất định có thể trở thành một người con gái tốt."

Đoan Mộc mân lên môi, thật lâu sau, mới nói:

"Không biết không thể làm có giết chóc, người phạm sai lầm nhiều, người bị nàng giết, chỉ sợ hồn phách dưới mặt đất cũng khó yên tĩnh."

Niem Hương biết rõ hấn nói có đạo lý, nhưng dù sao người này lại là nhị tỷ của mình, khó tránh khỏi thiên vị một ít, lập tức cũng không nói nữa, hai người yên lặng uống nước trà.

Hàn Dự Trần cười nói:

"Nói chuyện sát phong cảnh làm cái gì? Thật phá hao tâm tính. Vẫn là nói chúng ta nên tặng hai người lễ vật gì đi!"

Đoan Mộc mặt lại là đỏ lên, rất muốn làm ra bộ dạng nghiêm túc, tuy nhiên như thế nào cũng không thể che hết khóe miệng nhếch lên cười, trong ánh mắt lóe ra hào quang hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Trong lúc trú bị hôn sự, Lưu Vân luôn trong trạng thái bồn chồn nóng nảy, đầu tiên là một đồng nữ thợ may đến, tinh tế giúp nàng đo dáng người, sau đó lại có một đám tử nương mỗi ngày thay nàng dùng bao nhiêu thứ cổ quái tắm rửa. Ngoài ra, Lê Cảnh cùng Tập Ngọc thỉnh thoảng còn chê cười, mà mấu chốt nhất là, đại hôn trước mười ngày, vợ chồng mới cưới hai người không thể gặp mặt!

Nàng đã có mấy ngày chưa nhìn thấy Đoan Mộc rồi, nói thật, thật là có chút nhớ. Trước trước hấn mỗi ngày đều ở bên mình, nàng cho tới bây giờ cũng không còn nghĩ tới lúc hai người phải tách ra, nay bất quá mười ngày không thấy, nàng cũng đứng ngồi không yên.

"Gặp cái gì? Tối hôm nay có thể nhìn thấy!"

Tập Ngọc ngồi ở tiểu án bên cạnh một bên uống trà một bên chê cười nàng. Lê Cảnh cũng phụ họa theo, nàng cùng Lưu Vân ở với nhau, lây dính chút hoạt bát, lập tức cười nói:

"Chính là đó! Tối hôm nay phu quân tự ra ngay lúc đó! Xem ngươi hai ngày bộ dạng thật thần thần!"

Lưu Vân thật muốn nhảy dựng lên cùng các nàng cãi lý, nhưng phía sau đang có rất nhiều vú già chải đầu, nàng ngay cả cổ cũng không thể động, không khỏi vội la lên:

"Các ngươi chê cười ta! Tốt, lần sau các ngươi đại hôn, ta chế lại!"

Phía sau vú già cười nói:

"Cô nương trước đừng nhúc nhích, đang lúc quan trọng nha!"

Lưu Vân đành phải ngoan ngoãn ngồi một chỗ, cả người cũng không thoải mái, một bên giúp nàng thượng sơn bột nước người nọ cười nói:

"Cô nương đẹp như thế, tam thiếu gia nhất định vui mừng! Tối hôm nay làm tân nương tử, là lúc nữ nhân xinh đẹp nhất, trăm ngàn không thể qua loa."

Lưu Vân quệt mồm, không phục nói:

"Ai nói! Ta lúc nào cũng xinh đẹp nhất!"

Tất cả mọi người nở nụ cười, một bên người săn sóc dâu vừa đem khăn voan bịt kín i, bên ngoài hoa cô la thanh đã muốn truyền tới, rung trời vang, mọi người đều cười nói:

"Đến thật là tẩu xảo! Tân nương tử nên xuất môn!"

Mọi người vội vàng đi mở cửa, Tập Ngọc đi đến bên người Lưu Vân, nhẹ nhàng đỡ bả vai của nàng, ôn nhu nói:

"Chúc mừng ngươi, Lưu Vân. Nhìn ngươi hạnh phúc như vậy, ta thật sự cực kỳ vui mừng."

Lưu Vân vội vàng cầm tay nàng, rung giọng nói:

"Làm sao bây giờ? Tập Ngọc! Ta. . . . . Ta hơi sợ! Lập gia đình về sau có phải cũng không có thể giống như trước tự do tự tại rồi? Ta còn có thể đi tìm người không?"

Tập Ngọc nở nụ cười, ngồi xuống đi vạch khăn voan của nàng, vẻ mặt Lưu Vân là sợ hãi lẫn chờ mong, Tập Ngọc nhẹ nói:

"Ngốc, ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta, chúng ta không phải nói rồi sao? Vĩnh viễn cũng sẽ ở cùng nhau. Đoàn Mộc là người rất tốt, ngươi đã quên sao? Ta nói rồi, ngươi là nữ hài tử tốt nhất, cho nên nhất định sẽ nam tử tốt nhất yêu thương ngươi. Thoải mái đi, xem, kiệu hoa tới rồi! Đoàn Mộc ở bên ngoài chờ ngươi nha! Còn không nhanh?"

Lưu Vân cảm thấy thật chặt tay nàng, còn muốn nói điều gì, lại bị Tập Ngọc đem khăn voan để xuống, một tay nâng nàng dậy hướng ngoài cửa đi đến. Nàng thấp giọng nói:

"Lưu Vân, ngươi là tốt nhất, không cần sợ hãi!"

Lưu Vân được vài người săn sóc dâu giúp đỡ lên kiệu hoa, một đường khua chiêng gõ trống, rất náo nhiệt. Tiền thính nơi đó sớm tụ đầy giang hồ hào kiệt, đều chúc tụng lễ, kỳ trân dị bảo chất đầy phòng. Kiệu hoa đến tiền thính, Đoàn Mộc nhảy xuống ngựa, người săn sóc dâu lập tức đem lụa đỏ mang giao trên tay hắn, để hắn dẫn Lưu Vân đi vào.

Lưu Vân lo sợ đi tới, sợ mình làm cái gì sai lầm, lụa đỏ một đầu bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng lôi hai cái, là Đoàn Mộc, hắn không nói gì. Lưu Vân cũng giật hai cái dây lụa, hai người khỏe miệng cũng nhìn không được cười. Một đường đi vào đại sảnh, Đoàn Mộc lão gia tử cùng phu nhân sớm hoa phục chờ đợi, bên cạnh là Đoàn Mộc đại ca, cùng người rất fit gặp Đoàn Mộc nhị ca.

Quan cao giọng kêu nhất bá thiên địa, hai người nhẹ nhàng quỳ xuống.

Tập Ngọc lòng tràn đầy cảm khái nhìn bọn họ chi lễ thiên địa cha mẹ, trong lòng vui mừng. Trên vai bỗng nhiên áp, nàng quay đầu, đã thấy Niệm Hương cười dài nhìn mình, hắn thừa dịp nhiều người, đem miệng kề lỗ tai nàng, nhẹ giọng nói:

"Chúng ta ngày mai sẽ xuất phát đi Hàng Châu, ta cũng hướng phụ thân ngươi cầu hôn đi. Yên tâm, bất kể như thế nào, chúng ta nhất định sẽ cùng một chỗ."

Tập Ngọc cầm tay hắn, hai người nắm ngón tay quán giao cùng một chỗ, gắt gao, không thể tách ra.

Lê Cảnh cũng là thập phần hâm mộ nhìn hôn lễ của bọn hắn, trong bụng tính toán làm như thế nào tìm một câu thơ thích hợp để hình dung giờ phút vui sướng này, bỗng nhiên trên lỗ tai nhất ngựa, nguyên lai Hàn Dự Trần cũng bắt chước Niệm Hương cùng nàng kể tai nói nhỏ.

"Nói cho ta biết, cha ngươi thích hảo tửu hay bán vẽ đẹp?"

Lê Cảnh ngẩn ngơ, kinh ngạc đáp:

"Tất nhiên là bán vẽ đẹp. . . . . Ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

Hàn Dự Trần "Nha" một tiếng, thực đứng đắn nói:

"Nhạc phụ đại nhân tương lai, ta sao có thể không hợp ý? Chỉ sợ hắn tức giận, không chịu đem nữ nhi bảo bối cho ta, ta đây chẳng phải là hàng đêm đoạn trường?"

Lê Cảnh há to mồm, không biết nên nói cái gì, sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên nói nhỏ:

"Kìa. . . . . Lại nói tiếp, ta cũng nên lấy lòng một chút lệnh đường lệnh huynh. . . . . ? Bọn họ. . . . . Thích gì?"

Hàn Dự Trần bật cười, đem nha đầu ngơ ngác ôm trong lòng, cười nói:

"Ngươi cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngươi đến rồi, bọn họ chính là vui mừng."

Bên này Lưu Vân cùng Đoàn Mộc dĩ nhiên đã xong, quan hát vang đưa vào động phòng, tân nương từ lập tức được người đưa vào phòng hoa, Đoàn Mộc ở lại tiền thính mời người uống rượu. Hắn từ lượng vốn cao, chính là hôm nay vui vẻ, nhưng muốn về gấp nương tử, không yên lòng uống mấy bát, sắc mặt thế nhưng cũng bắt đầu hiện hồng. Đang nói chuyện một lúc, chợt nghe bên ngoài hạ nhân cao giọng nói:

"Hữu lễ đến ——!"

Tất cả mọi người sững sốt, người đưa lễ vật muện là ai? Lại lỗ mãng cực kỳ! Đoàn Mộc quay đầu chờ người tặng lễ, ai ngờ một lát sau, hạ nhân lại đang cầm hé ra thiếp mời chạy tới, nói:

"Tam thiếu gia, bọn họ không chịu nói danh hào, cũng không chịu tiến vào, lưu lại lễ vật cùng thiếp mời này đi trước!"

Đoàn Mộc có chút kinh ngạc tiếp nhận bái thiếp, mở ra vừa thấy, sắc mặt khê biến, một lát sau, lại nhin không được mỉm cười, đem bái thiếp để xuống, cất cao giọng nói:

"Đem lễ vật nâng đi tân phòng!"

Bữa tiệc cưới náo nhiệt cực kỳ, mặt trời mau chìm xuống, mọi người mới tận hứng mà về. Bọn Niệm Hương đem Đoàn Mộc đưa tới cửa phòng, Hàn Dự Trần cười nói:

"Không say chứ? Đêm nay cũng đừng làm cho tân nương tử khóc nhè."

Lời này trêu ghẹo, tất cả mọi người nhin không được bật cười. Đoàn Mộc không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn, thấp giọng nói:

"Đại hôn lễ của ngươi, chúng ta sẽ từ từ tính toán rõ ràng."

Đến phiên Hàn Dự Trần cười khỏ, mắt thấy Đoàn Mộc vào động phòng, tất cả mọi người thức thời đi ra, ai cũng không dám đi náo loạn, vì thế đều tự quay về khách phòng không nhắc tới.

Đoàn Mộc đẩy cửa đi vào, nguyên tưởng rằng cô dâu của mình thẹn thùng vui mừng ngồi ở trên giường chờ mình, ai ngờ nàng cứ nhiên che khăn voan, đứng trước lễ vật, ước chừng là suy nghĩ cả nửa ngày mở không ra, nàng nóng nảy, nhin không được đập một quyền, vội la lên:

"Cái thùng gì thế? ! Cứ nhiên mở không ra!"

Đoàn Mộc cười khỏ, đi tới nhắc nhẹ nàng lên, bế lên trên giường, thấp giọng nói:

"Ngồi đừng nhúc nhích."

Hắn xoay người đi lấy hỉ thuốc, nhẹ nhàng khảy khăn, dưới khăn voan đỏ bùng lập tức lộ ra dung nhan kiều mỵ tuyệt luân, mắt nàng chớp chớp, nhìn hắn lộ ra một cái tươi cười. Đoàn Mộc trong lòng rung động, nhin không được đánh rơi hỉ thuốc, ngồi bên giường khê vuốt gương mặt của nàng, ôn nhu nói:

"Ngươi hôm nay. . . . . Thật sự là cực kỳ xinh đẹp."

Lưu Vân cười cười liền biến thành đắc ý, cái mũi thiếu chút nữa kiểng tới trời, ngẩng lên đầu nói:

"Đó là tự nhiên! Ta khi nào xấu chứ?"

Đoàn Mộc gọi lên khoe miệng, bỗng nhiên từ trong lòng ngực lấy ra xem ra bái thiếp đưa tới:

"Ngươi xem một chút hòm lễ vật kia là ai đưa ."

Lưu Vân có chút khó hiểu nhận lấy, vừa mở ra, đã thấy mặt biến sắc:

"Tiểu hài tử Lưu Vân, nghe thấy tin lành, không dám tự ý tới, đặc bị hỉ lễ. Nguyên: thần tiên quyến lữ, vĩnh kết đồng tâm, hải hòa mỹ mãn, bạch đầu giai lão. Mẫu thân chúc con hạnh phúc."

Trong nội tâm nàng không biết là tư vị gì, sợ run sau một lúc lâu, mới nói:

"Ta. . . . . Ta nghĩ bọn họ tặng cho ta lễ vật. . . . ."

Đoàn Mộc kéo nàng đến trước hòm, lấy tay nhẹ nhàng gẩy, mặt trên khóa lập tức mở ra, hắn nói nhỏ:

"Ngươi mở ra xem đi."

Lưu Vân chậm rãi nâng nắp, đã thấy bên trong vô số quần áo, còn có ba bốn rương nhỏ, bên trong đều là trang sức. Quần áo đều là tơ lụa cao cấp nhất, mặt trên tản mát ra hương khí ngọt ngào, Lưu Vân đối với hương vị này cũng không xa lạ, đó là mùi trên người A Từ phu nhân.

Nàng nhìn không được cầm lấy một túi thêu uyên ương, bên trong bỗng nhiên rơi ra hể ra tờ giấy nhỏ, mặt trên là một hàng chữ xinh đẹp:

"Đi suốt đêm, khó tránh khỏi xây xát, mong ngươi vui mừng."

Chẳng lẽ, những thứ này là do nàng tự mình làm sao? Nàng đem túi chữ nhật cầm lên, phóng đi trước mũi, đem mặt dán lên.

Phía trên là hương vị mẫu thân của nàng, ấm áp ngọt ngào. Lưu Vân bên trong đôi mắt nóng lên, nhìn không được muốn khóc, Đao Mộc ở phía sau ôm nàng, nói nhỏ:

"Tân nương tử không được khóc nhè, ngươi à so với bất luận kẻ nào đều vui mừng mới đúng."

Lưu Vân hít mũi một cái, nước mắt sớm bị Đao Mộc lau, nàng nức nở nói:

"Ta. . . . . Ta là không phải hơi quá đáng? Biết rõ nàng thương tâm như vậy, cũng không đi nhận nàng. . . . ."

"Hừ. . . . ."

Đao Mộc điểm ở môi của nàng:

"Không được nói những thứ sát phong cảnh này nư..., hôm nay là ngày đại hôn. Ngươi nếu khổ sở, chúng ta hai ngày nữa đi Vân Nam vấn an nàng, được chứ?"

Lưu Vân gật gật đầu, Đao Mộc mỉm cười, bỗng nhiên đem nàng ôm lấy, hướng giường đi đến. Lưu Vân "Nha" một tiếng, đột nhiên mặt đỏ lên, không biết nói cái gì, nước mắt cũng rớt trở về.

"Lưu Vân, cưới được ngươi, là phúc khí lớn nhất đời ta."

Hắn nói xong, dỡ kim trâm hoa lệ cài trên đầu nàng rút xuống, cởi bỏ áo hi dài của nàng. Mãn lụa rơi xuống, phương cực lạc thần bí thiên địa, chỉ thuộc về hai người yêu nhau. Sau ngày đại hôn, Niệm Hương cùng Hàn Dự Trần đều cáo từ ra khỏi Đao Mộc thế gia, một người mãi chí đi Hàng Châu cầu hôn, một người lo sợ đi mua lễ vật về Nhạc Dương lấy lòng nhạc phụ tương lai.

"Chúng ta cũng nên chia tay."

Hàn Dự Trần ghì chặt dây cương, quay đầu hướng Niệm Hương cười nói:

"Ngày khác luôn luôn cơ hội gặp lại, nhất định phải bảo trọng!"

Hai người chấp tay cáo biệt, Tập Ngọc kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên nhìn không được kêu lên:

"Đợi chút!"

Hàn Dự Trần quay đầu cười dài nhìn nàng, sau một lúc lâu, mới ôn nhu nói:

"Có gì lo lắng sao?"

Tập Ngọc dừng thật lâu sau, mới nói:

"Ngươi. . . . . Vì sao không muốn cùng ta đi Hàng Châu gặp phụ thân? Hắn mấy năm nay ngoài miệng tuy rằng không nói, nhưng trong lòng luôn luôn nhớ thương mẹ con các ngươi."

Hàn dự bụi ngựa đầu nhìn trời, khẽ nở nụ cười:

"Hắn đã có cuộc sống của hắn, thành Tể tướng tôn kính, mà chúng ta không phải kẻ nghèo túng giang hồ, đã là một cái thế giới. Gia mẫu năm đó rời đi cũng là dứt khoát kiên quyết, chưa từng có nghĩ quay đầu. Nàng thu dưỡng hai cô nhi, một người là đại ca của ta, một người là muội tử của ta Thúy Thúy, mấy năm nay mặc dù có khổ có ngọt, nhưng cuối cùng là khổ tận cam lai, cho nên chúng ta cũng không muốn quay đầu. Chúng ta quá quen giang hồ khoái ý ân cừ, chỉ sợ không thể quen quan lại gia tộc quý khí. Tập Ngọc muội tử, hảo ý của ngươi, lòng ta lĩnh. Kỳ thật, ta được quen biết muội tử như ngươi, trong lòng đã hết sức cao hứng."

Tập Ngọc thấy hắn thái độ minh xác, biết rõ không nên khuyên nữa, chỉ nói:

"Nhưng là. . . . . Ngươi chẳng lẽ nhẫn tâm để lão nhân gia tưởng niệm các ngươi, không biết sống chết của các ngươi?"

Hàn Dự Trần trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên trên lưng gở xuống một cái ngọc bội đưa tới:

"Người cầm này, đây là năm đó phụ thân tặng cho mẫu thân. Người giao cho hấn, đã nói nhiều năm như vậy, cái gì ân oán tình cừ cũng đã không tồn tại. Nay hấn tốt, chúng ta cũng tốt, như vậy là đủ rồi. Ngày sau nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ vãn an lão nhân gia. . . . Nhưng không phải hiện tại."

Tập Ngọc tiếp nhận ngọc bội cho vào trong túi áo, gật gật đầu, hé miệng, lại không biết nên nói cái gì. Hàn Dự Trần mỉm cười, ôn nhu nói:

"Chúng ta quen biết đã lâu như vậy, người một tiếng đại ca cũng không ngại gọi ta sao?"

Tập Ngọc nhin không được nhẹ nhàng kêu lên:

"Đại ca. . . . ! Bảo trọng! Chúng ta nhất định có thể gặp lại! Người nhất định phải hạnh phúc!"

Hàn Dự Trần ôn nhu sờ đầu nàng:

"Có cái gì khó khăn, chớ quên đi Hường hạc cùng tìm ta. Nhớ kỹ, người có một đại ca luôn nhớ người."

Tập Ngọc gật gật đầu, Hàn Dự Trần rút cục mang theo Lê Cảnh xoay người giục ngựa rời đi, bóng dáng dần dần biến mất ở cuối đường.

Niem Hương vỗ vỗ bả vai của nàng, ôn nhu nói:

"Chúng ta đi thôi, sớm một chút gặp cha người nói chuyện, ta mới có thể an tâm."

Nói xong, hấn vừa cười:

"Nguyên lai hấn là đại ca người! Ta cùng với hấn quen biết mấy năm, thế nhưng tuyệt không biết. Tập Ngọc, xem ra ta và người thật sự có duyên."

Tập ngọc gọi lên khoe miệng, nhẹ nhàng vung mã, hai con ngựa chạy tới. Nàng lớn tiếng nói: "

Ta nhất định phải để phụ thân đồng ý! Ta tin tưởng hấn nhất định sẽ đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Ban đêm, Triệu bá chính trông cửa đang cầm com chiều của mình hướng phòng nhờ trong hậu viện đi tới. Đi qua hành lang gấp khúc, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng khóc mơ hồ, hấn nhin không được thờ dài một hơi, phu nhân lại bắt đầu khóc, từ khi lão gia trở về sau cuộc tìm kiếm đại tiểu thư, phu nhân cơ hồ mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Đại tiểu thư rốt cuộc đi đâu? Hấn nhìn nàng lớn lên, biết nàng cùng lão gia giống nhau, đều là tính tình bướng bỉnh, quyết đã quyết, mười con ngựa cũng kéo lại. Có phải cha và con gái bọn họ có cái gì mâu thuẫn?

Năm trước bọn hạ nhân đều truyền đại tiểu thư bị ma quỷ ám thích một tên gốc tử, sau đó lão gia giận dữ, đem thẳng ngọc kia nhốt ở sái phòng, còn đem bọn hạ nhân đồn tin đánh một trận rồi đuổi đi. Kết quả đi qua sái phòng ngày hôm sau, đại tiểu thư cùng thẳng ngọc kia đã không thấy tăm hơi, nghe nói các tráng đinh lão gia phải đi canh tiểu thư đều bị đứt tay đứt chân, khi đó mọi người mới biết được đại tiểu thư vô công nguyên lại cao như vậy.

Tiếng khóc dần dần chìm xuống, trong gió truyền đến tiếng tiểu thiếu gia cúi đầu tiếng an ủi, Triệu bá hít một tiếng, hoàn hảo, tiểu thiếu gia từ trước đến nay đều như thế, không làm cho phu nhân thương tâm đến tuyệt vọng.

Hấn đi đến trước căn phòng nhỏ của mình, đang muốn mở cửa, chợt nghe ở cửa truyền đến tiếng đập cửa, tựa hồ như vội vàng. Hấn nói thầm một tiếng, ai lại đến tướng phủ giờ này?

"Đến đây đến đây!"

Triệu bá run rẩy chạy tới, kéo cửa ra khóa hỏi:

"Ai? Biết mấy giờ rồi. . . . ?"

Lời của hấn bỗng nhiên dừng lại, bất khả tư nghị trừng mắt nhìn người ngoài cửa, sợ run sau một lúc lâu cũng nói không nói ra.

Tập Ngọc nhìn hấn mỉm cười, thấp giọng nói:

"Triệu bá, đã lâu không gặp."

Triệu bá ngơ ngác nhìn nàng, phía sau nàng còn tuấn mỹ nho nhã nam tử trẻ tuổi, hai người đều mỉm cười nhìn mình. Hắn bỗng nhiên trong cổ họng phát ra một cái quái dị thanh âm, đất cổ họng kêu lên:

"Lão gia! Lão gia ——! Phu nhân! Đại tiểu thư. . . . . Đại tiểu thư đã trở lại!"

Hắn hô không quá bao lâu, chỉ nghe một trận binh binh bång bång, sau đó cửa tiền thính đột nhiên bị đẩy ra, Tư Mã lão gia mặc y phục hàng ngày đi chân trần vội vàng từ bên trong cửa vọt ra, hắn thậm chí không thay quần áo, không thể tin chạy tới, vừa nhìn thấy Tập Ngọc, hắn đầu tiên là cực kỳ kích động, sau đó liếc nhìn Niệm Hương phía sau nàng, hắn ngẩn ra, lập tức lạnh mặt.

"Người trở về làm cái gì? Nếu ta nhớ không lầm, ta và người đã đoạn tuyệt quan hệ cha con!"

Tư Mã lão gia cố ý quay lưng lại thế không nhìn nàng, trầm giọng nói xong. Vừa dứt lời, lại nghe mặt sau truyền đến tiếng khóc, nguyên Tư Mã phu nhân cùng Tư Mã Hường Liễu cũng chạy phu nhân vừa thấy được Tập Ngọc, nhất thời cái gì cũng bất chấp, đem nàng ôm vào trong lòng, làm sao còn để ý người ở phía sau nàng!

Tập Ngọc ôn nhu trấn an mẫu thân, lại cùng đệ đệ về mặt vui sướng nói hai câu nói, ánh mắt của nàng vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra kiên định quang mang, tuyệt đối kiên quyết. Mãi cho đến Tư Mã phu nhân rốt cục bình tĩnh một chút, nàng mới thấp giọng nói:

"Hường Liễu, người trước mẹ dìu vào đi, ta có lời nói với cha."

Tư Mã Hường Liễu tuy rằng bình thường bình tĩnh, dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử chưa đầy mười lăm, hắn đáp ứng trước một tiếng, sau đó lại thiên chân hỏi:

"Tỷ, lần này người sẽ không đi nữa đi? Chớ đi, ở lại đi! Ta còn chờ người dạy ta quyền pháp! Sư phụ nói ta không có khiếu luyện võ, nói ta bỏ đi."

Tập Ngọc cười cười, ôn nhu nói:

"Người yên tâm, ta nhất định dạy người. Người đưa mẹ đi nghỉ ngơi, cho nàng uống nước."

Tư Mã Hường Liễu nghe lời đưa mẹ đi vào bên trong phòng. Tập Ngọc quay đầu nhìn phụ thân, bờ vai của hắn rõ ràng đang phát run, lại không nhìn nàng không cùng nàng nói chuyện. Tập Ngọc hít một hơi, theo tay áo trong túi lấy ra ngọc bội Hàn Dật Trần đưa cho mình, bước nhanh đến phía trước, nhẹ giọng nói

: ". . . . . Cha, ta lần này tới là có hai chuyện."

Tư Mã lão gia lạnh lùng nói:

"Người còn gọi ta là cha? ! Người thật sự xem ta là cha sao? !"

Tập Ngọc quật cường mân lên môi, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

"Vô luận như thế nào, người luôn là cha ta, người sinh ta nuôi ta, ta kính người yêu người, cuộc đời này cũng không biến!"

Tư Mã lão gia đột nhiên xoay người, gắt gao trừng mắt nhìn nàng, thật lâu sau hắn mới nói:

"Lời nói của ta, người cho tới bây giờ cũng không nghe, ta đau lòng, người cho tới bây giờ cũng không thấy ! Người vốn tùy hứng làm vậy! Người muốn Tư Mã gia mất mặt? Người muốn tất cả mọi người đến chê cười người, chê cười cha người?"

Tập Ngọc có chút cấp, há mồm đã nghĩ phản bác, trên vai bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng vừa đỡ, là Niệm Hương. Nàng vội vàng nói nhỏ:

"Niệm Hương! Ta. . . . ."

Niệm Hương nhẹ nhàng che miệng của nàng, thấp giọng nói: "Người đừng nói chuyện, ta tới đây . Hết thấy đều giao cho ta."

Hắn chậm rãi đi tới, nhìn Tư Mã lão gia cúi đầu, trầm giọng nói:

"Tư Mã lão ông, văn bối Tuyền Niệm Hương, nhân sĩ Ngọc phong. Lần đầu đến thăm, thật sự lỗi mẫn, xin hãy tha lỗi."

Tư Mã lão ông có chút giật mình nhìn hắn tuấn lãng nho nhã, là thằng cóc kia? Hắn thấy Niệm Hương nói năng văn nhã, khí chất cao thượng, cảm thấy bản năng nổi lên hảo cảm, nhưng mà cũng vì tiểu tử này, khiến cho Tư Mã gia gà bay chó sủa, nhin không được trầm mặt, lạnh nhạt nói:

"Người đến làm cái gì? Ta không cho rằng chúng ta có gì để nói ."

Niệm Hương bỗng nhiên quỳ xuống, dập đầu tới, trầm giọng nói:

"Văn bối tự biết thân phận thấp kém, không nên trèo cao Tể tướng thiên kim. Nhưng văn bối đối với Tư Mã tiểu thư thật sự tình hữu độc chung, văn bối không dám cam đoan có thể làm cho tiểu thư vượt qua cảm y ngọc thực , nhưng nhất định đem hết toàn lực tuyệt đối sẽ không làm cho tiểu thư chịu một chút khổ! Thành câu Tư Mã Tể tướng đem tiểu thư phó thác cho văn bối! Văn bối ngay cả tan xương nát thịt, cũng quyết không làm cho tiểu thư chịu

nửa điều khó khăn!"

Tư Mã lão gia sợ run sau một lúc lâu, bỗng nhiên hừ một tiếng:

"Hoang đường!"

Hắn phẩy tay áo bỏ đi, Niệm Hương cất cao giọng nói:

"Tề tướng nếu không đồng ý, vẫn bồi liên vẫn quý không dậy, bày ra thành tâm!"

Tư Mã lão gia đột nhiên dừng lại, thật lâu sau, hắn mới thấp giọng nói:

"Người dám uy hiếp ta? Thật to gan! Người nghĩ rằng ta sợ người sao? Tập Ngọc, người đi vào! Không có lệnh của ta không được đi ra! Nếu không liên rồi Tư Mã gia, vĩnh viễn cũng đừng trở về!"

Tập Ngọc dậm chân, xoay người hướng Niệm Hương chạy tới, hắn bỗng nhiên trầm giọng nói:

"Tập Ngọc! Nghe lời cha người nói!"

Nàng ngẩng ra một chút, đã thấy trong mắt Niệm Hương chứa ý cười, yên lặng nhìn mình, giống như đang nói: Tin tưởng ta! Là nhanh thành công một nửa!

Nàng bắt đầu đi, đi theo cha tiến vào, cửa đóng lại. Tư Mã lão gia bước nhanh đi về phía trước, Tập Ngọc lòng không yên theo phía sau, toàn bộ tâm tư đi theo Niệm Hương đang quý ở trước cửa. Tư Mã lão gia bỗng nhiên ngừng lại, xoay người nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói:

"Người nói lần này tôi có hai chuyện, chuyện thứ nhất coi là cầu hôn? Một chuyện khác là cái gì?"

Tập Ngọc mới nhớ trên tay mình còn đang nắm ngọc bội của Hàn Dự Trần, nàng vội vàng đem ngọc bội đưa cho cha, nhẹ giọng nói:

"Còn có một chuyện. . . . Ta gặp đại ca."

Tư Mã lão gia run lên, đem ngọc bội lên nhìn, sắc mặt rồi đột nhiên trở nên trắng bệch, vội vàng xoay người đánh rơi ngọc bội, Tập Ngọc sớm nhất để lên tay hắn, lại nói:

"Hắn. . . . . Tốt lắm, bảo ta bảo cha không cần lo lắng mẹ con bọn hắn, bọn họ hết thấy bình an, về sau hữu duyên gặp lại."

Tư Mã lão gia run run vuốt ve ngọc bội, thần sắc trên mặt âm trầm, giống như nhớ lại giống như thương cảm, thật lâu sau, khẽ mất hắn bỗng nhiên trượt xuống một tia sáng, vài giây lát lướt qua. Tập Ngọc yên lặng nhìn hắn, mười bảy năm, nàng chưa bao giờ thấy trên mặt cha thần sắc triền miên đau đớn này, giống như toàn bộ hồn phách đều rung động, ánh mắt trầm ổn cũng đột nhiên phá vỡ tan rã, hóa thành kịch liệt cơn sóng. Phụ mẫu nàng từ trước đến nay tương kính như tân, nàng thậm chí nghĩ cha vĩnh viễn cũng không hiểu yêu một người là cái gì tư vị, nguyên, không phải không biết, chính là đã mất đi.

Trong nháy mắt đó, trong lòng nàng cũng không biết là cái gì tư vị, có chút ghen tị, có chút chua xót, nhiều hơn tiếc nuối. Hắn năm đó không có dũng khí theo đuổi hạnh phúc của mình sao? Không, hắn là có dũng khí, không có dũng khí là nữ tử rồi đi, hắn tìm mười năm, cuối cùng không đường thối lui, chỉ có thể khuất tùng sự thật.

Phụ thân giống như đột nhiên cùng mình tương đồng, Tập Ngọc bình tĩnh nhìn về mặt đau đớn của hắn, nói nhỏ:

"Cha. . . . . Năm đó, nếu hai người các người đều có dũng khí, chỉ sợ hiện tại cũng sẽ không có sự tồn tại của ta. Ta không biết là nên cảm kích hay cảm thán, nhưng, ta thật sự không muốn giống người, tiếc nuối cả đời. . . . ."

Tư Mã lão gia ngẩng đầu nhìn nàng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thật lâu thật lâu, Tập Ngọc đã cho là hắn sẽ không hỏi, hắn bỗng nhiên thấp giọng hỏi:

"Bọn họ. . . . . Hiện tại như thế nào?"

"Đại ca bây giờ là hào kiệt trên giang hồ, làm người quang minh lỗi lạc, khoái ý ân cừ. Nghe nói. . . . . Nàng kia sau khi rời khỏi thu dưỡng hai cô nhi, hiện tại con lớn nhất đã trở thành Hắc công tử Hướng hắc cung, cha người cũng nghe quá, là một danh môn anh kiệt. Đại ca nói, bọn họ cùng chúng ta đã không phải là người cùng một thế giới, hiện đầu có cuộc sống tốt, không cần vương bận."

Tư Mã lão gia hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói:

"Giang hồ hào hiệp. . . . . Khoái ý ân cừ! Hắc hắc. . . . . A Vân, người thủy chung không thay đổi. . . . . Rồi đi có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất. . . . .!"

Hắn xoay người rồi đi, Tập Ngọc vốn định đuổi theo đi cùng hắn cầu chuyện Niệm Hương, nhưng thấy hắn thần bất thủ xá, cũng hỏi không ra, nàng đành phải yên lặng trở lại gian phòng của mình, hoang mang lo sợ. Tư Mã phu nhân được nữ tử yêu quý trở về, vui mừng không kịp, làm sao còn lo lắng đến điều gì, ở lúc ăn cơm tối còn khuyên lão gia đồng ý hôn sự hai người, Tư Mã lão gia thủy chung trầm mặc, không nói một lời.

Khó khăn nhin đến khuya khoắt, Tập Ngọc làm sao ngủ , nhiều lần đều muốn liêu linh ra bên ngoài cùng Niệm Hương quỳ, nhưng nhớ lời cha nói, còn có Niệm Hương ánh mắt kiên định, nàng chỉ có thể cố nén xúc động, ở trên giường lăn qua lộn lại, lòng nóng như lửa đốt.

Ánh trăng thân nhiên chiếu vào tiền đình, xung quanh vô cùng an tĩnh, chỉ có một bóng dáng, thả xuống rất dài. Niệm Hương lẳng lặng quỳ gối ở tiền đình, không nhúc nhích, trên mặt cũng không có gì biểu cảm. Hắn vốn là ngày thường tuấn mĩ, hơn nữa khí độ thanh nhã, mặc dù là quỳ, lại tuyệt không cảm thấy chật vật, chỉ cảm thấy giống như dưới ánh trăng lập tức sẽ mọc cánh thành tiên nhân.

Núp trong bóng tối một bóng dáng đơn bạc cuối cùng cũng không nhìn được, còn chưa đi ra đi, Niệm Hương đã chậm rãi xoay đầu lại, tròng mắt đen nhìn thẳng vào bóng dáng hắn. Tư Mã Hướng Liễu không thể tưởng được hắn cảm giác linh mãnh, hoảng sợ, cuối cùng cắn chặt răng, xiết chặt tay , chậm rãi đi ra ngoài.

"Ngươi. . . . . Một ngày chưa ăn, ta cho ngươi một ít đồ ăn."

Hướng Liễu nhẹ nhàng nói xong, đem hộp đựng thức ăn để xuống, mở ra, bên trong là hai cái bánh bao cùng một ít đồ ăn, còn có một hồ trà nguội. Niệm Hương mỉm cười, ôn nhu nói:

"Cám ơn, nhưng ta không đói bụng."

Hướng Liễu ngây ra một chút, nhin không được ngồi bên bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn hắn thái độ bình tĩnh, trong lòng không tự chủ được sinh ra thân cận ý, nói nhỏ:

"Tỷ tỷ nàng. . . . . lúc nào cũng nhanh vội. Nàng từ trước đến nay là tính tình nóng nảy, lần này có thể nhìn được không được, ta thực kinh ngạc. Cho nên ta tới đưa cơm cho ngươi. Cái kia. . . . . Ngươi đừng lo lắng, ta cùng mẹ đều khuyên cha đồng ý, ta. . . . . Ta cảm thấy ngươi cùng ta tỷ rất xứng đôi!"

Niệm Hương nở nụ cười, bình tĩnh nhìn hắn một hồi, hắn cùng với Tập Ngọc rất giống nhau, nhưng so với nàng trầm ổn rất nhiều, hơn nữa ánh mắt cơ trí, tuy rằng còn có chút trẻ con, nhưng lớn lên sau nhất định là công tử tốt. Hắn nói:

"Ngươi tên là. . . . . Hướng Liễu, phải không? Tỷ tỷ ngươi thường xuyên nhắc tới ngươi, nói ngươi thập phần thông minh, nhỏ tuổi đã là tài tử danh xưng."

Hướng Liễu đỏ mặt lên, thấp giọng nói:

"Nhưng ta tình nguyện cùng tỷ khai ý giang hồ, nhưng dù thế nào cũng không học được kiếm pháp, Hồ Dương sư phụ nói ta thôi đi."

Niệm Hương lắc lắc đầu:

"Người luôn cho mình am hiểu cũng không am hiểu hết , ngươi thông minh như vậy, chính là đọc sách khảo thủ công danh, luyện võ bất quá là cường thân kiện thể mà thôi, không thể làm chủ nghiệp. Buông tha cho sự am hiểu của mình, đó là hành vi ngu xuẩn. Tỷ tỷ ngươi am hiểu tập võ, ngươi am hiểu đọc sách, bất quá cũng là giống nhau."

Hướng Liễu gật đầu

"Ta cũng biết, nhưng lại thực hâm mộ, ước chừng là ta vĩnh viễn cũng không thể hội được cảm giác đó."

Niệm Hương thấy hắn trong ánh mắt toát ra thần sắc hâm mộ, không khỏi nói:

"Nếu ngươi nguyện ý, việc này xong, ta mang ngươi đi du ngoạn, thử nghiệm giang hồ."

Hướng Liễu hưng phấn: "Thật chứ? Một lời đã định!"

"Một lời đã định."

Hướng Liễu nhìn sắc trời một chút, vội vàng đứng lên:

"Ta nên trở về đi ngủ, bằng không ngày mai sư phó lại nói ta! Niệm hương đại ca, ngươi yên tâm! Ngày mai ta nhất định giúp ngươi nói tốt với cha! Đồ ăn ta để lại chỗ này, ngươi nếu đói bụng ăn một chút, sáng sớm ngày mai ta nhất định quay lại sớm thay đồ ăn mới!"

Nói xong hắn liền vội vàng chạy đi. Niệm hương hơi hơi gọi lên khoe miệng, hắn rất giống Tập Ngọc, không có gì phòng bị, thích một người liền lập tức biểu hiện ra ngoài tuyệt đối không giấu diếm, nhưng hắn so với tập ngọc nhu hòa một ít. Tư Mã gia nhân, đối cảm tình biểu đạt đều trực tiếp hơn nữa không để ý hậu quả, nói vậy Tư Mã lão gia cũng giống như vậy. . . . Hắn đang nghĩ, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, tai lực Niệm Hương tốt, lập tức nghe ra người này công lực thâm hậu, hắn thậm chí không cần quay đầu lại đều có thể đoán được là ai. Quả nhiên, người nọ đi tới bên cạnh hắn, ngừng một hồi, mới nói:

"Ngươi là gan rất lớn, biết ta ở đây còn dám tới."

Niệm Hương dừng một chút, mới nhẹ giọng nói:

"Hò Dương tiền bối, ta muốn hỏi ngươi một chuyện."

Hò Dương hừ một tiếng, ngạo nghễ nói:

"Ngươi không cần hỏi, ta biết ngươi nghĩ tới cái gì."

Niệm Hương trầm mặc, người này là túc địch Ngọc phong, cũng đồn đãi là hung thủ hại chết mẫu thân, muốn nói hắn không hận là không có, nhưng hắn không thừa nhận cũng không được, lần đầu tiên nhìn thấy, chính mình liền từ đáy lòng bái phục người này. Hắn là người giang hồ sở hữu một loại cuồng vọng, là một đoàn hòa, một cái ung, một người phóng đảng không kềm chế được cao ngạo kiên quyết như gió. Hắn làm hết những việc mọi người muốn làm, đạo đức quy phạm trong mắt hắn chính là không có gì, hắn vĩnh viễn lấy quan niệm của mình đối đãi đúng sai. Người như vậy, muốn nói hắn tra tấn một nữ nhân đến chết vì Thiên thanh kiếm quyết, hắn thật sự không muốn tin tưởng.

Hò Dương sợ run thật lâu sau, mới nhẹ nhàng nói:

"Tô cán hương. . . . . Là nữ nhân cả đời Hò Dương ta yêu nhất. Ta tình nguyện làm đau mình một nghìn lần, cũng không nguyện đã thương nàng một sợi tóc."

Niệm Hương không thể tưởng được hắn lại đột nhiên nói với mình những lời này, không khỏi sửng sốt một chút, Hò Dương nở nụ cười:

"Như thế nào? Chưa từng nghe qua người khác người can đảm nói yêu? Yêu chính là yêu! Có cái gì phải cố che giấu?! Thực dọa người sao? Lão Tử thích ai sẽ lớn tiếng nói ra!"

Niệm Hương cười cười, thấp giọng nói:

"Không, ta chỉ là có chút kinh ngạc, dù sao mẫu thân của ta chết không rõ ràng, làm nhi tử, ta nghĩ biết ngọn nguồn, không quá đáng chứ?"

Hò Dương nheo mắt lại, hít một hơi thật sâu, cất cao giọng nói:

"Ta Hò Dương cả đời tuyệt đối không có làm qua chuyện có lỗi đó! Tiếc nuôi duy nhất, chính là nàng đã là vợ người khác, một khắc cuối cùng, ta không thể mang nàng đi!"

Thanh âm của hắn rồi đột nhiên thấp xuống, mang một cảm giác thê lương, hào tình vạn trượng, cuối cùng lại lạc nhau. Ngày đêm nhớ người, hắn không thể cầm tay nàng, từ nay về sau một mình ngắm trăng, ly rượu mang giọt tương tư.

Niệm Hương thấp giọng nói:

"Nhưng chuyện kia, chưa từng có người nói cho ta biết. Ngươi. . . . Có thể nói cho ta biết không?"

Hò Dương bỗng nhiên thở dài một tiếng, xoay người rồi đi:

"Hết thầy đều trôi qua, nay không còn ý nghĩa! Ngươi phải đối tốt với chính mình nếu còn có thể! Một đời trước chuyện người, cùng các ngươi vô can! Đồ đệ ta yêu thương, về sau liền giao cho ngươi!"

Niệm Hương vội vàng quay đầu, khả năng hắn cước trình cực nhanh, đã biến mất ở cuối cuối. Một chuyện quá khứ, muốn biết nhưng không thể biết, cứ để nó qua như gió sao? Nhưng, ít nhất đã biết, mẫu thân không phải là bị hắn hại chết, thậm chí, có lẽ là yêu nhau. . . . . ?

Hắn không nữa nghĩ tiếp, Hò Dương nói rất đúng, những ngày trước mắt tốt là được rồi. Đoán đủ điều, nhưng sự thật chỉ có một, hắn tội gì làm chính mình thêm tâm sự?

Niệm Hương quỳ đến ngày thứ ba, Tập Ngọc rốt cục không cách nào nhìn được, nàng đi vào thư phòng phụ thân, tính liều lĩnh nói ra ý nghĩ của mình, sau đó giận dữ rồi đi. Nàng dùng sức đẩy cửa ra, ai ngờ phụ thân đang ngăn người ngồi vuốt ve ngọc bội, thấy nàng đến, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bỗng nhiên hừ một tiếng.

"Mới ba ngày thôi, tên tiểu tử đó còn chưa vất vả!"

Hắn lạnh lùng nói xong, phủ thêm áo khoác đi ra cửa, đi về phía trước tiền đình.

Niệm Hương vẫn như cũ quỳ ở đó không nhúc nhích, hơi có vẻ chật vật chút, dù sao ba ngày đêm không ngủ, hơn nữa lại quỳ, mặc dù hắn công phu cao, cũng có chút ăn không tiêu. Hắn thấy Tư Mã lão gia vội vàng đi tới, nhìn không được lạng lẽ gọi lên khỏe miệng, lập tức ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, Niệm Hương không nói gì, nhưng ai cũng có thể thấy được đáy mắt hắn đầy kiên quyết.

Tư Mã lão gia nhìn hắn một hồi, rốt cục mở miệng hỏi:

"Ngươi muốn bắt nữ nhi của ta? Chỉ nói miệng! Chẳng lẽ muốn ta đem nữ nhi gả cho ngươi, sau đó phiêu bạc sao?"

Niệm Hương từ trong ngực lấy ra sính kim:

"Văn bối ở Lạc Dương mở tư thực dạy đàn cổ, tất nhiên không bằng tể tướng phủ dư dả, nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho tiểu thư bị đói rét!"

Tư Mã lão gia cũng không nhìn sinh kim, chính là ngẩng lên đầu nói:

"Ta bất kể ngươi là làm cái gì, ta chỉ hỏi ngươi dựa vào cái gì lấy nữ nhi của ta?"

Niệm Hương giắt mình một cái, đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ, hấn dập đầu tới , cất cao giọng nói:

"Vân bối thê, cuộc đời này chỉ cần một người! Tuyệt không thay lòng đổi dạ!"

Tư Mã lão gia sắc mặt rốt cục hòa hoãn rất nhiều, hấn một phen tiếp nhận sinh kim, cũng không nhìn, trực tiếp lấp đầy vào lòng, xoay người rời đi, một mặt phân phó gia đình phía sau:

"Đi! Đưa quan tướng nhân phủ vào phòng nghỉ ngơi!"

Hấn dừng một chút, lại nói:

"Nghỉ ngơi mấy ngày. . . . . Sau đó chuẩn bị đại hôn!"

Tập Ngọc vui mừng cực kỳ, nhìn phụ thân không biết nên nói cái gì. Tư Mã lão ông đầu tiên là hung hăng trừng mắt nhìn nàng vài lần, dần dần hòa hoãn thân sắc, ôn nhu vuốt ve tóc của nàng, nhẹ giọng nói:

"Ngươi từ trước đến nay tùy hứng, về sau lập gia đình không được như vậy. Ta sớm biết sinh nữ hướng ngoại, nhưng không thể! Sau này sẽ là bị khổ, cũng đừng trở về khóc lóc, bằng không đừng trách cha miệng độc."

Tập Ngọc ôm chặt lấy hấn, liên tục gật đầu, Tư Mã lão gia thay nàng sửa sang tóc bay rồi:

"Đi thôi, ta biết ngươi muốn đi thăm hấn. Chính là đừng quên phụ thân tốt ta đây!"

Tập Ngọc ôm hấn hồi lâu, rốt cục xoay người hướng Niệm Hương chạy vội mà đi. Hấn có chút chật vật đứng ở nơi đó, trên quần áo đầy bụi bặm, nhưng, hấn cũng lộ ra một nụ cười ôn nhu xinh đẹp, mở hai tay đợi nàng chạy tới

Kết cục đã ở ngày mai.

.

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Ba năm sau, Lạc Dương

Một hàng khói trắng lượn lờ từ bên cửa sổ cùng nhau bốc lên, cửa sổ khắc hoa hơi mở , trong phòng đã tràn ngập mùi thanh nhã.

“Xoẹt” một tiếng, là thanh âm của đàn cổ, sau đó điệu nhạc nhẹ nhàng vang lên, ôn nhu đảo quanh, đơn giản lượn vài vòng, như có núi cao sừng sững dựng trước mặt. Một ngón tay thon dài ấn trên dây, ngừng lại, sau đó một nhu âm khẽ vang lên:

“Giác chuyển thương nhân không thể quá cấp, nếu không dễ dàng phá âm, về phần cung điệu, muốn xem tâm tình, quá chìm tăng áp lực, quá mức lơ đãng dễ dàng bay.”

Nói xong, người nọ từ sau án ngẩng mặt, là một nam tử trẻ tuổi, hấn nhìn một vòng phía lớp học nơi những đứa nhỏ đang chuyên chú, mỉm cười,

” Có cái gì không rõ , cứ việc hỏi.”

Đúng vậy, nơi này là tư thực dạy đàn cổ của Niệm Hương, ở Lạc Dương rất nổi danh, chỉ vì hấn không chỉ thu đệ tử nhà giàu, còn thu những đứa trẻ khổ sở, hơn nữa đối với bọn họ chỉ lấy ít phí dụng. Đệ tử nhà giàu với những đứa trẻ nghèo cũng bắt đồng, kẻ vắt và mưu sinh. Niệm Hương đối với bọn chúng dạy hai cách khác nhau.

Với những đệ tử nhà giàu, hấn bắt quá tùy tiện giảng giải một chút tâm pháp đơn giản, làm cho bọn đánh được khúc đơn giản, liền tan học . Bọn nhỏ sau khi đi ra ngoài, hấn đem mảnh vụn lên, phẩy phẩy, làm cho hương đốt nhanh hơn một ít. Cừu bỗng nhiên bị người mở ra, đầu hấn cũng không quay về, hỏi:

“Có phải quên cái gì không?”

Vừa dứt lời, trên lưng bỗng nhiên quán một đôi tay, hấn sừng sốt, tiếp theo nở nụ cười, phản thủ cầm tay của người kia, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng lý, sau đó dán lỗ tai của nàng nói nhỏ:

“Hôm nay lại chạy đến đây? Không phải bảo ngươi ở nhà sao? Nếu đụng phải cái gì, nên làm thế nào cho phải?”

Tập Ngọc ngẩng đầu lên nhìn hấn, có chút oán giận nói:

“Ngươi đều bắt ta ở nhà đợi, ta chờ đến mốc meo. Đại phu nói phải đi nhiều một chút, Lưu Vân cũng nói này thời kì cần hoạt động thích hợp, bằng không lâm bồn sẽ rất đau.”

Niệm Hương ngồi xuống, đem mặt áp vào bụng nàng, đầy mặt hạnh phúc, cười nói:

”Nữ nhi ngoan ngoan, nghe lời, đừng ép buộc mẹ ngươi, sớm đi ra, cha mua cho ngươi quần áo hoa.”

Tập Ngọc bật cười:

“Làm sao ngươi biết là nữ nhi? Vạn nhất là nhi tử thì sao?”

Niệm Hương khoát khoát tay chỉ, đỡ lấy bả vai của nàng, hai người đi ra ngoài cửa, hấn nói:

“Không nên xem thường trực giác làm cha, ta biết nhất định là nhu thuận nữ nhi. Cùng nàng xinh đẹp giống nhau.”

Hấn đem Tập Ngọc che đi bên cạnh, hai người theo ngã tư đường đi thẳng về phía trước, Niệm Hương lại nói:

“Hàn huynh cùng Đoan Mộc huynh sinh đều là nhi tử, chỉ giống trông chúng ta sinh nữ nhi, bọn họ đều tới làm thân. Ai ai, Tập Ngọc, ngươi nói, ta rốt cuộc là đem nàng gả cấp cho Đoan Mộc Tiểu Hoàn, hay là Tiểu Thổ nhà Hàn huynh?”

Đoan Mộc dung tuệ nhi tử tân Đoan Mộc Hoàn Chân, Lưu Vân ngại phiền toái, liền lấy cái nhũ danh kêu, đơn giản là hấn trắng lại tròn, giống cái bánh trôi. Mà Hàn Dự Trần nhi tử kêu Hàn Không Lưu Vân liền gọi Tiểu Thổ, kết quả hai đứa nhỏ này tên thật không nhớ, gọi tên thân mật mới đáp lại.

Tập ngọc chà mũi hấn, cười nói:

“Còn chưa sinh ra, ngươi đã nghĩ lung tung! Nữ nhi chúng ta thích ai liền cùng người ấy, ngươi đừng chuyên chế, cẩn thận nàng về sau hận ngươi.”

Niệm Hương trừng trừng mắt:

“Nữ nhi trước mười lăm tuổi, thích nhất là cha, ai muốn ta cũng không cho.”

Tập Ngọc cười lắc đầu, mặc kệ hấn, hai người đi một hồi, liền ngồi xuống quán trà nghỉ ngơi.

“Cha cùng mẹ nói mấy ngày tới thăm chúng ta, mẹ làm rất nhiều quần áo, mẹ trách ta không dạy ngươi biết nữ công, trong thư hung hăng trách cứ ta.”

Tập Ngọc chuyển chén trà, cúi đầu mỉm cười:

“Nữ công thứ này, thật sự là khó khăn. Ta lúc đầu bắt chước Thiên thanh kiếm quyết, khế cần môi, một tháng cũng trôi qua, nhưng học ba năm nữ công, đến bây giờ ngay cả chỉ gãy cũng làm không tốt. Thoạt nhìn quả thật là vấn đề thiên phú.”

Niệm Hương nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng:

“Ngươi làm như tiêu khiển chơi đùa cũng tốt, Tập Ngọc của ta cái gì cũng không cần bắt chước, chỉ cần mỗi ngày đối với ta cười là được rồi.”

Tập Ngọc tới sát trên bả vai hấn, hơi hơi nhắm mắt lại, nói nhỏ:

“Niệm hương, chúng ta đi cũng ba năm. . . . . Cha ngươi nói đó, ngươi thật sự không có ý định trở về gặp sao?”

Nàng lúc trước nói muốn đi Ngọc phong, tựa như lúc trước hấn cùng mình đi Hàng Châu, nhưng hấn lắc đầu, nói cha hấn không giống với cha nàng. Vì thế việc này đành phải trì hoãn, thoát cái đã vượt qua ba năm

Niệm Hương vẫn lắc đầu:

“Đừng nói việc này, lúc trước ta rời đi, cũng đã không tính quay đầu. Tập Ngọc, Ngọc phong cùng cha ngươi không giống với, đối với Ly hỏa cung mà nói, kẻ phản bội kết cục chỉ có chết, cha không có phải người đến đuổi giết, đã là nhân từ. Chúng ta đi tới đó, chỉ biết tự tìm đường chết. Cha ta hấn. . . Là một người đã tâm lớn, không phải nam nhân trọng tình cảm.”

Tập Ngọc cầm tay hấn, ôn nhu nói:

“May mắn, ngươi không phải là người như thế. Có đôi khi, ta cảm thấy mình thực may mắn.”

Niệm Hương nhéo nhéo người của nàng, cười nói:

“Cũng không phải, ta so với cha ta đã tâm còn lớn hơn. Ta nếu thích cái gì, nhất định theo đuổi. Ta không động, chỉ là bởi vì mê hoặc không đủ lớn. Mà người đối với ta là mê hoặc lớn nhất.”

Tập Ngọc biết rõ hấn trên ghẹo mình, vẫn là nhìn không được hơi đỏ mặt, trừng hấn liếc mắt một cái:

“Ở bên ngoài nói vậy bực gì đó? Cần thận về trị ngoại.”

Hai người nói đùa một trận, rốt cục thủ nắm tay, chậm rãi hướng nhà đi về.

Lúc nửa đêm, khắp nơi yên lặng, Niệm Hương lẳng lẳng nằm trên giường, bên người Tập Ngọc đã ngủ say. Hấn chậm rãi mở to mắt, trên bàn ánh nến toát ra, ngoài cửa sổ bóng cây lay động, tối nay gió mạnh. Bỗng nhiên, trên cửa sổ phát ra “Tốt” một tiếng, nhẹ vô cùng, phảng phất như là lá cây đánh trúng.

Niệm Hương hơi động, chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu nhìn Tập Ngọc đang ngủ say. Hấn mỉm cười, thay nàng kéo chăn, sau đó phủ thêm áo khoác, lẳng lẽ xuống giường đi ra ngoài.

Nơi trung đình nửa người cũng không có, chỉ có bàn đá, vài cái băng đá. Kỳ dị là, trên bàn tự nhiên có rượu ngon, Niệm Hương thân nhiên đi đến, châm hai chén rượu, mới lên tiếng:

“Nếu mời ta uống rượu, sao còn không ra?”

Vừa dứt lời, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện bóng người, một nam tử đeo mặt nạ quý ngời đối diện. Niệm Hương thấp giọng gọi:

“Đại ca, ba năm không gặp.”

Người này đúng là Tuyền Minh Hương, hấn giờ tay chậm rãi bỏ mặt nạ, lộ ra hén ra một khuôn mặt giống Niệm Hương, nhưng ánh mắt lại trong trẻo lạnh lùng, cùng ánh mắt Niệm Hương ôn nhu hoàn toàn khác nhau. Hấn nắm lên chén rượu, hai người mỉm cười chạm vào, lập tức ngửa đầu uống cạn. Tuyền Minh Hương buông chén, thấp giọng nói:

“Cha rất nhớ ngoại, mấy năm nay, hấn thay đổi rất nhiều.”

Niệm Hương rũ mắt xuống con ngoại:

“Là muốn ta quay về Ngọc phong?”

“Không, ngoại biết tính cha, hấn chính là cực kỳ hối hận, cũng sẽ không nói ra.”

Tuyền Minh Hương thân nhiên nói xong,:

“Ta lần này, cùng cha không có vấn đề gì, chỉ là đến xem đệ đệ ta, chuẩn bị làm bá bá”

Niệm Hương mỉm cười âm áp, hấn gật gật đầu:

“Còn có hai tháng sẽ sinh, khi nào sinh mời ngoại đến uống rượu?”

Tuyền Minh Hương trầm mặc một hồi, mới nói:

“Ngoại nói với cha, hấn nhất định sẽ thật cao hứng. Dù sao cũng là phụ tử, không có thù không có hận, tội gì xa cách lâu như vậy. Ngoại không biết, có một lần hấn uống rượu say, nói hấn thực thương người như Tư Mã Tập Ngọc, cảm thấy nàng thập phần dũng khí, chỉ tiếc tại sao là đồ đệ Hồ Dương.”

Niệm Hương lắc lắc đầu:

“Hồ Dương đồ đệ thì như thế nào? Ta thích không phải đồ đệ Hồ Dương mà chính là Tư Mã Tập Ngọc. Huống chi. . . . . Đại ca, ngoại nghe cha nói qua Ngọc phong cùng Hồ Dương khúc mắc sao? Ta chỉ biết cha nói mẹ là Hồ Dương bức tử. . . . . Nhưng chuyện thực ta cũng không rõ ràng.”

Tuyền Minh Hương cũng lắc đầu:

“Ta cũng không biết, cha chưa bao giờ nói việc này. Ngoại cũng đừng hỏi, đó là cấm kỵ. Huống chi, quá khứ cho qua đi, người đau khổ sa vào quá khứ, cũng rất thật đáng buồn.”

Hai người trầm mặc một hồi, Tuyền Minh Hương lại châm hai chén rượu, cho nhau vừa đựng, một ngụm uống cạn.

“Nhị tỷ. . . . . Có tin tức của nàng không?”

Niệm Hương nhẹ giọng hỏi.

Tuyền Minh Hương nở nụ cười:

“Nàng có hạc công từ đâu rồi, làm sao còn có thể nghĩ đến về nhà. Huống chi võ công của nàng đã hoàn toàn biến mất, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không đi trở về.”

“Võ công hoàn toàn biến mất?”

Niệm hương nhin không được chán kinh rồi, trên đời này còn có ai có thể dễ dàng đem phế bỏ võ công của Nhị tỷ?

Tuyền Minh Hương thở dài:

” Ngươi nên biết, nhị tỷ ngươi vô duyên vô cớ làm thương nhiều người như vậy, còn dám bị thương tam đầu nhà Đoan Mộc. Tính cách của Đoan Mộc Dung Tuệ, làm sao có thể bỏ qua. Hắn không nói với ngươi thôi, hắn đại hôn sau ba tháng, liền tự mình tới Hưởng hạc cung, muốn Hạc công tử giao ngươi. Hạc công tử vốn là thiên vị, nhưng nhị tỷ ngươi chính mình đứng ra nói nguyện ý phụ trách, tùy tiện hắn trừng phạt. Kết quả Đoan Mộc Dung Tuệ lại không hạ thủ, nhưng không cam lòng, cuối cùng nhị tỷ ngươi nói tình nguyện không cần công phu, cho nên Hạc công tử chọn lấy gần tay chân của nàng, phế đi công phu. Như vậy. . . . . Cũng coi như cho một cái công đạo đi.”

Gần tay chân?! Niệm hương nhin không được nhú mày, không nói vậy đối với người tập võ có lẽ tốt hơn, từ nay về sau chỉ sợ tay chân đều đã không có khí lực, hơn nữa cái đau đớn ấy, chỉ sợ thường nhân căn bản không thể chịu đựng được! Nhị tỷ làm sao có thể nguyện ý?

Tuyền Minh Hương giống như nhìn ra tâm tư của hắn, lạnh nhạt nói:

“Nàng bản tính không xấu, cái gọi là gần đỏ thì đỏ, gần mực thì đen. Nàng cùng Hạc công tử nói lại tình xưa, tự nhiên lấy được cổ hào khí. Hết thầy đều là nàng tự nguyện, nói sau, năm đó nàng rất cuộc vì cái gì cùng hạc công tử náo loạn trở mình ai cũng không biết, nay nàng cảm thấy hạnh phúc, đó cũng là chuyện tốt.”

Hai người rót rượu không nói nữa, cuối cùng một chén rượu uống cạn, tuyền Minh Hương mặt nạ bằng đồng lên, đứng lên:

“Ta đi rồi, ngươi bảo trọng. Lúc sinh nở, đừng quên thỉnh cha. Cáo từ.”

Hắn đem thân thể nhất tung, Niệm Hương vội vàng nói:

“Đại ca! Ngươi nói công việc bề bộn như vậy, vì sao không nói chính mình? Ngươi. . . . . Ngươi định giống cha sao?”

Tuyền Minh Hương trầm mặc thật lâu sau, rốt cục nói nhỏ:

“Ta có phương thức của ta, trải qua những ngày mình thích. Ngươi không cần quan tâm, ta muốn cái gì, chính mình rất rõ ràng.”

Nói hết lời, hắn rốt cục thả người nhảy dựng, nhảy lên đầu giường, vài cái tung hoành, lại mất tung ảnh.

Niệm hương ở dưới ánh trăng tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu sau, rốt cục đem bầu rượu giữa đầu uống cạn, đột nhiên cảm giác được lòng tràn đầy vui mừng ấm áp, giống như toàn bộ thế giới ở trong nháy mắt trở nên vô cùng tốt đẹp, tim của hắn bị một cảm giác ấm áp nhồi vào, đầy đến nỗi chật cứng đến nỗi trào ra.

Hắn mỉm cười xoay người trở về phòng, đã thấy Tập Ngọc sớm ngồi ở đầu giường chờ mình, thấy hắn tiến vào, nàng không khỏi cười nói:

” Thế nào, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống? Nói chuyện vui về sao?”

Niệm Hương hi hi cười, bước nhanh đem nàng ôm trong lòng, dán vào lỗ tai của nàng nói nhỏ:

” Sinh con xong chúng ta đi mời cha! Để hắn đặt tên cho đứa trẻ!”

Tập Ngọc vuốt tóc của hắn, gật gật đầu:

“Tốt, ta đây dù là con dâu tốt xấu cũng muốn gặp lão công, phải thật nhanh.”

Niệm Hương đem nàng ôm đi trên giường, hai người sóng vai nằm, nói đùa thật lâu sau, rốt cục đều ngủ thật say, ở trong mộng dặt tay cười vui.

Đúng là: trời dù khá lạnh, ngọn đèn bạc, màn lụa mỏng. Sao đừng đưa, mộng đẹp lâu dài

Bạn đang đọc truyện *Thương Hoa Tiếc Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.